

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

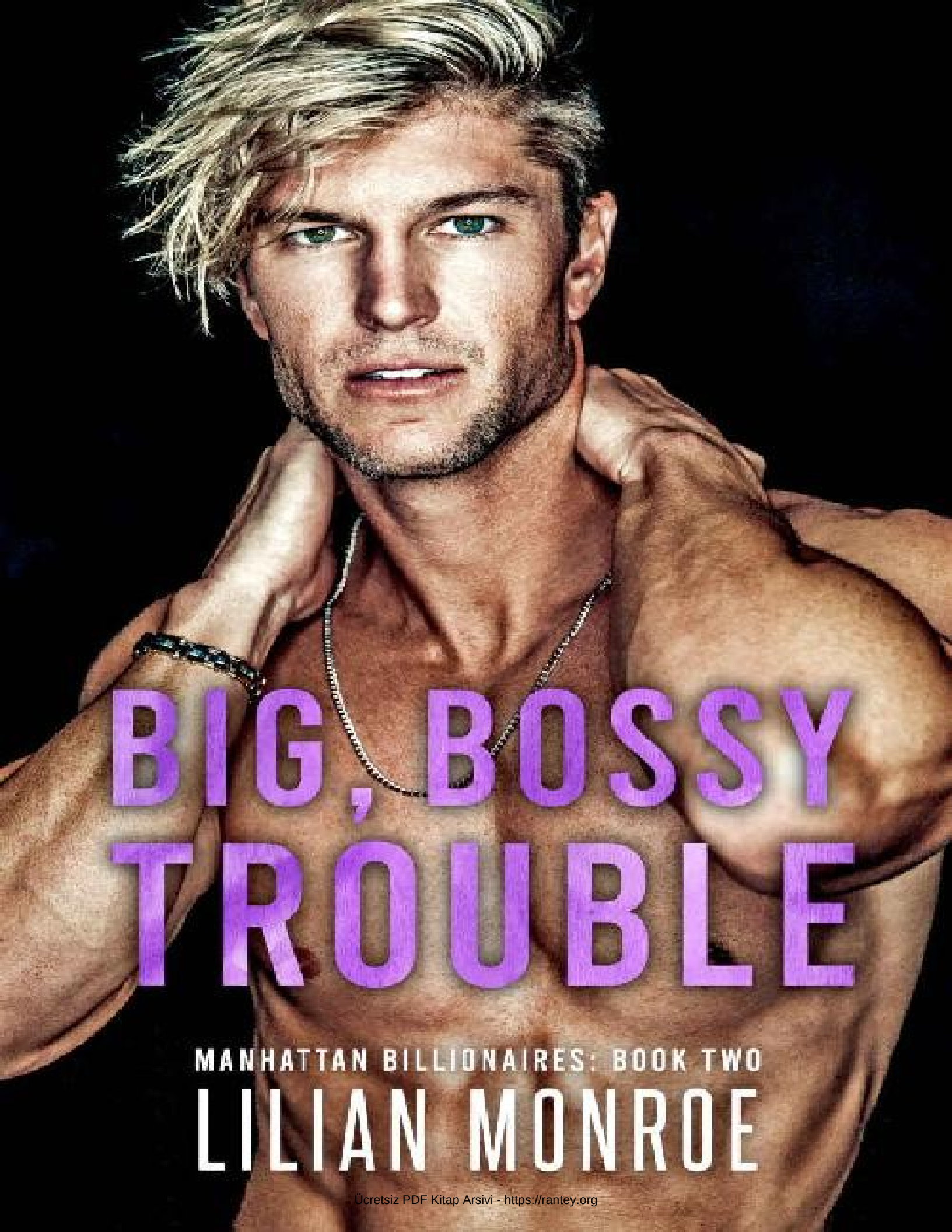
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BIG, BOSSY TROUBLE

MANHATTAN BILLIONAIRES: BOOK TWO

LILIAN MONROE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BÜYÜK, OTORİTER BELA

MANHATTAN MİLYARDERLERİ: İKİNCİ KİTAP

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Layla](#)
2. [Layla](#)
3. [Layla](#)
4. [Leif](#)
5. [Layla](#)
6. [Layla](#)
7. [Leif](#)
8. [Layla](#)
9. [Leif](#)
10. [Layla](#)
11. [Leif](#)
12. [Layla](#)
13. [Layla](#)
14. [Leif](#)
15. [Layla](#)
16. [Leif](#)
17. [Leif](#)
18. [Layla](#)
19. [Leif](#)
20. [Layla](#)
21. [Leif](#)
22. [Layla](#)
23. [Layla](#)
24. [Leif](#)
25. [Layla](#)
26. [Layla](#)
27. [Leif](#)
28. [Layla](#)
29. [Layla](#)
30. [Leif](#)
31. [Layla](#)
32. [Leif](#)
33. [Layla](#)
34. [Layla](#)
35. [Leif](#)
36. [Layla](#)
37. [Leif](#)

38. Layla

39. Leif

40. Layla

41. Layla

42. Leif

43. Layla

Epilog

Kötü Prens

1. Elle

Lilian Monroe tarafından da

Telif Hakkı© 2022 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, değerlendirme amacıyla kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Eylem kişileriyle, yaşayan veya ölmüş nesnelerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

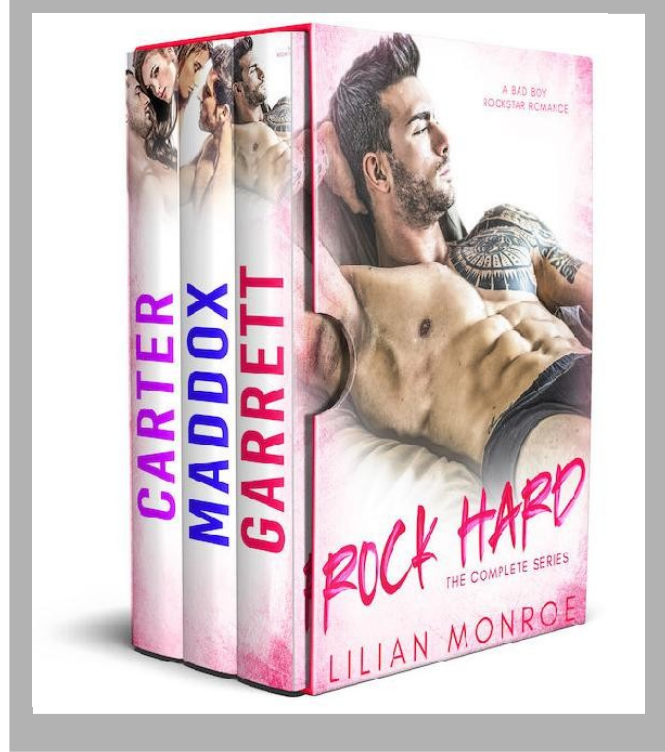

Kapak Fotoğrafı: Michelle Lancaster
Kapak Modeli: Mark Robinson Kapak
Tasarımı: Emily Wittig Tasarımları
Shavonne Clarke tarafından düzenleme
Brooke Crites tarafından redaksiyon (proofreadingbybrooke.com)

ÜÇ KİTAPIN DOĞRUDAN GELEN KUTUNUZA GÖNDERİLMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI AŞKINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALMAK İÇİN [BURAYA](http://www.lilianmonroe.com/rockhard) TIKLAYIN.
(WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD)

LAYLA

BİR BULUTUN ÜZERİNDE YATIYORUM. İpeksi, yastık gibi, cennet kokulu bir bulut.

Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda, bilincimde yumuşak bir tür kafa karışıklığı süzülüyor. Tatsız değil ama... *Neredeyim ben?*

Güzel bir yer. Güzel bir yere. Daha önce hiç gitmediğim kadar iyi bir yere.

Gözlerim tekrar kapanıyor ve o anın dinginliğinin tadını çıkarıyorum. Haftalardır, hatta aylardır iyi bir gece uykusu çekmemiştim. Ama uzuvlarım ağırlaşmış, bedenim çok rahatlamış ve sanki bir asır boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Stresler zihnimin uzak köşelerinde vızıldıyor ama onları görmezden geliyorum. Ortaya çıkacak sorunlar her ne ise -ki çıkacaklarını biliyorum- onlarla daha sonra, uyandığımda ilgileneceğim. Bu huzur vahasından ayrılmak zorunda kaldığımda.

Kendimi *güvende* hissediyorum.

Derin, sabit bir nefes sesi zihnimdeki bulanıklığı delip geçiyor ve başımı ona doğru çeviriyorum. Gözlerim aralanıyor ve yanımda bir şekil seçmeyi başarıyorum. Bir erkek şekli. Kaslı bir şekil. Çok belirgin bir şekilde *çıplak* bir şekil.

Mm... çıplak bir erkek göğsü, sarılmak için mükemmel görünüyor. Belki de elimi uzatıp o geniş tenin üzerinde gezdirebilir ve güçlü omzunun kıvrımına sokulabilirim-

Kayıt çizik. Uh.

Bekle, ne?

Gerçeklik yüzüme bir kova buzlu su gibi çarpıyor. Donup kalıyorum, tamamen uyanıyorum. Soğuk damarlarımdan fişkırıyor, tenim vücudumu saran ipeksi yumuşaklıktaki çarşaflara sürtünürken tüylerim diken diken oluyor.

Yabancı bir adamla yabancı bir yataktayım. *Çıplak*, garip bir adamla.

Ama o hiç de garip bir adam değil. O benim *patronum*. Yani, az önce geçen yedi dayanılmaz gün boyunca benim patronumdu.

Ve bekle. Çarşafın kenarını kaldırıp kendime bakıyorum, bedenim taşa dönüyor. İçinde bulunduğum durumun dehşeti buz gibi tenime yerleşirken her santimim kıpırtısızlaşıyor.

Çıplak olan tek kişi o değil.

Sert bir nefes çekerek tavana bakarken gözlerim açılıyor, kollarımla çarşafı çıplak vücuduma sımsıkı sarıyorum. Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken yavaş ve derin bir nefes ciğerlerimi dolduruyor ama bu, bana ait olmayan bir yatakta olduğum, yanımda bir adamın uyuduğu ve ikimizin de üzerinde kıyafet olmadığı gerçeğini değiştirmiyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Emin olmak için ellerimi yorganın altına sokuyorum, yanımda uyuyan adamı rahatsız etmemek için yavaşça hareket ediyorum ve evet üstsüz. Ama aşağı uzandığımda külot dediğim ince dantel parçasını hissediyorum ve bir nefes veriyorum. Ve bilmem gerektiğinden başka bir sebep yokken, bir elimle çarşafı kaldırıp bakışlarımı yatağın onun tarafına doğru kaydırıyorum. Santim santim, kolu ve yan tarafı ortaya çıkıyor. Teni pürüzsüz ve altın sarısı, beyaz çarşafılara karşı koyu.

Kalbim güm güm atıyor ve bunun milyarder patronumun yanında neredeyse çıplak olmanın verdiği sinirden mi yoksa onun ete kemiğe bürünmüş bir erkek mükemmelliği olmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Bir santim daha ve siyah boxer-şortun kenarını görüyorum. Çıplak değil. İkimiz de değiliz. Kalbimin küçük bir köşesi hayal kırıklığıyla solsa bile nefesim aceleyle tükeniyor.

Ki bu delilik. Yapmak isteyeceğim son şey patronumla sarhoşken seks yapmak olur, özellikle de bunu hatırlamayacaksam.

Başımı çevirip onu içime alıyorum. Yavaşça, saniye saniye, dün geceki anılar aklıma geliyor.

Yakın arkadaşım Dani'nin doğumunun altıncı saatine girdiği hastaneden yeni erkek bebeğini dünyaya getirmek üzere ayrıldığımızı hatırlıyorum. Manhattan'ın en ünlü -ya da kötü şöhretli- mavi kanlı milyarderi Leif Sorensen gevşemek için bir şeyler içmeye gitmemizi önerdiğinde içimi bir heyecan kaplamıştı. Cazibesinin tüm gücüne rağmen reddetmem gerektiğini biliyordum. Pes etmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ama bana o gülümsemeyi, kaşlarının o bilmiş kavisini verdi ve dürüst olmak gerekirse, bir kadın nasıl karşı koyabilirdi ki?

Bir hafta boyunca onun çekiciliğine direnmiştim ama artık profesyonel ilişkimizin kalkanına sahip değildim.

Hiç şansım yoktu.

Ayaklarımın beni döner cam kapılardan geçirip diğer tarafta bekleyen Rolls-Royce'a götürmesine izin verdiğimi hatırlıyorum.

Dün gece, onu her gördüğümde olduğu gibi, Leif'le ilgili her şey para kokuyordu. Giysilerinin vücuduna mükemmel bir şekilde uyması, hatta tasarımcı spor ceketinin altına giydiği düz beyaz tişört bile. Omuzlarını geriye atarak yürümesi, kendisi için açılan kapılardan sanki bir kraliyet mensubuymuş gibi süzülerek geçmesi.

Onun yanında olmak, kendi sefil varlığımın yanı başında var olduğunu bilmediğim paralel bir evrene girmek gibiydi.

Anılar kafamda yuvarlanıyor; içki, shot ve kahkaha anıları. Yanımda Leif Sorensen olmadan asla kabul edilmeyeceğim samimi bir caz kulübünün VIP bölümündeki alçak, titreşimli müzik. Leif'in eli kalçamdayken nefesi kulağıma karıştırıyordu. Ateşin içime kadar kaymasına neden olan kirli, flörtöz sözleri. Onunla yatmaya karar verdiğim anı hatırlıyorum, başparmağıyla içkimin bir damlasını alt dudağımdan silerken, gözleri karanlık ve vaatlerle doluydu.

O anda içimde bir şeyler koptu. Beni her zaman belanın doğru tarafında tutan bir gerilim ipliği. Yılların disiplini, sorumluluğu, fedakârlığı. Birbiri ardına üst üste yığılan yükler, sonunda hepsinin ağırlığı altında çökmek.

Yorulmuştum. Haftalardır doğru dürüst uyumamıştım ve üç iş beni günde çok fazla saat ayakta tutuyordu. Geçtiğimiz hafta, Leif'in kızıyla ilgili üstlendiğim ekstra sorumluluk nedeniyle diğerlerinden daha yorucuydu.

Benim bahanem de bu zaten.

Ben her zaman güvenilir biriydim. Dün geceye kadar.

Dün gece, kendimi cazibeye kaptırdım. Zengin çocuk sırtışlarına. Bunun sadece bir gecelik bir eğlence olacağını bilerek.

Ne de olsa Leif Sorensen kimseyle *çıkamaz, özellikle de* benim gibi ölümlülerle. Bunu uzun zaman önce, ilk tanıştığımızda öğrendim.

Hatırladığından değil.

Kısa bir an için, yatağını paylaştığım adama bakıyorum. Vücudu bir sanat eseri. Sırt üstü uzanmış, göğsü inip kalkıyor.

Her nefes alışımnda, uzanıp geniş alnından bir tutam asi sarı saçı itmek için kendimi kaşınırken buluyorum.

Dolgun dudakları düz, beyaz dişlerinin kenarını ortaya çıkarmak için ayrılmış. Bir milyarderin dişleri. Muhtemelen gülümsemesine benim bir yılda kazandığımdan daha fazla para harcadı ve her kuruşuna değdi, çünkü dün geceki gülümsemesi neredeyse külotumun kendiliğinden yanmasına neden oluyordu. Erkek modellere layık elmacık kemikleri yüzüne muhteşem bir hava katarken, kalın kirpik yelpazesi bronz tenine yaslanıyor.

İyi bir soydan gelen nesiller yanımda uyuyor ve ben kendimi hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim.

O bir kral. Vikinglerin soyundan gelen bir İskandinav kral naibi ve ertesi sabah da dün gece alkol ve yorgunluktan çıldırmış bir haldeyken olduğu kadar muhteşem. Üstümdeyken, elleri bileklerimi başımın üstünde tutarken, delici mavi gözlerinin nasıl baktığını hatırlıyorum.

Bakışlarım gövdesinin kaslı düzlemlerinden karnının oyulmuş çıkıntılarına, oradan da aşağıya, aşağıya, aşağıya kayıyor...

Gözlerimi sıkıp
kapatıyorum. Sonra
panik başlıyor.

Ben, Layla Reynolds, yatakta *Leif Sorensen*'in yanında yarı çıplak yatıyorum ve o uyanıp hatasını anlamadan -ya da daha kötüsü, kalmamı istemeden- buradan gitmem gerekiyor.

Sarhoş bir sefahat gecesinden sonra onun yatağında uyumak yeterince kötü. Onun yanında uyanmak ve o derin, koyu mavi gözlerini açıp beni yatağında yarı çıplak yatarken görmek tam bir felaket olurdu.

Burada kalamam. Ellerimi başımın üstüne koyma olayından sonra anılar bulanıklaşıyor. İçimde utanç verici bir şey söylediğime dair korkunç bir his var. Yoksa şakalaşırken uyuyakaldım mı?

Bir iniltiyi bastırarak dudağımı ısııyorum. İşte bu yüzden genelde içki içmem, özellikle de bütün gün yemek yememiş ya da uyumamışsam. Korkunç, çok korkunç kararlara yol açıyor.

Kalbim hızla atıyor, başım çarpıyor, ağzım ölüm tadı alıyor, yatağın kenarına doğru ilerliyorum ve ayaklarımı yere basıyorum. Şilteden kayarak çarşafı bozmamak için elimden geleni yapıyorum. Çömeliyorum, çıplaklığımı gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Kimden, emin değilim. Duvarların gözleri olabilir.

Oda bir kasırga tarafından vurulmuş gibi görünüyor. Sütyenim, Leif onu fırlatmadan önce tek elle çıkardıktan sonra düştüğü abajurdan sarkıyor.

omzunun üzerinden. Bir sütyeni tek elle çıkarmanın mümkün olduğunu gerçekten bilmiyordum. Dün gece, bunun başıma gelen en seksi şey olduğunu düşündüm, özellikle de o geniş, güçlü eller göğüslerimi bana sahipmiş gibi şekillendirdiğinde, dudakları meme ucuma dokunduğunda ve kanımda elektrik dalgaları dolaştığında.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Dün gece Leif Sorensen ile takıldım. Ortasında uyuyakalmış olabilirim.

Patronumla dalga geçerken *uyuyakalmışım!*
Neyim var benim?

Nefes al, Layla. Birinci adım: Kıyafetlerini topla.

Odayı tarıyorum. Sütyen abajurun üzerinde; kot pantolon şifonyerin yanında. Üstümü göremiyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek yatağın altında bir çorap buluyorum. Yatağın ucuna doğru sürünüyorum, dizlerimdeki keskin acıdan irkiliyorum. Aşağıya baktığımda derimin çiğ olduğunu fark ediyorum ve bu yaraya yol açan aktiviteleri düşününce yanaklarım kızarıyor. "*Kahretsin,*" diye fısıldıyorum kendi kendime, sonra yukarıda bir hareket duyunca donup kalıyorum.

Yataktaki milyarder kıpırdanır, homurdanır, sonra durur.

Kalbim kaburgalarımaya öyle sert çarpıyor ki çatlamalarından korkuyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde uzun, bitmek bilmeyen saniyeler boyunca durup, muhtemelen nehrin karşısındaki sefil dairemin tamamından daha pahalıya mal olan yemyeşil, soyut tasarımlı halıya bakıyorum.

Ben buraya ait değilim. Dün gece bir hataydı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey duymadığımda, yatağın diğer tarafına doğru sürünüyorum ve çorabımı almak için altına uzanıyorum. Sonra resim penceresinin altında duran deri döşemeli sandalyeye sürünüyorum. Orada üstümü buluyorum. İkinci çorabım için yan sehpanın altına uzanmam gerekiyor, parmaklarımın ucuyla kavırıyorum. Geri çekilmeye çalıştığımda başımı masanın alt tarafına çarpıyorum. Nesneler takırdıyor. Yatakta daha fazla hareket sesi duyunca donup kalıyorum.

Leif'in şu anda beni nasıl gördüğünü hayal edebiliyorum. Dolunayların güpegündüz olduğunu kim bilebilirdi? Tangamın hiçbir şeyi saklamadığı kesin.

Tek duyduğum derin, ritmik nefesler olduğunda, yan masanın altından geri çekiliyorum. Kıyafetlerimi bir kolumun altında toplayarak şık, modern abajura doğru ilerlerken nefesimi tutuyorum ve ondan sarkan sütyeni koparıyorum.

Bu yeni bir
düşüklük. Benim
için bile.

Sonunda yatak odasının kapısına ulaştım ve kolu çevirdim.

Neden bilmiyorum ama kapıdan içeri girmeden hemen önce omzumun üzerinden bakıyorum ve duraklıyorum.

Kendi iyiliği için fazla güzel. *Benim* iyiliğim için. Yan dönmüştü ve vücudu bronzdan oyulmuş gibi görünüyordu, tamamen kas ve gergin bir ten. Gecenin en karanlık saatlerinde tırnaklarımın omzuna battığı yerdeki üç paralel kırmızı iz etin pürüzsüz genişliğini bozuyor.

O hınzır dişleriyle meme ucumu çekiştirirken patronumun derisine kırmızı izler çizdim *ve sonra uyuyakaldım*. Ne kadar utanç vericiydi.

Ne yaptım ben?

Dün gece *çok* büyük bir hataydı. Korkunç bir yanlış karar.

Eli yatağın benim tarafıma doğru uzanıyor ve-bekle, hayır. Bu *benim elim* değil.

Yatağın yan tarafına. Buradan çıkmam gerek.

Dün gece bir şekilde hayatta kalan cesur külotum dışında tamamen çıplak bir şekilde yatak odasının kapısından çıkıyorum ve mandal arkamdan kapandığında göğsümdeki acıyı görmezden geliyorum. Alnımı kapıya yaslarken dudaklarımdan uzun bir nefes süzülüyor. Az önce yüz metre koşmuş gibi hissediyorum.

Dün gece bir sapmaydı. Bir daha olmayacak.

Öncelikle, sorumluluklarım var. Kalıcı bir iş bulmaya çalışmam gerekirken gecelerimi evden uzakta geçiremem. Eğer ailemi ayakta tutacaksam, daha fazla para kazanmaya başlamalıyım. Leif'le olan bu iş her zaman geçici olacaktı ve bittiği için mutluyum.

Yalancı, yalancı.

İkinci olarak, Leif Sorensen farklı bir tür. Bunu uzun zamandır biliyordum - tam olarak altı yıldır. İlk görüşmemizden sonra adını Google'da arattım ve Sorensen serveti hakkında kısa bir Wikipedia sayfası dışında bir şey bulamadım. Nesilden nesile aktarılan bu servet, ilk kez bir asır önce, aile Amerika'ya ilk geldiğinde oluşmuş.

Dün gece bir adamın yanında uyumadım; bir *varisin* yanında uyudum.

Daha da kötüsü, Wikipedia bana Leif'in yirmili yaşlarında ailesine karşı gelerek kendi gayrimenkul geliştirme işini kurduğunu söyledi. O zamandan beri kuzeydoğudaki türünün en büyük şirketlerinden biri haline geldi.

O bir varis ve CEO ve yıllar boyunca okuduğum *Forbes* makalelerine göre, bu konuda acımasız biri. Şirketinin başarısı patlayıcı oldu ve çoğu analist bunun Leif'in her iş anlaşmasına saldırdığı tek fikirli olması nedeniyle olduğu konusunda hemfikir. Kadınları takip etme şekli de aynı. Bir sürü kadının.

Ama özel hayatında, kızının üzerine titreyen mükemmel bir baba; kendi gözlerimle görene kadar buna pek inanmamıştım.

İlk tanışmamızdan bu yana geçen yıllar içinde adını sayısız kez gazetelerde gördüm. Eğer hovarda ve pervasız davranmıyorsa, yüz milyon dolarlık anlaşmalar yapıyor ve servetini büyütüyor. Adamın burnu başka hiç kimseye benzemeyen bir iş kokusuna sahip. Acımasız, kana susamış ve onun tarafından ayartılmak için sıraya giren kadınlara sahip olacak kadar çekici.

Onlardan biri olacağımı düşünmemiştim.

Benim için en iyisi buradan gitmek ve bir daha arkama bakmamak. İnsanların milyon dolarlık miraslar ve daha da büyük net servetler yerine iş sahibi olduğu gerçek dünyada yaşıyorum. Başkalarının bana bağlı olduğu bir dünyada. Kız kardeşimin geleceğinin benim omuzlarımda olduğu bir dünyada. Şapkamdan bir tavşan çıkarıp onu kurtarmazsam büyükannemle büyükbabamın evinin ellerinden alınabileceği bir dünya.

Benim gibi insanlar onun gibi insanlarla yatmazlar, yatarlarsa da sadece bir geceliğine yatarlar. Sadece biraz eğlenmek için.

Onu bile anlamadım, çünkü *uyuyakalmışım*.

Titreyen ellerimle önce sutyenimi takıyorum, sonra üstümü çekiştiriyorum. Kıyafetlerim kırıkmış ve belli belirsiz alkol ve Leif kokuyor. Ama bunları düşünecek zamanım yok. Buradan çıkmalı, eve gitmeli ve olanları unutmalıyım.

Cıvalı parke zeminler üzerinde parmak uçlarımla ilerleyerek koridordan geçip geniş, kavernöz bir alana giriyorum. Çağdaş mobilyaların temiz, beyaz çizgilerini, Manhattan sokaklarının karmaşasına bakan devasa pencereleri, tertemiz beyaz duvarlarda sergilenen renkli sanat eserlerini görünce göğsüm daralıyor.

Böyle bir yere sahip olmak için adam öldürürdüm. Bu mekanda bir parti planlamak için de canımı verirdim. Burası eğlenmek için yapılmış ama Leif'in bana anlattıklarına bakılırsa, eve gidemeyecek kadar geç saatlere kadar çalıştıktan sonra kafasını dinlediği yer burası.

Ya da satır aralarını okursak, takılmak için kadınları nereye getirdiğini.

Bu gruba şimdi siz de dahilsiniz, Kötü Kararlar Kraliçesi.

Nefesimi verirken, buranın asla benim olmayacağını biliyorum - ne bu dört yatak odalı çatı katı, ne de Leif'in kızıyla birlikte yaşadığı Yukarı Batı Yakası'ndaki altı yatak odalı şehir evi. Çünkü geçtiğimiz hafta milyarder emlak patronları hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da Manhattan'da birden fazla mülke sahip olduklarıdır. Görünüşe göre, geri kalanımız gecekondlu sahiplerimize her ay kira için yeterli parayı vermekte zorlanırken, bir tane yeterli değil.

Odaklan, Layla. Kaçmaya çalışıyorsun.

Büyük, pürüzsüz taş tezgahın üzerinde çantamı görüyorum. Çin Mahallesi'ndeki bir satıcıdan aldığım çakma bir Michael Kors omuz çantası. Sahte derisi yıpranmış ve dökülüyor, askısı ise pamuk ipliğine bağlı. Tüm bu abartısız zenginlik ve zenginlik kanıtının ortasında, tamamen yersiz görünüyor.

İçindekilerin yarısı pırıl pırıl mermer tezgahın üzerine döküldü. Dün gece Leif, beni yatağa taşımak için omzuna almadan hemen önce çantayı omzumdan yırtıp odanın ortasına fırlattı. Bu, tek elle sutyen çıkarma olayına uygun bir başlangıçtı. Çok maço, komik ve seksiydi - ya da en azından benim bağimli beynim için öyleydi.

Şimdi, boğazım düğümlenirken ve içindekileri çantama geri koyarken, bu o kadar da ateşli ve komik görünmüyor. Telefonumun ekranını kırmış olabilir. Banka hesabında virgüller olan biri için bu önemsiz olabilir ama benim için yıkıcı olurdu.

Eşyalarımı aldıktan sonra ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum ve kapıya yöneliyorum. Dün gece fedainin beni lekeli ve yırtık Nike ayakkabılarımla kulübe almayacağını düşündüğümü hatırlıyorum, oysa yüksek topuklu ayakkabılar kıyafet kurallarının bir parçasıymış gibi görünüyordu - sonra Leif Sorensen'in kolunu omuzlarıma doladığını fark ettim. Soluk Crocs giyebilirdim ve o kadife ip yine de benim için açılırdı.

Bir not bıraksam mı diye düşünerek duraksıyorum, sonra bu düşüncüyü çabucak aklımdan çıkarıyorum. Yapacağım en iyi şey ortadan kaybolmak ve bundan hiç kimseye bahsetmemek. Dün gecenin anılarını, sadece gecenin en karanlık saatlerinde çıkarılıp bakılmak üzere bir kasaya kilitleyeceğim.

Kapıyı açıyorum.

...ve diğer tarafta biri var.

Mükemmel sarı saçları olan küçük bir kız başını eğiyor. "Merhaba, Layla. Bu hafta da dadım sen misin?"

"Ben-uh... Hayır. Ben-" Beynim bu durum için doğru kelimeyi bulamayınca kendimi durduruyorum. Ne yazık ki, kafatasımın içinde yaşayan organ pelteye dönüşmüş gibi görünüyor.

Yedi yaşındaki erken gelişmiş Isla ile birkaç ay önce bir doğum günü partisinde tanıştım ve tam yedi gün önce tüm bu felaket başladığında tekrar tanıştım. Her zamanki dadısı Harriet'in ailevi bir acil durumu varken ona ben bakıyordum.

"Selam, Isla. Hayır, sadece babanın dairesinden birkaç şey almam gerekiyordu," diye yalan söyledim. "Bayan Harriet bugün yeniden işe başlıyor. Kocasını hastaneden eve döndü."

"Henüz eve gelmediler," diyor Isla, kapıdan içeri süzülerek. "Marcus ve ben buraya gelmeden önce kontrol etmeye gittik, çünkü Marcus'un yapacak işleri var ve artık bana bakamayacağını söyledi. Babam telefonuna cevap vermiyordu," diye bilgi veriyor Isla.

Marcus ismi beni donduruyor. Eğer Isla buradaysa, Leif'in en iyi arkadaşı da yakınlarda bir yerde demektir.

Lobinin karşısındaki asansörler açılır ve yıpranmış görünümlü bir adam, yanında büyük, kabarık kahverengi bir köpekle dışarı fırlar. Marcus'un boyu 1.80'in üzerinde.

-Ve o kadar güzel ki bakması zor. Soyundan tam olarak emin değilim, ama her ne ise, büyük bir şekilde işe yarıyor. Zümrüt yeşili gözleri, ağzı sulandıran kemik yapısı ve olimpiik bir yüzücünün vücuduna sahip. Genetik piyango ona gebe kaldığında *vurmuş*.

Benden nefret ettiğine de eminim.

Köpek sanki "Burası *tanıdığım biri gibi kokuyor!*" der gibi burnunu kasıklarına sokuyor.

"Ayı, kes şunu," diyor Marcus, canavarın yakasından tutarak. Güzel gözlerini bana dikti.

Geri çekiliyorum ve beni tekrar koklamaya çalışan köpeğin burnunu nazikçe kenara itiyorum, sonra da kapıdan uzaklaşıyorum. "Merhaba, Marcus."

"Burada ne yapıyorsun?" Marcus soruyor.

Isla ona "Layla babam için çalışıyor," diye bilgi verir. "Hatırlamıyor musun? Doğum günü partimi o planlamıştı. Bir haftalığına geçici dadımdı. Artık kalıcı dadım olmadığını söylüyor, ama olmalı, çünkü saçımı yapmasını seviyorum. Bu eğlenceli olurdu, değil mi Layla? Sonsuza kadar benim yeni dadım olabilirsin."

Lütfen, Tanrım, hayır.

Isla yüzünden değil. O harika bir çocuk.

Ama Leif onun için kalıcı olarak çalışmamı isterse, hayır diyemem, çünkü bu iş diğer tüm işlerimin toplamından daha iyi para veriyor, ama o zaman bir deliğe girip ölmeyi tercih ettiğimde onunla tekrar konuşmak zorunda kalacağım.

Marcus'un bana attığı bakış karşısında içten içe ürperiyorum. O yeşil gözler hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Patronum Linda Delmar, şehirdeki en iyi dadı ajansına sahip ve seçkin bir müşteri kitlesine hitap ediyor. Eğer bunu duyarsa, kellemi alır. Belki de kendim kesip onu bu karmaşadan kurtarmalıyım.

Isla arkamdan lüks daireye girerken, çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum ve beni inceleyen adama garip bir şekilde başımı sallıyorum. "Ben de tam çıkıyordum."

Birbirimizin yanından geçerken kapı aralığında duraksıyor, gözleri yüzümü arıyor. Lekeli makyajımı. Fare yuvası saçlar. Çarpık kıyafetler.

"Marcus," diye sesleniyor Isla buzdolabını açarken. "Layla'ya neden öyle tuhaf bakıyorsun? Onu hatırlamıyor musun? Benny ve Jane'in dadısıydı ama sadece kısa bir süreliğine. Senin için o kekleri yaptığım yemek kursunu Layla organize etmişti. Birini Ayı'ya benzeyecek şekilde süslemiştim. Daha önce hiç kimsenin köpeğine benzeyen bir kek yapmadığını ve onu yerken neredeyse üzüleceğini söylemiştin." Buzdolabına bakmak için başını çeviriyor. "Sonra da tattığın en iyi köpek süslemeli kek olduğunu söyledin. Doğum günü partimde onunla konuştun."

Isla dönüp ikimize göz kırptığında midemde korkunç bir batma hissi oluşuyor. Bu küçük kızın hafızası bir mahzen ve sabahın köründe hiçbir profesyonel neden olmaksızın burada olduğum gerçeğini unutması mümkün değil.

Cevap veremeyecek kadar şoktayım. Isla, cevap vermememizden hiç rahatsız olmadan vücudunu koridora doğru çeviriyor ve derin bir nefes alarak "Baba!" diye bağıyor. Kalk ayağa!"

Sesi duyunca sersemliğimden kurtuldum. Dodge'dan defolup gitme zamanım gelmişti.

"Seni görmek güzeldi," diye mırıldanıyorum, sonra topuklarımın üzerinde dönüp asansöre doğru koşuyorum. Aşağı düğmesine basıp, Marcus'un eliyle hâlâ aralık tuttuğu daire kapısına bakıyorum. Bana bakıyor, çenesi taş kesilmiş, gözleri kısılmış.

Parmağım asansör düğmesine sert bir staccato vururken dişlerimi en iyi gülümseme taklidimle açıyorum.

"*Hadi, hadi, hadi,*" diyorum yüzümü buruşturarak. Aşağı oka bir kez daha basıyorum ve oh, siktir et. Kalçamla merdiven boşluğuna açılan kapıyı iterek tam zamanında içeri giriyorum ve kapanan daire kapısının ardında Leif'in sesinin gürlediğini duyuyorum.

Tüm bu karmaşa sekiz gün önce başladı ve işi reddetmem gerektiğini biliyordum. Leif Sorensen'in dahil olduğu her şey sadece belayla sonuçlanabilir.

Ama en baştan başlayayım. Leif Sorensen'in hayatıma girdiği ve her şeyi alt üst ettiği geçen haftaya geri dönelim.

LAYLA

SEKİZ GÜN ÖNCE

Yanakları sivilcelerle kaplı ve yüzünde sıkılmış bir ifade olan bir genç, alışverişimin toplam tutarını okuyor, ardından banka kartımı kaldırdığımda makineyi işaret ediyor. Değerli plastik dikdörtgenimi okuyucuya yerleştirirken bir elimle PIN kodumu giriyorum, diğer elimle de parmaklarımı çaktırmadan çaprazlıyorum.

Bu haftaki yiyecekleri karşılayacak kadar param olduğuna eminim. Yeterli *olmalı*, markete gelmeden hemen önce kontrol ettim. On dakika önce, kız kardeşim ve kendim için bir haftalık yemek parasını ödeyecek param vardı, ama elimde değil. Hâlâ gerginim.

Belki de kürek kemiklerimin arasını kaşındıran şey arkamda sırada bekleyen orta yaşlı kadının yüzündeki ifadedir. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve parmağında kocaman bir taş var ve bana pislikmişim gibi bakıyor.

Yetersiz yiyeceklerimin maliyeti konusunda endişelendiğimi biliyor. Gözlerinin çapraz parmaklarıma, sonra delik çivili ve lekeli ayakkabılarıma, sonra da dağınık at kuyruğuma kaymasından anlıyorum.

Bahse girerim kartım reddedilseydi ve ben de hangi ürünleri almam gerektiğine karar vermek için o utanç verici dansı yapmak zorunda kalsaydım dudak bükmesi on kat artardı. Poşetleri taradım ve tavuğu kaybetmeye karar verdim. Bu hafta aldığım en pahalı üründü ve zaten daha az et yemeyi düşünüyordum. Kazan-kazan, değil mi?

Kart okuyucu düşünmeye devam ediyor, o küçük ekran "YETKİLENDİRİLİYOR" kelimesiyle benimle alay ediyor, sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyor. Belki de makine *beni* doğruluyor, bu haftaki alışverişimi hak edip etmediğimi belirliyor.

Beş parasız olmam benim suçum değil.

Çatık kaşlı kadının elmas kaplı parmakları arabasının koluna vuruyor, kaşları sabırsızlıkla çatılıyor. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine atıyor, o lanet makinenin beni bu ıstıraptan kurtarmasını ve ödememin yapılıp yapılmadığını söylemesini bekliyorum.

Bir kez bip sesi çıkarıyor ve siyah, blok harflerle yazılmış "ONAYLANDI" kelimesini gördüğümde dudaklarımdan kaçan rahatlama hissine engel olamıyorum.

Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok. Yeterince olduğunu biliyordum.

"Fiş?" Sivilceli yüzlü genç bana uzun beyaz bir kâğıt uzatıyor, ben de başımı sallayarak kabul ediyorum ve arkama bakmadan dükkândan çıkıyorum.

Market alışverişi bu kadar stresli olmamalı. Kasada durmak bana kendimi Aziz Petrus tarafından yargılanıyormuşum gibi hissettirmemeli.

İki omzuma birer çanta atıp küçük kız kardeşimle paylaştığım daireye doğru altı blokluk soğuk bir yürüyüşe çıkıyorum. Daha yakın bir mağazaya da gidebilirdim ama bir alana bir bedava temizlik ürünleri kuponum vardı. Ayrıca fazladan yürümenin kimseye zararı olmaz, değil mi?

Oflayıp puflayarak çantaları omuzlarımda biraz daha yukarı kaldırıyorum, başımı eğiyorum ve çok ince ceketimi delip geçen Ocak rüzgârlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Spor ayakkabılarım kar ve çamurdan sırlıslam olmuş, ayak parmaklarım soğuğa karşı kıvrılmış. Gerçekten yeni botlara ihtiyacım var. New Jersey kışları sert geçer, özellikle de Hudson Nehri'ni haftada birkaç kez geçmemi gerektiren üç işim varsa. Ayakkabılarımla çok fazla kilometre yapıyorum ve bu eski spor ayakkabıların soğuk aylar boyunca dayanmayacağını şimdiden biliyorum.

Ancak bu başka bir günün sorunu. Belki çek hesabımda altı dolardan fazla para kaldığı bir gün.

Bir sokak lambasının yeşile dönmesini beklerken donmuş ayak parmaklarımı oynatırken, cep telefonumun titreşimini yetersiz ceketimin iç cebinde hissediyorum. Ceketimin fermuarını açıp cebime uzandığımda ışık değişiyor ve yanımdaki bir adam omzuma çarpıyor.

Normalde çok önemli bir şey değil ama ayakkabılarımdan dişleri neredeyse tamamen aşınmış ve sol topuğumun altındaki küçük buz parçasını fark etmemiştim. Market poşetleri dengemi biraz bozarken, soğuk da kaslarımı sertleştiriyor.

Başka bir deyişle, mükemmel bir kış fırtınası. Bu yüzden dengemi kaybediyorum.

Akıllı telefon çağında, kimsenin beni videoya çekmemesi bir mucize. Bacaklarım klasik *America's Funniest Home Videos* şakası gibi altımdan fırlıyor ve kuyruk sokumumun üzerine düşüyorum, acı ve şaşkınlık içinde ağlıyorum. En kötüsü de değerli market poşetlerimden birinin çatırdadığını hissediyorum ve bir koli yumurtamı kaybettiğimi anlıyorum.

Yanaklarım utançtan yanarken gözlerim yaşlarla doluyor, telefonum hâlâ neşeyle göğsümde vızıldıyor. Bana çarpan adam çoktan gitmişti, ama kibar görümlü yaşlı bir kadın eğildi, kocaman mor puffer'ı

Ceketi ve ona uygun yün şapkasıyla yaşlı Violet Beauregarde'a benziyor.

"İyi misin canım?" Sakız bile çiğniyor. Dudaklarını şapırdatıyor ve çantalarım doğru başını sallıyor. "Bu muhteşem bir düşüştü."

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, ayakta durmak için ayak sürürken inliyorum. Yumurtalarım yeniden kullanılabilir bez market çantamdan sızmaya başladı bile ve kuyruk sokumum balyozla vurulmuş gibi hissediyor. "Ben iyiyim," diyorum Yaşlı Bayan Beauregarde'a. O da başını sallayıp ışıklar değişmeden yolun karşısına koşuyor.

Bekleyeceğim, karar veriyorum ve sırtımı uzatıyorum. Belki ışıklar tekrar değiştiğinde herkes yoluna devam etmiş olur ve ben de yeniden anonim olurum.

"Layla!"

Kırılan yumurtalarımın ve dökülen yiyeceklerimin üzerinde yarı eğilmiş bir halde donup kalıyorum. Sesin geldiği yöne bakmak için başımı eğdiğimde kalbim gümbür gümbür atmaya başlıyor.

Hayır.

Yapamam, yapamam.

Oh, hayır, hayır, hayır.

Leif Sorensen bana doğru koşuyor, kömür grisi ceketinin önü açılarak üç parçalı takım elbisesi ortaya çıkıyor. Kaşmir atkısı rüzgârda uçuşurken, yayalar çok çekici bir köpekbalığının etrafındaki balık sürüsü gibi onun etrafında toplanıyor. Sarı saçları karmakarışık, yanakları soğuktan kızarmış, uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ben de yıkık dökük alışveriş torbalarımı geri itip gıcırdayan, ağrıyan bedenimi ona bakacak şekilde düzeltiyorum.

Adam günden daha ateşli.

Leif Sorensen ile resmi olarak Yukarı Doğu Yakası'ndan iki değerli çocuk olan Benny ve Jane Eldridge'in geçici dadılığını yaptığım sırada tanıştım. Düzenli bakıcıları doğum izindeyken bu iş sadece üç ay sürdü ama yetişkin hayatımın en istikrarlı, en sakin üç ayıydı. Patronum Linda'ya aylardır bana böyle kalıcı bir iş bulması için yalvarıyordum. Tam zamanlı bir dadı olsaydım, kafe işimi ve garsonluk işimi bırakabilirdim ve kışlık bot alacak kadar param bile olabilirdi.

Leif ikizler için düzenlediğim doğum günü partisine geldi. Bu ikinci karşılaşmamızdı ama ilkini hatırlamıyordu ve ben de ona hatırlatmayacaktım.

Dersimi altı yıl önce aldım, çok teşekkür ederim. Benim gibi insanların onun gibiler için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. O zamanlar unutulabilirdim-

Ama görünüşe göre bu sefer, kendimi aptal durumuna düşürdüğümde, unutulmaz oluyorum.

Ve şimdi ben sokağın ortasında kışımın üstüne düşmüşken, o lüks bir kolonya reklamından çıkmış gibi koşarak yanıma geliyor.

Evet, kesinlikle benim ligimin dışında. Onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum, çekiciliğinin zavallı küçük kadın ruhuma yapacağı saldırıya karşı kendimi hazırlıyorum.

"Layla," diye tekrarlıyor, nefesi bir hışımla çıkıyor. "Düşüğünü gördüm. İyi misin?"

Ben onu durduramadan Leif bana doğru uzanıyor. İnce deri eldivenler giymiş geniş eller omuzlarımı kavırıyor, sonra bir tanesi yüzümü incelerken çeneme doğru hareket ediyor. Neden bilmiyorum -şok belki de- ama başımı bir o yana bir bu yana eğmesine izin veriyorum, başparmağı alt dudağımın kıvrımında hafifçe gezinmeden önce çeneme bastırıyor. Damarlarımdan ısı fişkırıyor ve ceketim artık o kadar da yetersiz görünmüyor.

Bana altı yıl önce de dokunmuştu, şimdi dokunduğundan çok farklı değildi. Sanki değerliymişim gibi. *Önemsiyormuş* gibi.

Sonra beni unuttu, neden unutmasın ki?

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Leif'in benim ligimin dışında olmasının tüm nedenlerini hatırlıyorum.

O zengin. Başarılı. Bir *varis*. Özel okula ve muhtemelen bir Ivy League üniversitesine gitti ve erkeksi bir mükemmeliyete benziyor. Doğu yakasının en hızlı büyüyen emlak geliştirme şirketlerinden birini kurdu. Yönetim kurulu odasında bir köpekbalığı. Bir yönetim kurulu odası *var*.

Öte yandan ben, market poşetimin dibindeki yumurtalardan bile daha meteliksizim. Geleceğim yok, ailevi bağlantılarım yok ve omuzlarımda onun hayatında hiç bilmeyeceği kadar çok sorumluluk var. Kız kardeşimin üniversite masrafları ve büyükannemle büyükbabamın bakımı derken, bir araya getirecek iki kuruşum bile yok. Hudson'ı geçip Manhattan'a döndüğünde beni unutacak bir adamla ilgili gereksiz fantezilere dalacak vaktim de yok.

Ama bu sefer adımı hatırladı ve onu aylardır görmemiştim.

Bu düşünceyi bir kenara itip zihinsel olarak kendi suratıma bir tokat atıyorum. *Kötü Layla!* Beyaz bir alev gibi. Çok yaklaşırsam yanarak yok olurum. Benim gibi kızlar onun dünyasına ait değil.

Ama Leif'in eli çenemden yanağıma kayıyor, parmaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken deri yumuşak. Gözleri benimkilerle buluşuyor, nefesimi kesen kristal mavisini. Gözlerin bu kadar delici olabileceğini bilmiyordum. İrisleri kenarlarda koyudan buz mavisine dönüşüyor, derin, karmaşık ve güzel, tıpkı ait oldukları adam gibi.

Hâlâ ona duyduğum çekimin bataklığında kaybolmuşken, Leif'in diğer elini aşağıya kaydırıp alışveriş çantamı benden almasına izin veriyorum. Kaşları birbirine çarpıyor, gözleri hâlâ tek parça olduğumdan emin olmak istercesine üzerimde geziniyor.

Gerçekten de tek parça halindeyim. İliklerime kadar işleyen utancın kızgın alevleri tarafından tüketilmek üzere olan bir parça.

"Leif," diye mırıldandım. "Newark'ta ne yapıyorsun?"

"Bir toplantım vardı," diye cevap veriyor, elindeki eski yeşil market poşetimi tutarak. Dibindeki yumurta bağırsakları yanındaki kaldırıma damlıyor. "Nereye gidiyorsun? Seni getirmesi için şoförümü çağıracağım."

Onun bir *şoförü* var. Benim bir arabam bile yok, tek işi beni bir yerlere götürmek olan başka bir insanı bırakın.

"Sorun değil," diyorum ve çantayı elinden almak için uzanıyorum.

Çantaya ulaşamayacağım şekilde vücudunu eğiyor ve elim ceketinin kenarına değiyor ve yüzüm neredeyse ceketinin yumuşak yünüyle temas ediyor. Nefis kokuyor ve belli ki bana alışverişimi geri vermek istemiyor. "O zaman seninle yürüyeyim."

"Gerçekten sorun değil," diye tekrarlıyorum dişlerimi sıkarak. "Eminim meşgulsünüzdür." "Layla," diye usulca hırlıyor, sesi içimi ürpertiyor.

Damarlarım. Kısa bir an için, dudakları kulağımın yanındayken, vücudu üstümdeyken, bacaklarım beline dolanmışken adımı böyle söylemesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum-

"Seni ya doktora götüreceğim, ya eve bırakacağım ya da gitmen gereken yere kadar yürüyeceğim," diye bitiriyor, sesi hâlâ kadınlık organlarımı daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde titreten o hırçın tonu taşıyor. Mavi mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, kaşları çatılıyor. "Peki hangisi olacak?"

Gözlerim hâlâ poşetten damlayan yumurtalara kayıyor. Şüphesiz pahalı olan arabasının içini mahvedecektim. Yumurtalar tutkal gibi kurur ve muhtemelen aracında kalıcı hasara neden olurdum. "Hadi yürüyelim."

Onay ya da anlaşma olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde homurdanıyor ve vücudumda bir ürperti daha dolaşıyor. Sesindeki bir şey -hatta hırlaması bile-karnımın derinliklerine ulaşıyor ve ateşimi alevlendiriyor. Belli ki vücudum ondan etkilenmemem gerektiği mesajını almamış.

Işıklar değişene kadar sessizce duruyoruz, sonra yürümeye başlıyoruz. Bir sonraki ışıklara geldiğimizde tekrar konuşuyor. "Linda seni aradı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Linda?"

"Linda Delmar. Öğleden sonra sizi arayacağını söyledi."

"Oh!" Ceketime uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve ekranda cevapsız bir çağrı görüyorum. "Evet. Düştüğümde telefonuma ulaşmaya çalışıyordum. Eve döndüğümde onu ararım."

Ama bir dakika. Leif patronumun beni aradığını nereden bilsin?

Leif sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Kızımın dadısının ailesiyle ilgili acil bir durumu var," diye açıkladı. Işık değişiyor ve ikimiz de yürümeye başlıyoruz. "Benim için çalışacaksın."

Kaldırım ayaklarımın altında yükseliyor, ıslak ayakkabılarıma dolanıyor. Tökezleyerek ellerimi önüme atıyorum ama güçlü bir erkek kolu belime sarılmadan önce değil. Bir anda Leif Sorensen'in göğsünün sert ve sıcak yüzeyine gömülüyorum ve bacaklarım beni dik tutmaları gerektiğini hatırlıyor.

Onun yakınlığı hafızamda bir şeyleri sarsıyor. Kolunun bana böyle sarıldığı başka bir zaman. Beni başka bir tehlikeden kurtardığı zaman... Leif Sorensen'e olan talihsiz aşkım başladığında.

LAYLA

Leif Sorensen ile ilk kez altı yıl önce tanıştım. Yirmi bir yaşındaydım ve sürekli felaketin eşiğindeydim. Para sıkıştıktı, çok sıkıştıktı. Faturalar gecikmiş, kiranın vadesi gelmiş gibi görünüyordu ve on bir yaşındaki küçük kız kardeşim iyi bir yemeğe muhtaçmış gibi görünüyordu.

Nasıl göründüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen Emma'dan daha kötüydim. Umutsuz gözlere sahip bir sopa böceği, her şey yoluna girecekmiş gibi davranırken iki yakasını bir araya getirmek için çabalıyordu.

Annem gideli, dünyam yıkılalı ve ben büyümek zorunda kalalı beş yıl olmuştu. Ergenlik yıllarıma veda edip kendim ve Emma için sorumluluk almamın üzerinden beş uzun ve zor yıl geçmişti.

Tüm bunlar olurken, büyükanmem ve büyükbabam mücadele ediyordu. Dedemin yeni bir tür kalp ilacına ihtiyacı vardı, sigorta şirketi onu oyalıyordu ve evleri bir şekilde marangoz karınca istilasına uğramıştı.

Sonra o işe girdim. Hani şu ayda en az bir öğün yemek için kanepeden aldığınız bozuk paralara bel bağlamaktan, banka hesabınızda fazla para kalmamasına neden olan iş. Tanrı'nın bir armağanı gibi hissettiren bir iş, çünkü size bağımlı olan insanları doyurabileceğiniz, faturaları ve kirayı ödeyebileceğiniz anlamına geliyor. Ay sonunda fazladan para bırakan, büyükbabamın ilaçlarını ve bir ilaçlama şirketinin masraflarını bile karşılayabileceğim türden bir iş.

Tek yapmam gereken parlak bir gülümseme takınmak ve karanlık, hareketli bir gece kulübünde bardan VIP masalarına içki taşımaktı. İşe girebilmek için blöf yaptım, deneyimim hakkında yalan söyledim ve mülakata minicik bir etekle gittim ve bunların hiçbirinden utanmıyorum. Görünüşüm için işe alındığımı biliyorum çünkü VIP

Karanlık gece kulüplerindeki garsonların güzel, müsait ve pahalı görünmesi gerekir.

Bana uyar. Büyükanneyle büyükbabamın, Emma'nın ve benim paraya ihtiyacımız vardı ve bu parayı elde etmek için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdım.

Sanırım yüzümün şanslı yanı, daha fazla bir şeye dönüşebilecek kadar genel olarak güzel olması. Biraz akıllıca şekillendirme, eyeliner ve takma kirpiklerle farklı bir insan olabildim. Ne yaptığını biliyormuş gibi davranan çaresiz abla Layla Reynolds değildim. Kirpiklerini kırıştırıp flört eden, sonra da sarhoş ve azgın erkekleri ceplerindeki onca paranın ağırlığından kurtaran keten saçlı bir hatundum.

Göz alıcı mı? Tabii ki değil. Ama umurumda değildi. Zor kazanılmış bir lise diplomam vardı ve konuşmak için ek bir eğitimim yoktu, en iyi varlığım görünüşümdü. Bunları kullanmamak aptallık olurdu.

Makyaj ve saç, push-up sütyenlerle birlikte benim zırhımdı. Mütevazı göğüs dekoltem bir değil, iki değil, *üç* çift dolgulu sütyenin yardımıyla harika görünüyordu. Ateşli garson kişiliğimin arkasına saklanır, sonra eve gider, kat kat dolguları çıkarır, yüzümü fırçalar ve Emma'nın onu okula zamanında yetiştirmek için ihtiyaç duyduğu abla olurum.

Üç hafta boyunca Emma ve ben, annemin bizi terk etmesinden bu yana geçen onca yıl boyunca sahip olduğumuzdan daha fazla istikrara sahiptik. *Param* vardı. Tomar tomar, düzgün silindirlere sarılmış, iç çamaşırı çekmeceme tıktırılmış. Birkaç yüz dolar bazı insanlar için çok fazla bir şey gibi görünmez, ama Emma ve benim için her şeydi. İstikrar demekti.

Aptalca, kendime ince, altın bir umut ipliği bıraktım. Onu kalbimin derinliklerinde besledim, gözlerden sakladım, ama gizlice parlayan, güçlü ve gerçek bir şeye dönüşmesine izin verdim. İş sayesinde biraz para biriktirebilirdim. Kız kardeşime ve bana bir daire alabilirdim, böylece büyükanne ve büyükbabamızın sıkışık boş odasında kalmak zorunda kalmazdık. Hatta gitmek için can attığı yaz kamplarından bazılarını karşılayabilir ve belki bir gün üniversite eğitimi için kenara biraz para koyabilirdim. Emma on bir yaşında bile çok zeki bir çocuktur. Hayatta benim gibi geride kalmayacaktı; onun için bir araya getirebileceğim her fırsatı yakalayacaktı ve The Job bunu gerçekleştirecekti.

Umut her şeyin tadını daha tatlı hale getirdi. Her gece kilolarca makyaj yapmaktan zevk almamı sağladı. İşe giderken üç sütyen giymek zorunda kalmamı umursamamamı sağladı. Umut, nihayetinde, beni kıran şeydi.

Çünkü umudumun en yüksek olduğu anda Leif oldu.

O gece, sanki altı yıl önce değil de dün yaşanmış gibi kristal netliğinde zihnimde yazılı. İşe gitmek için hazırlandığımı ve iyi bir eyeliner günü geçirdiğimi hatırlıyorum. Her iki gözüm de boğucu siyahla mükemmel bir şekilde çizilmişti, dış köşede küçük bir fiske yüzüme mükemmel bir şekilde uyacak şekilde açılmıştı. Kırmızı dudaklar, ışıltılı ve baştan çıkarıcı ıslak görünümlü. Saçlarım büyük, gevşek bukleler halindeydi ve iyi bir yemeğe ihtiyacım olduğu gerçeğini ele veren fazla keskin elmacık kemiklerimi göstermek için yüzümden geriye doğru tutturulmuştu.

İyi görünüyordum. İyi hissediyordum. Yüzüme, beni arkadaş canlısı, tehditkâr olmayan ve dünyadaki tüm bahşişlere layık göstermekte çok faydalı olan o kabarcıklı, beyinsiz gülümsemeyi çizmeye hazırdım.

Ve tabii ki sütyenler. Mütevazı göğsümü Hooterific bir şeye götüren üç çift dolgulu sütyen. Onlara para kazandıranlar diyordum.

Olan her şey için sütyenleri suçluyorum. Eğer onları giymemiş olsaydım, işler bu kadar kötü gitmezdi. Daha hızlı tepki verebilirdim. Ya da hiç.

Kulüp iki bölüm halinde düzenlenmişti. En alt kat çoğunlukla büyük, yapışkan bir dans pistiydi ve odanın iki ucunda iki bar vardı. Kenarlarda yüksek masalar ve birkaç sandalye vardı, ancak çoğunlukla alan sarhoş, sefih dans için ayrılmıştı. Ben VIP'lerle birlikte asma katta çalışıyordum.

VIP bölümü, bir gece kulübünde mümkün olduğunca fazla mahremiyet sağlayacak şekilde düzenlenmiş, alçak koltuklardan oluşan çok sayıda köşeye kurulmuştu. Vardiya sonunda ışıklar yandığında ve ortalık darmadağın olduğunda burayı görmek her türlü cazibe yanılsamasını ortadan kaldırmaya yetiyordu ama egoları ve paraları olan varlıklı gençler gelip içkilerini yudumlamayı ve dans eden kitleleri tebaalarını denetleyen kraliyet mensupları gibi izlemeyi seviyorlardı.

Özellikle bir koltuk takımı asma katın bir tarafında tek başınaydı ve aşağıdaki katın mükemmel bir görüntüsünü veriyordu. O gece, vardiyamın yarısında, VIP hiyerarşisinde daha üst sıralarda yer alan insanlara yer açmak için o bölümden bir grubu kaldırmakla görevlendirildim.

Kolay, değil
mi? O kadar
da değil.

Şık gece kulüplerine giden ve özel bir VIP bölümünde bekletilmek için aptalca paralar ödeyen insanların özelliği, kendilerine ne yapmaları gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmamalarıdır. Bu yüzden gruptan hareket etmelerini istediğiminde

kanepenin başka, daha önemli Çok Önemli Kişiler tarafından rezerve edildiğini, sorun çıkacağını söyleyebilirdim.

En yakınımdaki iri adamın elleri jambon kalçasına benziyordu ve yerimden kalkmasını istediğimde yumruk gibi sıkılmıştı. Saçları koyu renkti ve kısa kesilmişti, başının yan tarafındaki birkaç beyaz yara izini ortaya çıkarıyordu. İnce, kızgın dudaklarının üzerinde çarpık bir burun duruyordu.

Bir kavgacı. Ve saydığımı göre, o kanepeyi işgal ettiği süre içinde beş ya da altı içki içmişti.

Göğüslerime "Siktir git," dedi.

"Efendim, bu masa rezerve," diye cevap verdim, titreşen müziğin üzerinde duyulmak için eğildim. Bu, göğüslerimi daha da doğrudan onun görüş alanına soktu ve gömleğimin yakasının biraz daha fazla teni ortaya çıkaracak şekilde aşağıya inmesinin ek faydasını sağladı.

Bunu bilerek yapmadım. Normalde göğüslerim bu kadar dışarı çıkmazdı ve bazen üç sütyenin benim için ne işe yaradığını unutturdum. Ama gözleri aşağıya indiğinde ve dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladığında hemen doğruldum.

Brawler koyu, karanlık gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı, gözlerinde tehlikeli bir ifade vardı. "Siktir git dedim. Ve bize başka bir şişe getir."

Parmaklarım bir kolumun altında tuttuğum tepsinin kenarına kıvrıldı ve burnumu çimdikleme dürtüsüne direnerek doğruldum. Brawler açıkça liderdi ve arkadaşları da onunla birlikte kıkırdıyordu. İlk defa, şen şakrak Ateşli Garson kişiliğim bir dezavantajdı. Tam olarak saygı uyandırmıyordu.

Yanımdaki kadın saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kaşlarını kaldırdı. "Onu duydun, kızım. Koş ve bize bir içki getir."

"Bu masa rezerve edildi," dedim biraz daha yüksek sesle. "Size yeni masanızı göstermekten mutluluk duyarım ama bu masadan kalkmanız gerekiyor."

"Bunu bırakmak istemiyorum," dedi Brawler bir çocuk gibi huysuzca. Sonra, anlaşılmaz bir şekilde, içkileri için getirdiğim bir kova buzı aldı ve arkadaşlarının sevinciyle masanın üzerine devirdi. Bir sırtlan sürüsü gibi gıdıkladılar ve buz küplerini bana doğru tekmelediler.

Umursamadan beklemeye başladım. Sarhoş insanların özelliği buydu: çocuk gibiydiler. Sadece sıkı bir ele ihtiyaçları vardı.

Yüzüm bomboş, kolumu kaldırıp birkaç adım ötedeki açık masayı işaret ettim ve grubun kalkmasını bekledim. Brawler gözlerini devirdi, kız arkadaşının bana dudak bükmesine neden olacak bir şeyler mırıldandı ve sonra kendini kanepeden aşağıya bıraktı.

Geçmelerine izin vermek için bir adım geri attım ve duvara çarptım.

Ama bu duvar sıcaktı, sertti ve cennet gibi kokuyordu. Derinden gelen bir ses kulağımın dibinde, "Aferin güzelim," derken iki el kalçalarımın üzerinde kayıyordu.

Karnıma bir sıcaklık doldu ve tek bir parıltılı an için, o güçlü kolların arasında eriyip gitme ve o derin, günahkâr sesin beni yeni bir yere taşımasına izin verme arzusu hissettim. İş yerinde olduğumu unuttum. Müşterilerin yeni masalarına yerleşmelerine yardımcı olmam ve herkesin üzgün oldukları gerçeğini görmezden gelmelerini sağlayacak kadar alkol almalarını sağlamam gerektiğini unuttum.

Var olan tek şey arkamdaki güçlü, geniş göğüs, kalçalarımı saran büyük eller ve yanağımın kenarını gıcıklayan yumuşak, naneli nefesti. O an için ne para, ne kız kardeşim, ne marangoz karıncalar, ne de kızgın müşteriler için endişeleniyordum. Adamın dokunuşu vücuduma bir şeyler yaptı, elektrik verdi, dizlerimi jöleye çevirdi. Bana dokunduğu anda beynim çözülmeye başladı ve vücudunun sıcaklığından ve güvenliğinden uzaklaşarak ileriye doğru tek bir adım atmak için tüm gücümü harcadım.

Sonra döndüm.

Leif Sorensen karşımda duruyordu, sarı saçları ve güçlü, savaşçıya benzeyen yüz hatlarıyla. Okyanus derinliğindeki gözleri, bakışları benimkine indiğinde zar zor gizlenen bir eğlenceyle dans etti, sonra aşağı indi. Uzun, iškenceli bir an boyunca dudaklarıma baktı, sonra gözlerini vücudumda gezdirdi ve tekrar yukarı kaldırdı.

Haftalardır bu kulüpte çalışıyordum ve erkeklerin beni kesmesine alışmıştım. Bu işin bir parçasıydı. Üç tane çift göğüslü sutyen giymemin sebebi buydu.

Ama Leif *farklıydı*.

Bakışları bedenimi ateşledi. Fiziksel bir dokunuş gibiydi ve kafa derimden ayak parmaklarıma kadar derimin karıncalanmasına neden oldu. Ben sadece büyük göğüsleri olan ve çeşitli masalara içki taşıyan parlak bir gülümsemeye sahip bir otomat değildim. Ben bir kadındım ve tek yapmak istediğim aramızdaki mesafeyi kapatmak, kollarımı boynuna dolamak ve bana ne isterse yapmasına izin vermektir.

Tabii ki ben öyle yapmadım. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım ve devrilen buz kovanın pisliğini temizlemek için bir paspas getirdim. Sonra hepsine zahmetleri için birer içki ısmarladım ve değerli egosunu yatıştırmak için kavgacının masasına gittim.

Tüm bu süre boyunca onun bakışlarını hissettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve üzerime bir battaniye gibi bir farkındalık çöktü. Beni *izlediğini* görmek için sadece bir kez bakmış olsam da, bakışlarının bana doğru bastırıldığını, varlığının odayı bir fırtına bulutu gibi doldurduğunu *hissedebiliyordum*. Kalçalarım onun dokunuşuyla yanıyor ve bacaklarımın arasındaki boşluk acı verici bir şekilde boş hissediliyordu. Yanaklarım kızardı ve kalbim uzun dakikalar boyunca çarptı, ta ki titreyen nefeslerimi yutmak için arka odaya kaçana kadar.

Tabii o zamanlar onun Leif Sorensen olduğunu bilmiyordum. Bir servetin varisi olduğunu, dahi bir iş adamı olduğunu ya da iki yaşında bir kızı olduğunu bilmiyordum. Adını daha sonra, müdürüm profesyonelce olmayan davranışlarımdan dolayı bana bağırırken yüzü kıpkırmızı olduğunda öğrenecektim.

Tek bildiğim bakışlarındaki tehlikeydi, o safır parlaklığındaki gözler şimdiye kadar diktiğim tüm kalkanları delip geçiyordu.

Derin bir nefes alarak yere geri adım attım ve içkilerimi masalarına götürdüm. Kendimi toparladığımı sanıyordum ama o, kürkten tahtına uzanmış bir Viking kralı gibi koltuğa oturmuş, kolunu rahatça koltuğun arkasına sarkıtmış, gözleri odayı tararken hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

İçkileri masalarına bırakırken sağında oturan bir kadın ona doğru eğildi ve Leif'in bakışlarını üzerimde ağır bir yük gibi hissettim. Ona kaçamak bir bakış attım ve kadının elini Leif'in kalçasında gezdirdiğini, tehlikeli bir şekilde kasıklarındaki çıkıntıya yaklaştığını görmek için tam zamanında bakışlarını karşıladım.

Gözleri beni takip ederken dinlemek için başını ona doğru eğdi ve onun bir bela olduğunu anladım. Büyük, sarışın bir bela. Pahalı bir takım elbise giymiş bir vahşi. Medeni bir iş adamı kılığına girmiş tehlikeli, kana susamış bir Viking.

Sonra gözleri benden uzaklaşıp yanındaki kadına kaydı ve göğsüm keskin bir şekilde burkuldu.

Onu kıskanıyordum, ki bu aptalcaydı. Onu sendeletmeyen yüksek topuklu ayakkabılarını kıskanıyordum. Pahalı, açık elbisesini. Boynunda bir tasma gibi parıldayan elmasları. Elini ve Leif Sorensen'in bacağına üzerinden sanki bunu yapmak onun hakkıymış gibi kayışını kıskanıyordum.

Düşünceler ve duygular içimde bir girdap gibi birikti ve önlerine çıkan her şeyi yıkıp geçti. Boş bardakları toplarken ellerim titredi, doğrulurken ve bara yönelirken görüşüm bulanıklaştı.

Kavgacıların masasına gittiğimde hâlâ şaşkınlık içindeydim. Muhtemelen bu yüzden eli fark etmedim. Şey, o ve şınav sütyenleri.

Üç adet çift tıkaçlı sütyen giymenin en önemli yanı, ten ile gömlek arasında en az dört ila altı inç olması. Göğüslerim alıştığım o kadar büyüktü ki fark etmeden bir şeylere çarpıyor, insanlara ve nesnelere sürtünüyor, hatta dikkatli olmazsam içkilerimi döküyordum. İki ya da üç kat bahşiş ve kendimi ve kız kardeşimi beslemek, giydirmek ve barındırmak için yeterli para için ödenecek küçük bir bedel.

Ama o gece, boş bir bardağı almak için eğildiğimde kavgacının elinin bana doğru uzandığını fark etmedim. Sıkana kadar göğsüme dokunduğunu bile hissetmedim.

Sonra kıyamet koptu.

Bir kol belime dolandı ve beni aynı sıcak, sert duvara geri çekti. Vücudumun uzunluğu Leif'inin uzunluğuna değdiğinde küçük bir beyin erimesi anı daha yaşadım. Sonra beni kenara bıraktı ve kavgacıyı gömleğinin yakasından tutup yukarı çekti.

Leif'in nasıl bu kadar hızlı hareket ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben fark etmeden önce kavgacının beni ne kadar süre okşadığını hâlâ bilmiyorum. Tek bildiğim, birkaç dakika içinde Leif'in diğer adamı ayağa kaldırdığı ve yumruğunu iri adamın suratına indirdiği.

Biri çılgılık attı. Güvenlik iki adama saldırdı. Orada öylece durdum ve bakakaldım.

Taciz edildiğimi fark etseydim, belki de kaçabilirdim. İşler çirkinleşmeden önce elini savuşturabilirdim. Hatta dokunuşundan bile kaçabilirdim. Ama o aptal üç push-up sütyen, işlerini biraz fazla iyi yapan bir kalkandı ve Leif Freaking Sorensen beni kurtarmaya koştu.

Hiç kimse, *ama hiç kimse* beni bu şekilde savunmamıştı. Kimse benim için savaşmamış, hatta umursamamıştı bile. Uzun zamandır tek başımaydım, hayatım ve kız kardeşimin hayatı dar omuzlarımın üzerindeydi ve o anda görüldüğümü hissettim. Ben sadece Neandertal erkeklerden daha fazla bahşiş koparmak için dolgulu sütyenlerini kullanan görünmez bir garson değildim. Ben bir *insandım*. Savunulmaya, korunmaya değerdim.

Sanırım o birkaç kısa an için aşık olmuştum. Göğsümün ortasını delip geçen parlak, sıcak bir duyguydu. Ayaklarım artık ağrıyordu ve kalbim durmak mı yoksa daha fazla çarpmak mı istediğini bilmiyordu.

Leif Sorensen, eşit derecede korkunç ve heyecan verici olan Viking kralı, *benim* için savaştı.

Ama sonra güvenlik onları sürükleyerek ayırdı, kavgacı ve ekibi dışarı çıkarıldı ve o an sona erdi. Leif güvenlik görevlisini silkeledi ve üç adımda önümdeydi. Büyük, geniş elleri yanaklarımı öyle nazıkçe kavradı ki sanki camdan yapılmıştım. Unutulmaz gözleri bir an, bir sonsuzluk boyunca benimkilere baktı.

"İyi misin?" Sesi, o anda düşünmemem gereken her yerde yankılanan alçak bir hırıltıydı.

Başımı salladım, sesim o anda arızalanmaya karar verdi. "Leif," diye haykırdı bir kadın sesi. "Hadi gidelim!"

Uzun bir saniye daha bana sarıldı, sonra omzunun üzerinden baktı. Bacağını okşayan güzel kadın kollarını kavuşturmuş, ayaklarını kirli zemine vurarak duruyordu.

Aramızdaki havanın gerginliğini hissettim. Çorbanın içinde nefes almak gibiydi. Enerjisi çatırdıyordu, öfke, hiddet, adrenalin ve saf erkeklik. Bir an için burada, benimle kalacağını düşündüm. Benim hissettiklerimi hissettiğini, bana ne yaptığını bildiğini ve benim gibi daha fazlasını istediğini düşündüm.

Ne kadar da aptalca.

Leif Sorensen, varis, milyarder, işadamı, ellerini yüzümden çekti. "Kendine iyi bak," dedi.

Sonra arkasını döndü... ve gitti.

Orada bir yumru gibi duruyordum: ezilmiş, kafam karışmış, azgın ve yalnız.

O gecenin ilerleyen saatlerinde patronum beni kovdu. Deneme sürem bitmesine daha iki ay vardı ve bana değerimden daha fazla sorun çıkardığımı söyledi. İşimi kaybettim. O ince, parlak umut ipi koptu ve istikrarın bir yanılsama olduğunu anladım. Güvenlik ulaşılmaz bir şeydi. Erkekler asla beni kurtarmaya koşmayacak ve onurum için savaşmayacaktı. Büyükanmemle büyükbabama bakacak ve kız kardeşimin elinden geleni yapmasına yardım edeksem, güvenebileceğim tek kişi kendimdim.

Leif Sorensen *beni* görmedi. Muhtemelen sinirliydi, kavga etmek istiyordu ve sütyenlerimi okşayan adam ona uygun bir bahane verdi. Asla benimle ilgili değildi ve öyle olduğunu düşünmekle aptallık ettim.

Acı bir ders ama gerekli bir ders.

Sigorta hallolana kadar büyükbabamın ilaçlarını karşılayacak kadar para biriktirdim ve bitmek bilmeyen faturaların geri kalanını ödemek için bir çağrı merkezinde çalıştım. İş parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Her ne kadar kendime dersimi aldığımı söylesem de, hâlâ içimde küçük, titrek bir arzu alevini canlı tutuyordum. Leif Sorensen'in beni kurtarmaya geldiğini ve beni umutsuzluğun pençesinden kurtardığını hayal ettim. Onunla ve ailesiyle ilgili her türlü haberi ve dedikoduyu yalayıp yuttum, gece geç saatlerde sosyal medya hesaplarını didik didik ettim ve o güçlü kolların beni tekrar sarmasının nasıl bir his olacağını hayal ettim.

Kısacası, ben bir aptaldım. O yıllarda hayatımdaki tek parlak ana tutundum ve onu olmadığı bir şeye dönüştürdüm.

Altı yıl sonra, o kader gecesinin Leif için hiçbir şey ifade etmediği gerçeği, onu Benny ve Jane Eldridge'in doğum günü partisinde gördüğümde ve yüzündeki boş ifadeden beni hiç hatırlamadığını anladığımda doğrulandı. Neden hatırlasın ki?

Bugün, Leif'in kolu belime dolanırken tüm o anılar zihnimden geçiyor. Sırtımı önüne doğru çekerken yanağı yanağıma değiyor, diğer kolu omzumdan bir kez daha yuvarlanmaya çalışan market poşetini yakalamak için uzanıyor.

İşte böyle, Leif beni güvende ve korunmuş hissettiğim o tek geceye ve bunun bir yanılsama olduğunu anladığım o korkunç ana götürüyor.

Onun için çalışmak tam bir felaket olacak. Mesafemi ne kadar korumaya çalışırsam çalışayım, Leif savunmalarımı örümcek ağından fark sız mış gibi süpürecek. Parçalanmam için gereken tek şey onun kendinden emin adımları ve derin sesi olacak. Hissetmemem gereken şeyleri hissedeceğim ve sonra o gidecek ve beni tamamen unutacak.

Beni kıracak.

Bana göre, o dünyadaki en çekici adam. Ona göre ben, yeri doldurulabilir bir kadından başka bir şey değilim.

Elini üzerimden çekip beni tekrar ayağa kaldırdığında zaman donuyor. Gece kulübündeki o günden beri hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ beş parasızım, hâlâ paraya muhtacım, hâlâ çok fazla sorumluluk taşıyorum. Ama başka ne seçeneğim var ki?

Leif bana iş teklif ediyorsa, hayır diyecek durumda değilim.

LEIF

Layla'yı izlemiyor olsaydım, omuzlarına çöken sertliği fark etmezdim. Benim için çalışmak gerçekten o kadar kötü mü olurdu?

Çocukların doğum günü partisinde tanıştığımızda da beni başından savmıştı. Odaya girer girmez onu gördüm. Ne giydiğini tam olarak hatırlıyorum: belini kavrayan ve tenindeki sıcaklığı ortaya çıkaran güzel sarı bir sundress. Saçlarının altın sarısı renginden tenine ve yüzündeki parlak, mutlu gülümsemeye kadar şişelenmiş güneş ışığı gibi görünüyordu.

Tanıdık geliyordu.

Onu görünce eşikte tökezledim ve onu belinden tutup bir nebze olsun mahremiyetimizi sağlayacak karanlık bir köşeye sürüklemek istedim. Elbisesini ince bedeninden sıyırmak ve altında hangi zevklerin saklı olduğunu görmek istedim.

Hayatım dediğim parçalanmış, bölümlere ayrılmış varoluşta, onun güneş ışığını içmek ve bunun her şeyi daha iyi hale getirip getirmeyeceğini görmek istedim.

Ancak ona yaklaşmaya çalıştığımda birkaç kelimedен fazlasını söyleyemedim ve ilk fırsatta kaçtı. Arkadaşım Emil'in beni azarlayan yorumlarıyla uğraşmak zorunda kaldım.

Arabaya binip benden uzaklaşmasını izledim ve bir anda derimin altına saplanmış bir kıymık haline geldi. Bu kıymıklardan ikincisi

-Bunlardan ilki altı yıl önce, herhangi bir gece gibi olması gereken bir gecede yaşandı. Bileğimin burkulması ve ona iki kez bakmamı sağlayan ilk kadınla şansımı kaybettiğimi hissetmemle sona eren bir gece.

O kıymıkları görmezden gelmeyi başardım elbette. Her zaman yaptığım gibi randevulara çıktım, flört ettim, dalga geçtim, seviştim. Kendim gibi davrandım ama o hep aklımın bir köşesindeydi. Bana bir dakika bile zaman ayırmayan altın güneş ışığından yapılmış kadın.

Ve şimdi, ona bu zaman için ödeme yapacak olsam bile, bana bir saniye bile vermiyor. Gerçekten o kadar itici miyim? Arkadaşı Dani, arkadaşım Emil'le çıktığı için mi? Soyadım Sorensen olduğu için mi? Benim neyim bu kadar kötü?

Alışılmadık bir şey.

Fetihler benim için her zaman kolay olmuştur. Hoşlandığım bir kadın görürüm ve peşinden giderim. Eriyorlar, soluyorlar, irademe boyun eğiyorlar ve sonra gidiyorlar.

Bende işe yarıyor. Kadınları hayatımın özel, yalıtılmış bir köşesinde, işimden, kızımından ve ailemin geri kalanından ayrı tutmayı seviyorum. Hayatımdaki her şeyin bir yeri var ve hiçbir şey bir kutudan diğerine geçmiyor.

Layla hariç.

Layla kızımı tanıyor ve eğer benim için çalışıyorsa, bu onu seks ve romantizmle ilgili her şeye tamamen kapalı hale getirecektir.

Bu iyi bir şey olmalı. Olması gerektiği gibi iş, aile ve seksi birbirinden ayrı tutabilirim.

Ama ben onu istiyorum. Sorun şu ki, o beni istiyor gibi görünmüyor.

Bu yüzden, eğer evimde piyasa ücretinden çok daha fazla maaş veren geçici, bir haftalık bir pozisyon teklifini reddedecekse, *nedenini* bilmem gerekiyor. Kaçmak istemesine neden olan şeyin benimle ilgili olduğunu bilmem gerekiyor ve onu yatağıma geri sürüklemek ve ona yanıldığı tüm nedenleri göstermek istiyorum.

Ama Layla'ya neden benden kaçmaya bu kadar niyetli olduğunu sormak için ağızımı açamadan, gerginliği vücudunu terk ediyor ve sığ bir nefes veriyor. "Oh," diyor. "Ne zaman başlıyorum?"

Memnun, biraz daha dik duruyorum. Sonra kolumun hâlâ onun önünde sarılı olduğunu fark ediyorum. Uzun bir an dokunuşun tadını çıkarıyorum, sonra kolumu bırakıp uzaklaşıyorum. Cevap verdiğimde gözlerime dönüyor, "Yarın-Cumartesi-eğer yapabilirsen. Oryantasyonunu yapacağız ve seni Pazartesi için hazırlayacağız. Bu arada Pazar günü izinli olabilirsin." Başka bir sokağın köşesine varıyoruz ve Layla kaldırımı takip etmek için sola dönüyor. "Sana bir haftalığına ihtiyacım var. Her zamanki bakıcımın ailevi bir acil durumu var."

"Oh! Harriet iyi mi?"

Başımı salladım. "Evet, ama kocası hasta." Etraftaki binalara bakarken birkaç yayayı atlatıyoruz. Boyaları dökülmüş ve birkaç ot bitmiş, ama bunun dışında düzenli. İşçi sınıfı mahallesi. Sokağın iki yanına park edilmiş arabalarla, yüksek bir apartmana yaslanmış birkaç ev sıralanıyor.

İşte tam da bu yüzden Newark'la ilgileniyorum. Geliştirmeye çalıştığım blok birkaç sokak ötede, yerel ilkokula yakın ve kafe ve dükkanlardan oluşan küçük bir yerleşim bölgesine birkaç adım uzaklıkta. Şu anda bu alanda birkaç müstakil konut bulunuyor ancak yakınlarda planlanan yeni bir metro istasyonu ile birlikte bir geliştirme projesi için potansiyel kâr çok büyük.

Şehir, şirketimin bloğu lüks apartmanlardan oluşan bir kuleye dönüştürme önerisi konusunda çok hevesliydi. Altı aile evini altmıştan fazla konutla değiştirecek ve çevredeki mülk değerlerini hızla yükseltecektik. Bu herkes için bir kazanç.

Satın almaya çalıştığım altı evin sakinleri dışında herkes. Üç mal sahibi ilk satın alma teklifimizi kabul ederken, ikisi sıkı pazarlıklarla direndi. Dört kişilik bir aile - iki küçük çocuğu olan bir avukat çift - İlk teklifimizin iki katına pazarlık ettik. Diğer ev, zaten küçülmek isteyen ancak arazilerinin değerini bilen orta yaşlı bir çiftte aitti. Onlar da sıkı pazarlık yaptılar ama sonunda kabul ettiler.

Sadece bir çift tüm satın alma tekliflerimize karşı direndi. Avukatlarım bana yetmişli yaşlarda olduklarını, evi inşa eden ve tüm ailelerini içinde büyüten yaşlı bir karı koca olduklarını söylediler. Adam hala her Cumartesi hava izin verirse çimleri biçiyor ve kadın aktif bir kilise üyesi.

Taşınmak istemiyorlar.

Önemli değil - eğer cömert teklifimizi kabul etmezlerse, kanunun uzun kolunu kullanacağız ve onları satmaya zorlayacağız. Şehir onlara baskı yapacak. Bu geliştirme fırsatı vazgeçilemeyecek kadar kazançlı. Emlakçılık benim kanımda var; ne zaman agresif olacağımı bilirim. Bu insanlara iyilik yapıyorum, adil bir fiyattan fazlasını teklif ediyorum ve daha da yükseğe çıkmaya hazırım.

Pes edecekler. Her zaman yaparlar.

"Bu benim," diyor Layla, köhne bir apartmanın önünde durarak. Hafifçe yana doğru sıralanıyor, yukarı çıkarken düzenli pencerelerde karla kaplı saksıları ve barbeküleri ortaya çıkaran balkonlar ve çizgili pencerelerin arkasındaki kirli perdeler.

Bu tam da benim satın alacağım türden bir bina - çevredeki şehir evleriyle birlikte - yıkılır ve lüks apartman daireleri olarak yeniden inşa edilirdi. Burada kazanılacak para var. Havada kokusunu alabiliyorum.

"Güzel görünüyor," dediğimi duyuyorum, bir yandan da hayal ettiğim yıkım ve geliştirme maliyetini hesaplıyorum.

Layla homurdanıyor, gözleri parlıyor. Şapkasından bir tutam altın sarısı saç kaçtı ve içimdeki her şey onu parmağımın etrafında döndürüp düşmesini izlemek istiyor. "Bana yalan söylemeyin Bay Sorensen."

"Leif," diye düzeltiyorum.

"Eğer benim patronum olacaksan, işleri profesyonel tutmamız gerekmez mi?" Gözlerinde içimi sıkan bir parıltı var. Tıpkı o çocukların doğum günü partisinde olduğu gibi, bir aşinalık hissediyorum. Onunla daha önce tanışmıştım ama nerede?

"Peki," diye kabul ediyorum, dudaklarım seğiriyor. "Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum Bayan Reynolds." Kolumu uzatarak yeşil poşeti Layla'ya veriyorum, o da omzuna atıyor. Ceketini poşetin ağırlığı altında buruşuyor ve kaşlarımı çatıyorum. Buradaki kışlar için çok ince. Donacak.

Layla'nın gözleri benimkilere tırmanıyor, kalın kalın yutkunurken boğazı çalışıyor. Kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanırken hızlıca birkaç kez göz kırpmıyor, sonra düşüncelerinden arınmak istercesine başını sallıyor. "Tamam. Linda'yı arayıp detayları öğreneceğim. Beni eve bıraktığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen" diye cevap veriyorum, ciddi olduğumu fark edince şaşırıyorum. Onu evine bırakırdım ama arabama atıp daha güzel bir yere götürmeyi tercih ederim ki bu hiç mantıklı değil. Tabii ki güzel, ne olmuş yani? Ben her zaman güzel kadınlarla çıkarım.

Yapmadığım tek şey çalışanlarla çıkmak ve kesinlikle kızımın yanına kadın yaklaştırmamak. Hayatımın bu iki kompartımanı birbirinden çok çok uzakta ve aralarında aşılmaz bir çelik barikat var.

Layla'nın gözleri benimkilere kaydı, sonra kapıdan içeri girdi. Ayakkabıları altından kayınca ancak iki basamak çıkabildi.

Bir anda oradaydım, kolumu sırtına doladım, buzlu basamaklarda kafasını kırmadan önce onu yakaladım. Kaşlarımı çatarak ayaklarımıza bakıyorum. "Ayakkabıların kışa uygun değil," diye homurdanıyorum. "Ve yöneticiniz bu basamakları temizlemeli ve tuz ya da çakıl dökmeli. Bu çok tehlikeli." Hâlâ ona tutunduğumu ancak yüzü kızarmış bir şekilde geri çekildiğinde fark ediyorum.

Bugün üç kez tökezledi. İki kez onu yakalamak için orada bulundum ama ben gittiğimde ona ne olacak? Ayaklarına bakıyorum ve

Yine kaşlarını çatdı. Her iki ayak başparmağının yanında delikler olan eski spor ayakkabılar giyiyor. Kış ayakkabısı olarak pek uygun değil. Ceket ve ayakkabıları ciddi bir yaralanmaya davetiye çıkarıyor.

Rahatsızlık omurgamda hızla yükseliyor. Onu sokaktan arabama sürüklememek, eve götürmemek, güvende, sıcak ve beslenmiş olduğundan emin olmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum.

"Biliyorum," diyor, sesi boğuk. "Kurtarma için teşekkürler."

Arkamı dönmeden önce dar merdivenlerde gözden kaybolmasını bekliyorum. Şoförüm Elton arabasını tam arkama park etmişti. İniyor ve başıyla selam vererek arka kapıyı açıyor. Temiz deri iç mekânın sıcaklığına ve rahatlığına gömülür gömülmez bir nefes alıyorum, gözlerim hâlâ Layla'nın evim dediği köhne binada.

Onun için yeterince güzel değil. Azıcık bile değil.

LAYLA

Leif'in görüş alanından çıktığımda rahat bir nefes alarak sigara dumanı lekeli koridor duvarına yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. İsyan eden bedenim üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken kalbim kaburgalarımaya hızlı bir dövme gibi çarpıyor.

Ve ben onun için mi çalışacağım?

Felaket.

Tanrı'nın lütfu.

Sorun var.

Ona her yaklaştığımda üzerimde aynı etkiyi bıraktı. İlk olarak, gece kulübünde onun bir tür kurtarıcı olduğunu düşünmüştüm, sonra çabucak acınacak derecede aptal olduğumu fark ettim. Yine Benny ve Jane'in doğum günü partisinde o büyüleyici, kibirli gülümsemesiyle dizlerimin bağı çözöldüğünde de aynı hissi yaşadım ve sonra beni hiç hatırlamadığını fark ettim.

Her iki seferde de vücudum şiddetli tepkiler verdi. Bağırsaklarımda bana rahibe olmadığımı hatırlatan bir nabız atışı, kalbimde bir kekeleme ve dilimde cümle kurmayı zorlaştıran ve görünüşe göre kendi ayaklarıma takılmama neden olan bir ağırlık.

Ve fiziksel duygularla birlikte, *unutulabilir* olmanın acı veren utancı.

Leif öyle bir adam ki, uzaktan görüp "*ben olsam yapardım*" diye düşünüyorsunuz. Ama sonra yaklaşıyorsunuz ve onun katıksız cazibesi yüzünden bakışlarınızı tutamıyorsunuz. Varlığı tenime baskı yapıyor ve aynı anda hem ona yakın olmak istememe hem de kaçıp saklanma dürtüsü hissetmeme neden oluyor.

Bu yüzden merdivenlerden koşarak çıktım ve köşede saklandım.

Süper modellerle ve sosyetiklerle fotoğrafı çekilen, herhangi bir kadını kalabalığın içinden çekip alabilen ve ona kendini kraliçe gibi hissettirebilen bir adam - sadece bir geceliğine. Ve bildiğim kadarıyla, bu sadece bir geceliğine olurdu. Sadece dedikodu dergilerinden değil, onunla yaşadığım kendi deneyimlerimden de. Kurtarıcıyı oynamaya ve benim ondan aşağı olduğumu kanıtlayarak çekip gitmeye çok hevesliydi. Ben onun kalçasına dokunmaya hakkı olan, stiletto ve elmas giyen bir model değildim. Ben sadece okşanan ve sonra unutulmuş zavallı, acınası bir garson kızdım.

Dani bile onun bir oyuncu olduğunu söylüyor. Onunla Emil'le tanıştığı gece tanışmış ve Emil'in ona taze et gibi baktığını, sanki onu yemek istiyormuş gibi davrandığını söylemiş.

Birkaç ay Vermont'ta kaldıktan sonra geçen hafta şehre döndüğünde bana "Beni yanlış anlama, Leif çok seksi," dedi. Oturduğumuz kahve dükkânındaki masanın üzerindeki gazetede onun bir fotoğrafı vardı. Takım elbiseli Leif, kolunu aşık bir pop şarkıcısına dolamıştı, fotoğrafın ortasındaki tırtıklı çizgi çiftin sadece iki kez buluştuktan sonra resmen ayrıldığını ilan ediyordu. Dani bitki çayını yudumladı ve bir eliyle hamile karnını ovarken bir yandan da gazeteyi itti. "Ama ben olsam ona güvenmezdim."

"Mm-hmm," diye cevap verdim bilerek, her kelimeye takılmıyormuşum gibi davranarak. Gözlerim tekrar fotoğrafa kaydı, o sivri çizgiyi görünce aptalca bir tatmin duygusu içimi kapladı.

Evet, *aylar* ve yıllar önce tam *iki kez* tanıştığım bir milyarderin artık bekâr olması bende derin bir memnuniyet yarattı.

Hiçbir zaman zeki olduğumu iddia etmedim. Bu kız kardeşimin alanı.

"Dün akşam yemeğe yeni biriyle geldi ve onu aynı anda başka bir kadınla mesajlaşırken yakaladım." Dani dilini şaklattı ve bana dolu dolu bir bakış attı. "Hiçbir erkek bunu haklı çıkaracak kadar seksi değildir."

Yeterince doğru, ama başka hiçbir erkek üzerimde böyle bir etki bırakmadı. Yine de Dani'ye söylemedim.

Bugün, kalbim daha kontrol edilebilir bir hıza yerleşirken, koridorun sonundaki pencereye doğru sürünüyorum. Tam zamanında dışarı bakıyorum ve onun bu sokağa ya da bu mahalleye ait olmayan şık, gümüş rengi bir arabaya bindiğini görüyorum. Leif Sorensen'in şoförü şık siyah bir üniforma giymiş. Efendisinin içeride güvende olduğundan emin olduktan sonra aracın ön tarafında koşturuyor. Bir omzumu pencerenin çerçevesine yaslıyorum ve aşağıda mırıldanan arabanın titreşimlerini hissediyorum, sonra uzaklaşmalarını izliyorum.

Dani haklı. Hiçbir erkek Leif'in vereceği kalp ağrısına değmez. Seksi duygulardan ayırabilen bir kadın olsaydım, bunu yapardım ama değilim. Benim için en güvenli şey Leif'ten uzak durmak.

Homurdanıyorum. Onun için çalışırken bunun olma ihtimali çok düşük. Paraya ihtiyacım olduğu ve bir haftalık düzenli işi geri çeviremeyeceğim için yapabileceğim tek şey ikimizin arasına bir duvar örmek ve vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezden gelmek için elimden geleni yapmak.

Çok kolay.

Omurgamı dikleştirerek merdivene doğru geri dönüyorum. Belki de bu iş iyi bir şeydir ve sadece beş parasız olduğum için değil. Bedenimin ihtiyaçlarını görmezden gelmem için bana bir profesyonellik kalkını sağlayacak. Maaş çekinin arkasına saklanabilir ve ona bir patrona davranılması gerektiği gibi davranabilirim.

Ayrıca, muhtemelen onu tanıyacağım ve milyarder cilasının altında sakladığı tüm siğilleri göreceğim. Gerçek yüzünü tanıdığımda bu aptalca aşk da sönecek.

Evet, bu harika bir fikir, karar verdim. Leif için çalışmak beni bu çekimden kurtaracak ve hayatıma devam edebileceğim.

Çünkü gerçek hayatta kimse o kadar seksi değildir.

Bu dört katlı metruk binanın üçüncü katındaki evim dediğim daireye vardığımda, küçük kız kardeşimi oturma odasının ortasında yüzüstü yatarken buluyorum, kitapları ve kâğıtları önüne serilmiş. Kaşları çatık, sanki hayatı buna bağlıymış gibi bir kalemin ucunu çiğnerken kaşlarının arasında derin oluklar açıyor.

"Dudaklarına yine mürekkep bulaştıracaksın, Em." Küçük alanda yürüyorum ve biraz yıpranmış market poşetlerimi mutfak tezgahımızın ucuna bırakıyorum.

"Suçu organik kimyaya at," diyor ve kalemi bir kenara fırlatıp sırt üstü düşüyor. Kolunu yüzüne atıyor ve dramatik bir on yedi yaşındaki gibi inliyor. "Hiç mantıklı değil."

Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum. Çocukken bile kız kardeşimde bu *yaşlılık* vardı. Yaşlı bir ruh. Beyninden bahsetmiyorum bile. Emma'nın liseden bir yıl erken mezun olmasının ve henüz on altı yaşındayken NYU'nun Prehealth programına kabul edilmesinin bir nedeni var.

Onun saçları da benimkiler gibi sarı, ama benimki saf altın sarısıyken onunki daha koyu bir çilek sarısı. Ben ikimizden daha uzunum ama Emma'nın önümüzdeki bir iki yıl içinde bir büyüme atağı daha geçireceğini sanmıyorum. Uzun, uzun bacakları var ve yemek yemeyi unutan biri, bu yüzden çok zayıf.

Okula bu kadar odaklanmasına sevindim, çünkü ne zaman güzel olduğunu keşfederse ve erkeklerin peşinde dolaştığını fark ederse, bir pala almak zorunda kalacağım. Ya da bir silah. Ya da bir alev makinesi. Ya da üçünü birden.

Ben ceketimi çıkarırken, Emma gençlere özgü bir çeviklik gösterisiyle yerden atlıyor ve yiyecekleri yerleştirmeye başlıyor. Yumurtalara ulaştığında kaşlarını çatıyor. "Um, Layla..." Ezilmiş kutuyu kaşlarını kaldırarak tutarken acınacak halde görünüyor.

"Herhangi biri hayatta kaldı mı?" İkinci çantayı açmaya başlarken soruyorum.

Ablam kutuyu dikkatle açıyor ve dudaklarını yana doğru büzüyor. "Üç tane var. İçine atmam için bana bir kâse verirseniz muhtemelen iki tanesini daha kurtarabilirim."

İç çekiyorum. On iki yumurtadan beşi, hepsi de aptal bir kara buz parçası ve ayakkabılarımın düz tabanları yüzünden. Kıştan nefret ediyorum. Ve beş parasız olmaktan nefret ediyorum.

Ama iyi tarafından bakarsak, Leif beni ikinci (ve üçüncü) seferde yakaladı ve eğer tekrar üzerlerine düşseydim kalan kırılmamış yumurtaları kesinlikle ezebilirdim.

"Az önce büyükannem aradı. Biftek yapacakmış ve tatlı getirebileceğimizi söyledi. Browni yapabilir miyim?"

"Elbette, Em," diyorum, çantamdan telefonumu çıkarırken omzunu kendi omzumla dürtüyorum. "Buna bayılacaklarını biliyorsun." Büyükanne ve büyükbabayla akşam yemeği herkesin ideal Cuma akşamı olmayabilir ama bana cennet gibi geliyor. "Linda'yı aramalıyım. Kalan yiyecekleri paketinden çıkarabilir misin?"

Kız kardeşimin gözleri parlıyor. "Senin için bir yeri mi var?"

"Sanırım öyle."

"Ne kadar süre için?" "Bir hafta, sanırım."

Emma'nın omuzları düşer. "Yani kalıcı değil."

Ciyaklayıp ulaşamayacağı bir yere kaçana kadar saçlarını karıştırıyorum.

"Merak etme."

Yakında kalıcı bir iş bulacağım."

"Çok fazla çalışıyorsun, Layla. Üç işte çalışıyorsun ve yeterince uyumuyorsun. Fark etmediğimi sanma."

"Endişelenmen gereken tek şey organik kimyadan geçmek, tamam mı?" Telefonumu sallıyorum. "Bu aramayı yapmam gerek." Linda Delmar'ın numarasını çeviriyorum ve onun soğuk, sofistike sesinin cevap vermesini bekliyorum.

Leif'in dediğini doğruluyor. Bir haftalık iş. Hiç yoktan iyidir sanırım.

Linda bana "Harriet'in kocası hastanede" dedi. "Küçük bir kalp krizi geçirdi ve Harriet'in ona bakması gerekiyor ve Eldridge ikizlerini nasıl idare ettiğini gördükten sonra seni tavsiye etmem için doğrudan beni aradı. Ona teşekkür etmelisin Layla, çünkü bu tavsiyeyle daha kıdemli kızların önüne geçtin."

Boğazım düğümlendi, başımı salladım. "Yapacağım. Kocası hangi hastanede? Çiçek göndereceğim." Çiçek *alacak kadar para topladıktan sonra*.

Harriet Linda için çalışmıyor ama ikisi birbirini çok eskiden tanıyor. Harriet ile ilk tanıştığımda, onun çocuklarla olan becerisine hayran kalmıştım. Küçük Isla Sorensen o güne kadar tanıdığım en uslu yedi yaşındaki çocuğu ve bu tamamen Harriet'in sevgi dolu demir yumruğu sayesinde olmuştu.

"Çoktan hallettim, hayatım," diyor Linda. "Delmar Çocuk Bakım Ajansı'ndaki hepimizden bir bakım paketi gönderdim."

Telefonu kapattığımda kız kardeşim mutfak tezgâhının ucuna yaslanmış, kaşları yukarı kalkıktı.

"Bir hafta," diyorum onun seslendirilmemiş sorusuna cevap olarak. "Isla'yla tanışmak ve programını öğrenmek için yarın yarım gün, sonra Pazartesi resmen başlıyorum."

Omuzları düştü ve benim düşündüğüm şeyi dile getirdi: "Hiç yoktan iyidir, sanırım."

Gülümsüyorum ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. "Biraz kek yap, Em. Ben duş alacağım, sonra da büyükanneme gideriz."

TORUNLARIMIZIN evi bizim apartmandan birkaç blok ötede. On beş dakika yürüdükten sonra ön kapıya giden kaldırım taşlarına doğru ilerliyoruz. Sokağa bakan üç çatı penceresi, beyaz dış cephe kaplaması ve siyah panjurları olan küçük, iki katlı bir ev.

Büyükannem evine son derece düşkündür. Kışın bile yürüyüş yolu kardan temizlenir ve giriş düzenli tutulur. O ve büyükbabam her yıl Noel ışıklarını asarlar, ancak bu yıl Ocak ayının sonuna yaklaşmamıza rağmen henüz indirmediklerini fark ettim. Işıkları asmak, komşunun oğullarından birinin yardımını gerektiren büyük bir işti. Sökmek de aynı şekilde olacak. Büyükannem ve büyükbabam yaşıyor.

Emma kapıyı çalmadan iterek açıyor, diğer elinde sıcak kekleri tutuyor ve evin içine doğru sesleniyor. Tanıdık kokuları içime çekiyorum.

İçeri girdiğimde evde olduğumu anlıyorum.

"Mutfaktayım!" Büyükanne sesleniyor. "Akşam yemeği neredeyse hazır."

Emma kekleri tezgâha bırakıyor ve büyükanneemin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra büyükbabamı bulmaya gidiyor -muhtemelen en sevdiği La- Z-Boy koltuğunda, televizyonda hangi spor varsa onu izliyor. Kollarımı büyükanneime doluyorum ve derin derin içime çekerek sarılışının verdiği rahatlık ve sevginin iliklerime işlemesine izin veriyorum.

"Zor bir gün müydü?" diye soruyor uzaklaştığımda. Homurdanıyorum. "Her zamankinden daha kötü değil."

Büyükanneim başını sallıyor, sonra ocakta kaynayan patatesleri kontrol ediyor. Onun patates püresi şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi. Pişirdiği her şey ilahi; yakınlarda yaşamasaydı ne yapardım bilmiyorum. Ne zaman aile, sevgi ve kahkahaya ihtiyacım olsa tek yapmam gereken buraya gelmek.

Annem gittikten sonra Emma ve ben birkaç yıl burada yaşadık ama ev küçüktü, sıkıştı ve büyükanneimle büyükbabama yük olduğumuzu biliyordum. Boş odada sadece dar bir tek kişilik yatak vardı - ki Emma'nın kullanması için ısrar ettim - bu yüzden yıllarca yerde ve oturma odasındaki kanepede dönüşümlü olarak uyudum. Param yettiği anda taşındım ama yakınımızda kalmaya özen gösterdim.

"Ben masayı hazırlarım," diyorum büyükanneime ve o da yanağıma okşayıp tencere ve tavalara geri dönüyor. Yemek odası mutfakla ortak bir duvarın hemen arkasında yer alıyor ve bir ucunda tabak çanağı yerleştirmeden önce temizlenmesi gereken bir yığın evrak buluyorum. Kağıtları üst üste koyup büfeye yerleştirmeye niyetlenirken, gözlerim en üstteki kağıda takılınca duraksıyorum. Bir avukatın ofisinden, Daha fazlasını okuduğumda ise mideme soğuk bir yumruk iniyor.

Büyükbabam boğazını temizliyor, yumru parmakları bir sandalyenin arkasına dolanmış. Gözleri berrak, ama ağzının etrafındaki çizgiler daha derin. Daha üzgün.

"Bu ne büyükbaba?" Gazeteyi kaldırdım. "Bir müteahhit seni evden çıkarmaya mı çalışıyor?"

"Deniyorlar ama başaramayacaklar," diyor büyükanne diğer odadan. "Aylardır bizi taciz ediyorlar."

"Ne?" Mutfaka doğru bakıyorum, sonra tekrar büyükbabama dönüyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Layla-darling." Topallayarak yaklaşıyor ve onu izlerken kalbim sıkışıyor. *Yaşlı* görünüyor. "Bazı geliştiriciler

Buraya lüks konutlar inşa edebilirler ama büyükannemle ben toprağa girene kadar bekleyebilirler. Kimse beni evimden atamaz. Burayı kendi ellerimle inşa ettim ve buradan gitmemin tek yolu bir kutunun içinde olmam."

"Bir avukatla konuştunuz mu?" Mektubu tarıyorum, karmaşık hukuk diliyle yazılmış imalı tehditlerden hoşlanmıyorum. "Bu, sizi size teklif edilenden çok daha düşük bir anlaşmayı kabul etmeye zorlayabileceklerini söylüyor. Projenin şehir tarafından onaylandığını söylüyorlar."

"Her biri sahtekâr," diye homurdanıyor büyükbaba. "Avukatlar ve politikacılar.

Hepsi aynı."

"Prensibe katılmakla birlikte," diye başlıyorum yavaşça, mektubu üçüncü kez gözden geçirirken, "profesyonel bir görüş almanın iyi bir fikir olabileceğini düşünüyorum. Ya evi kaybedersen?"

"Böyle bir şey olmayacak." Emma yardım etmek için arkasından gelirken sandalyesini çekiyor ve masanın karşısında gözlerimle buluşuyor.

O da benimle aynı şeyi düşünüyor: Avukattan gelen bu mektup ciddi bir soruna dönüşebilir. Ama ben bir şey yapamadan, ikimiz masayı topluyor, servis altlıklarını, tabakları, kapları ve yemek için ihtiyacımız olan diğer her şeyi yerleştiriyoruz. Büyükbabamın içkisini tazelediğinden emin olduktan sonra büyükannemin her şeyi masaya getirmesine yardım ediyorum.

Bizim ailemizde yemek sevgidir ve büyükannem eve dönmeye hazır olana kadar bizi besler. Tabağımdaki son meyve sularını taze, sıcak ekmeklerle siliyorum, biraz gerginlik kemiklerimden dışarı çıkıyor. Burası büyükannem ve büyükbabam için olduğu kadar benim için de bir ev. Onu kaybedemezler. Muhtemelen zengin bir müteahhidi daha da zengin edecek lüks konutlar için değil.

Yemek ve kekten sonra, yeni kocasıyla Colorado'da yaşayan annemi arıyoruz. Keyfi yerinde, aşık ve her zaman olduğu gibi uçarı. Bazen yeni kocasıyla tanışır tanışmaz bizi büyükannemin kapısına bıraktığını bilmek kalbimi acıtıyor, özellikle de benim sadece on altı, Emma'nın da altı yaşında olduğunu düşünürsek, ama o benim annem ve onu sevmekten kendimi alamıyorum.

Yine de ona güvenmemeyi öğrendim.

Annemin gitmesinin sebebi kötülük değildi. O sadece bencildi. Hâlâ omuzlarıma nasıl bir yük bindirdiğinin farkında olduğunu sanmıyorum ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. Telefonu kapattığımızda Emma'nın dudakları büzülmüştü ve ben tamamen tükenmiş hissediyordum.

Ceketimi gövdemin etrafına sarana ve ayaklarımı eski, ıslak spor ayakkabılarımın içine sokana kadar avukatın mektubu hakkında konuşmuyoruz. "Ben gidiyorum.

Bir avukat bulmalısın büyükanne," diyorum, kendimi kavgaya hazırlayarak. "Birinin o mektuba bakması ve bize seçeneklerimizin ne olduğunu söylemesi gerekiyor."

Büyükannem itiraz etmek yerine omuzlarını yumuşatarak beni şaşırtıyor ve büyükbabamın en sevdiği sandalyesinde horladığı oturma odasına doğru bakıyor. Tekrar bana bakıyor ve gözleri *yorgun* görünüyor. "Teşekkür ederim, tatlım." Eğildi, sesi kısıktı. "Endişeleniyorum." Ben cevap veremeden yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor ve yemek artıklarıyla dolu bir poşeti bana doğru itiyor. "Kız kardeşine iyi bak. İyi geceler! İkinizi de seviyorum."

Şişman, yavaş kar taneleri dışarıdaki gökyüzünden aşağı süzülüyor. Kaldırıma çıkıp kalın bulut tabakasına bakıyorum, dedemlerin kapısı arkamdan kapanırken beyaz bir nefes veriyorum. Hava soğuk, ince ceketimi delip geçiyor ama dünyada her zaman taze karla gelen o sessiz, boğuk his var. Omzumun üzerinden, hayatımın büyük bölümünde sığınağım olan düzenli, ev gibi yere bakıyorum ve midemdeki düğümü görmezden gelmeye çalışıyorum. Evi kaybedemezler. *Kaybedemezler*. Duygusal bağı boş verin; büyükanne ve büyükbaba taşınmak için çok yaşlılar. Evi kaybetmek onları zayıflatır ve taşınma ve yeni bir yer satın alma masrafları onları da benim kadar yoksullaştırır.

Büyükbabam inkâr ediyor olabilir, avukatlar ve politikacılar konusunda haklı da olabilir ama bu mücadele edemeyeceğimiz anlamına gelmez. Kız kardeşime başımı sallayarak birlikte yürümeye başlıyoruz.

O konuşana kadar Emma ve ben evin yolunu yarılamıştık: "Başları belada, değil mi?" Eldivenli elini uzatıp özellikle büyük bir kar tanesini avucunun içinde yakaladıktan sonra dilini değdirmek için ağzına götürürken sesi sessiz. Bazen onun hala bir genç kız olduğunu unutuyorum ve sonra böyle bir şey yapıyor - çocuk gibi, masum. Onu bir dahi olarak düşünmeye o kadar alışmışım ki, birçok yönden hala bir çocuk olduğunu unutuyorum.

Ve şu anda bir çocuk sesiyle konuşuyor. Ben de her zamanki gibi sorumluluk sahibi bir abla olarak kolumu Emma'nın omuzlarına doluyor ve onu sıkıca sarıyorum. "Bir yolunu bulacağım, Em," diyorum ona hissettiğimden daha büyük bir güvenle. "Zengin bir pislik bir sürü süslü apartman dikmek istiyor diye evi kaybetmeyecekler. Büyükbabam hayatının geri kalanını o eski deri La-Z-Boy'da geçirmek istiyor ve ben de bunu gerçekleştirmeye niyetliyim."

Emma homurdanarak bana sırtıyor. "Büyükannemin onu daha yenisiyle değiştirmeye çalıştığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Üçüncü Dünya Savaşı," diyorum, onu bırakmadan önce bir kez daha sıkıyorum. Sandalyesini değıştirme fikrini ortaya attığında büyükbabamın yüzü o acımasız, inatçı haline bürünmüştü. Kollarını kavuşturup çenesini dikleştirdi ve ikisi arasında patlamalar başlamadan önce Em ve ben yan odaya saklanmıştık.

Bu inatçı, çelik gibi sert omurga büyükbabamdan bana geçen bir şey. O koltuğu için savaşacak, ben de evi için savaşacağım.

Pazartesi günü bir avukat bulacağım. Bana neye mal olursa olsun, büyükannem ve büyükbabamın evlerini korumalarını sağlayacağım.

LAYLA

Büyükannem ve büyükbabam için avukat bulma gibi uzun ve pahalı bir sürece başlamadan önce, yerel bir kafede vardiyam ve ardından Sorensen'lerle yarım günüm var. Kafedeki vardiyam sadece dört saat sürüyor, sabahın karanlık şafak öncesi saat dört buçuğundan gri sekiz buçuğa kadar. Cumartesi olduğu için sabahın erken saatlerinde işe gidenlerin yoğunluğu daha az ama beni meşgul etmeye yetecek kadar müşteri var.

Vardiyamın sonunda önlüğümü asıp parmaklarımdaki birkaç kahve telvesini yıkarken, devasa espresso makinesinin başında benim yerimi devralan baristaya başımla selam veriyorum.

"Milyarderlerle dirsek temasında iyi eğlenceler!" Rachael sesleniyor, burnundaki hızma yukarıdaki parlak ışıkların altında parlıyor. Buhar çubuğunun düğmesini çeviriyor ve sütü köpürtmeye başlıyor, bir yandan da kaşlarını bana doğru oynatıyor.

Rachael uzun boylu, iri yapılı, dolgun yanaklarında derin gamzeleri olan bir kadın. İlk vardiyamızdan itibaren birbirimize bağlandık. Bana latte sanatının nasıl yapıldığını gösterdi ve asgari ücretli bir işin angarya işlerine katlanırken beni durmadan güldürdü. Çene hizasında kahverengi saçları var ve bir tarafında gümüş bir çizgi var, bana on sekiz yaşındayken uzamaya başladığını söyledi. Bunun tuhaf olduğunu düşünmüş ve bırakmış, gümüşü ortaya çıkarmak için saçına birkaç parlak tutam eklemiş. Narin hızması ve kısa kollarının altından çıkan dövmeleriyle havalı olmanın timsali.

Aynı zamanda çok iyi bir aşçı. Birlikte çalıştığımız neredeyse her gün, Rachael bana denemem için yemeklerinden örnekler getirdi.

Para sıkıntısı çektiğimi biliyor ve insanları doyurmayı seviyor. O ve büyükannem iyi anlaşırlardı.

Rachael üç yıldır kendi catering işini kurmaya çalışıyor ve arada sırada geçici işler alıyor ama benim gibi gelirini kafe işiyle destekliyor.

O bir arkadaş. Bende onlardan pek yok ama Rachael onlardan biri. "Hepiniz kendi iyiliğiniz için çok fazla dedikodu yapıyorsunuz," diye homurdanıyorum.

dudaklarım seğiriyor.

"Sen de daha iyi değilsin," diye cevap veriyor Rachael sırtarak. Gamzeleri ortaya çıkıyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum. "Yarın sabah tam bir rapor bekliyorum. Fotoğraflarla birlikte."

Gülerek kasanın arkasındaki insanlara el sallıyorum, sonra arka odadan çantamı alıyorum ve bir milyarderin dadısına uygun bir kıyafet giymek için banyoya giriyorum. Sayılır.

Siyah kot pantolon, yumuşak krem rengi uzun kollu gömlek ve saçlarımı saçma sapan bir şekilde at kuyruğu yapmışım. Sebepsiz yere biraz rimel sürüyorum ve çenemin ortasındaki inatçı kırmızı sivilcenin üzerine biraz kapatıcı sürüyorum. Sivilcenin sadece ergenlik çağındaki gençler için olduğunu söyleyen kişi pis, korkunç bir yalancıydı. On sekiz ay sonra otuz yaşında olacağım ve hâlâ sürekli lekelerle uğraşmak zorundayım.

Beynim bana *Leif'in cildinin kusursuz olduğunu* söylüyor.

Bahse girerim yalamanın tadı güzeldir, kadınsı organlarım ekliyor.

Güçlü, kare çenesini göstermek için sinekkaydı tıraş olmuş, cildindeki altın tonları mavi gözlerini daha da parlak hale getirmişti. Görünüşe göre milyarder bir cilt bakım rejimine sahip olduğunuzda yüzünüzdeki değerli araziye kaplayan kızgın sivilceler yok.

Kapatıcıya dokunarak kıyafetlerimi düzeltiyorum ve ceketimi giyiyorum. Emma bu sabah yeni ayakkabılarını giymem için ısrar etti - dün gece karda yürüdüğüm için hâlâ sıırılsıklam olmayan ve delik olmayan siyah spor ayakkabılar - böylece en azından tepeden tırnağa şık görünüyorum.

Sonra midemdeki karışık sinirleri görmezden gelerek gün içindeki üç işimden ikincisine gidiyorum. Gergin değilim. Gergin olacak bir şey yok. Leif'in gözlerine ve saçlarına sahip olan yedi yaşındaki erken gelişmiş Isla'yı tanıyorum. Geçen yıl Harriet ve Dani ile günlük kahve ve oyun buluşmalarımız için parkta buluştuğumda birbirimizi aylarca neredeyse her gün gördük.

Metroya giderken çenemi ceketimin içine gömüp soğuk rüzgâra karşı kendimi desteklediğimde, kendime yalan söylediğimi biliyorum. Beni sinirlendiren Isla değil. Onun babası.

Yeni dadılık işime sabah dokuzda başlamama dakikalar kala Leif ve Isla Sorensen'in evine varıyorum. Evleri Yukarı Batı Yakası'nda, Lincoln Center'daki David H. Koch Tiyatrosu'na bir taş atımı uzaklıkta. Eminim Isla buna bayılmıştır. Onu tanıdığımda parkta sürekli bir balerin gibi döner, pozisyonlarını çalışır ve çimlerin üzerinde dans ederdi.

Konağın önünde dururken şaşkınlığımı içime atıyorum. Çok... *normal* görünüyor. Pırıl pırıl bir çatı katı, Central Park'a bakan ışıltılı bir mücevher bekliyordum. Dışarıdan bakıldığında burası neredeyse mütevazı görünüyor.

Ama sonra kapı zilini çaldım.

Bir hizmetçi ya da personel beklerken, açık kapı aralığında Isla'nın kendisini görünce şaşırıyorum. Mayosunun üzerine fırfırlı şeftali rengi bir etek giymiş, saçlarını şık bir balerin topuzu yapmış ve beni görünce yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor.

"Layla!" diye ağlıyor. "Babam senin olacağını söyledi. Beni baleye götürmen gerekiyor ama önce babam için bazı evrakları imzalamam lazım. Bayan Harriet kocasıyla birlikte. Hastanede ona çiçek gönderdik, daha sonra onu ve kocasını görmeye gideceğim. Babam beni götüreceğini söyledi, ben de bale bitince bir kart hazırlayacağım."

Tüm bunları kapının eşiğinde dururken söylüyor. Sonra beni içeri almak için bir adım kenara çekiliyor ve çenem düşüyor.

Buranın mütevazı olduğu konusunda söylediklerimi geri alıyorum. İçi dışından daha büyük olan o büyümlü çantalardan biri gibi. Leif yan yana iki (belki de üç?) şehir evi satın almış ve aralarındaki duvarı yıkmış gibi görünüyor; mekânın ön yarısı tamamen açık plan. Pırıl pırıl parke zeminler lüks halılarla kaplı. Sol tarafımda, büyük bir kanepe, her iki taraftan da görülebilen, merkezi çekirdeğinde mavi, gazla çalışan alevlerin dans ettiği merkezi bir şömineye bakıyor. Canlı sanat eserleri, uyumlu koltuklar ve zevkli, lüks kaplamalarla iki duvarda sergileniyor.

Oh, paraya sahip olmak. Her gün böyle bir yerde yaşamak nasıl olurdu? Gerçek bir masa için yeterli odaya sahip olmak nasıl olurdu?

Emma'nın çalışması için? Belki iki banyosu bile vardır? Ayrı bir duş ve banyo? İkimiz için yer.

Küçük bir el benimkine kayıyor, içimde oluşan kalp kırıklığından tamamen habersiz. Isla arkamdan kapıyı kapatmadan önce beni abartılı bir hışımla içeri sürüklüyor ama onu fark etmiyorum bile.

Çünkü gerçek ne? Gerçek şu ki, zemin katın onda biri büyüklüğünde bir dairede tek başıma yaşıyorum, kız kardeşimle paylaşıyorum ve sadece ikimizin karnını doyurabilmek için üç işte çalışmak zorundayım.

Bir hareket beni odanın sağ tarafındaki merdivene doğru döndürüyor. Leif merdivenlerden iniyor, gözleri bir anda benimkilerle buluşuyor. Kömür grisi takım elbise pantolonu ve yakası açık beyaz bir gömlek giymişti. Kollarını kıvrarak gergin ön kollarını ortaya çıkartıyor; parmaklarını sarı saçlarında gezdirmek için elini kaldırdığında kasları kıvrılıp bükülüyor.

Hiç bu kadar zarif bir Viking görmemiştim. Talihsiz kızları tehlikeli bir yırtıcı olmadığına inandırmak için giyinmiş, savaş yorgunu bir savaşçı gibi görünüyor.

Kendimi bahtsız bir genç kız gibi hissederek yutkundum.

"Layla," diyor ve ismimin dudaklarındaki tınısı içimde suçlu bir şeyler yaratıyor.

Kalçalarımı birbirine kenetleyerek başımı sallıyorum. "Bay Sorensen."

Mavi gözleri parlıyor, ilerinde eğlenceye benzer bir şey parlıyor. Cevap vermek yerine bakışlarını Isla'ya çeviriyor. "Bale için antını hazırladın mı?"

Isla su katılmamış bir şımarıklıkla gözlerini deviriyor. "Evet, baba. Seni *sonsuza* dek bekliyordum."

"Birazdan gideceğiz." Dönüyor. "Layla, beni takip et."

Belli ki Leif Sorensen itaat edilmeye alışkın. Cevap almak için duraklamadan muhteşem oturma odasını geçip uzak duvardaki kapıya doğru ilerliyor.

Peşinden koşan bir fino köpeğiymişim gibi bana gelmemi söylemesine sinirlensem de dediğini yapıyorum. Besleyen eli asla ısırma, falan filan. Büyükbabam ve büyükbabamın evlerini ellerinde tutmak için savaşmalarına yardım edeceksem, alabileceğim her kuruşa ihtiyacım var. Leif Sorensen'e beni kovması için baskı yapmak hedeflerime ulaşmamı sağlamaz.

Odanın arka tarafına doğru kararlı ve kendinden emin adımlarla yürürken, beyaz gömleğinin kaslı omuzlarına nasıl yapıştığını ve pantolonunun çok güzel, çok

ısırlabilir popo. Zihinsel olarak kendimi tokatlayarak gözlerimi kaldırıp sağ omzunun üzerinden bakıyorum.

Bu dersi altı yıl önce öğrendim. Leif beni umursamıyor. Bir dadı, bir garsonla aynı şey olurdu - onun dikkatinin altında. Beni saldırıya uğramaktan ya da kendi sakar ayaklarıma takılmaktan kurtarabilir ama onun için gerçek bir *insan* değilim.

Elbette, çekici biri, ama bana yararı olması için farklı bir tür de olabilir. İkimiz uyumsuzuz. Bu asla olmayacak ve bunu ne kadar çabuk kabul edersem, hayatım o kadar iyi olacak.

İşveren-çalışan. Biz buyuz. Hep böyle olacağız.

Yine de Leif ofisin kapısını açtığında, kapı aralığında durup önünden girmemi işaret ettiğinde, omzum göğsüne değerken kokusunu biraz olsun içime çekmekten kendimi alamıyorum. *İlahi* kokuyor. Tek yapmak istediğim olduğum yerde durmak, onun kollarına dönmek ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömmek. O güçlü kolların bir kez daha beni sarması nasıl bir his olurdu? Kısa bir an için daha güvende, korunmuş, *desteklenmiş* hissetmek?

Omuzlarım kaskatı, bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Şu anda yapmam gereken işe odaklanmak. Leif'ten iyi bir referans alabilirsem, Linda Delmar'dan kalıcı bir iş almak için tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Tüm bu zengin insanlar birbirini tanıyor ve benim sadece bir girişe ihtiyacım var. Tam zamanlı bir dadı olarak, iyi bir yaşam sürebilir ve kız kardeşimle büyükannem ve büyükbabama bakabilirim. Bu hafta sadece istikrar için bir basamak.

Bu yüzden Leif'in gömleğinin üst düğmesi açıkken ne kadar seksi görüldüğüne dair tüm düşüncelerin aklımdan çıkması gerekiyor. O benim patronum, başka bir şey değil.

Ama kapı arkamdan kapandığında, arzu ipeksi, sıcak parmaklarını göbeğime doluyor ve sıkıyor.

LEIF

LAYLA evdeki ofisimin ortasında dimdik duruyor, omuzları kulaklarına yakın bir yerde toplanmış. Hâlâ o çok ince ceketini giyiyor ama en azından ayakkabıları daha yeni görünüyor. Kaşlarını birbirine çarpıyor. Bot giymesi gerekirdi. Kar, sulu kar ve buz, yılın bu zamanında spor ayakkabılarla boy ölçüşemez.

Asistanımın masamın yanına koyduğu çantayı alıp Layla'ya veriyorum. Kaşlarını çatı. "Nedir bu?"

"Dün üç kez tökezledin. Düzgün kışlık botlara ihtiyacın var." Cevap beklemeden masamın arkasındaki yerime oturuyorum ve bir koltuğa işaret ediyorum. Ondan gelen titreşimli öfke karşısında dudaklarım seğiriyor.

Görünüşe göre hediyeinden hoşlanmamış. "Leif," diye başlıyor, yumrukları sıkılı.

Dilindeki adımın içimi ısıttığı gerçeğini görmezden geliyorum. "Bay Sorensen," diye düzeltiyorum. "Yoksa profesyonel ilişkimiz hakkındaki fikrinizi mi değiştirdiniz?"

"Sen bir pislisin," diye tükürüyor, sonra da ağzını kapatıyor.

Bu kez dudaklarım gözle görülür bir şekilde seğiriyor. "Bunun doğru olduğunu bilmeme rağmen, seni bu sonuca neyin götürdüğünü merak ediyorum. Botlar mı?"

"Bana bot almana ihtiyacım yok."

Kaşlarımı çatıyorum, ki bunun onu çileden çıkardığını söyleyebilirim. "Aynı fikirde değilim. Kızıma bakarken her yere takılıp düşmene izin vermeyeceğim."

Layla göz kırpmıyor ve acaba Isla için burada olduğunu unuttu mu diye merak ediyorum. Onu suçlayamam. Layla'nın yanında olmak bana da her şeyi unutturuyor.

Yerde bir noktaya bakarak duraklıyor ve ona kadar sayıyor mu diye merak ediyorum. Bakışlarını kaldırdığında başıyla onaylıyor. "Teşekkür ederim. Botlar için çok cömertsiniz." İçeri bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bedenimi nasıl bildin?"

"Asistanım halletti." *Sayılır*. Dün gece her boş vaktimde Layla'nın sosyal medyasını karıştırarak ve üç yıl önce birkaç çift stiletto satmaya çalıştığı bir paylaşımına rastlayarak da yardımcı olmuş olabilirim. Ama botları satın alan kişi asistanım, yani bu kadarı doğru. Karşımdaki koltuğa bir el salladım. "Lütfen."

Layla cevap vermeden çantasını önüne toplar ve omuzları geride, çenesi yukarıda, sandalyenin kenarına oturur.

Sırıışımı gizliyorum. Damarlarında dolaşan o ateş, onunla geçirdiğim her an daha da çekici hale geliyor. Kendimi elinde sopa, büyük bir arı kovanına bakan ve onu dürtmemem gerektiğini bilen ama buna karşı koyamayan küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Gözleriyle buluşuyorum, sonra bakışlarımı dudaklarına indiriyorum. Yumuşak ve öpülebilir görünen yemyeşil, pembe bir yay, ağzı muhtemelen sayısız erkek fantezisine ilham kaynağı olmuştur. Saçları böyle sıkı bir at kuyruğuyken, elimi etrafına doladığımı ve onu kendime doğru yönlendirdiğimi hayal edebiliyorum-

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum, sesim amaçladığımdan daha sert. Sandalyeme kaydım ve üzerimdeki etkisinin kanıtını gizlemek için öne doğru yuvarlandım, sikim sert bir uzunlukta fermuarıma doğru itiliyordu. "Harriet bana kocasının kalp krizi geçirdiğini söylediğinde, Isla hemen seni istedi."

Layla'nın kaşları havaya kalktı.

Sırıyorum. "Sanırım Eldridge ikizlerinin doğum günü partisi yazının en önemli anlarından biriydi ve bunun senin fikrin olduğunu biliyor."

"Görünüşe göre keklerin gizli güçleri var." Sesi boğuk ve şehvetli ve bu kasıklarımın biriken kana yardımcı olmuyor. O benden benim ondan etkilendiğim gibi etkilenmiyor; bu sadece onun sesi. Tıpkı dudakları gibi, erkek fantezileri için hazırlanmış bir ses. *Benim fantezilerim* için.

Boğazımı temizleyerek bir klasör aldım ve kendime doğru çektim. "Bayan Delmar dün gece imzaladığınız sözleşmeyi e-posta ile gönderdi. Bunun için teşekkür ederim. Sadece gözden geçirmem gereken birkaç şey daha var. Harriet önümüzdeki hafta döneceğini düşünüyor ama Isla'yla aranız düzelerse ve Harriet'in kocasıyla daha fazla zaman geçirmeye ihtiyacı olursa kalıp kalamayacağınızı sormak istedim."

Layla'nın başı aşağı yukarı sallanıyor, öyle ki altın rengi saçlarından bir tutam şakağına düşüyor. "Evet, bu iyi olur. Birkaç işim daha var ama önceliğim elbette bu olacak. Programım oldukça esnek ve hiçbir şeyin sizin için çalışmamı engellemesine izin vermeyeceğim."

Donup kalıyorum, kaşlarım düşüyor. "Başka 'birkaç' iş mi?"

"İki," diye açıklıyor Layla, sonra da rahatsız olduğu her halinden belli olan boğazını temizlerken koltuğunda kayıyor. Önümdeki dosyayı işaret ediyor. "İmzalamam için mi?"

"Sözleşmeyi ve gizlilik anlaşmasını zaten imzaladınız," diye cevap veriyorum. "Bu Isla'nın programı ve Harriet'ten gelen bazı bilgiler. Telefon numaraları, yemek tercihleri, Isla'nın ihtiyaç duyabileceğiniz tüm eşyalarının yerleri. Her zaman güncel bir devir teslim belgesi tutar." Dosyayı Layla'ya doğru itiyorum.

Tarıyor, kaşları havaya kalkıyor. "Vay canına. Bu çok kapsamlı."

"Doldurman gereken büyük bir yer var," diyorum sırtarak. "Harriet ailenin bir parçası."

"Müthiş bir kadın," diye cevap veriyor Layla, gözleri hâlâ önündeki belgelerde. Yutkunurken boğazı çalışıyor ve kendimi boynunun zarif uzunluğunu o lanet ceketin kenarına kadar izlerken buluyorum.

Bu kadına anlam veremiyorum. Onunla ilk tanıştığımdaya bana hiç yüz vermedi ve şimdi tamamen profesyonel. Ama dün, pembe yanaklı ve telaşlıydı ve aramızda bir kıvılcım olduğundan emindim.

Ama bir de nehrin karşısındaki o boktan binada oturduğu, değiştirilmesi gereken eski, yıpranmış kıyafetleri olduğu ve bunu da sayarsak bir değil üç işi olduğu gerçeği var.

Ne saklıyor? Onun gibi parlak, güzel bir kadın nasıl bu kadar mücadele edebilir? İsteddiği her kariyere sahip olabileceğine emin misin?

"Üniversitede ne okudun?" Ağzımdan kaçırdım.

Yanaklarında kırmızı bir kızarıklık belirliyor ve Layla hassas hareketlerle dosyayı kapatıyor. "Um, yapmadım," diyor gözlerime bakmadan. "Yerel bir üniversitede etkinlik yönetimi okudum ama bir yıl sonra kişisel nedenlerden dolayı bırakmak zorunda kaldım. Delmar Ajansı'nda eğitim aldım ve çocuk bakımı sertifikalarımı aldım ve ilk yardımım güncel. Görmeniz gerekiyorsa her şeyi gönderebilirim."

El sallıyorum. Sorduğum şey bu değildi. Eğitimli ve kalifiye olduğunu biliyorum; Linda sadece en iyileri işe alır. Bu yüzden Delmar Çocuk Bakımı

Ajans, Manhattan nüfusunun belirli bir yüksek gelir grubuna hizmet veren önde gelen çocuk bakım ajansıdır.

İstediğim şey Layla'nın kim olduğuna dair bir ipucu. Buraya nasıl geldiğini. Neden onuruna ve gururuna sanki elinde kalan son şeymiş gibi sarılmış gibi görünüyor. Onunla ilgili hafızamda bir yerlerde çınlayan bir şeyler var. Onu bir yerden tanıyorum.

Kapının çalınmasıyla ikimiz de dönüyoruz ve Isla kafasını kapıdan içeri uzatıyor. "Geç kalacağız baba. Bayan Oliver'ın geç kalmayı sevmediğini biliyorsun."

Katı, gümüş saçlı bale öğretmeni beni duraksatacak kadar korkutucu, bu yüzden sandalyemi başımı sallayarak geri itiyorum. "Şimdi gidiyoruz, ufaklık."

Isla'nın dudakları kıstı. "Ben çocuk değilim."

Dudaklarımdaki seğirmeyi gizleyerek, "Munchkin," diye düzeltiyorum.

Isla kapıyı sonuna kadar iterek açıyor, ayaklarını yere basıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Ben de ufaklık değilim."

"Sugarplum? Tatlım Tatlım?" Masamın etrafından dolanıyorum, kızımın gözlerinde dans eden kahrkahrı görüyorum, küçük vahşi bir hırıltı çıkarırken bile. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Puding-kek McGee?"

Sonuncusu çok fazla geliyor, çünkü Isla kollarını iki yana açıyor ve gözlerini öyle bir deviriyor ki kafası bir daire çiziyor. "Her neyse baba. Hadi ama."

"Tamam, Bayan McGee." Isla kıkırdayarak kendini ele verirken ben ofis kapımın yanındaki kancadan bir ceket alıyorum. Sırıtiyorum ama Layla'nın hâlâ ofisimde olduğunu hatırlıyorum. Kapının yanında duruyor, yüzünde tuhaf, yumuşak bir ifade var.

"Beklediğim gibi biri değilsin," diyor sessizce.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır mı? Ne bekliyordun?"

Omuz silkerek başını sallıyor. "Birlikte çalıştığım ebeveynlerin hepsi biraz... soğuktu."

"Hadi *gidelim*!" Isla ön kapıdan sesleniyor ve ben de Layla'ya özür dileyen bir sırıtış atıyorum.

"Patron konuştu." Önümdeki ofisten çıkması için elimi uzatıyorum, dudaklarındaki seğiren gülümsemeye hayranlıkla bakmak için bir an ayırıyorum.

Layla'nın gözleri, bize anlamlı anlamlı bakarken ayağını yere vuran Isla'ya kayıyor. Kızımın geçici dadısı bana bakıyor. "Başım belada, değil mi?" Oturma odasına doğru ilerlerken kolu benimkine değiyor. İkimiz de temastan uzaklaşmıyoruz.

Başımı salladım. "Evet."

Narin, çınlayan bir kahkaha, saf bir zevk sesi. "Güzel," diye cevaplıyor Layla. "Belayı severim."

ISLA bale dersine girdikten ve Layla öğretmeniyle tanıştırdıktan sonra, ikimiz birlikte benim evime dönüyoruz. Layla arabada sessiz, eve giderken geçtiğimiz sıra sıra evlere bakıyor.

Onun varlığı yanımda bir alev gibi. Koltuğunda nasıl kaydığını, kalçalarımızı ve dizlerimizi ayıran birkaç santimlik boşluğu görmek yerine hissediyorum. Yanından geçtiğimiz belirli bir eve, arabaya ya da kişiye bakmak için döndüğünde, dizi tehlikeli bir şekilde benimkine değmeye yaklaşıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak başka tarafa bakıyorum.

Dizinin dizime değmesi neden umurumda olsun ki? Seçtiğim herhangi bir kadınla daha kötüsünü, daha fazlasını yapmadım mı? Neden Layla Reynolds'ın varlığı beni böyle düğümlere soksun ki?

Çünkü benimle o şekilde ilgilenmiyor gibi görünüyor, diye karar verdim. Bana reddedemeyeceğim bir meydan okuma sundu, kötü bir fikir olduğunu bilsem bile. Sadece bekâr kadınların peşinden koşmamın ve onları olabildiğince çabuk terk etmemin bir nedeni var: basitlik.

Isla'nın annesiyle ilgili dersimi aldım ve aynı hataları tekrar yapmayacağım.

Kişisel ve profesyonel konular birbirine karışmaz. Aile ve aşk hayatı da öyle.

"Ne zamandır Delmar Ajans'ta çalışıyorsunuz?" Sadece sessizliği doldurmak için sordum.

"Birkaç yıl," diye cevap veriyor, elleri kucagındaki çantanın etrafında kıvrılıyor. Sesimi duyunca omuzları dikleşiyor, bu da beni rahatsız ediyor. Bu beni neden rahatsız ediyor? "Linda harika bir patron. Kız kardeşi Bonnie çok komik. Onunla geçen ay şirketin Noel partisinde tanıştım."

"Dani'nin arkadaşı, değil mi? Emil'den kaçarken Vermont'ta Bonnie'nin evinde kalmıştı."

"Ondan kaçmıyordu." Layla'nın sesi gergin, kırılmış.

Gülümsememi bastırıyorum. "Bana kaçıyormuş gibi geldi. Onu Manhattan'a geri götürmek için kırlarda dolaşmak zorunda kaldı."

Layla kaba bir homurtu çıkarır. "Tabii ki böyle düşünürsün. Sanki onu omzuna atıp sürükleyen bir mağara adamı gibi."

mağarasına geri döndü."

"Olan bu değil mi?"

"Onu *kazandı*," diye cevap veriyor Layla sonsuz bir sabırla. "Ona *kur yaptı*."

"Ona kur yaptım," diye tekrarlıyorum, kaşlarım çatık. O zaman gözleriyle karşılaşıyorum, güzel yüzündeki sonsuz mavilikle. "Ben kur yapmaya inanmam."

Dolgun, pembe dudakları büzüşüyor ve bu bende onları tekrar yumuşayana kadar öpme isteği uyandırıyor. "Tabii ki istemiyorsun. Kadınlar yatağını paylaşma ayrıcalığını elde etmek için birbirleriyle kavga ediyorlar, değil mi? Manhattan'ın en yakışıklı, en gözde bekârıysan kur yapmana gerek yok."

Senin yakışıklı olduğunu düşünüyor, diyor zihnimin kendini beğenmiş, erkek kısmı, Layla'nın bana iltifat ederken kullandığı alaycı tondan hiç endişe duymadan. O sesi bastırıyorum, çünkü Layla'nın ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Görünüşümü fark etmesi onunla yatmamı *kolaylaştırmalı* ama bunun yerine yakışıklı olmam bir suçmuş gibi konuşuyor.

Ve neden onunla yatmayı düşünüyorum ki? Benim için çalışıyor ve Isla'yı tanıyor, bu yüzden tamamen yasak bölge.

Ben cevap veremedim evin önüne yanaşıyoruz ve kalbim sıkışıyor. "Oh, hayır."

"Ne?" Layla bakışlarımı kapının önünde rölantide duran arabaya doğru takip ediyor. "Kim o?"

"Efendim?" Elton dikiz aynasında bakışlarımla buluştu. "Sizi başka bir yere götüreyim mi?"

"Büyük teyzemden saklanmayacağım, Elton," diye cevap veriyorum, ses tonumdaki somurtkanlığı engelleyemeyerek. Gerçek şu ki, Büyük Teyze Hilda'dan kaçmak ve saklanmak tam da yapmak istediğim şey.

Elton itiraz etmemesi gerektiğini biliyor ve Layla'ya kapıyı açmak için arabadan iniyor. Hayal meyal, ona teşekkür ettiğini duyuyorum ama gözlerim ön kapıda. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi kapı açılıyor ve boşluğu genç, siyah saçlı bir adam dolduruyor.

"Kim o?" Layla yanıma gelirken nefesinin altından söylüyor. Yanımdaki bedeninin sıcaklığı daha da yaklaşmak istememe neden oluyor ama irademin son kırıntısıyla kendimi uzak tutuyorum.

"Bu benim büyük teyzem Hilda'nın uşağı Jeremy. Her yere onunla birlikte gidiyor, yani o kapının diğer tarafında saklanıyor."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sesleniyor Jeremy'nin arkasından cızırtılı, yaşlı bir ses. "Dışarıyı ısıtmaya çalışmıyoruz Jeremy, o yüzden ya aptalları içeri al ya da kapıyı kapat."

Yürürken omuzlarımı dikleştirip çenemi dikleştiriyorum. Büyük Hilda Teyze zayıflığı yüz adımdan anlayabilir. En sert iradeden başka hiçbir şey ona karşı koyamaz.

Layla'nın ardından nefes nefese kaldığım ve kendime ona sahip olamayacağımı söylediğim bir sabahtan sonra Hilda'yla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim.

Yine de Jeremy'ye başımla selam veriyorum, o da kapıyı daha geniş açıyor. Layla arkamdan giriyor ve büyük teyzemin şöminenin yanındaki sert arkalıklı sandalyede oturduğunu görmek için odayı tarıyorum. Boğumlu eli bastonunun tepesinde kıvrılmış, ipek bir paşmina eşarbı omuzlarına sarmış.

Ben yetişkin bir adamım. Bununla başa çıkabilirim.

"O kim?" Büyük Teyze Hilda selam verirken çenesini yarım adım arkamda ve solumda duran kadına doğru salladı.

Layla öne çıkar. "Ben Layla Reynolds, hanımefendi. Isla'nın bu haftalık geçici dadısıyım."

"Ve şimdi Harriet burada bile değil!" Hilda bastonunu pahalı parkelerime sertçe indirmeden önce ellerini havaya kaldırıyor. O ahşabı Japonya'dan getirtmişim ve Hilda ona sanki ezmek *istiyormuş* gibi davranıyor.

"Bir sorun mu var Hilda?" diye soruyorum. Gözlerim, eldivenlerinin ve şapkasının özenle yerleştirildiği yan masaya kayıyor. "Jeremy sana bir içki getirdi mi?"

Hilda'nın sert sesi, "Hayır," diye cevap veriyor. "Sıcak bir fincan kahveye hayır demezdim."

Ben bir şey yapamadan Layla hareket ediyor. Bana başıyla selam veriyor ve kalçalarını sallayarak mutfığa doğru ilerliyor. Onu takip etmek istiyorum ama bunun korkakça olacağını biliyorum. Bunun yerine büyük teyzemin yanına bir sandalye çekip oturuyorum.

"Senin için ne yapabilirim Hilda?"

"Kızınızın doğum günü bu hafta," diye başlıyor.

Başımı salladım. "Evet. Perşembe günü kutlamak için onu en sevdiği restorana götürmeyi planlıyorum."

"Kabul edilemez," diye cevap verir Büyük Hala Hilda. "Bir parti verecek."

Burnumu çimdikleme isteğime direnerek, Layla'nın yan odadaki dolapları açıp kapamasını dinliyorum. Kalkıp ona yardım etmek, düşünmek için kendime zaman tanımak kolay olurdu ama bu sadece büyük teyzemi kızdırdı ve bu da sadece bela anlamına gelirdi.

"Parti istemiyor Hilda."

"Saçmalık. Sekiz yaşına girecek. Tabii ki bir parti istiyor."

"Bana sadece benimle sakın bir akşam yemeği istediğini söyledi."

"Çünkü o anlayışlı ve hassas biri ve beynini kaynatan o büyük iş anlaşması yüzünden stresli olduğunu görebiliyor." Keskin, kırılmış kelimeler bana kurşun gibi çarptı.

Bu doğru mu? Kızım beni rahatsız etmek istemediği için mi doğum günü partisini feda ediyor? Sıcak ve rahatsız edici bir şey göğsümde yılan gibi kıvrılıyor.

"Annen beni aradı çünkü bir mekan ve yemek şirketi ayarlamaya çalışmış ama bir sonuç alamamış. Kızın arkadaşlarından hiçbirini tanımıyor ve senin işbirliği yapmana ihtiyacı var."

Büyük teyzemi başımla işaret ederek, "Gördüğüm kadarıyla hemen büyük silahlarını çıkarmış," diyorum.

Büyük teyzemin dudaklarının kırışmış köşelerinde bir gülümseme hayaleti belirliyor. Hilda'nın gülümsemeleri nadirdir, ama arada bir ortaya çıkarlar.

Şingirdayan fincan sesleri başımı çevirmeme neden oluyor ve Layla'nın bir tepsiyle geldiğini görüyorum. Sadece kahve yapmakla kalmamış, köşedeki dolapta sakladığım güzel fincan ve tabak takımını bulmuş, hatta kilerde saklı olması gereken birkaç kurabiyeyi de ortaya çıkarmış. Narin bir kase, varlığından bile haberdar olmadığım mükemmel küp şekerlerle dolu.

Bir dansçı zarafetiyle tepsiyi yan sehpaye kaydırıyor ve diz çökerek teyzemin yanına bir fincan ve fincan tabağı koyuyor. "Krema? Şeker?"

"Bir damla krema, kızım," diye cevap veriyor büyük teyzem, şahin gözlerle kızımın yeni dadısını inceleyerek. "Kızım" kelimesini kullanması beni şaşırttı, çünkü büyük teyzem hiçbir zaman evcil hayvan ismi kullanmaz.

"Bastonunu sandalyenin kenarına yaslayacağım, böylece ulaşabilirsin," diyor Layla ve Hilda'nın etrafındaki her şeyi hızlı bir şekilde düzenliyor. Teyzemin kahvesinden memnun olduğundan emin olduktan sonra bana doğru ilerliyor. Kahvemi kendi yan masama koyduğunda, onun kışkırtıcı, tatlı kokusunun bir ipucunu yakalıyorum. Başımla teşekkür ediyorum ama gitmesini istemiyorum.

"Sorun şu ki," diye devam ediyor Hilda, "bu kadar kısa sürede bir yer bulamıyoruz."

"Sekiz yaşındaki kızım için ne kadar büyük bir parti istiyorsun?" Tepsiyi mutfağa geri götürürken gözlerim Layla'ya kayarak soruyorum.

"Oh, küçük bir toplantı. Elli, altmış kişi. Annen Paula'nın torununun doğum gününe davet edildiğini ve bu iyiliğe karşılık vermek istediğini söyledi."

Bu sefer burnumun kenarını çimdikliyorum. "Kızım için bir parti vermemi istiyorsun... böylece annem düşmanı Paula York'la olan bu garip kan davasını sürdürebilecek?"

"O cadının üstünlüğü ele geçirmesini istemezsin, değil mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, elimi havada gezdirerek. "Parti yok. Zaman yok. Beş günden kısa bir sürede elli kişilik bir etkinliği nasıl organize edebilirim ki? Sanırım bu hafta sonu olmasını istiyorsun?"

"Cuma günleri Isla'nın okulunda yarım gün," diye cevap veriyor büyük teyzem. "Bunu nereden biliyorsun?"

Hilda sadece omuz silkiyor.

Sert bir nefes çekiyorum. "Hilda, bir yemek şirketine ihtiyacım var. Bir mekâna. Personel. Yemekler. İçecekler. Yetişkinler için alkol. Davetiyeler ve LCV'lerden bahsetmiyorum bile, hepsi kısa sürede. Kimse gelmeyecek!"

"Herkes gelecek. Sorensen varisinden gelen bir davete kim karşı koyabilir ki?"

Şakaklarıma masaj yaparak inliyorum. Bir süre durakladıktan sonra bakışlarımı büyük halamınkilere dikiyorum. "Isla'nın parti istediğinden emin misin?"

Hilda'nın gözleri hafifçe yumuşar. Kahvesini yudumluyor ve fincanı yerine koyarken acele etmiyor, sonra ellerini kucağında kavuşturuyor. "Beni son ziyarete geldiğinde, aylar önce gerçekleşen ikizlerin doğum günü partisi hakkında gevezelik etti. Bir şeyler yapmak istediğini ama dokuz ya da on yaşına kadar bekleyeceğini söyledi. Babasının meşgul olduğunu ve işleri zorlaştırmak istemediğini söyledi."

Kalbim sert ve keskin bir şekilde çarpıyor. İç çekiyorum. "Peki. Bu partiyi nerede vermeyi öneriyorsun?"

Hilda omuz silkiyor. "Bir fikrin olduğunu umuyordum. Annen yakınlardaki tüm mekânları araştırdı ama hiç boş yer yok. Görünüşe göre insanlar kış düğünlerini çok seviyor ve her yer aylardır dolu."

Omzumun arkasından yumuşak, kadınsı bir ses, "Burada alabilirsin," diyor. Sandalyemin arkasında duran Layla'yı görmek için dönüyorum, yüzünde garip, hesapçı bir ifade var.

Uzak bir duvarı işaret ediyor. "O kanepeyi yoldan çeker ve oraya bir bar kurardım. Mutfağa yeterince yakın, personel buz, limon ve diğer şeyleri almak için gidip gelebilir. Bu alanı dans etmek ve ayakta durmak için boşaltır, yan odayı da oturma için düzenlerdim." Orta şöminenin diğer tarafındaki alanı işaret ediyor. "Küçük masalar gruplandırılmış

kolay sohbet için. Bu bir çocuk partisi olduğu için aktivitelere ihtiyacınız var. Ben olsam ofisinizi kilitler ama avluya açılan kapıyı açardım. Peri ışıkları ve ısı lambaları samimi bir hava vermeli ve her zamanki oyunları oynayabilirsiniz. Eşeğe kuyruk takma, yüz boyama, bu tür şeyler. Ama sekiz yaşında olduğu için bir temaya ihtiyacınız olacak." İzleyicilerinden tamamen habersiz olan Layla avluya bakmak için birkaç adım atıyor, sonra yüzünde ışıltılı, parlak bir gülümsemeyle dönüyor. "*Kuşu Gölü!* Bale! Odanın içinde dolaşmaları için dansçılar tutabilir, hatta Isla'nın bale sınıfına bir gösteri bile yaptırabilirsiniz. Buna bayılır."

Layla'nın gülümsemesini görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Bu bir gülümsemeden daha fazlası, gerçekten. Sanki içten gelen bir parıltıyla aydınlanmış gibi tüm yüzünü aydınlatıyor. Göğsümün ortasındaki ağrıyı ovuşturarak bakışlarımı Büyük Hala Hilda'ya kaydırıyorum.

Yaşlı kadının yüzünde de aynı hesapçı ifade var, gözleri etrafı tarıyor. "Evinizde olması daha samimi ve özel bir ortam yaratacaktır. Yüzyılın bekarı olduğunuz için insanlar Isla'yla nerede yaşadığınızı bilmek isteyecektir. Kötü bir fikir değil."

Başım büyük teyzemden Layla'ya gidip tekrar geri geliyor. "Yemek? İçecekler? Dansçıları ve personeli nereden bulacağım?"

"Bir arkadaşımın catering şirketi var," diyor Layla, sırtı ikimize dönük bir şekilde. Odanın kenarında volta atıyor ve yavaşça dönüyor. "Alkol yeterince kolay ve çocuk oyunlarının karmaşık olmasına gerek yok. Etkinlikler için mobilya kiralayan şirketler var ve tek yapmamız gereken tüm bu pahalı mobilyaları yoldan çekmek. Bu kadar basit." O ışıltılı gülümsemesini yine bana çeviriyor ve kalbim bir kez daha yerinden fırlıyor.

Büyük Hala Hilda, elinde baston, bastonun ucunu tekrar parkelerime vuruyor. "Anlaştık o zaman. Bayan Reynolds, yetki sizde. Bunu hallettiğimize sevindim."

Göz kırpıyorum.

Gözlerim olduğu yerde donup kalan Layla'ya kayıyor. Bir an önce çok parlak ve güzel olan yüzünün tüm rengi soluyor. Sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibi. Büyük Hala Hilda bir fırsat görmüştü ve tereddüt edecek bir kadın değildi.

Bunu düzeltebilirim. Büyük teyzeme Layla'nın Isla'yla meşgul olduğunu, onu da organizasyon planlayıcısı olarak işe almadığımı söyleyebilirdim. Tüm bu fikri bir kenara bırakıp Isla'yı doğum günü yemeğine götürebilir ve bu günü sonlandırabilirdim.

Ama gerçek şu ki, eğer Isla Büyük Hala Hilda'ya bana yk olmak istemediği için doğum günü partilerini erteleyeceğini söyleseydi, kızımın bir partiye bayılacağını biliyorum. Ve bir bale teması? Daha da iyi olur. Tüm bunları onun için yaparsak kızımın nasıl zıplayacağını, nasıl şen kahkahalar atacağını hayal edebiliyorum.

Bir de Layla var. Parti hakkında konuşurken içten içe nasıl da aydınlandı. Tüm tereddütlerimi nasıl kolayca ortadan kaldırdı ve mekan ve yemek sorunlarına kolay, zarıf bir çözüm buldu.

Beni etkiledi. Ve belki de bundan sonra ne yapacağını bilmek istiyorum.

Büyük Hala Hilda'ya kolumu uzatarak, "Seni kapıya kadar geçireyim," diyorum. "Sonra Layla ve ben ayrıntıları konuşuruz."

Hilda bastonunu kaldırıp Layla'ya doğrulttu. "Davetiyeleri yarın ya da en geç Pazartesi göndermeniz gerekecek. İnsanlar programlarını yeniden düzenlemek isteyeceklerdir. İyi şanslar."

Sonra kapıya doğru yürüdü ve ben de onu Jeremy'nin gözetimine verdim. Arkamı döndüğümde, Layla hâlâ aynı yerde duruyor ve kederli görünüyordu.

Ağzını kapatıyor, yutkunuyor, sonra gözlerini benimkilere kaldırıyor. Sonsuz mavi, o kadar mavi ki içinde kendimi kaybedebilirim. Gz kırıyor. "Ne yaptım ben?"

LAYLA

Kendimi kaptırmışım.

Elimde olmadan Leif ve büyük teyzesinin Isla'nın partisi hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum ve zihnim çalkalanmaya başladı. Tüm o Pinterest etkinlik panoları, sevimli küçük detaylar ve parti hediyeleri, sınırsız fonun getirebileceği *potansiyel*... Düşünmeden konuşmama neden oldu.

Tam zamanlı çalışmak için ayrılmak zorunda kalmadan önce yerel bir toplum kolejinde bir yıl etkinlik planlama kursu aldım, ancak gerçek şu ki, partileri *seviyorum*. Teoride. Büyükanнемle yaptığımız kilise yemeklerini saymazsak, pek fazla parti planlayamadım.

Şimdi Leif odanın diğer tarafından bana bakıyor, dudakları seğiriyor. "Kadını duydun," diye gürlüyor derin sesi. "Yetki sende."

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"Hayır mı?"

"Hayır. Yetkili ben değilim. Düşünmüyordum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Gerçek milyarderler için bir etkinlik planlayamam."

Gülümsemesi genişler. "Her şeyi on dakikadan kısa bir sürede planladın, Layla. Tabii ki yapabilirsin."

Gah! Onun dilindeki ismim beni böyle düğümlememeli. Şimdi, sadece kaslarımı ele geçiren kör panikle değil, aynı zamanda titreyen dizlerle de uğraşmak zorundayım.

Neden Eldridge'ler gibi insanlarla bir iş bulamadım? Onlar için çalıştığımda, bana ikinci bir bakış bile atmadılar. İkizlere baktım ve

Kurallara uydum ve yapmam gereken her şeyi yaptım ve Bay Eldridge bana soğuk bir nezaketle davrandı. Bayan Eldridge çoğunlukla sadece soğuktu.

Mükemmeldi!

İçimi saran bu sıcaklık yok. Leif'in her hareketinde hissettiğim elektriklenme yok. Tenimdeki karıncalanma yok.

Bu işi asla kabul etmemeliydim. Ama,
ama, ama...

Emma'nın üniversite masrafları. Kira. Faturalar. Büyükanne ve büyükbabanın yaklaşan yasal savaşları. Leif Sorensen kadar para kazandıran bir haftalık düzenli işi geri çeviremem.

Çok keskin bakışlarından uzaklaşarak odayı inceliyorum. Yaklaştığını hissediyorum, varlığı bir elektrik fırtınası gibi üzerime geliyor. Yanıma geliyor, omzum omzuma geliyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor sessizce. "Cuma gününden önce yapacak çok şey var."

"Büyük Teyze Hilda davetiyelerin başlamak için iyi bir yer olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Bu senin alanın," diye cevap veriyorum. "Konuk listesi oluşturmayı nereden bilebilirim ki?" Bir alarm çalıyor ve nefesimin altında küfrediyorum. "Gitmem gerek."

"Ne?" Leif yanımda kaskatı kesildi. "Nerede?"

"Barda vardiyam var" diye cevap veriyorum. Neden şimdi? Neden ben? Bu hafta programımı tamamen boşaltmalıyım. Zengin insanların normal müşterilerden daha fazla zaman beklediğini bilmeliydim.

"Gidemezsin. Planlamamız gereken bir parti var."

Ceketimi astığım dolaba dönerek, "Davetli listesi üzerinde çalışıyorum," diye cevap veriyorum. "Vardiyamdan sonra davetiye tasarımı üzerinde çalışacağım ve yarın gönderebiliriz. Bu Isla için bir sürpriz mi olacak, yoksa planlamaya yardım etmesini mi istiyorsun?"

Leif otomatik olarak "Sürpriz," diye yanıtlıyor. "İçeri girdiğinde yüzünü görmek istiyorum."

Başımı sallayıp ceketimi giyiyorum. "Tamam. O zaman yarın gelmeyeceğim ama tanıdığım bir yemek şirketiyle konuşup diğer lojistik konular üzerinde çalışacağım. Bütçe ne kadar?"

Leif el sallıyor, çünkü tabii ki öyle. Küçük bir ülkenin net servetine sahip biri neden bir çocuk partisinin bütçesi hakkında endişelensin ki?

"Al," diyor ve cebine uzanıp bir kredi kartı çıkarıyor. "Neye ihtiyacın varsa al. Elton bu hafta sizi gitmeniz gereken yere götürmek için emrinizde olacak. Yine de yarın akşama kadar tahmini bir bütçeyle birlikte tam bir teklif bekliyorum." Boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim, Layla."

Şapkamı takarken duraksıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hiç sorun değil Bay Sorensen. Isla harika bir çocuk. Kendini özel hissetmeyi hak ediyor." Yeni botlarımı ve çantamı alıp kapıya yöneliyorum, sonra duraklıyorum. Onunla bir kez daha yüzleşmek için dönüyorum, aklımı başıma toplamam yarım saniye sürüyor, çünkü o kadar güzel ki neredeyse gözlerimi acıtacak. "Bugün Isla'nın bale öğretmeniyle konuşmalısın, ona çocukların gelip küçük bir gösteri yapmasını organize edip edemeyeceğini sor. Etkinlik için kiralayabileceğimiz dansçılar bile tanıyor olabilir. Annen bir rakibini etkilemek istiyorsa, yetişkinler için de eğlence olmalı."

Leif küçük bir selamla, "Emredersiniz efendim," diyor. Kapıya doğru ilerliyor ve benim için açıyor, ama yoldan çekilmiyor. Duruyoruz, birbirimize bakıyoruz ve an uzuyor.

Avucumu yanağında gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Genelde sinekkaydı tıraş olur, ama şimdi biraz kirli sakalı var. Tenime, yanağıma, dudaklarıma sertçe dokunurdu. Kirli sakalını öpsem, dudaklarımı içine almak için yüzünü çevirir miydi? Tadı da görüldüğü kadar erkeksi, güçlü ve karşı konulmaz olur muydu?

"Konuk listesini bu gece sana göndereceğim," diyor. Hayal görüyor olabilirim ama sesi her zamankinden biraz daha boğuk geliyor. Ama yüzünde bir profesyonellik maskesi var ve Leif Sorensen geçmeme izin vermek için benden yarım adım uzaklaşıyor.

Kapıdan çıkıp Manhattan'ın kış soğuğuna karışıyorum, başımı çevirip gidişimi izleyip izlemediğine bakmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Önümüzdeki bir ya da iki saat durup nefes almam için bana pek zaman tanımıyor. Bunu yaparsam, üstlendiğim fazladan işler yüzünden paniğe kapılabirim.

Ama bu panik heyecanla da birleşecekti. Etkinlik planlaması her zaman ilgimi çeken bir şey olmuştur ve bunu sınırsız bir bütçeyle yapma ihtimali? Tek söyleyebileceğim "vay be!

Tek bildiğim berbat edemeyeceğim. Eğer Isla'nın partisinde kötü bir iş çıkarırsam, bu sadece Leif'i kötü etkilemekle kalmayacak, aynı zamanda kalıcı bir bakıcı bulma şansımı da tamamen mahvedecek. Partiyi planlayan ben olacağım.

Korkunç bir çocuk partisi ve bu kadar basit bir şeyi bile yapamayan birine neden güvenesiniz ki?

Ama eğer iyi bir iş çıkarırsam.

Bunu düşünmemek daha iyi. Bunun yerine eve koşuyorum ve Üç Numaralı İş olarak da bilinen spor barındaki vardiyam için hazırlanıyorum. Çoğu akşamım evimin yakınındaki spor barında çalışmakla geçiyor ve bu gece de durum farklı değil. Önümüzdeki hafta da, mucizevi bir şekilde tüm vardiyalarımı tamamlayamazsam, Leif ve Isla'dan ayrıldıktan sonra çoğu akşam barda çalışıyor olacağım. Doğrusu, vardiyalarımı üstlenecek birini bulabilsem bile bu hafta izin almayı göze alamam.

Şimdi bir de planlamam gereken bir etkinlik var, ayaklarımın yerden kesileceğini biliyorum. Yarın sabah kafeye uğrayıp Rachael ile yemek işi hakkında konuşacağım. Bugünlerde müşteri bulmakta zorlanıyor, yoğun sezonu yaz. Cuma günü de dolu olursa onun yerine ne yaparım bilmiyorum ama bunu düşünecek zamanım yok.

Kiralamak için uygun mobilyalar bulmalı ve Leif'in mevcut büyük boy, rahat parçalarını nereye koyacağımı bulmalıyım. Büyük bir parti için yeterli değil. İçecek, çatal-bıçak, tabak, dekorasyon, çocuk oyunları tedarik etmem, davetiyeleri tasarlayıp bastırmam, aydınlatma ve ısı lambaları ile masa örtülerini düşünmem gerekiyor ve ve ve...

Evimin yakınındaki spor barında geç saatlere kadar çalışıp masalara içki götürürken ve benimle flört etmeye çalışan müşterilere gönülsüzce gülümserken bunları düşünüyorum. Bunu yıllardır yapıyorum; gecenin sonunda iyi bahşiş alabilmek için gülümsememi ve neşeli kişiliğimi kullanıyorum. Bu konuda fena sayılmam ama hep sahte geliyor. Müşterilerden aynı şakaları tekrar tekrar duyuyorum. Ben de aynı şakaları yapıyorum. Müşterileri hatırladığımdan ve düzenli siparişlerini ezberlediğimden emin olurum ve aileleri ve hobileri hakkında sorular sorarım.

Faturaları ödüyor, peki ya gerçek? Gerçek şu ki, Isla'nın partisini planlama düşüncesi beni o kadar büyük bir enerji ve heyecanla dolduruyor ki, kıyaslanamaz bile. Kısa sürede binlerce etkinlik planlayabilir, kendimi yerden yere vurabilir ve yüzüme sahte bir gülümseme çizip yarı sarhoş adamların bana bakmasına tahammül etmekten çok daha fazla keyif alabilirim.

Bir gün, belki. Bir gün istediğim bir şeyin peşinden gideceğim. Şimdilik garsonluğun sağladığı paraya ihtiyacım var.

Bu gece, zihnim Isla'nın doğum günü partisi için çözmem gereken tüm sorunları çözmeye çalışırken bile, patentli Vapid Waitress Smile'ımı takınıyorum

yüzüme bak ve işimi yap.

Müdavimlerimden biri Joe adında bir adam. Hafta içi her zaman gelir, benim bölümümde oturmaya özen gösterir, birkaç sepet kanat ve birkaç bira sipariş eder ve cömertçe bahşış verir. Kenarları yıpranmış, eski bir beyzbol şapkası takıyor ve masaya her geldiğimde gülümsüyor. Limanda işçi olarak çalışıyor ve bir defans oyuncusu gibi yapılı.

Diğer garsonların çoğunun onu sevimli bulduğunu biliyorum. Fısıldayarak ve kıkırdayarak yaptığımız sohbetlerde onun hep benim bölümümü aradığından yakınıyorlardı. Genç garsonlardan biri, Kylie, ona özellikle aşık gibi görünüyor.

Cumartesi günü burada olması alışılmadık bir durum ve Kylie barın karşısından ona ay gözüyle bakıyor.

Joe'yu alabilir. Bu gece, kendimi onu başka bir adamla karşılaştırırken buldum.

-Tamamen sınırların dışında bir adam. Joe'nun yumuşak bir kas yapısı var. Oyuncak ayı gibi yapılı. Leif'in içindeki o ölümcül güce sahip değil. Joe'nun saçları her zaman biraz dağınıktır. Her zaman naziktir, ama hiç ilginç bir şey söylememiştir.

Başka bir deyişle, sevimli ama sıkıcı.

Bu gece, şapkası görünürde yok ve düğmeli bir gömlek giyiyor.

"Bu gece ateşli bir randevun var mı Joe?" Her zamanki gülümsememle birasını bırakarak soruyorum. Doğrusu, canım gülümsemek istemiyor. Eve gitmek, dizüstü bilgisayarımı açmak ve parti için yapılacaklar listemdeki binlerce maddeden birine başlamak istiyorum. Uzun zamandır olmadığım kadar enerjik hissediyorum ve bu barda sabahın bir ya da ikisine kadar çalışmak zorunda olmak bana işkence gibi geliyor.

Joe'nun elmacık kemiklerinde kırmızı çizgiler beliriyor, gözleri benimkilerden kayıyor. "Bir erkek gömlek giyemez mi?"

Gülüyorum. "Tabii ki gülebilirsin. Çok yakışıklı görünüyorsun." Bir başka patentli parlak, neşeli Garson Gülümsemesi. "Şanslı bayan kim?"

Joe boğazını temizler, birasına uzanır. Büyük bir yudum alır, ağzını elinin tersiyle siler. "Şey, mesele de bu, Layla. Merak ediyordum da..."

Midem bulanıyor. Bu bakışı biliyorum. Bana çıkma teklif etmek üzere ve bu korkunç, acı verici derecede garip olacak, çünkü garson kişiliğimi ilgi çekici buldu ve onu reddetmenin bir yolunu bulmam gerekecek.

"*Affedersiniz?*" Yan masadaki bir bayan parmaklarını bana doğru şaklattı. "Sen orada dikilip flört ederken biz *on* dakikadır yemeğimizi bekliyoruz. Daha içkilerimizi bile almadık. İşini yapamaz mısın?" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, çok dar bluzunun göğüs dekoltesi kabarıyor.

Ona Garson Gülümsememin hafif bir varyantını veriyorum, bu sefer gözlerimde bir özür imasıyla - içten içe öfkelenirken. İnsanların bana parmak şıklatmasından *nefret* ediyorum ve siparişlerini vereli on dakika bile olmadığını biliyorum. En fazla iki dakika.

Leif insanlara emir vermeye alışkın olmasına rağmen saygılı davranmaktan başka bir şey yapmadı. O benim patronum, amirim, ama Isla'nın partisi için fikirlerimi aptalca ağzımdan kaçırdığımda beni kovmadı. *Dinledi*. Bana asla parmaklarını şıklatmaz ya da bu hanımefendi gibi dudak bükmezdi.

Yine de beni Joe'yu reddetmekten kurtarmıştı, belki de ona teşekkür etmeliydim. "Gidip barı kontrol edeceğim. Uzun sürmez!"

Ağrıyan ayaklarımın üzerinde koşturarak bara eğiliyor ve barmenden kaba bayan için içkileri acele getirmesini rica ediyorum. Ensem kaşınıyor ve Joe'nun gözlerini neredeyse üzerimde hissedebiliyorum.

Barmenin kadının içkilerini doldurmasını beklerken -daha uzun süredir bekleyen diğer müşterilerin önünde, ekleyebilirim- dudağımı ısırıyorum.

Leif'e olan bu sevdası çok saçma. İlk tanıştığımızda beni unutmuştu. Aptal kalbim neye inanmak isterse istesin, Leif beni *görmüyor*. Bu aşka tutunmak sonunda sadece bana zarar verecek.

Belki de Joe'yu geri çevirmemeliyim. Belki de onunla çıkmalıyım. Benim ligimde değil mi? Benim çıkabileceğim mükemmel erkek tipi değil mi? İyi biri. Bir işi var. Ailesini önemsiyor.

Sebebini anlayamadığım bir şekilde düşüncelerim Leif'in bugün bana veda ederkenki yüzüne kaydı. Gözleri yumuşaktı ama orada bir sıcaklık vardı. Gömleği omuzlarını çekiştiriyordu ve kaslarının pürüzsüz sertliğini hissetmek için can atıyordum. Bedenim ateş ve buzun birbirine sarılmış hali gibiydi.

Joe bana hiç *böyle* hissettirmemişti.

Yine de Leif bir fantezi. Eğer onunla yatarsam -ki bu bir hata olurdu elbette- beni hemen unutturdu. Bir oyuncak gibi beni bir kenara koyar ve bir daha eline almaz demek istemiyorum. Tam anlamıyla *unuturdu* demek istiyorum. Daha önce yaptığı gibi.

Kaba kadının içkileri hazırды, ben de Leif ve Joe ile ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara ittim. İçkileri tepsime yerleştirip ona getirdim ve içkiler için özür diledim.

Beklemek ve gözlerini devirip homurdandığında ondan düşük bir bahşış almaya razı olmak. Joe bana sempatik bir bakış attığında ona göz kırpmıyorum. Ve daha sonra, hesabı ödeyip bir ara yemeğe çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda, yalan gibi gelse de çok istediğimi söylüyorum.

LEIF

Çoktan işte olmalıydım. Normal bir günde, bir saat önce gitmiş olurdum.

Önümde boş bir kupa ile mutfak adasındaki bar taburesinde otururken, temizlikçi oturma odasındaki sehpa'nın tozunu alıyor ve asistanım telefonundan bir e-postaya dokunuyor. Ev yöneticisi geçen haftanın faturalarını topluyor ve harcamaları uzlaştırmak için ofise gidiyor ve kızım bir kase mısır gevreği yerken bacaklarını sallıyor.

Ancak benim aklım her an gelebilecek birisinde.

Bütün hafta sonu Layla'yı düşündüm - tabii ki sırf parti yüzünden. Dün ona bir davetli listesi gönderdim ve birkaç saat sonra davetiyeler için üç seçeneği vardı. Birini seçtiğimde, öğleden sonraya kadar bastıracağına söz verdi. E-postaları tıpkı benimkiler gibi hızlı ve iş amaçlıydı.

Ama yine de...

Bir şeyler vardı. E-postalarını açmak için tıklamadan önceki o saniyelerde, ekranımda onun adını gördüğümde kalbimin güm güm atmasında bir şey vardı. Adını okuyuşumda ve benim onu fark ettiğim gibi onun da beni fark ettiğini söyleyecek bir ipucu -herhangi bir şey- bulmak için mesajlarını tarayışında bir şey vardı.

Başımı sallayarak önümdeki tablete geri dönüyorum. İki saat içinde Newark'ta yeni gelişimimiz için mülk edinmekten sorumlu avukatlarla bir toplantım var. Buna hazırlanmam gerekiyor ama aklım sürekli parıldayan altın rengi saçlara, uzun, uzun, *uzun* bacaklara, olması gerekenden fazlasını gören büyük mavi gözlere kayıyor.

Kapı çalıyor ve kalbim deli gibi dörtlüyle koşmaya başlıyor.

"Ben bakarım!" Isla çoktan taburesinden kalkmış ve kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Ben bir şey söyleyemeden, kalbimi makul bir hıza indiremeden kapıyı açıyor. Ön kapıya doğru döndüm, resmi oturma odamın uçsuz bucaksız genişliğine baktım-

Ve işte orada.

Dar, lacivert bir kot pantolon giymiş sonsuz bacaklar, ince omuzlarına sarılmış eski püskü ceket ve yüksek bir at kuyruğuyla bağlanmış sarı saçlar.

Benim aldığım botları giyiyor ve ben neredeyse memnuniyetle mırıldanıyorum.

Layla parlak bir gülümsemeyle kızımı selamlıyor. Garip bir acı yine göğsümü deliyor, kalbimin olduğu bölgede keskin bir burkulma gibi. Kaşlarımı çatarak bar taburemden kayıyorum ve kıyafetlerimi düzeltiyorum.

Layla kızımın söylediği bir şeye gülümsüyor ama ben tam olarak duyamıyorum. Tek gördüğüm, kızımın Layla'nın ceketini almak için elini uzatışı ve beyaz bir köylü üstünü ortaya çıkarmak için ceketini yavaşça, lezzetli bir şekilde çıkarışı. Bol ve biraz da transparan ve bu bende onu omuzlarından aşağı çekip dudaklarımı kremi teninin her santiminde gezdirme isteği uyandırıyor.

Gözlerimi kırıştırarak tırnaklarım avuç içlerimi ısırana kadar ellerimi yumruk yapıyorum.

O zaman kendime gelebilirim ve işte o zaman Layla bana bakar.

"Bay Sorensen," diyor başını sallayarak. "Bu sabah sizi görmeyi beklemiyordum."

"Ben çıkıyorum," diyorum, niyet ettiğimden biraz daha kaba bir şekilde. "Yine de konuşmamız gereken birkaç şey var. Bu akşam bir saat kadar kalmak için müsait misin?"

Başını sallıyor, gür dudakları kibar bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kibarlık istemiyorum. Peri ışıklarından, mobilyalardan ve yemek şirketlerinden bahsederken yüzünü aydınlatan gülümsemeyi istiyorum.

"Elbette," diyor Layla. "Ben burada olacağım."

"Beni okuldan alacak mısınız?" Isla soruyor. "Bu akşam yüzme dersim var, o yüzden eve gitmeden önce oraya gitmem gerekecek. Harriet genelde benim için atıştırmalık bir şeyler hazırlar çünkü okuldan sonra hep aç olurum. Sen de bana bir şeyler hazırlar mısınız?"

Layla'nın gülümsemesi yumuşayarak daha gerçek bir hal alıyor ve göğsümdeki gerginlik biraz olsun azalıyor. Başını salladı. "Elbette, Isla. En çok peynir ve krakeri sevdiğini duydum."

"Ve elma dilimleri!" Kızım gözleri parlayarak bana döndü. "Layla atıştırmalık olarak ne sevdiğimi zaten biliyor!"

Kızıma, "Harriet yerine geçecek kişinin iyi bilgilendirildiğinden emin oldu," dedim. "Şimdi bana bir öpücük ver. İşe gitmem gerekiyor."

Isla bana doğru koşuyor, ellerini boynuma doluyor ve yanağıma gürültülü bir öpücük konduruyor. "Hoşça kal!" diyor, sonra Layla'ya dönüyor. "Saçımı örer misin?"

Yüzünde aynı yumuşak gülümseme beliriyor ama bu sefer biraz daha parlak. "Tabii. Fransız örgüsü?"

Isla donakalır, gözleri faltaşı gibi açılır. "Fransız saç örgüsü nasıl yapılır biliyor musun?"

Harriet Fransız saç örgüsü yapmayı bilmiyordu. Sadece at kuyruğu yapardı."

"Eskiden kız kardeşime hep yapardım. İstersen ensende topuz şeklinde bağlanmış iki Fransız örgüsü yapabilirim. Güzel bir tokeniz varsa onu da kullanabiliriz."

Isla neredeyse heyecandan titriyor. Layla'ya doğru koşar, elinden tutar ve onu merdivenlere doğru çekiştirmeye başlar. "*Mükemmel* bir klipsim var. Işıl ışııl. Sana göstereceğim. Hadi gidelim!"

Layla'nın kakhaha sesi kadife bir ip gibi etrafımı sarıyor ve tenimde her türlü hissin patlak vermesine neden oluyor. Merdivenlere yönelmelerini izliyorum, kızım bana el sallıyor ve saç aksesuarlarının her birini en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başlıyor.

Asistanım Regina, her şeyi gören o bakışla telefonundan başını kaldırıyor. Tek kaşını kaldırdı.

"Elton dışarıda mı?" Sesim sertleşerek soruyorum. "Gitmemiz gerekiyor."

"Yirmi dakikadır çift park halinde." Regina alt kata doğru adım attı ve ceketini silkti. "Artık neyi beklediğimizi bildiğime göre, her şey çok daha mantıklı geliyor."

Hizmetçim Mary homurdanıyor. Darren'ın evdeki hesapları kapattığı ofisten bile bir kıkırdama duyuyorum.

"Bu da ne demek şimdi?" Soruma aldırmadan toz almaya devam eden Mary'ye bakıyorum. Bakışlarım, Darren'ın masanın üzerinde eğilmiş durduğu ofisin açık kapısına kayıyor. Son olarak, hâlâ o küstah kaşlarını kaldırmış olan Regina'ya bakıyorum. Parmağımla onu işaret ediyorum. "İşinde iyi olduğun için şanslısın Regina, çünkü saygının ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Hiçbirinizin yok."

"Lütfen," diyor Regina, eli kapı kolunda. "Eğer etrafının evetçilerle çevrili olmasını isteseydin, hiçbirimizi işe almazdın. O güzel yeni dadıyı da kesinlikle işe almazdın."

"Bu geçici bir durum. Harriet bir hafta içinde dönecek ve Layla gitmiş olacak."

"Tabii ki yapacak." Regina kapıyı açar. "Hadi ama. Avukatlarınız siz odada olsanız da olmasanız da bizden zaman ücreti alıyor. Parmaklarını oynattıkları için ceplerini doldurmamayı tercih ederim."

"Burada hiç saygı görmüyorum. Hiç."

Mary bir homurtu daha çıkarıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyor. "İyi günler, Bay Sorensen."

"Bu gece ikimizin de burada kalmasını istemediğine emin misin?" Darren ofisin kapısında belirdi. "Belki şaperon olarak?"

"Her birinizi kovmalıyım," diye homurdanıyorum, yün ceketimi giyip en sevdiğim kaşmir atkımı boynuma dolayarak. Yine de sözlerimde sıcaklık yok ve kendimi evimden çıkıp işe gitmeden önce son bir kez merdivenlere bakarken buluyorum.

Avukatlar bana Newark'taki yaşlı çiftle hiçbir ilerleme kaydedemediklerini söylediler. Onları satın almak için yaptığımız tüm cömert teklifleri reddettiler ve şimdi de savaşmak için kendi hukuk bürolarını kiralayacaklarına dair bir söylenti var. Görünüşe göre yaşlı adam bu sabah telefona cevap verdi ve hakaretler ve yolsuzluk suçlamaları arasında çok şey söyledi.

Hukuk firmasının ortağı Barry, "Endişelenmeyin," diyor. "Bizi alt etmelerine imkan yok. Yasal masraflar için çok fazla para ve zaman harcayacaklar ve sonunda evi kelepir bir fiyata satın alacağız. Bu aslında bizim avantajımıza da olabilir."

"Sizin yararınıza, eminim," diye cevap veriyorum, dikkatle saatiye bakarak. "Saat başına ne kadar ücret alıyorsunuz?"

Barry sadece güler. Önündeki bir yığın kâğıdı alır ve düzeltmek için masaya vurur. "Her şey elimizde Bay Sorensen. Tek yapmanız gereken belediye meclisini mutlu etmek ve yıkıma programa uygun olarak Mart ayında başlayacaksınız."

Kanım ısınıyor, avın heyecanı. Bu gelişme şirketimin New York eyaleti dışında takip ettiği ilk gelişme. New Jersey'de bunu başarabilirsem, işi diğer eyaletlere genişletmek için bana bir şablon verecek. Büyüme potansiyeli çok büyük ve başarının tadını neredeyse damağımda hissediyorum.

Yaşlı çift teklifimizi kabul etmeli. Florida'da emekli olup günlerini güneşin altında geçirebilirler.

Ben bunun için yaşıyorum. Ya da en azından profesyonel dünyamda bunun için yaşıyorum. Isla ile birlikte olmadığım zamanlarda, bu şirketi sıfırdan kuran agresif bir iş adamıyım. Anlaşma yapmayı seviyorum. Zorlu pazarlıkları severim. Kazanmayı seviyorum.

CEO olarak geçirdiğim bir günün ardından eve, kızımın yanına gitmek bazen garip geliyor. Kızıma baba olmak için tamamen farklı bir adama dönüşmem gerekiyor. Ve eğer bir kadınla buluşacaksam, onu baştan çıkarmak ve etkilemek için hayatımda başka bir kompartımana geçiyorum, başka bir yerde olduğum baba veya iş adamından tamamen ayrı.

Layla ile farklı hissediyorum. O beni bir baba olarak görüyor ama ben bir CEO gibi davranıyorum. Onu bir erkeğin bir kadını istediği gibi istiyorum, ama onun yumuşak gülümsemesini ve kızımın konuşma şeklini görmeyi seviyorum.

Bu... kafa karıştırıcı. Hayatımın çeşitli yönlerini birbirinden ayırmaya o kadar alışmışım ki Layla'nın bunları harmanladığını görmek beni huzursuz ediyor.

Bu rahatsızlık bütün sabah aklımdan çıkmadı. Avukatların ofisinden çıktıktan sonra Regina bana çeşitli iş toplantıları ve angajmanlardan bahsediyor. Diğer günler gibi bir gün ama değil. Artık para kazanma, kazançlı anlaşmalar yapma, başkalarının sadece kayıp gördüğü yerlerde fırsatlar bulma ihtimali beni heyecanlandırmıyor.

Bugün düşüncelerim evime doğru kayıyor. Orada kızım için sürpriz bir parti planlayan kadına. Davetiyeleri çoktan tasarlamış ve bu öğleden sonraya kadar bir yemek şirketi ayarlayacağına söz vermiş olan kadına. Oturma odama bakıp bambaşka bir alan görebilen kadına - *Kuşu Gölü* temalı bir çocuk partisinin gerçekleşebileceği bir alan.

"Leif?"

Göz kırıyorum, sonra masamdan başımı kaldırıyorum. Regina karşımda duruyordu, tableti koluna sıkıştırmış, kalemi havada tutuyordu.

"Özür dilerim," dedim, "aklım karıştı. Ne dediniz?"

"Lusso projesini sordum. Proje yöneticileri bana altı hafta içinde nihai açılış için hazır olacaklarını söylediler. Bu da planlanandan üç hafta önce demek. Bir daire hariç hepsi satıldı bile."

Lusso İtalyanca'da lüks anlamına gelmektedir. Central Park'ın güney ucundaki Lusso kulesini inşa ettik, eski ve yorgun bir ticari binayı yeniledik ve genişlettik. Ünitelerden biri henüz satılmamış olsa bile, düzenli bir kâr elde edeceğim. Planlanandan önce ve bütçenin altında bitirmek bir zafer ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Başımı sallayarak bir el sallıyorum. "Güzel, güzel." Gözlerim tekrar ekranıma kayıyor, Layla'dan yeni bir e-posta gelmiş. Bu kez yemek şirketi arkadaşının önerdiği menüyü eklemiş ve tek söyleyebileceğim çok etkilendiğim. Küçük atıştırmalıklar, kokteyl yiyeceklerinin yanı sıra daha büyük tabaklar ve bir dizi tatlı, hepsi çeşitli şaraplarla eşleştirilmiş.

"Genellikle proje yöneticileriyle bir araya gelir ve onları tebrik edersiniz, Bay Sorensen," diyor Regina ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. "En son bir proje planlanandan önce bittiğinde ve neredeyse tamamen satıldığında, yönetim ekibinizi akşam yemeğine ve bir şeyler içmeye götürdünüz ve onlara ikramiye verdiniz."

"Ne ayarlamaman gerekiyorsa ayarla, Regina. Sadece takvimime yaz, orada olacağım."

Regina kaşlarını çatarak bana bakıyor, bir an duraksıyor ve sonra başını sallıyor.

"Ve Cuma günü için programımı boşaltın. Kızımın doğum gününü kutlayacağım." Bununla birlikte, ekranımdaki menüye geri dönüp notlar alıyorum, eve döndüğümde beni bekleyen kadını düşündükçe içimde derin bir heyecan kabarıyor.

LAYLA

GÜN ÇABUK GEÇİYOR. Çocuklarla çalışmayı her zaman sevmişimdir ve Isla'nın doğum gününün gerçekleşmesini sağlamak için yapmam gereken tüm görevleri eklediğinizde, o kadar meşgulüm ki düşünemiyorum bile.

Isla'yı okula bırakmamla tekrar almam arasında, telefon görüşmeleri yapmak ve çok uzun olan yapılacaklar listemdeki işleri işaretlemeye başlamak için çok değerli birkaç saatim var.

İlk olarak, catering. Rachael'e dün catering konusunu sorduğumda çok heyecanlandı. Lezzetli ve sofistike görünen bir menüyle geldi. Leif gönderdiğim e-postaya cevap vermedi, ki bu sorun değil. Bu akşam konuşmak istiyor. O zaman üzerinden geçeriz.

İkinci olarak, mobilya. Masa ve sandalye sağlayabilecek kiralama şirketleri var, ancak masa örtüleri, peçeteler, tabaklar, orta süsleri, cam eşyalar - kiralık mobilyaların uygun görünmesini sağlayacak her şeyi bir araya getirmem gerekecek.

Üçüncüsü, süslemeler. Temamız *Kuşu Gölü* ve ruhani, güzel süslemelere ihtiyacımız var. Peri ışıkları, tüllü kumaşlar, zarif dokunuşlar.

Son olarak, eğlence. Büyük Hala Hilda bu etkinliğin etkileyici olması gerektiğini açıkça belirtti ve bu da yetişkinlerin de çocuklar kadar eğlenmesini sağlamak anlamına geliyor.

Isla'yı alıp ona bir şeyler atıştırdıktan sonra Elton'la birlikte yüzme dersine gittiğimde, görevler, ayrıntılar ve yapılacaklar batağına saplanmış oluyorum.

Ve buna bayıldım.

Yıllardır kendimi bu kadar enerjik hissetmemiştim. Çok çalışmaktan hiç korkmadım ama bu farklı. İş gibi hissettirmiyor, çünkü eğlenceli. Tüm

Yıllar boyunca hazırladığım binlerce Pinterest panosu, etkinlikler için sahip olduğum fikirler, kendime birkaç dakika ayırdığımda hayal ettiğim şeyler... Sonunda hepsinin bir araya geldiğini göreceğim.

Gerçekten bir şeyler *yapıyorum*. Bardan masaya içki taşıyor ve yüzlerce kez duyduğum aynı eski şakaları dinliyor değilim. Bir düzine çocukla birlikte bir kreşte çalışmıyorum, sabahtan akşama kadar onların peşinden koşmuyorum. Kahve yapmıyorum ve tüm bunlara değsin diye bahşiş kavanozundaki tüm dolarları bir araya getirmiyorum.

Yapılacak binlerce şey var ama ben hepsini yapmaya hazır hissediyorum. Kendimi *yetenekli* hissediyorum.

Leif işten eve döndüğünde Isla yüzme dersini bitirmiş, kucağa alınmış, yıkanmış ve beslenmiş olarak odasında sessizce oturuyor ve kitap okuyor. Saçlarını tararken kapının açıldığını duyuyorum ve kalbim küt küt atıyor.

"Baban evde," diye not ediyorum, sesimin seviyesini korumaya dikkat ederek.

"Seninle konuşmak istedi," diye yanıtlıyor Isla, kitabının bir sayfasını çevirirken. "Hatırlamıyor musun?"

Koridorda yumuşak ayak sesleri duyuluyor ve Leif olduğunu anlıyorum. Odadaki havanın değiştiğini, ağırlaştığını hissedebiliyorum. Nefes almak daha zor. Düşünmek daha zor.

Başımı çevirdiğimde onun kapının pervazına yaslandığını ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturduğunu görüyorum. Gömleğinin üst iki düğmesi açıldı ve saçları ellerini birkaç kez üzerinden geçirmiş gibi görünüyordu. Karmakarışık. Karıştırılmış. Uzun bir uykudan sonra sabah uyandığında nasıl olacağını hayal ettiğim gibi görünüyor. Gözlerim güçlü kollarından, ince belinden, uzun, güçlü bacaklarından... ayaklarına kadar iniyor. Sadece bir çift siyah çorap giydiğini fark ediyorum ve her bir parmağının dış hatlarını görebiliyorum.

Ayaklarını görmek yanlış geliyor. Bir şekilde samimi.

Boğazımı temizleyerek fırçayı Isla'nın saçlarında bir kez daha gezdiriyorum ve Leif'e en profesyonel gülümsememi veriyorum. "Merhaba, Bay Sorensen."

"Günün iyi geçti mi?" Gözleri benim üzerimde ama sorunun Isla'ya yönelik olduğunu biliyorum.

Bakışları, bakışları içimde bir şeyler yapıyor. Her şey aynı anda hem sıcak hem soğuk hem keskin hem de bulanık hissediyorum. Bana öyle bakarken düşünmek çok zor.

"Evet," diye cevaplıyor Isla. "Yüzme sınavımı geçtim." Kendini kapıdan itip yaklaşan babasına gülümsüyor.

Yanımda eğildiğinde keskin bir nefes alıyorum, dudaklarını Isla'nın yeni yıkanmış saçlarının üzerinde gezdirip başının tepesine bir öpücük kondururken onun kışkırtıcı kokusundan bir ipucu yakalıyorum. "Layla'yla konuşmam gerek. Sorun olur mu?"

"Sorun değil," diyor Isla, kitabına geri dönerek. "Okuyorum."

Dudakları seğiren Leif bakışlarını bana çeviriyor. Başını sallıyor ve ben de onu takip ederek merdivenlerden inip evdeki ofisine gidiyorum. Önünden giriyorum ve kapıda tereddüt ettiğini görüyorum. Bir süre sonra kapıyı tamamen kapatıyor ve bana dönüyor.

Erkekliğinin tüm gücü bana hızlı bir tren gibi çarpıyor. Keskin bir nefes alıyorum, kendimi masasına yaslıyorum, nasıl tepki vereceğimden emin değilim.

İsteyim. İş bu. Leif Sorensen benim patronum. O bir varis. O bir işadamı ve oyuncu ve hiç düşünmeden kalbimi kırar, sonra da olanları unuttur.

"Yorgun görünüyorsun." Sesinde bir nota var. Tanıdık olmayan bir şey. Endişe mi?

Göz kırpıyorum, doğruluyorum. "Ben iyiyim."

Bir süre daha beni inceliyor, sonra başını hafifçe sallıyor. Masaya dönüp oturuyor ve dizüstü bilgisayarını açıp benim görebilmem için çeviriyor. "Menü hakkında bazı notlarım var."

Omuzlarımı dikleştirerek başımı sallıyorum ve parti için hazırladığım kapsamlı notları çıkarıyorum. Sonraki bir saat boyunca menünün, temin ettiğim mobilyaların ve bu arada pahalı koltuklarını nerede saklayacağıma dair planımın ayrıntılarını gözden geçiriyoruz. Kısa süreli depolama için fiyat teklifi aldım ama Leif ana yaşam alanının dışındaki TV odasını önerdi. Mobilyaları yerinde saklamak daha da iyi.

"Kiralama şirketi masa, sandalye ve bar mobilyalarının kurulumunu yapabileceklerini söyledi. Her şeyi üç saat ya da daha kısa sürede kuracaklar, bu da Isla Cuma günü okuldayken bize yeterli zamanı sağlayacak."

"Bütün bunları bir günde yaptın," diyor Leif, sesi nötr.

İfadesini okuyamıyorum. İşinde iyi olmasına şaşmamalı, hiçbir şey belli etmiyor. Etkilendi mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradı anlayamıyorum. "Teknik olarak bir buçuk gün. Biraz da cumartesi gecesi işten eve döndüğümde. Yapılacak çok şey olduğunu biliyorum. Bale okulundan onay bekliyorum. Bayan Oliver gece boyunca eğlence sağlayabilecek bazı eski öğrencileriyle konuşacağını söyledi. Menü kesinleştiğinde, Rach ile -yemek şirketiyle- onaylayabilirim ve sonra ilerleyebiliriz. Bu sayede tüm nevresim ve tabakları da temin edebilirim.

ve bunun için gereken parçalar." Bakışlarım elimdeki listede aşağı doğru kayıyor. "Avlu için gazla çalışan ısı lambaları ve günlük kiralayabileceğimiz peri ışıkları için teklif bekliyorum. Bir de pasta var. Balerin şeklinde pasta yapabilecek bir fırın buldum ama Isla'nın hangi aromayı sevdiğini bilmem gerekiyor. Tabii ki acele sipariş için ekstra ücret alacaklar ama yorumlar gerçekten çok iyi."

Gevezelik ediyorum ama duramıyorum. Gözlerimi uzun not listemden kaldırdığımda, Leif beni daha önce hiç görmediği garip bir böcekmişim gibi inceliyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, parmaklarını göğsünün önünde birleştiriyor. Gözlerini bir an daha benden ayırmıyor, sonra ellerini açıyor. "Bunun bir araya geleceğini düşünmemiştim ama etkilendiğimi söylemeliyim."

Gülümsememi dudaklarımdan uzak tutmak için mücadele ederken göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Her zaman iyi bir çalışan olmuşumdur. Leif'le ilk tanıştığım gece kulübündeki küçük hıçkırık dışında - hatırladığından değil - işlerden her zaman sağlam referanslarla ayrıldım.

Yine de bu farklı hissettiriyor. Etkinlik yönetiminde iyi olacağımı hep biliyordum ama ilk kez kendimi gerçekten test etme fırsatı buldum.

"Davetiyeleri de bastırdım," diyorum ve kalkıp yanımda getirdiğim çantaya gidiyorum. Küçük bir karton kutu çıkarıp açıyorum ve altın yaldızlı, altın telkari işlemeli doğum günü davetiyelerini görüyorum. Bir tanesini Leif'e uzatarak sonunda gülümsememin yüzüme yayılmasına izin verdim. "Bence çok iyi oldular."

Yüzü boş bir şekilde bakıyor ve bana geri vermeden önce kısa bir süre çeviriyor. Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, garip bir kekeleme göğsümü dolduruyor.

Ağırlığımı değiştiriyorum. "Bir şey söyle, Leif."

Gözlerinde bir şey parlıyor. Bakışları o kadar kısa bir an için dudaklarıma düşüyor ki, gözümü kırpmış olsaydım kaçırıacaktım ama o kısacık bakış bile karnıma ateş dolduruyor, dizlerimi jöleye çeviriyor.

"Benimle bir içki iç," diye emrediyor, sesi yumuşak, derin ve karşı konulmaz.

"Elbette," dediğimi duyuyorum beynim daha çalışmaya başlamadan. Söylemem gereken şey, "*Hayır teşekkürler, gitmeliyim*, çünkü Leif Sorensen'e daha fazla yaklaşmak kötü bir fikir" olmalıydı.

Bunu biliyorum. Beynim farkında. Mantık ve akıl bana mesafemi korumam gerektiğini haykırıyor.

Ama Leif'in iri, uzun vücudu masanın etrafında dönüyor ve bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. Tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor. Beni masaya götürüyor.

mutfakta elinin hafif bir baskısından başka bir şey yok ve kafamın içindeki küçük bir ses bana *Kaçmam* için bağıyor!

Ama küçük bir içkiden zarar gelmez, değil mi?

LEIF

Masamda oturup Layla'nın tüm planları ve fikirleri hakkında gevezelik etmesini dinlemek şimdiye kadar yaşadığım en tatlı işkenceydi. Tutkulu, düzenli, akıllı, hırslı. Bir kadında istediğim her şey ve daha fazlası.

Konuşurken ondan yayılan ışık o kadar parlaktı ki, her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatırken narin parmakları notlarının üzerinde geziniyordu. Doğrusu, sadece yarısını duyabildim. Konuşurken dudaklarının aldığı şekle, yüksek elmacık kemiklerindeki hafif kızarıklığa, ofisin sarı ışığının saçlarında parıldayan altın rengine odaklanmıştım. Konuşurken daha dik oturdu, vücudu kıvrak, ince ve kadınsıydı.

İkizlerin doğum günü partisi gibiydi. Gözlerimin önünde şişelenmiş güneş ışığına dönüştü.

O konuşurken bir anda göğsüme garip bir ağrı girdi. Bunu saklamak, beni ne kadar korkuttuğunu gizlemek için yüzümü boş tuttum.

Kadınların üzerimde böyle bir etkisi yok. Yıllardır yapmadılar. Isla'nın annesiyle dersimi aldım ya da en azından aldığımı sandım. Kadınları iş ve aileden ayrı tutuyorum, çünkü hayat böyle daha kolay. Isla benim önceliğim ve aşk hayatım ona asla dokunamaz.

Ve ben burada, kızımın *dadısının* kıyafetlerinin her bir parçasını soymayı mı hayal ediyorum?

Aşağılık. Düşük. Benim için bile.

Bir dakika önce ona "Benimle bir içki iç" dedim.

Aptal.

Mesafemi korumalıyım. Tüm sınırlarımı karıştırabilen her kadınla aramda bir kol mesafesi olmalı. Yine de, kendimi

Onu mutfağa götürürken ona dokunmaya direniyorum, sırtı avuçlarımın altında sıcak, sığ bir kıvrım. Taze, kadınsı ve mükemmel kokuyor ve tek yapmak istediğim kollarımı ona dolamak ve başımı boynunun kıvrımına gömüp kokusunu hafızama kazınana kadar ciğerlerimin derinliklerine çekmek.

Benim neyim var böyle?

İkimiz de mutfağa girdiğimizde, ben şişeyi alırken Layla da dolaba gidip iki şarap kadehi çıkarıyor. Birbirimizin etrafında yıllardır yaptığımız gibi hareket ediyoruz. Garip bir çarpışma ya da birbirimizin yolundan çekilme yok. Bir kez olsun, alanımda başka birinin olmasından rahatsız olmuyorum. O buraya ait.

Şarap şişeden bardaklara süzülüyor ve sonra bir tanesini uzatıyorum. Layla kadehi benden alırken parmakları benimkilere değiyor ve bu dokunuşla içimde bir kıvılcım çakıyor. Bardağı çekerken gözleri benimkilere kayıyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Bu çok kötü. Bu çok, çok kötü.

Cuma günü onu istedim. Onu baştan çıkarmak, onunla yatmak ve bu garip sevdadan kurtulmak için hafta sonuna, artık kızımın dadısı olmadığı zamana kadar beklemekten memnundum.

Şimdi mi?

Şimdi onun tutkusunu görüyorum ve daha fazlasını istiyorum. Birkaç günden kısa bir süre içinde sesindeki boğuk notalara ve o alçak, baştan çıkarıcı kahkahasına bağımlı oldum. Bu haftanın sonunda artık Isla'nın dadısı olmayacak ama sonunda yatağa girsek bile onu sistemimden atabileceğimden emin değilim. Onun ortaya çıkarmak istediğim çok fazla katmanı var. Kendisi ve hayatı hakkında bana göstermeye devam ettiği çok fazla sır.

Layla bir yudum aldıktan sonra kadehini hafifçe çevirerek, "Bu iyi bir şarap," diyor.

Nazikçe kokluyor ve inlemeye benzeyen küçük bir ses çıkarıyor.

Bu ses doğrudan sikime gidiyor. Kanıtı saklamak için tezgâha doğru dönerek kendi kadehimden bir yudum alıyorum. Kırmızı şarabın zengin, karmaşık notaları dilimin üzerinde dans ediyor ve kafamı boşaltmak yerine, bu şarabı onun dudaklarından içseydim tadının nasıl olacağını merak etmeme neden oluyor.

Şaşırtıcı bir şekilde Layla'nın omuzları gevşedi. Ofisimdeyken sert, resmi ve gergindi. Şimdi kadehini tezgâhın üzerine bırakıyor ve şarabı kaldırıp bir yudum daha almadan önce üzerine oturmak için kendini yukarı kaldırıyor. Ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor, başını üst dolaplara yaslıyor ve buradan görebildiğimiz oturma odası dilimine bakıyor.

"Çok güzel bir evin var," diyor bana. "Emil'in evi gibi şık bir çatı katınız olduğunu sanıyordum."

"Ah, benim de bir tane var," diyorum ona dalgınca, bakışlarımla profilini izleyerek. "Eve gelemeyecek kadar geç saatlere kadar çalıştığım bazı geceler, Isla ailemin ya da bir arkadaşımın evindeyken orada uyuyorum. Ofise daha yakın." Parmaklarım çenesi boyunca, boğazından aşağıya, köprücük kemiğinin narin bıçağı boyunca bir çizgi çizmek için kaşınıyor. Acaba teninin tadı hayal ettiğim kadar tatlı mı?

Bana yandan bir bakış atarak homurdanıyor. "Tabii ki biliyorsun."

Gözlerinde dans eden ışık dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sadece çok zengin bir adam, sanki çoğu insanın hayatı boyunca kazandığından daha pahalı değilmiş gibi, *pied-à-terre* olarak sahip olduğu Manhattan'daki çatı katından üstünkörü bahseder."

Doğruluyorum. "Fransızca konuşabiliyor musunuz? Aksanınız kulağa çok hoş geliyor." Layla'nın bakışları benimkilerle buluştuğunda düz ve etkilenmemiştir. "Gerçekten mi?"

Bu cümleden başka bir şeyi kabul etmiyor musunuz?"

"Sen de benim soruma cevap vermedin." Ona yaklaşıyorum, kalçam dizinin yanındaki tezgâha yaslanıyor.

Yanaklarına bir kızarıklık daha yayılıyor ve bunu görmek kalbimin teklemesine neden oluyor. Omuz silkiyor. "Birkaç yıl önce etkinlik yönetimi kursundayken Fransızca dersleri almıştım. Kız kardeşimin üniversite için NYU'yu seçmesinden önceydi ve biraz fazladan param vardı. Paris'e gidip Seine Nehri'ne bakan bir kafede kruvasan yemek, sonra da trenle Fransa'nın güneyine inip Provence'daki lavanta tarlalarını görmek gibi bir hayalim vardı." Yüzüm daha da kızarıyor ve daha da yaklaşıyorum. "Bu aptalca ve klişe."

"Kulağa aptalca gelmiyor."

Kaşlarını çatıyor. "Ama bu klişe."

Dizi hareket ediyor, hafifçe kalçama dokunuyor. Geri çekiliyor ama bu temas beni sarsmadan önce değil. İşte çocuğumla iyi anlaşılan, Paris'te Fransız pastaları yeme hayalleri olan, birkaç gün içinde ayrıntılı bir kız doğum günü partisi planlayabilen güzel bir kadın.

Düşündüğümünden çok daha fazlası. Ona verdiğim değerden çok daha fazlası. Evet, onu Eldridge'lerin doğum günü partisinde gördüğümde beni aptal yerine koymuştu ama bu sadece fiziksel bir şeydi. Bu... farklı.

Şarap kadehi neredeyse boşalmış, bacaklarının diğer tarafındaki tezgahın üzerinde duruyor. Şişeyi alıp yeniden dolduruyorum ve bedenimi onunkinin önüne kaydırıyorum. Aralarında bana yer açmak için dizlerini açıyor, ama yaklaştığımda nefesinin kesilmesi bunu yapmak istemediğini anlamamı sağlıyor.

Şarap şişesini bardağının yanına koyup elimi kalçasına koyuyorum. Kalçalarım dizlerinin arasında, göğsüm onunkiyle aynı hizada.

"Leif," diye fısıldıyor.

Elimi kalçasında yukarı doğru hareket ettiriyorum, aldığı kısa ve keskin nefeslerin tadını çıkarıyorum. "Ne?"

"Bu kötü bir fikir."

"Neymiş o?" Elim kalçasına gidiyor, parmaklarım bu sabah gördüğümden beri yırtmak istediğim bol köylü bluzunun altından yukarı kayıyor. Parmaklarım kot pantolonunun bel bandının üstündeki tene değdiğinde Layla'nın nefesi kesiliyor. Elleri pazularıma gidiyor ve parmakları yavaşça, şefkatle omuzlarıma doğru ilerlerken gözlerini kapatıyor.

Boynumu tutup beni öpseydi, bu narin dokunuştan daha az tahrik ederdi beni. Gözleri açılıp okunamayan bir ifadeyle bana bakarken kalbim kaburgalarıma sert ve şiddetli bir şekilde çarpıyor.

"Bu kötü bir fikir," diye tekrarlıyor, sesi bir an öncesine göre daha boğuk.

Diğer elim kalçasına gitti ve onu tezgahın kenarına çektim. Merkezi kasıklarına baskı yapıyor, onun sıcaklığı içime bir şehvet dalgası gönderiyor.

Haklı tabii ki. Bu kötü bir fikir. Eğer birlikte yatacaksak, benim için çalışmayı bitirdikten sonra olmalı. Doğum günü partisinden sonra. İşler daha basit olduğunda. Yollarımızı ayırabileceğimiz zaman. Temiz bir ara.

Ama o eller, o eller. Omuzlarımdan çıkıp ensemdeki saçlara dolanıyorlar, dokunuşu o kadar zarif ve kadınsı ki hırlamak istiyorum.

"Baba?" diye sesleniyor yumuşak bir ses oturma odasının diğer tarafından.

Bir anda şehvetim buzla kaplandı. Layla tezgahı kayarken kaskatı kesiliyor, ben de pantolonumu düzelterip elimi saçlarımda gezdiriyorum ve boğazımı temizleyerek "Evet, ufaklık?" diye sesleniyorum.

"Gelip beni yatırman gerekiyor. Yoksa uyuyamam."

Layla eliyle gözlerini kapattı. Nefesimin altında küfrederek ona şöyle bir bakıyorum. Köşeyi döndüğümde merdivenlerin dibinde Isla'yı görüyorum.

saçları hala banyodan kalma nemli, pijamaları kabarık ve küçük beyaz koyunlarla kaplı. Suçluluk duygusu içime çöktü.

Ne düşünüyordum ki ben?

Kızımın yanına kadın getirmem. Profesyonel ve özel hayatımı birbirine karıştırmam. Çalışanlarıma saygılı davranılır, iyi maaş alırlar ve katı sınırlara sahiptirler.

Asla aşmadığım sınırlar.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek Isla'yı kucağıma alıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum; küçük kolları tıpkı biraz önce Layla'nın yaptığı gibi boynuma dolanıyor. Layla, kızımın dadısı.

Ben aşağılık bir adamım.

Onu odasına götürüp yatağına yatırırken ve en sevdiği masalı okurken kızım başını omzuma yaslıyor. Aşağı indiğimde Layla'nın şarabı lavaboya dökülmüş, kırmızı leke hala giderin etrafında görünüyor ve bardağı bulaşık makinesine yerleştirilmişti.

Varlığına dair diğer tüm kanıtlar yok oldu, o da öyle.

LAYLA

Emma'nın zeki olduğunu her zaman biliyordum. Çocukken bile ev ödevlerini, okulu ve karmaşık kavramları benden daha çabuk anlardı.

Bu kadar aptal olduğumu bilmiyordum.

Metro yolculuğu boyunca ve daireme doğru soğuk, buz gibi yürüyüşümde kendimi azarlıyorum. Aptallığıma, disiplinsizliğime, zayıf, omurgasız benliğime lanet ediyorum.

Leif bana bir hafta dadılık yapmam için aptalca bir para ödüyor. Büyükanнем ve büyükbabamın sorunu için bir avukatla görüşmek için kullanabileceğim bir para. Yiyecek, kira ve elektrik faturalarını karşılayabilecek para. Kimse destek olamazken bana ve kız kardeşime destek olabilecek para.

Ve her şeyi bir kenara atmaya hazırım, ne için? Bir öpücük için mi? Seks için mi? Beni bir hafta içinde unutacağından şüphe olmayan bir adamın kollarında geçireceğim birkaç dakika için mi?

Daireme girdiğimde tatlı, tereyağlı ve taze bir koku alıyorum ve Emma mutfaktan bir önlük ve saçında un lekesiyle çıkıyor.

"Kurabiye yaptım!" diye duyuruyor. "Çikolata parçacıklı. En sevdiğin." Bana sıcak, yapışkan, lezzetli bir kurabiye sunuyor ve ben de göğsümdeki ağrıyı dindirmek için onu yiyorum.

"Eğer tıpla uğraşmak istemiyorsan, Em, her zaman bir fırın açabilirsin." Emma bana bir kurabiye daha getirirken ben sandalyeye çöküyorum.

Bana muzip bir sırıtışla bakıyor. "Bir yedek plan. Hoşuma gitti. İş nasıldı? Bitkin görünüyorsun."

Hiçbir fikrin yok. Yorgunluğum şehvetten mi, düşünce ve duygu kasırgasından mı, yoksa az önce eve dönerken katlandığım bir saatlik kendini kırbaçlamadan mı kaynaklanıyor, emin değilim.

"Davetiyeleri beğendi mi?" Emma karşımda otururken soruyor. Çenesini elinin üzerine dayıyor ve o kocaman, masum gözlerini bana dikeyor.

Kaşlarımı çattım. "Davetiyeler mi?"

Kız kardeşim kaşlarını ergenlere özgü bir şekilde kaldırıyor. "Parti için mi? Alo?"

"Oh." Başımı sallıyorum. "Evet, onları beğendi. Bütün fikirlerimi beğendi." "Oooh," diyor Emma sandalyesinde zıplayarak. "Heyecan verici!"

Ona yorgun bir gülümseme veriyorum. "Yatmaya hazırlanabilirim, Em. Senin için sakıncası yok, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Zaten ders çalışmam gerekiyor. Ara vermek için bahane olarak kurabiye yaptım ama gece yarısından önce bir ödevi bitirmem gerekiyor. Profesörüm çok sert biri. Ödevin geciktiği her dakika için notunuzdan bir puan düşürüyor! Ne kadar adaletsiz değil mi?"

"Geç kalmasam iyi olur o zaman," diyorum ona, gülümsemeye zorlayarak. Mutfak masasından kalkıp yatağa yığılmadan önce dişlerimi fırçalamak için banyoya giderken vücudum yüz yaşındaymış gibi hissediyor. Ama uyku kolay gelmiyor. Kendimi kaybolmuş ve yalnız hissederek ve Leif'in ellerinin kalçalarımnda, uyluklarımnda olmasının, sanki bana sahipmiş gibi beni tezgahın kenarına çekmesinin nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemeyerek sıkı bir topun içine kıvrılıyorum.

Aletini pantolonumun dikişinde hissettim, sert ve sıcaktı ve *tam oradaydı*.

Daha önce başımın belada olduğunu düşünüyorsam, neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş. Bu kötü ve daha da kötüleşecek.

HER MAKUL, olgun genç kadın gibi ben de Leif Sorensen sorununu ondan tamamen uzak durarak çözmeye karar verdim. Önümüzdeki iki gün boyunca sabah ve akşam yollarımız kesişiyor, ancak ona boş, profesyonel bir gülümseme ve başarabildiğim kadar az kelime ile davranıyorum. Parti için e-posta yoluyla iletişim kuruyorum ve onunla yalnız kalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Akşamları barda çalışıyorum. Joe her zamanki gibi orada, kanat yiyip bira içiyor ve umutlu, utangaç gülümsemeleri bana kendimi gelmiş geçmiş en korkunç insan gibi hissettiriyor.

Hafta sonu iletişime geçtiğim birkaç avukattan da geri dönüş aldım. Avukatların pahalı olduğu gerçeğini Çarşamba günü günün sonunda, danışmanlık ücretleriyle ilgili birkaç e-posta aldıktan sonra öğreniyorum. E-postalardan online banka hesabıma geçerken burnumun kemiğini sıkıyorum.

Dahi değilim ama ben bile matematiğin tutmadığını biliyorum.

Bir hafta boyunca Leif için çalışarak elde edeceğim para ile bile, sadece bir danışmanlık ve belki bir saatlik çalışma için yeterli olacak. Geliştiricilerin sahip olduğu avukat ordusuyla uzun süreli bir hukuk mücadelesi için yeterli değil. Yani kısaca, mahvoldum.

Belki Harriet'in kocasıyla daha fazla zamana ihtiyacı olur ve ben de Sorensen işine bir haftadan fazla devam ederim.

Bu düşünce aklımdan geçerken, başımı ellerimin arasına alıyorum. Dizüstü bilgisayarım önümde, yatağımda bağdaş kurmuş otururken, kalbimin etrafındaki çatlaklardan acı bir umutsuzluk sızmaya başlıyor.

Eğer Leif için bir haftadan fazla çalışırsam, ondan kaçmaya devam edemeyeceğim. İçimin derinliklerinde ona yakın olmak istememe neden olan bir çekim var ve bununla her gün savaşmak beni yıpratıyor. Onun evinde, kızıyla, *onun* yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, aramızda bir şeyler olmasını o kadar çok istiyorum.

Ne kadar saçma.

Aramızda mutfak tezgahında çalınan öpücüklerden başka bir şey olmayacak ve ben bunu bile yapamadım.

Leif kimseyle birkaç günden fazla çıkmıyor ve kesinlikle toplumun üst kademelerinde olmayan insanlarla çıkmıyor. Onun için çalışmak bir işkence, zihnimi yavaş yavaş şerit şerit parçalıyor.

Ama alternatifi ne? Cimri bir bahşiş kavanozu olan bir kafe mi? Hafta içi geceleri birkaç müdavimi olan bir spor barı mı?

Kendimi toparlayıp bununla başa çıkamazsam büyükannem ve büyükbabam evlerini kaybedecekler. Ve bunu yapabilirim. *Yapabilirim*. Tek yapmam gereken Leif'e olan ilgimi küçük kilitli bir kutuya koymak, derinlere gömmek ve bir daha asla düşünmemek.

Kendime bunu o kadar büyük bir güçle söylüyorum ki, neredeyse yapabileceğime inanıyorum. "Layla?" Ön kapı kız kardeşimin arkasından çarpıyor. "Evde misin?"

Eski, takırdayan dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve bacaklarımı yataktan sarkıtıp oturma odasında kız kardeşimle buluşmaya gidiyorum. "Güveç yaptım," diyorum ona, tezgahın üzerindeki yavaş pişiriciyi göstererek. Yahninin en güzel yanı

Az ve yavaş pişirmek için zamanınız olduğu sürece, gerçekten ucuz et parçalarıyla lezzetli hale getirin. Yavaş pişirici ben bütün gün evde yokken de açık kalabilir, bu da iki kat iyi.

Emma bir inilti çıkarıyor ve yontulmuş ve uyumsuz kaselerimizin bulunduğu dolaba doğru bir adım atıyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Sen bir ergensin. Tabii ki açlıktan ölüyorsun."

Tezgâha yaslanmadan önce kâsesine birkaç büyük kaşık zengin güveç dolduruyor. "Kimya dersi başımın belası," diye duyuruyor. "Bugün profesörüm bize ara sınavı anlatırken ne yaptı biliyor musunuz?"

"Anlat bana." Kendi kâseme biraz güveç koyuyorum, çoğunu kız kardeşime bırakmaya dikkat ediyorum. Porsiyonlarımıza dikkat ettiğimiz sürece bu bizi yarın ve muhtemelen ertesi gün de doyurur.

"Şu yaşlı, beyaz saçlı adam, değil mi? Yetmişli yıllardan beri NYU'da ders verdiğine eminim." Gözlerini kırıştırıyor, gözlerimle buluşuyor. "*On sekiz* yetmişli yıllar." Ben gülünce Emma bir ısırik daha alıyor ve çiğnerken onaylayarak inliyor. "Ve dedi ki, 'Solundaki kişiye bak. Şimdi de sağındaki kişiye bak' dedi. *Dramatik bir duraklama*," diyor Emma, elinin bir hareketiyle bir parça yahniyi kâsenin kenarına doğru savurarak. "'Az önce baktığınız kişilerden en az biri bu sınavdan kalacak. Bunu o *söyledi*. Bunu neden söyledin ki? Bunun insanlara aptal organik kimyayı öğretmek için ne gibi bir amacı olabilir?"

"Bir ödevin geciktiği her dakika için bir puan kıran adam bu mu?"

"*Evet! Hadi!*"

Kız kardeşimin yüzündeki öfke ifadesi karşısında omuzlarım gülmekten titriyor, küçük kız kardeşimin hayatındaki sıradan ama önemli sorunları dinlerken büyükannem ve büyükbabamla ilgili endişelerim arka planda kalıyor.

"Muhtemelen organik kimyadan kalırdım, bu yüzden ona inanıyorum." Aklıma Leif'in Cumartesi sabahı sorduğu soru geldi. Üniversiteye gidip gitmediğimi *sormamıştı*. Ne okuduğumu sordu. Sanki üniversiteye gitme fırsatım olacakmış ve bunu varsaymak büyük bir ayrıcalık değilmiş gibi. Gerçek şu ki, üniversiteye gitmek için gerekli notlara sahip değildim. Ben henüz on altı yaşındayken ve Emma altı yaşındayken evde her şey altüst oldu. O zamanlar onun için endişeleniyordum. Trigonometri o kadar önemli görünmüyordu.

Şu anda da aynı şey oluyor. Isla'nın doğum günü partisini planlamaktan keyif alıyor olabilirdim-ve alıyorum-ama orada benim

Büyükanne ve büyükbabanın evi her şeyin üzerinde asılı duruyor. Kiram var, Emma'nın o koca beynini besleyecek kadar yiyeceğinin olduğundan emin olmak var. Hayatımda ne zaman iyi bir şey olsa, ne zaman bir fırsat belirse, bir felaket oluyor ve kendimi yangınlarla mücadele ederken buluyorum.

Bu *hiç adil* değil.

Ağızma biraz daha yahni koyarak boğazımdaki yumruyu geçiştirmeye çalışıyorum. Kendine acımanın kimseye faydası olmadı, şimdi de olmayacaktır. Evet, yorgunum. Evet, asla sahip olamayacağım bir adama ilgi duyuyorum. Evet, sevgili büyükanne ve büyükbabam yıl bitmeden evsiz kalabilir. Sadece büyük kız pantolonumu giyip bununla başa çıkmam gerekiyor, çünkü başka kimse yapmayacak.

Kasemi bırakıp kilerden karnımı doyurabilecek yarı bayat ekmek almaya gidiyorum.

Kız kardeşim hiç de hanımefendiye yakışmayan bir homurtu çıkarıyor, kaşığı kâsesinin kenarında şingirdiyor. "Layla, kendine verdiğin değerden daha zekisin. Kimya dersini kesinlikle geçebilirsin. İstedğin her üniversite diplomasını alabilirdin; sadece hiç şansın olmadı. Annem sen lise ikideyken seni terk etti ve bana bakmak zorunda kaldın. Bu yüzden notlarının düştüğünü biliyorum. Etkinlik yönetimi okurken çok başarılıydın. Eğer paramız olsaydı, muhtemelen şu anda süper başarılı bir iş yürütüyor olurdun."

Kalbim sıkışıyor, gözlerim bulanıyor ve kendimi ekmeğimi yahnime batırmakla meşgul ediyorum. "Notlarım hakkında ne biliyorsun Emma?"

"Bir keresinde büyükannemin tavan arasında eski karnelerini görmüştüm. Noktaları birleştirdim."

Tabii ki yaptı. Eğer birleştirilecek noktalar varsa, Emma onları birleştirmek için orada olacaktır. Küçük kız kardeşim gerçek bir dahi, bu nedenle erken mezun oldu ve NYU'ya kabul edildi. Onunla o kadar gurur duyuyorum ki çılgılık atabilirim ve tek istediğim benim sahip olamadığım fırsatlara onun da sahip olmasını sağlamak.

İçimde dönüp duran şiddetli duygulara aldırmadan yemeye devam ediyor. "Benim okumam ve seninle yaşamam için çok fedakârlık yaptığını biliyorum, hâlâ da yapıyorsun. Üniversiteye gitmemenin nedeni yapamaman değil, benden daha gençken endişelenmen gereken daha büyük şeyler olması. Bu yüzden zengin, havalı bir doktor olduğumda sana istediğin her şeyi alacağım. Üniversite masraflarını karşılayacağım ve sen de her derste profesörün sözünü kesip hayat tecrübelerinden bahseden o sinir bozucu yaşlı insanlardan biri olacaksın."

Kıs kıs gülerek eski somun ekmeği yere bırakıp kollarımı küçük kız kardeşime doluyorum. "Benim için endişelenme, Em. Ben iyi olacağım."

"Etkinlik yönetimi kursunu bitirebilirsin!" Emma kaşığını bana doğru tutarak gülümsüyor. "Bunu seveceğini biliyorsun."

Tanıdık bir acı göğsümü sıkıştırıyor. "Belki yaparım," diyorum ona, tek kelimesine bile inanmadan. "Ama önce vizelerini geçmelisin."

"Ugh." Ergenlere özgü bu sesle kız kardeşimle yemeğimizi bitiriyoruz ve Emma bulaşıkları yıkamaya başladığında bana bakıyor. "Herhangi bir avukattan haber aldın mı?"

İçimde öyle bir gerilim düğümü oluşuyor ki irkiliyorum. Başımı sallayarak bunu örtüyorum. "Evet. Hafta içinde en az biriyle görüşeceğim. Müteahhitlerin Büyükanne ve Büyükbaba'ya verdiği teklifi ve şehrin müteahhitlerle yaptığı anlaşmayı gözden geçirmeleri gerekiyor. Büyükanne ve büyükbabanın evlerinden zorla çıkarılmayacağının garantisi yok ama elimizden gelen her şeyle mücadele edeceğiz."

"Hâlâ burs param var," diyor Emma gelişigüzel. "Geçen dönemden kalanların hepsini kullanmadım. Avukatlar pahalı, değil mi?"

"Em, o para senin eğitimin için."

Ellerini lavabonun kenarına dayamış, on yedi yaşından çok ama çok daha yaşlı gözlerle bana bakıyor. Bir dakika önceki neşeli coşku yerini çok daha ciddi bir şeye bırakıyor. Kız kardeşim konuştuğunda sesi alçaktı. "Bir kez olsun yardım etmeme izin ver, Layla. Her şeyin parasını ödüyorsun ama bu işte birlikte olduğumuzu unutuyorsun."

"Hayır."

"Layla."

"Hayır," diye tekrarlıyorum.

"Neden her zaman günü kurtaran sen olmak zorundasın, Layla? Yarım kase güveç bile yemedin ve bunun sebebinin bana yetecek kadar yemek kalmasını istemen olduğunu biliyorum. Her gün benim için yaptıklarını *görüyorum* ve yardım etmeme izin vermemen beni öldürüyor. Hiçbir şeyin parasını ödememe izin vermiyorsun diye büyükannemle büyükbabamın evlerini kaybetmelerine izin verir miydin?"

"O paraya okul için ihtiyacın olacak Emma," diye cevap veriyorum. "Burs şartlarını değiştirip değiştirmeyeceklerini bilmiyorsun ve tıp fakültesi için para biriktirmen gerekiyor. Şimdi fazladan ne varsa bunun için bir kenara koymalısın."

Kız kardeşim yüzünü tamamen bana dönüyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bırak. Bana. Yardım et." Her kelimesinde beni hafifçe sarsıyor ve her sarsıntı kararlılığımı zayıflatıyor.

Kabul etmemeliyim. Tıp fakültesini bitirdiğinde bir yığın öğrenci kredisi alacağını ve doktor olması için yıllar geçmesi gerekeceğini biliyorum. Ama gerçek şu ki, *yoruldum*. Leif'ten uzak durmak, her gün onu düşünmekten kendimi alıkoymak çok fazla enerji gerektiriyor. Günde on altı, on sekiz saat çalışıyorum ama yine de yetmiyor.

Belki bu seferlik Emma'nın burs parasına el atabiliriz.

Omuzlarım düşüyor, başımı sallıyorum. "Tamam. İlk danışmanlık ücretini ödeyebilirsiniz ama eğitimle ilgili olmayan şeyler için üniversite paranızı ödünç almayı alışkanlık haline getirmeyeceğiz."

Emma'nın omuzları dikleşir, gözlerinde muzaffer bir parıltı vardır. "Güzel. Hemen bir randevu alın. E-postayı yazmana yardım edeceğim."

Kız kardeşime düz bir bakış attım. "Sanki bunu yapacağım konusunda bana güvenmiyor gibisin."

Emma beni görmezden geliyor, telefonuna dokunuyor. "Az önce hesabına üç yüz dolar havale ettim. Bu konsültasyonu karşılar, değil mi?"

Dudaklarımı büzüyorum, göğsümün ortasında sıkı bir duygu düğümü tomurcuklanıyor.

Emma başını kaldırıp yüzümdeki ifadeyi görüyor ve beni kucaklıyor. "Sorun yok, Layla. Bir kez olsun yükünü paylaş. Artık küçük bir çocuk değilim. Yardım edebilirim."

"Bunun için paranızı almaktan nefret ediyorum."

Beni sıkıca sarıyor. "Belki de sadece büyükannemle büyükbabamın evini kurtardığımızda övgü almak istiyordum."

Gülerek ben de ona sarılıyorum, sonra geri çekilip randevu alıyorum. İşim bittiğinde kız kardeşime sarılıyorum ve bir kez olsun başka birine yaslanmanın iyi hissettirdiğini fark ediyorum, o kişinin on yedi yaşındaki kız kardeşim olması yanlış gelse bile.

LAYLA

Dün gece Leif beni eve erken gönderdi ve kızını doğum günü yemeği için dışarı çıkardı. Bugün onun için bir doğum günü partisi planladığımızdan hâlâ haberi yok ve bunu öğrendiğinde içinde patlayan sevinci görmek için sabırsızlanıyorum.

Konağa vardığımda Leif'in mutfakta elinde bir fincan kahve ve önünde dönen Isla ile durduğunu görüyorum. Kısa bir an için, beni fark etmeden önce, Leif'in yüzü yumuşak ve açık. Kızına gülümsüyor ve onu karnını tutacak kadar güldüren bir şeyler mırıldanıyor, sonra kollarını onun beline doluyor ve sıkıca sarılıyor.

Sonra başını kaldırdı, beni gördü ve yüz hatlarına soğuk bir maske inmeden önce yumuşaklık bir anlığına kaldı. Bir an için beni gördüğüne sevinmiş gibi göründü. Sanki umursuyordu.

Aynı mutfakta olanlar hakkında konuşmadık. Neden konuşalım ki? İkimiz de yetişkiniz ve bunun uygunsuz olduğunun farkındayız. Ben hayatıma devam etmeye çok istekliyim.

Vücudum notu almamış. Leif'in tezgâha yaslanmış uzun bedeninin görüntüsü midemin çukurunda ısı birikmesine neden oluyor. Tenim daha da hassaslaşıyor, meme uçlarım sütyenime doğru geriliyor.

Adam *bir* keresinde ellerini üzerime koydu ve ben onun yanında zor düşündüm. Öpüşmedik bile. Dokunmaktan başka bir şey yapmadık - üstümün altına dalan parmak uçlarını saymazsanız, çoğunlukla kıyafetler üzerinde.

Ama şimdi mutfaka yaklaşırken beni izliyor ve kendimi çıplak hissediyorum. Görkemli, utanmazca çıplak. İçimdeki sıcaklık başımın tepesine kadar çıkıyor.

"Layla," diyor Leif o alçak ses tonuyla.

"Bay Sorensen." Başımı salladım.

Gözlerinde eğlence parıldıyor. "İşe gitmem gerek. Akşam görüşürüz, Isla. Öğleden sonra iyi ol."

"Talia'yı oynamaya davet edebilir miyim?" Ellerini göğsünde kavuşturarak kocaman gözlerini babasına kırıştırtıyor. "Lütfen?"

"Göreceğiz bakalım. Dani'nin doğum tarihi yaklaşıyor, hatırladın mı? Bebek her an burada olabilir. Talia'nın uzağa gitmesine izin verilmeyebilir."

Bir suçluluk duygusu midemi delip geçiyor. Dani'yle bütün hafta konuşmadım. İkimiz de kendi çocuklarımıza dadılık yaparken neredeyse her gün görüşüyorduk ve iletişim halindeydik ama bu hafta onu tamamen unuttum - evine gönderdiğim davetiye dışında. Emil Van der Berg'in bebeğini doğuracak ve ben de onun yanında olmalıyım. Yine de kafam karmakarışık.

Leif kızının başına yumuşak bir öpücük konduruyor, bana ve evin etrafına dağılmış diğer çalışanlara birkaç emir yağdırıyor, sonra da gidiyor. Yanımdan geçerken kolu benimkine değiyor, hafif bir dokunuşla vücudum taklalar atıyor.

Gerçekten ama gerçekten kendime gelmeliyim. Leif gittiğinde, nefes almak ve tutarlı düşünceler oluşturmak da dahil olmak üzere her şey daha kolay olacak.

Bu hafta her gece birkaç saatten fazla uyumamış olmamın da bir faydası yok. Her sabah Sorensen'lerin evine gidip gelmek bir saatimi alıyor ve her gece geç saatlere kadar barda çalışıyorum. Buna bir de parti planlaması ve çocukların partisine katılan bir grup milyarderle etkileme baskısı eklenince, dinlenmek için pek zamanım olmadı.

Ama bugünden sonra her şey bitecek ve ben bu gece uyuyacağım.

Bugünün bu evdeki son günüm olduğu düşüncesinin içime sapladığı bıçağı görmezden geliyorum. Isla ile son günüm. Leif ile son günüm.

"Kahvaltıda ne istersin, Isla?" diye sordum.

"Fransız tost!" Bir ayağından diğerine zıplayarak bana bakıyor.

Duvardaki saate bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Elbette. Ama okul için çantanı hazırlamalısın, böylece yemekten hemen sonra çıkabiliriz."

"Tamam!" Eşyalarını toplamak için bir kurşun gibi fırlıyor ve ben de ona özel bir kahvaltı hazırlıyorum.

ISLA OKULA GİTTİĞİNDE, birkaç telefon görüşmesi yapıyorum ve şehir evi bir faaliyet kovanına dönüşüyor. Notlarımı bir kolumun altında taşıyarak, saçlarımı başımın üstünde topuz yaparak, mobilyaları planladığım gibi taşımaları için nakliyecileri yönlendiriyorum. Işıkları dizmeye ve masaları kurmaya hazır bir çalışan ordusu var.

Rachael yüzünde geniş bir gülümsemeyle kuşluk vakti geldi. Beni kocaman bir ayı gibi kucaklayıp sıkıca sarıldı. "Bana bu catering işini ayarladığına inanamıyorum, Layla. Eğer bu insanlar yemeğimi beğenirse, isim sonsuza dek değişebilir."

Rachael her zaman parlak ve şamatacıdır ama bu sabah yüzünde farklı bir şey görüyorum. Tanıdığım bir kırılma ve bir tür zayıf umut. Onun için bu bir iş.

Kalbim sıkışarak kollarımı ona doluyorum. "O zaman yemeğini beğendiklerinden emin olalım."

Genç bir adama portatif bir barın diğer ucunu tutması için talimat vererek mutfakın ağzına yakın bir yere kuruyorum ve parti sırasında kullanılacak masa örtüsü, çarşaf ve bardakları düzenlemeye başlıyorum. Rachael dışarı çıkıyor ve başka bir yardımcıyla birlikte tepsiler dolusu yiyeceklerle yeniden ortaya çıkıyor.

Ev tam bir felaket, ama havada bir vızıltı var. Binlerce insanın bana soruları, istekleri, sorunları var ve Isla'nın okuldaki yarım günü bitmeden ve misafirler gelmeye başlamadan önce her şeyi halletmek için sadece birkaç saatimiz var.

Ama bayıldım.

Bu sabah üzerime yapışan yorgunluk kayboluyor ve kendimi kendi heyecanıyla dolup taşarken buluyorum. Sıkı bir zaman çizelgesinin baskısını seviyorum. Tüm planlarımın bir araya geldiğini görmeyi seviyorum. Bunları listemden çıkarırken etrafıma bakıyorum ve hiç pastamız olmadığını fark ediyorum.

Kaşlarımı çatarak fırını aradım. Balerin pastası şimdiye kadar teslim edilmiş olmalıydı. Cevap yok, tekrar aradım. Hiçbir şey yok.

Üçüncü kez aramalı mıyım diye telefonuma bakarken, fırın geri arıyor.

"Özür dilerim Bayan Reynolds," diyor hattın diğer tarafındaki kadın. "Gece mutfakta bir boru patlamış. Soğuktan donmuş olmalı." Nefesini içine çekiyor ve gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu anlıyorum. "Kekleri kaybettik. Her şeyi kaybettik. Bir tane daha yapardım ama fırınım yok, hiçbir şeyim yok. Elbette paranızı iade edeceğim ama ben... Ben..."

Nutkum tutulmuş bir halde fırıncının sesindeki çaresizliği dinliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sorun değil. Haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

Telefonu kapattım ve bir küfür savurdum.

Rachael mutfaktaki yerinden başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. Elleri hâlâ önünde hareket ediyor, frenk soğanlarını minicik parçalara ayırıp bekleyen bir kâseye atıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Pastamız yok."

Bıçağı hareket etmiyor. Dudağını ısırtıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ben yemek yapamam, Layla. İyi bir aşçıyım ama bir saat içinde pasta yapamam."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Başka bir pastaneden pasta almam gerekecek. Hazır bir tane. Genel bir pasta olmalı. Balerin fikrini bir kenara bırakacağım."

Yerel fırınlara bakmak için web tarayıcımı açtığımda telefonum çalmaya başladı. Kız kardeşimin adı çıkıyor ve tereddüt ediyorum. Bu pasta sorununu çözmekten başka bir şey yapacak zamanım yok.

Ama o benim kız kardeşim. Kız kardeşimden gelen bir çağrıyı asla reddetmem. "Hey, Em."

"Parti düzeni nasıl gidiyor?"

"İyi," diye cevap veriyorum, sonra tereddüt ediyorum. "Pasta dışında iyi."

"Neler oluyor?"

Kız kardeşime sorunu söyledim ve o da alçak sesle mırıldandı. Sonra ciyakladı. "Oh! Bir fikrim var. Kapkek yapabilirsin. Geçen gün krema tarifleri arıyordum ve bu kek kulesinin fotoğrafına rastladım. En üste bir balerin bebek koysan, bir çeşit katmanlı kek standının üzerine kumaş örtsen, sonra da kekleri kumaşın üzerine dizens nasıl olur? Bu şekilde eteği keklerden yapılmış olur. Ayrıca, pastanelerden kısa sürede kek bulmak çok daha kolaydır ve çocuklar keklere bayılır. Çok genel görünüyorsa süslü altın ve gümüş serpintiler satın alabilirsiniz."

Duvara bakıyorum, kız kardeşimin tarif ettiği şeyi hayal etmeye çalışıyorum. "Bunun bir resmini gördüğünü söylemiştin? Bana gönderebilir misin?"

"Bir saniye." Emma'nın sesi uzaklaşıyor ve telefonuna dokunduğunu anlıyorum. Bir dakika sonra telefonum ondan gelen bir fotoğrafla çalıyor. "Aldın mı?"

"Evet. Bekle." Telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum ve ekrana birkaç dokunuşla tam olarak Emma'nın tarif ettiği şeyi görüyorum. Fotoğrafta, üç katlı bir kek standı, bebeğin eteği gibi davranan ışıltılı mavi kumaşla kaplanmış. Kek standının tepesine bir bebek yerleştirilmiş ve kumaş beline bağlanmış. Kumaşın üzerine düzinelerce cupcake ustaca yerleştirilmiş. Fotoğraftaki prenses bir Disney prensesi. Uygun bir bebek bulabilseydim onu bir balerinle değiştirmek yeterince kolay olurdu...

ki Isla'da düzinelerce var. Pasta standları, kumaş ve kekleri kesinlikle kısa sürede bulabilirim.

"Emma, sen bir dahisin."

"İşe yarayacak mı?"

"Harika görünecek. Benim gitmem lazım. Bulmam gereken kekler ve pasta standları var."

Emma küçük bir çığlık atar. "Tamam. Bana tüm dekorun ve pastanın fotoğrafını gönder. İyi şanslar! Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatıp arkamı dönüyorum, sonra bana çok yakın duran büyük, geniş bir göğse çarpınca irkiliyorum. Geriye doğru sendelerken sıcak, güçlü eller dirseklerime dolanıyor ve Leif'in bakışlarıyla karşılaşmak için yukarı, yukarı, yukarı bakıyorum.

Her zamanki gibi okunamıyor. "Her şey kontrol altında mı?"

"Çoğunlukla," diye mırıldanıyorum. "Pastayla ilgili küçük bir pürüz var. Özellikle de fırında yaşanan acil bir durum yüzünden pastamız yok. Ama bir çözümüm var."

"Hangisi?"

Elleri hâlâ dirseklerimde. Kollarımın üst kısmına doğru kayıyorlar ve göğsünde erimek için duyduğum neredeyse karşı konulmaz arzu beni boğmakla tehdit ediyor.

Ama bunun için zamanım yok. Yakışıklı, güçlü, uzun boylu ve kızına karşı zaafı olan bir İskandinav tanrısı olması umurumda değil. Düzeltmem gereken acil bir pasta var.

Kendimi geri çekerek başımı sallıyorum. "Açıklayacak zamanım yok. Bir taksiye atlayıp en yakın dükkâna gitmem ve katmanlı bir kek standı almam gerekiyor."

Etrafından dolanmaya çalışıyorum ama Leif benimle birlikte dönüyor. "Benim arabamı alacaksın," diye beni bilgilendiriyor. "Elton dışarıda park halinde."

"Oh," diye cevap veriyorum. "Teşekkür ederim. Bu beni büyük bir dertten kurtaracak."

Leif başını sallıyor, adımları benimkilere ayak uyduruyor. Ön kapıya varıp ceketimi giyene kadar Leif tekrar konuşmuyor. "Ben de seninle geliyorum."

LEIF

EVİM insanlardan, masalardan, sandalyelerden, masa örtülerinden ve süslemelerden oluşan bir felaket ama kalıp denetlemek yerine beni en çok ilgilendiren şeyin Layla'nın kızımın doğum günü pastası için çıktığı görev olduğunu fark ediyorum.

Ayrıca, konuşmanın son kısmında, hattın diğer ucundaki kişiye onları sevdiğini söylediğini duydum.

Erkek arkadaş mı? Mutfakta geçirdiğimiz zamandan sonra bu yüzden mi kaçtı?

Göğsüme saplanan keskin bıçak darbesine karşı dişlerimi sıkıyorum. Bu duyguyu çok yakından incelemek istemediğim için Layla'yı kapıya kadar takip ediyorum ve birkaç işçiyi masaların yerini değiştirmeleri için yönlendirmesini, süslemelerin nereye yerleştirileceğine karar vermesini ve çeşitli insanlardan gelen yarım düzine soruyu yanıtlamasını izliyorum. Işıkların yerinin onaylanması gerekiyor. Yeterli güç noktası yok ve kablolar yetişmiyor, bu yüzden Layla kişiyi önceden hazırladığı bir kutu uzatma kablosuna yönlendiriyor. Masalar tam olarak planlandığı gibi yerleştirilemiyor ama Layla'nın bulduğu kolay bir çözüm var elbette. Çalışanlardan biri elini keser ve ilk yardım çantasına ihtiyaç duyar.

Layla her soruya tereddüt etmeden cevap veriyor. Ceketini giyiyor ve boynuna bir eşarp sarıyor, bir yandan da gelişmeleri yönetiyor ve ben onun kaosu nasıl kolaylıkla idare ettiğini izlemekten kendimi alamıyorum.

O iyi.

Etkilendiğim pek görülmemiştir. Zor işleri yapmaları için iyi insanları işe alırım ve en iyisini beklerim. Ancak Layla bir tür pasta acil durumuyla uğraşırken düzinelerce tabağı döndürüyor gibi görünüyor. Yanakları kızarmış, gözleri

parlak ve bu sabah yüzünde fark ettiğim yorgun, bitkin ifade kaybolmuş gibi görünüyor.

"Ah!" Merdivenlere bakıyor. "İsla'nın bebeklerinden birine ihtiyacım var." Ben daha bir şey söyleyemeden Layla merdivenlere yöneliyor. Bir elinde balerin kıyafeti giydirilmiş bir oyuncak bebekle tepede yeniden belirdiğinde ben ancak yarısına kadar arkasıdaydım. "Buldum!" Bana gülümsüyor. "Pasta Krizi'nin birinci adımı tamamlandı."

"Bunların herhangi birini bana açıklayacak mısın?"

"Eğer nazik olursan belki." Merdivenlere doğru giderken yanımdan geçerken gözleri parlıyor. Dışarı çıktığımızda derin bir nefes alıyor. Göğsünün inip kalkışını izliyorum, kolumu omuzlarına dolamak ve onu kendime yaklaştırmak için can atıyorum.

Ama o İsla'nın dadısı ve ben kızımın yanına kadın yaklaştırmam. Aşk hayatım aile hayatımla kesişmez, aile hayatım da iş hayatımla kesişmez. Asla.

Yine de kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel olamıyorum. "Tüm bu kaosun içinde özel bir telefon görüşmesi yapacak zaman bulmana şaşırdım. Erkek arkadaşın... senin için çok önemli olmalı."

Elton arabadan atlayıp aceleyle arka kapıyı açmaya çalışırken Layla bana tuhaf bir bakış atıyor. "Erkek arkadaşım mı?"

"İçeri girdiğimde telefonla konuşuyordun, herkesten uzakta bir köşeye büzülmüştün. Onu sevdiğini söylemişsin."

Layla gülüyor. *Gülüyor*. Bana.

Kadınlar bana gülmez. Söylediğim şeylere gülerken parmaklarını kolumda gezdirip flört ediyorlar. Bana sırtlarını dönüp uzaklaşmazlar, benim de onları takip etmemi beklerler.

Elton'a ismiyle hitap ederek teşekkür ettikten sonra arabaya doğru kayıyor. Bir an için bu basit hareket dikkatimi dağıttı. Şoförümün varlığını bile kabul etmeyen kaç kadını randevulara götürdüm ve şehirde gezdirdim?

Ama Layla sadece koltuğuna kayar ve emniyet kemerini takar, Elton direksiyona geçerken telefonuna dokunur. "Elton," diyor, "katmanlı bir pasta standına ve bu balerine uyacak güzel bir kumaşa ihtiyacımız var. Target gibi bir yerde ikisi de vardır diye düşünüyorum. Ama oraya gitmeden önce şu üç pastaneye uğrayıp kekleri kontrol etmem gerekiyor." Üç pastanenin adını adresleriyle birlikte sıralıyor.

Elton başını sallar. "Sorun değil, Layla. Aslında birkaç blok ötede bir fırın var, duvarın dibinde bir yer. Yeğenime oradan bir cupcake aldım ve bana, tırnak içinde, '*gelmiş* geçmiş en iyi kek' olduğunu söyledi."

Layla dikiz aynasındaki yansımasına gülümseyerek örgülü bileziğini yapanın aynı yeğeni olup olmadığını soruyor, Elton da bunu doğruluyor ve bileğini kaldırarak renkli ip parçasını gösteriyor. Onu birkaç kez gezdirdi ve ailesini biliyor mu?

Davetsiz misafirmiğim gibi garip bir izlenime kapıldım. Elton *onun* şoförü. Bu *onun* arabası. Ve Elton'ın onunla olan yakınlığından hoşlandığımdan emin değilim. Bu ilk isim temelinden hoşlandığımdan emin değilim. İçimde öfke birikiyor, sıcak, kırmızı ve kıvranıyor - ama bu da nereden çıktı? Personelimin iki üyesinin birbiriyle samimi bir şekilde konuşmasına neden kızıyorum?

Neden önerebileceğim iyi bir fırın bilmiyordum? İktidarsızlık öfkeme öfke katıyor.

"Sen en iyisisin, Elton." Sonunda gözleri bana döndü. "Bu fikri bana kız kardeşim verdi," diyor ve telefonunu çevirerek bana keklerden yapılmış etekli bir bebeğin resmini gösteriyor. "Pasta yapmayı çok seviyor ve tam da şu anda doğru zamanda aradı."

Farkına varıyorum, öfkem gözeneklerimden dışarı sızıyor. "Kız kardeşin."

"Tek ve biricik," diyor Layla gözlerinde bir parıltıyla. "Onu seviyorum." Telefonuna geri dönüyor, beni görmezden geliyor gibi görünüyor. Ama dudağının kenarının seğirdiğini görebiliyorum.

"Erkek arkadaşım değil," diye cevap veriyorum. Sesim öfkemi dizginlediğim için hâlâ gergin.

Mavi gözleri tekrar bana dikildi, ince kaşları yukarı kalktı. "Leif, üç işim, bakmam gereken bir kız kardeşim ve büyükannemle büyükbabam var ve bu hafta itibarıyla planlamam gereken bir doğum günü partisi var. Bir erkeğe ayıracak zamanı nereden bulacağımı sanıyorsun?"

Sözlerinde bir alt metin var. *Sana ayıracak zamanı nereden bulacağımı sanıyorsun?*

Bu küstahlık, onu kucağıma çekip anlamsızca öpmek istememe neden oluyor. Onun her santimetresine dokunmak, içten ve dıştan ona sahip çıkmak istiyorum. Ona, gözlerinin altına gölge düşüren her şeyi unutturabileceğimi gösterebilirim.

Ama yapamam, değil mi?

O benim çalışanım. Kızımı tanıyor. O yasak bölge. Ve bu beni çok kızdırıyor.

LAYLA

Arabadaki gerginlik çorba gibi, ama ben bunu görmezden gelmeye karar veriyorum. Ne de olsa bir ergenle birlikte yaşıyorum ve huysuzluğu sırtımdan nasıl atacağımı biliyorum. Leif pastanede huysuzlandığında ya da ben pasta standı alırken kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak durduğunda bile, o yokmuş gibi davranıyorum.

Böylesi daha kolay.

Eve döndüğümüzde ilerleme kaydedilmişti. Oda neredeyse tamamen hazırды, Rachael yemekleri hazırlamıştı ve ben de pastaya odaklanmışım. Target'tan aldığım bir çocuk prenses elbisesinden aşırđığım tüllü beyaz kumaş, pasta standına bantlanmış bir oyuncak bebek ve güzelce düzenlenmiş keklerle, sekiz yaşındaki bir balerin için zarif ve uygun görünen bir şey elde ettim.

Balerinlerden bahsetmişken, Bayan Oliver yanında dört eski öğrencisiyle geliyor ve nerede gösteri yapacaklarını ve onlara ne kadar süre ihtiyacımız olacağını konuşuyoruz.

Bu sırada Leif'in gözlerinin odanın içinde beni takip ettiğini hissediyorum. Ne olduğundan emin değilim ama öfkesinin tenimde titreştiğini hissedebiliyorum.

Görmezden gel.

Ne de olsa bugün son günüm. Yarın temizliğe yardım edeceğim, sonra da dadılık işine veda edeceğim.

Sadece bir dakika gibi görünen bir süre sonra alarmım çalıyor. "İsla'yı okuldan almam gerekiyor," diyorum. Sonra kapı çalıyor ve ilk misafirler geliyor.

Aşırı hamile arkadaşım ve milyarder Emil Van der Berg'in müstakbel eşi Dani eve giriyor ve gözlerini dört açarak etrafına bakınıyor. Bakışları bana takılıyor ve beni sımsıkı kucaklıyor - ya da bebeğini kucaklayabileceğimiz kadar büyük bir kucaklamayla.

"Bu inanılmaz görünüyor, Layla. Bunu bir haftada başardığına inanamıyorum."

"İsla buna *bayılacak*," diyor Talia. Küçük kız İsla'nın yaşında ve ikisi çok iyi arkadaş. Talia'nın saçları siyaha yakın ve küçük kardeşinin koruyucusu ve savunucusu. Frankie babasının boynuna asılırken Emil gözlerinde yıldızlarla Dani'ye bakıyor. İkisi birbirine aşık; bu herkesin görebileceği kadar açık.

Bunun neden midemi düğümlediğini bilmiyorum. Hiç aşık olmadım ve hiçbir erkek bana Emil'in Dani'ye baktığı gibi bakmadı. Belki de sadece kıskanıyordum.

Dani başını sallayarak, "Bir sonraki partimi *kesinlikle* sen planlıyorsun," diyor. "Burası çok güzel görünüyor."

"Çok etkileyici," diyor derin bir ses arkamdan. Az önce Leif'in yaklaştığını hissetmiş olmama rağmen, sanki vücudum onun varlığına hassas bir şekilde uyum sağlamış gibi derim karıncalanıyor.

Kapı zili başka misafirlerle birlikte tekrar çaldığında iltifatı duymazdan gelerek bahanelerimi sıralıyor ve doğum günü kızını okuldan almak üzere yola çıkıyorum.

BİR BUÇUK SAAT SONRA, misafirlerin gelmesine daha fazla zaman tanımak için planlandığı gibi İsla'yı alışverişe götürdükten sonra, İsla ve ben bir şekilde alıştığım Rolls-Royce'a bindik ve Elton bizi konağa geri götürdü.

"Sence babam yeni elbisemi beğenecek mi?" İsla ellerini elbisesinin eteğinde gezdiriyor, araba altımızda gümbürderken ayaklarını ileri geri sallıyor. Uzun tül etekli prenses elbisesini seçtiğinde ("Balerin gibi!"), ona bunu giymesini ve babasına sürpriz yapmasını söyledim. Sonra bir kafeye gittik, sıcak çikolata aldık ve İsla'nın saçlarını yeniden örerek başının tepesinde bir topuz haline getirdim.

"Bence elbiseye bayılacak," diye cevap veriyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

İsla dönüp bana bakıyor. "Gelecek hafta da gelecek misin, Layla? Okul için saçımı yapman hoşuma gitti. Herkes etkilendi,

öğretmenim bile."

Göğsümdeki bir burkulma bir an için konuşmamı zorlaştırıyor. Isla'nın dizini okşadım. "Bayan Harriet geri döndüğüne çok sevinecek, Isla. Eminim sen de onunla çok eğleneceksin."

Isla omuz silkiyor. "Evet. İyi biri ama katı biri." Gözleri parlıyor. "Belki ona saçımı nasıl Fransız örgüsü yapacağını gösterebilirsin."

Araba bizim sokağa döndü ve neredeyse yatıştırıcı bir şeyler söyleyecektim ama Emma'yla olan deneyimlerimden biliyorum ki onun yaşındaki çocuklara karşı nazıkçe dürüst olmak en iyisidir. "Bunun olacağından emin değilim, Isla. Bayan Harriet ve ben muhtemelen birbirimizi görmeyeceğiz. New Jersey'de diğer işimde olacağım."

"Diğer işini bırakmalısın."

Homurdanıyorum. "Elimden gelse yapardım, inan bana."

Isla kıkırdıyor, ayakları hâlâ tekmeliyor. Konağın önünde duruyoruz ve Elton bize yardım ediyor, kapımı açarken gözleri parlıyor. "Patron az önce mesaj attı. Neredeyse herkes burada ve içeri girmen için hazır."

İlk büyük etkinliğimin gerçekleşeceği düşüncesiyle kalbim heyecanla çarparken, yakındaki bir arabaya doğru giden Isla'ya elimi uzatıyorum. "Hadi, Isla! Hadi içeri girelim. Sanırım baban evde, ona yeni elbiseni gösterebiliriz."

"Bu Bayan Oliver'ın arabası," diyor ve sokağın diğer tarafına park etmiş beyaz bir arabayı işaret ediyor. Dönüp bana bakıyor. "Bale öğretmenim neden burada?"

Elton ve ben bakışıyoruz ve dudağımı ısııyorum. "Başka birinin aracı olabilir."

"Hayır," diyor Isla, bana doğru yürürken. "Kapısında tıpkı şu araba gibi bir çizik var. Bu ona ait. Sence başım belada mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Belayı hak edecek bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?"

Isla bana muzipçe sırıtıyor, sonra omuz silkiyor ve elimi tutarak kapıya yöneliyor. Sahanlığa çıkan birkaç basamağı tırmanıyoruz, sonra Isla kolu çeviriyor ve içeri giriyor.

"*SÜRPİRİZ!*"

Bağırış o kadar yüksek ki, beklememe rağmen yerimden sıçradım. Isla kapıda ağız açık bir şekilde duruyor, sınıf arkadaşlarına, bale arkadaşlarına, onların ailelerine ve tüm aile üyelerine bakıyor. Konağın zemin katı tıklım tıklım dolu, üniformalı yemek servisi görevlileri ellerinde küçük lokmalar ve içecek tepsileriyle etrafta dolaşmaya başlamışlar bile.

Üstümüzde, tavan peri ışıklarından bir ağ gibi parıldıyor. Odanın uzak tarafındaki kiralık kafe masalarını örtmek için aldığım masa örtülerine uyacak şekilde duvarlar boyunca tüllü kumaşlar örtülmüş. Masalardaki orta süsü, duman gibi görünen parıltılı pamuk pufları arasında dönen küçük balerinlerden oluşuyor. Odayı ikiye bölen orta şöminenin üzerinde "Mutlu Yıllar, Isla!" yazan büyük bir pankart asılı.

Hayal edebileceğimden çok daha iyi. Işıklandırmadan yemeklere ve orta süsleme seçimine kadar tüm seçimlerimin birlikte çalışacağından oldukça emindim, ancak gerçek hayatta görmek farklı. Bir saat kadar önce ayrıldığımda, peri ışıkları sönmüştü ve mekan hala hareketli bir kovan gibiydi.

Leif kalabalığın arasından sıyrılır ve kızının önünde eğilir. Kız onun kollarına koşar ve Leif onu etrafında döndürerek kıkırdamasına, kıkırdamasına ve kıkırdamasına neden olur.

"Mutlu yıllar ufaklık," diyor alçak sesle.

"Ben çocuk değilim," diye cevap veriyor ama kollarını tekrar onun boynuna doluyor. "Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Leif kızını yere bırakır, kız da ceketini çıkarıp bir kenara atar ve doğum günü dilekleriyle ilk yaklaşanlar olan Talia ve Dani'ye doğru koşmaya başlar.

Isla'nın ceketini alıp koridordaki dolaba asarken tanıdık bir erkek varlığı yaklaşıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Leif'in tuhaf bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

"Teşekkür ederim Layla," diyor sessizce. "Isla'nın odayı gördüğündeki yüzü..." Başını sallıyor, boğazı çalışıyor. "Doğum günü partisi isteyeceğini bilmeliydim."

Kibar bir gülümsemeyle, "Aklınızda çok şey var," diye cevap veriyorum.

O cevap veremedi Rachael'in çalışanlarından biri yaklaşır. "Böldüğüm için üzgünüm," diyor, "ama Rachael seni çağırmamı istedi, Layla. Sana mutfakta ihtiyacı var."

Başımı sallayıp Leiften uzaklaşıyorum. Köşeyi dönüp mutfığa girene kadar gözlerini üzerimde hissediyorum.

O andan itibaren, ayak altında dolaşmamak için elimden geleni yapıyorum. İkram ekibinin kirli tabakları ve bardakları toplamasına yardım ediyorum, içeceklerin soğutulduğundan ve servise hazır olduğundan emin oluyorum, yangınları söndürüyorum ve çocuk oyunlarını organize ediyorum ve herkesin ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olduğundan emin oluyorum.

Bir saat sonra Bayan Oliver gösteriye başlar. Bir erkek ve kadın dansçı pistin ortasında seyirciler arasındaki tüm küçük kızların zevkine göre dönüyor. Yaşlı kuşak takdirle izliyor ve hatta Büyük Hala Hilda'nın başını sallayarak onayladığını görüyorum. Köşede, Leif'in annesi olması gereken genç bir kadının yanında oturuyor.

Rachael benim karmakarışık pasta standımı kendi tekerlekli arabasına aktardı ve sofistike, ruhani ve son derece güzel görünmesi için kenarlarına bir masa örtüsü, taze çiçekler ve ısıltılı süslemeler ekledi. Isla'nın mumları üflemesi için aldığım daha küçük, altı inçlik bir pasta balerin cupcake extravaganza'nın yanına yerleştirildi.

Arabanın kenarındaki çiçekleri son bir kez düzelttikten sonra Rachael bana gülümsüyor. "İyi iş çıkardın, Layla. Buna bayılacak."

Bebeğin kollarını balerin pozuna yakın bir şekilde başının üzerine gelecek şekilde ayarlıyorum, sonra garsonlardan birine başımı sallıyorum. "Getirin onu. Vakit geldi."

Leif sessizlik isteyip şaşırtıcı derecede derin ve güzel bir sesle "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemeye başlayınca ben de ana odaya geçiyorum.

Tabii ki adam şarkı söyleyebiliyor. O güzel, zengin ve çekici - bir demet daha külot eritme becerisi nedir ki?

Bu kısmı izlemeye dayanamayarak duvarın yanında durup şarkıya katılıyorum ve Isla'nın yüzünü görmeye çalışıyorum. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, yüzü saf çocuksu bir neşeyle ışıltıyor. Kolunu en yakın arkadaşı Talia'nın omuzlarına atarak bebeği işaret ediyor ve kulağına bir şeyler söylüyor.

Leif mumları üflemesi için küçük pastayı uzattığında, tüm oda alkıştan yıkılır.

"Oğlum bana tüm bunları bir haftadan kısa bir sürede planladığınızı söyledi," diyor sağımdan bir kadın sesi.

Yerimden fırlamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Büyük Teyze Hilda'nın yanında oturan kadını görmek için dönüyorum. Bayan Sorensen benim kadar uzun boylu, güzelce dikilmiş krem rengi bir pantolon takım giymiş. Boynuna zümrüt bir kolye takmış, saçlarını Fransız düğümüyle geriye doğru toplamış. Ellerini karnının önünde birleştirirken parmaklarındaki yüzükler parlıyor, parçalı yeşil gözleri beni inceliyor.

Sonunda sesimi buldum. "Hilda'nın fikriydi," diye itiraz ediyorum.

Bayan Sorensen gülerek, "Bana mutlaka söylemiştir," diye yanıtlıyor. "Ama bunu başaran sizsiniz. İyi iş çıkardın."

Ve böylece kalabalığın arasından sıyrılıp başka bir kadınla konuşmaya başlıyor; iki yaşlı kadın arasındaki düşmanca havaya bakılırsa, bu partide geride bırakılması gereken kişi Paula olmalı.

İçimi çekiyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum ve destek için duvara tutunuyorum. Havaya, sessizliğe ya da aklımı toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Bütün hafta boyunca birkaç saatten fazla uyumadım, çılgın saatler boyunca çalıştım ama korkunç derecede zarif bir kadın az önce bana işimden memnun olduğunu söyledi

-Sonra da böbürlenmek için başka bir kadının yanına gitti.

Ben yaptım.

Kalabalığın arasından sıyrılıp bulabildiğim ilk kapıdan, mutfakın karşısındaki boş odadan içeri giriyorum. Burası, oturma odasındaki fazladan kanepeyi sakladığımız ve şu anda mekâna hâkim olan samimi bir televizyon odası. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ellerimi kanepenin arkasına dayayıp çenemi göğsüme indiriyorum.

Yine de sadece bir anlık soluklanabiliyorum çünkü arkamdan kapı açılıyor. Uzaktaki partinin gürültüsü artıyor, sonra kişi kapıyı kapattığında tekrar sessizleşiyor.

Odadaki havanın kalınlığından ve tenimin karıncalanmasından kim olduğunu zaten biliyorum.

Yavaşça döndüğümde, kapının mandalını çeviren Leif'in gözleriyle karşılaşıyorum. "Layla," diye hırlıyor.

"Bay Sorensen."

Adını duyunca gözleri parlıyor ve bunun ona Leif dememi istediği için olduğunu biliyorum. Gözlerinde bir fırtına var, çözemediğim bir duygu.

Sonra aramızdaki mesafeyi geçiyor, bir kolunu belime doluyor ve dünyanın sonu gelmiş gibi beni öpüyor.

LEIF

Bütün öğleden sonra Layla'yı izledim, ihtiyaç içimde kötü bir diş ağrısı gibi büyüyordu. Özenle çalıştı, ortaya çıkan sorunlarla ilgilendi ve herkesin ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olduğundan emin oldu. Her şeyi düşündü.

Basit bir parti, gerçekten. Ailemin düzenlediği gösterişli partilere ya da geçmişte katıldığım galalara hiç benzemiyor. Ancak öğleden sonranın sadeliği Layla'nın kızıma getirdiği saf neşeyi azaltmıyor.

Isla'nın odaya girdiğindeki yüzü beni neredeyse yıkıyordu. Sekiz yaşındaki kızımın benimle doğum günü yemeği yemekten mutlu olduğunu ve başka bir şey yapmadığını nasıl düşünebilirdim? Küçük kızımın prenses gibi hissetmeyi sevdiği gerçeğini nasıl gözden kaçırabildim?

Dansçılar da dahiyane bir dokunuştı. Isla'nın dikkatle onlara bakmasını, küçük bir alanda dönerek dans eden dansçıların hareketlerini taklit etmesini, ağzı açık ve gözleri kocaman bir şekilde izlemesini izledim.

Sonra pasta vardı. Sanırım bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Isla poposunu kıpırdatıp bir ayağından diğerine zıpladığı o şeyi yaptı - heyecandan kendini zor tuttuğunun kesin bir işaretiydi bu. Talia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı, gözlerini kek kulesinden ve tepesindeki balerinden alamıyordu.

Layla kızımı çok az tanıyor ama ona bir öğleden sonra saf bir neşe yaşatmayı başardı. Evimin alt katını kızım için bir harikalar diyarına dönüştürmeyi ve Isla'nın kendini özel hissetmesini sağlamayı başardı.

Kapıdan girdiklerinden beri kendimi patlayacak kadar dolu hissediyorum. Benden başka hiç kimse kızım için böyle bir şey yapmamıştı. Annem ona hediyeler alıyor ve onunla vakit geçiriyor elbette, ama bazen kızımı olduğu gibi görmek yerine Isla'yı annemin istediği gibi şekillendirmeye çalıştığını hissediyorum. Babam Isla'nın üzerine titrer ama her zaman mesafeli olmuştur. Harriet yıllardır ailemizin bir parçası ve Isla için bir anne gibi, ama bu farklı.

Sanki Layla kızımın özünü gördü, Isla'nın neyi seveceğini gördü ve sonra bunu gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Layla'nın diğer odaya geçtiğini gördüğümde onu takip etmek zorunda kaldım. Sanki bir mıknatıs beni yerde sürüklüyordu. Karşı koyamayacağım bir kanca içime saplanmıştı. İçeri girdim ve işte oradaydı, kanepenin arkasına eğilmiş derin nefesler alıyordu, yorgunluğu vücudunun her çizgisine yazılmıştı.

Layla bunu *Isla* için yaptı. *Benim* için.

Onu öpmek kaçınılmazdı. Bir kadının kızım ve benim için bu kadar çok şey vermesi beni karşı koyamaz hale getirdi.

İşte bu şekilde kendimi olduğum yerde buldum, bir kolum Layla'nın vücuduna sarılmış, diğer elim çenesini kavıyor. Bir anlık şaşkınlıktan sonra kollarımın arasında sanki bana aitmiş gibi yumuşuyor. Dudakları aralanıyor, beni içeri alıyor. Onun tadı beni sarsıyor, tatlı, yumuşak, lezzetli ve *benim*. Parmaklarımı ensesindeki saçlara dolamak için kaydırıyorum, öpücüğü derinleştirirken boğazımın arkasından alçak bir hırıltı geliyor, onun tadını ve dokunuşunu sonsuza dek zihnime kazımak istiyorum.

Layla ellerini kollarımdan yukarı kaydırıp boynuma doladığında içimde bir şeyler esniyor. Bir duygu seli akıyor ve bu saldırıdan kurtulmak için tek yapabildiğim ona tutunmak oluyor. Öpücüğü beynimi eritiyor, tüm kanımı güneye akıtıyor, birbirimize dokunmamamız için tüm nedenleri unutturuyor.

Bu *doğru*. Kolları boynumda, dudakları dudaklarımda, tatlı, güzel vücudu benimkinin uzunluğuna dayanmış. İçimdeki kasırganın içinde bir farkındalık oluşuyor; tam da olmam gereken yer burası. *Onun* da olması gereken yer burası.

Gözlerinin içine bakmak için sertçe nefes alarak öpüşmeyi kesiyorum. Öpüşmekten morarmış dudakları şişmiş ve parlıyor, gözleri puslu ve vahşi.

Çok güzel görünüyor. Dayanılmaz.

Sonra elleri başımın arkasına bastırıyor ve çenesi bana doğru açılıyor ve ben kimim ki böyle tatlı bir talebe karşı koyayım? Dudaklarımı tekrar dudaklarına yapıştırıyorum ve kolumu belinden aşağıya, poposuna doğru kaydırıyorum. Onu önüme doğru bastırırken, dudaklarıma karşı nefesini tuttuğunda tahrik olduğumu hissettiğini biliyorum.

Bu yeterli değil. Asla yeterli olmayacak.

Bu kadını daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum. Bir meydan okumanın heyecanının ötesinde. Güzel, çekici ve küstah olmasının ötesinde bir şey.

Uyuyor. Kıvrımları ve oyukları sanki orada olmak için yaratılmış gibi bedenime baskı yapıyor. Hayatıma uyuyor. Aileme.

Layla kalçalarını hafifçe sallamaya başladığında inliyorum ve dudaklarımı çenesine, yanağına, boynuna götürüyorum.

"Leif," diye bağıyor, kalçaları hâlâ kıvranıyor, elleri saçlarımin arasında kıvrılıyor.

"Sus," demeyi başarıyorum, dilimi köprücük kemiği boyunca gezdirmek için gömleğini kenara çekiyorum.

"Beni susturma," diye mırıldanıyor, onu kendime doğru sertçe çektiğimde nefesi kesiliyor.

Bu bir öpücükten daha fazlası. Seksten daha fazlası. Bu benim tüm dünyanın yan yatması, kadınlar, flörtler ve kurallar hakkında bildiğim her şeyin bir anda paramparça olması. Bu, zihnimin en karanlık köşesindeki bir kapının açılıp, kendime var olmadığını söylediğim istek, ihtiyaç ve arzuları ortaya çıkarmasıdır.

Elleri boynumdan omuzlarıma ve göğsüme doğru hareket ediyor. İnliyorum, kalçalarını kanepenin arkasına doğru bastırırken hareketi taklit ediyorum, göğüslerini şekillendirmek için iki elimi kullanıyorum, belinin tatlı çukurunu, kalçasının zarif kıvrımını hissediyorum.

Vücudu. Lanet olsun.

"Leif," diye tekrarlıyor, gözleri kapalı, boynunun kremi sütununu ortaya çıkarmak için başı geriye eğik. Karşı konulmaz bir şey, neden direneyim ki? Başımı boynunun kıvrımına gömüyorum ve dudaklarımı tenine bastırıyorum, dilimin onu her yerde tatmak istediğim gibi orada da tatmak için dışarı çıkmasına izin veriyorum.

Göğüsleri küçük ama avucumun içine tam oturuyor. Birini yoğururken diğer elim bacaklarının arasındaki o sıcak boşluğu avuçlamak için aşağı kayıyor.

Kızımın sekizinci doğum günü partisi ve ben diğer odada dadısıyla eğleniyorum. Ben aşağılık biriyim. Ben bir bok parçasıyım. Hak etmiyorum

Layla, ama kendini bana veriyor ve artık neyi hak ettiğim umurumda değil.

Kotunun düğmesi yumuşak bir kumaş fısıltısıyla açılıyor ve parmaklarım dantelli bir kenara dokunuyor. Aramıza bakacak kadar geri çekildiğimde, kotunun açık fermuarıyla mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş küçük bir saten fiyonklu beyaz danteli görüyorum. Bu manzara karşısında sıkım acıyla zonkluyor. Masum görünüyor, neredeyse bakir ve kıyafetlerini yırtıp içine dalmak istememe neden oluyor.

Kendimi yavaşlamaya zorlayarak parmaklarımın kotunun orta dikişinden aşağı inmesine izin veriyorum. Titriyor, doğrudan sıkime giden boğuk bir sesle adımı fısıldıyor. Kalçaları elime doğru hareket ediyor, kendini nasıl doyurmaya çalıştığını, dokunuşumu nasıl ihtiyacı varsa nasıl kullandığını izliyorum.

Nefeslerim sertleşiyor. Kalçalarımın onu kanepeye sabitliyorum, bir elimi ait olduğu yerde bacaklarının arasında tutuyorum, sonra üstünü aşağı çekiyorum. Göğüsleri dışarı taşıyor, pembe meme uçları sertleşmiş ve ağzımı bekliyor.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi göğsünü ağzıma çekiyor, elimi göbeğine bastırıyor ve çıkardığı tatlı, muhtaç seslerden zevk alıyorum.

"Benimki hariç her ismi unutacaksın," diyorum ona göğsünün sert tepesini ısırırken. Dudaklarımı üzerinde gezdiriyorum, sonra dilimle okşuyorum. "Benden kaçmayı bırakacaksın, Layla. Beni duyuyor musun?"

"Evet, seni duyuyorum." Parmakları saçlarımda tünel açıyor, kalçaları elime sürtünüyor.

"Vücuduna ihtiyacı olanı vermeme izin vereceksin."

"Yapacağım." Saçımı sıkıca kavradı. "Bana ihtiyacım olanı ver, Leif."

Hırlayarak, daha fazla bekleyemem. Bacaklarının arasındaki yumuşak ıslaklığı hissetmeliyim. Onun içinde olmak istiyorum. Elimi o tatlı, beyaz külotuna doğru kaydırıyorum, parmak uçlarımı bel bandının altına daldırıyorum-

Sonra diğer odadan biri çığlık atıyor.

Layla donup kalıyor, elleri pazılarımda kenetleniyor ama zihnim hâlâ sis içinde. Düşünceler halsiz, bana parça parça geliyor. Tek görebildiğim lacivert kotun çerçevelediği beyaz dantel parçası. Tek düşünebildiğim altında saklanan şey, içine girmenin ne kadar sıcak, ıslak ve tatlı hissettireceği.

Dudaklarım göğsünü yakalıyor, sonra Layla'nın boynundaki nabız noktasını izlemek için yukarı çıkıyor ve kollarıma dokunuyor. "Leif, bekle. Sanırım dışarıda bir sorun var."

"Bununla başkası ilgilenecek," diye homurdanıyorum, kendi sesimi zar zor tanıyarak. Sesim bir hayvan gibi çıkıyor. Vahşi, gırtlaktan. Avucumu ona bastırıyorum

Parmaklarımı külotunun altına daldırıp bacaklarının arasındaki yarığın en ucunu hissediyorum. Yarım santim daha ve onun tatlı küçük klitorisi parmak uçlarıma karşı şişecek-

Beni durdurmak için bileğimi kavradı.

Yavaşça, saniye saniye, beynim tekrar devreye giriyor. Layla omuzlarımı itiyor ve ben de bir adım geri çekilip kapalı kapıya sanki yok edilmesi gereken bir düşmanmış gibi bakıyorum.

Sonra ben de duyuyorum, diğer taraftaki gürültüyü. Panik içinde bağırışlar, Emil'in birisine 911'i aramasını söyleyen sesi.

Arzumun sıcaklığının üzerine dökülen buzlu su gibi, bilinç bana geri dönüyor. En iyi arkadaşım ambulans istiyor ve sesi panikliyor gibi geliyor, bu da demek oluyor ki-

"Dani," diyor Layla, gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman. Kot pantolonunun düğmesini iliklerken elleri titriyor. Kendimi yeniden ayarlıyorum, giysilerimi düzeltiyorum ve birkaç dakika içinde kapıdan çıkıp öteki kaosu içine yuvarlanıyoruz.

Bir grup çocuk ağlıyor. Bir kalabalık odanın uzak köşesine sıkışmış durumda. Yemek servisi yapanlar ve çalışanlar donuk ifadeler ve iri gözlerle olanları izliyor.

Emil kükrer.

"Sessiz olur musun?" Dani'nin sesi kesildi, sonra nefesi kesildi. Dani'yi iki büklüm olmuş, parmak eklemleri Emil'in kolunu kavrarken bembeyaz olmuş, yüzünün rengi solmuş bir halde bulmak için insan kalabalığının arasından dirseğimle sıyrılıyorum. Kendimi kalabalığın önüne doğru ittiğimde bana bakıyor, bir eliyle şişkin bebek yumrusunu tutarken ağır ağır nefes alıyor. Alaycı bir sırıtışla, "İsla'nın partisini böldüğüm için üzgünüm, Leif. Görünüşe göre bebek de katılmak istemiş."

LEIF

Dani ve Emil, Elton'ın direksiyonda olduğu arabamın arkasında hastaneye gidene kadar PANDEMONYUM DEVAM EDİYOR. Onlar gittikten sonra, Layla partiye katılanları nazikçe kalmaya, daha fazla pasta yemeye ve bir iki saat daha eğlenmeye yönlendiriyor.

Annem onu izlediğimi fark ediyor ve kaşlarını çatıyor. "Kızıışmış bir köpek gibi onu kokluyorsun, Leif. Sen böyle yapmazsın."

Kaskatı kesildim. O haklı. Bu bana göre değil ve tamamen uygunsuz. Layla'ya karşı mesafeli ve profesyonel olmalıyım, tıpkı diğer personelime karşı olduğum gibi.

Yine de personelimın diğer üyelerini yan odaya götürüp bir kanepenin arkasına yatırmıyorum.

"O olağanüstü bir genç kadın," diye devam ediyor annem dalgın dalgın. Donup kalıyorum, doğru duyduğumdan emin olmak için annemin sözlerini tekrar ediyorum.

Sonra boğazımı temizliyorum. "Öyle."

"Büyük teyzeniz bana tüm bu partiyi birkaç gün içinde organize ettiğini söyledi."

"Etkileyici," diye cevap veriyorum, bir seferde birkaç kelimedenden fazlasını söyleyemiyorum. Annem Layla'yı izliyor ve içimi derin bir rahatsızlık duygusu kaplıyor.

Layla benim küçük sırrım. O, sakladığım karanlık arzum, kendim için koyduğum tüm sınırları delip geçen kadın.

Ama herkesten çok annem - zarif olduğu kadar titiz bir kadın - Layla'ya bakıyor ve yaptığım her şeyi görüyor gibi görünüyor. Güzel, zeki ve olağanüstü biri.

Annem krallığıymış gibi oturma odamı inceliyor. Büyük teyzem Hilda, boğumlu elini Marcus'un koluna koymuş, başını onunkinin yanına eğmiş. Arkadaşım odanın öbür ucunda bakışlarımı karşılıyor ve büyük teyzemin başının üzerinden bana alaycı bir sırıtış atıyor.

Karşı köşede, Isla'nın bale arkadaşları pasta arabasının etrafında kıkırdıyor. Ebeveynler ortalıkta dolaşüyor; babalar masaların etrafında oturmuş biralarını yudumlarken anneler de karşılarında dedikodu yapıyor. Yetişkinliğin ortaokula bu kadar benzemesi şaşırtıcı.

Bir pervanenin ateşe düşmesi gibi, bakışlarım bir kez daha Layla'ya yöneliyor. Masadan tabakları topluyor, pasta kırıntılarını süpürüyor ve boş bardakları topluyor. Yemek şirketi görevlisi bir şey söylediğinde Layla bir kahkaha atıyor.

Kahkahasının sesiyle göğsümden garip, keskin bir acı geçiyor. İçimdeki her şeyin aynı anda hem genişlemesine hem de çökmesine neden oluyor - sonra annem dilini tıklıyor.

"Kendine gel, Leif."

"Anne, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

O cevap veremedi telefonum çaldı. Arayan Emil'di. Telefona cevap verdiğimde "Dani bebeğimi doğuruyor" dedi. "Hemen şimdi."

"Biliyorum, Emil. Suyu geldiğinde ben de oradaydım. Benim oturma odamda oldu, hatırladın mı?"

"Çıldırarak üzereyim, dostum."

"Zaten iki çocuğun var."

"Biliyorum! Ama nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Kızın doğduğunda sen de oradaydın."

Yüzümü sabit tutmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Oradaydım, evet. Isla'nın dünyaya gelişini izledim, kıpkırmızı, buruşuk yüzü herkese kesintiden dolayı ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu. Hayatımın en güzel anıydı, hemen ardından en kötüsü geldi.

Emil bir nefes veriyor ve arka planda Dani'nin sesini duyuyorum. Duyamadığım bir şey söylüyor, sonra telefonu tekrar kulağına götürüyor. "Dani'nin hastane çantası hazır ama evde bıraktım. Bebeğin bir hafta daha doğmaması gerekiyordu. Çalışanlarıma izin verdim ve annem şehir dışında. Daireye en yakın olan sensin. Sakıncası yoksa gidip alabilir misin? Talia ve Francis nasıllar? Onlara biraz daha göz kulak olabilir misin?"

Hâlâ pasta masasının etrafını saran vahşi çocuk sürüsüne bakıyorum. Talia her zamanki gibi Francis'in omuzlarında koruyucu bir kola sahip ve benimki de

Kızları önlerinde heyecanla zıplıyor. "Çocuklarınız iyi. Marcus bu gece yeğenine bakıcılık yapacağını söyledi. Birkaç kişilik daha yeri olup olmadığını soracağım. Birazdan orada olurum. Bana oda numaranızı mesaj atın." Telefonu kapattım ve anneme döndüm. "Görev çağırıyor. En iyi arkadaşım baba olmaktan korkuyor."

Annem gözlerini deviriyor. "Erkekler. Tamam, gidin. Ben Isla'nın beladan uzak durmasını sağlayacağım."

"Teşekkürler anne." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve çocuk sürüsünün yanına gidiyorum. Isla her zamanki gibi fırtınanın gözünde ve beni gördüğünde sevinç çığlıkları atıyor. Kollarıma atlıyor ve bana sarılıyor.

"Bu şimdiye kadarki en iyi doğum günü, baba! Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Kalbim bir kez daha sıkışıyor. Isla'yı bu kadar basit bir şey için, oturma odamızdaki bir parti için bu kadar mutlu görmek, kızıma yeterince zaman ayırmadığımı fark etmemi sağlıyor. Onu her gün görüyordum ama bu emlak işini yürütmeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki kendi ailemi gözden kaçırmıştım.

Birkaç dakika önce Emil'in yeni bir baba olacağı için duygulandığını duydum ve bunun ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu hatırlamam gerekiyor. Isla doğduğunda annesi onu bana teslim etti ve çekip gitti, ben de bir söz verdim. Kızım benim dünyam olacaktı.

Onu yere bıraktığımda tatlı, kadınsı bir koku alıyorum ve Layla'yı dirseğimden görmek için dönüyorum. Gülümsüyor. "Az önce Dani'den hastane çantasına koymayı unuttuğu şeylerle ilgili bir mesaj aldım. Bana onun evine gideceğini söyledi; listeyi ister misin yoksa gelip her şeyi toplamama yardım etmemi ister misin?"

"Benimle gel," diye cevap veriyorum sağlıklı düşünmeden. Ama kendime sağlıklı düşünmek için zaman tanımış olsaydım bile, farklı bir şey söyleyeceğimden emin değilim.

Başını sallayarak usulca gülümsüyor. "Herkesi dışarı atayım mı?"

Isla küçük, ağlamaklı bir gıcırta çıkarıyor ve ben de elimi kızımın başına koyuyorum. "Annem ve Hilda kaleyi koruyabilir. İstedikleri kadar kalabilirler. Ben gidip Marcus'la bebek bakıcılığı hakkında konuşayım."

"Ceketimi alayım," diyor Layla ve Isla'nın önünde diz çökerek ona son bir kez sarılıyor.

Kızımın yüzünün parlak bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. Geri çekildiğinde ellerini Layla'nın omuzlarına koyuyor. "Bu en güzel doğum günüydü"

asla," diyor Layla'ya ciddiyetle. "Şu andan itibaren sonsuza kadar her partiyi senin planlamamı istiyorum!"

Layla gülüyor, Isla'ya son bir kez sarılıyor, sonra bana başıyla selam verip ceketini ve çantasını almak üzere dolaba yöneliyor. Isla'nın yanı sıra Emil'in çocuklarıyla da birkaç saatliğine ilgilenmeyi kabul eden Marcus'a son birkaç söz söyledikten sonra annem, büyük teyzem ve diğer birkaç misafirle kibarca vedalaşarak onu ön kapıya kadar takip ediyorum ve Elton'ı dışarıda bizi Emil'in evine götürmek üzere hazır beklerken buluyorum.

Bugün ikinci kez kendimi arabamın arka koltuğunda, yanımda Layla ile buluyorum ve olmak istediğim başka bir yer yok.

BEBEKLER insanların içindeki en iyi ve en kötü duyguları ortaya çıkarır. Küçük bir grup yakın arkadaşımın birlikte bir hastanenin bekleme odasındayım ve Dani'nin ilk çocuğunu dünyaya getirmesini bekliyorum. Ortam gergin ve sevinçli, endişeli ve coşkulu, hava yoğun bir duygu çorbası. Açıklayabileceğim hiçbir neden yokken, kendimi Layla'ya yaklaşıp buluyorum. Sert hastane sandalyelerinde yan yana oturuyoruz ve bir şekilde onun parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, eli dizimde kenetleniyor.

Dokunuşu partideki TV odasında olduğu gibi elektrikli ve her şeyi tüketen bir dokunuş değil. Bu rahatlatıcı bir his. Evimdeymişim gibi.

Partinin heyecanı sona erdiği için yüzündeki yorgun çizgiler geri geldi. Sandalyeye yığılıyor ve beklemenin altıncı saatinde başını omzuma koyarak uykuya d alıyor. Nefes alışını dinliyorum ve garip bir şekilde huzurlu hissediyorum.

Saatler sonra, bebeğin yakın zamanda gelmeyeceği belli olduğunda, Emil bizi eve gitmeye ikna etti.

"Doktorlar biraz zaman alacağını söylüyor. Dani henüz daha güçlü kasılmalar için Pitocin almak istemiyor ve doktor da bekleyip her şeyin kendi kendine hareket etmeye başlayıp başlamadığını görmeyi kabul etti. Siz ikiniz çıkın. Bebek geldiğinde sizi ararım."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor Layla, Emil'in kolunu sıkarak. Emil dönüp onu sıkıca kucaklıyor ve Layla'yı başka bir adamın kollarında görünce içimi bir sıcaklık ve öfke dalgası kaplıyor.

Ben... kıskanç mıyım? En iyi arkadaşımı mı? Nişanlısı diğer odada bebeğini doğururken mi?

Belki de mavi toparım beynimdeki tüm kanı emdi ve artık mantıklı düşünemiyorum.

Başımı sallayarak Emil'e sarılmak için harekete geçiyorum. Sonra Layla'yla koridorda asansöre doğru ilerliyoruz ve ona bakıyorum. "Marcus, Isla çoktan uyuduğu için bu gece ona bakmayı kabul etti," diyorum. "Seni eve bırakmadan önce bir kutlama içkisi içmeye ne dersin?"

Bir an tereddüt etti. Zihninde dönen çarkları görüyorum, şüphe ona reddetmesi için bağılıyor. Öyle de olmalı tabii ki. Ben onun patronuyum.

-Ya da bugünkü iş gününün sonuna kadar öyleydim. Ayrı yollara gitmeliyiz.

Bugün duygularım çok yüksek. Isla'nın partisinin saf neşesinden, paylaştığımız ateşli öpücüğe ve daha fazlasına, Dani için henüz bitmeyen uzun doğuma kadar, gergin ve gergin hissediyorum ve bunu daha iyi hale getirecek tek şey güzel bir kadınla sakın bir içki içmek.

"Elbette," diyor Layla sonunda, çarpan kalbimin ritmine uyarak. "Bir içkiden zarar gelmez."

LAYLA

BU BİR HATA.

Tabii ki bu bir hata.

Yapmam *gereken* şey eşyalarımı toplamak, herkese veda etmek ve evime, yatağıma gitmek. Yarın, partinin temizliğini bitireceğim, Dani'yi kontrol edeceğim, maaş çekimi alacağım ve Leif'i aklımdan çıkaracağım. Sonsuza kadar.

Ama yatağım nehrin karşısında ve geri dönmem bir saatten fazla sürecek. Bu hafta her gün çalıştım ve geceleri üç saatten fazla uyuyamadım. Parti başarılıydı ve gün gerilim içinde sona erdi. Dani için endişeliyim, parti için mutluyum ve yorgunluğuma rağmen uyuyamayacağımı bilecek kadar gergin hissediyorum.

Bir içkiyi hak ediyorum. Sonunda ayakta uyuyakalacak olsam bile, en azından bu şekilde Leif'in ısıtılmalı deri koltukları ve yumuşak müziği olan güzel arabasıyla eve gideceğim. Metrodan çok daha iyi.

Ben de kendime öyle diyorum zaten.

Bu şekilde başımı belaya soktum. Büyük, sarışın, Leif şeklinde bir belaya.

LEIF

Beni mahveden onun gülüşü. Parlak beyaz ışıkları ve antiseptik kokusuyla hastaneden çıkar çıkmaz Layla'yla yollarımızı ayırmamız gerektiğini anlıyorum.

Öncelikle kızımı tanıyor ve kızım da onu seviyor. Isla'yı doğuran kadından beri hiçbir kadının girmesine izin vermediğim hayatımın en gizli sığınağına girdi. Bu benim altın kuralım, değil mi? Kadınlar ve Isla birbirine karışmaz. Kadınlar hayatımın özüne, gerçekten önemli olan şeylere yaklaşamazlar.

Sadece o da değil, Layla benim için çalışıyor. Belki şu anda teknik olarak değil ama Harriet'in kocasının sağlığı ne kadar dayanır? Isla'nın Layla'yı geri isteyeceğini bildiğim için Delmar Ajans'tan yeni bir dadı istemem ne kadar sürer?

Sonunda Layla yoruldu. Bunu omuzlarının yuvarlanmasından, her oturduğunda çıkardığı küçük iç çekişten görebiliyorum. Sanki başını dik tutacak enerjisi yokmuş gibi arabanın koltuk başlığına yaslanmasından anlıyorum. Ve onu kim suçlayabilir ki? Kendisi bana yaklaşık yedi milyon işi olduğunu, günde bin saat çalıştığını ve Isla'nın sürpriz doğum günü partisinin planlamasını üstlendiğini söyledi.

Yapmam gereken şey, Layla'yı bu zor günün muhasebesini yapması için bir içki içmeye çıkarmak. Sonra da onu eve götürmeliyim.

Ama bunu yapmaya karar verdiğimde, her şey tersine dönüyor.

Yüksek bir binanın bodrum katına sıkışmış, girişini işaretleyen köpüklü bir neon tabela ve büyük bir fedaiden başka bir şey olmayan bir caz bara gidiyoruz. Karanlık, duygusal odada, Layla ve ben içki sipariş edip barda oturduk, konuştuk

Isla'nın partisi, pasta ve yeni Van der Berg bebeğin beklenmedik gelişi hakkında.

Sonra Layla tuvalete gidiyor ve ben de gecenin sona ermesi gerektiğine karar veriyorum. Hesabı ödedim ve içkimin son damlalarını yudumlayarak, centilmen bir beyefendi olabilmek için onun yeniden ortaya çıkmasını bekledim. Onu New Jersey'e götüreceğim, yarınki son temizlik için planlar yapacağım ve iyi geceler diyeceğim. Hikayenin sonu. Ben Leif Sorensen: Bay Sorumluluk Sahibi.

Ama yanımdaki koltuğa öylece oturmadı. Yanıma gelip koluma vuruyor ve bana kızgın bir bakış atıyor. "Bana makyajımın yüzümün yarısına kadar aktığını söylemeliydin, Leif. Rakun gibi görünüyordum. Az önce aynada kendimi gördüğümde çılgılık attım. Banyoda tanıştığım üç sarhoş kadının makyajımı tazeleyip düzgün görünmem için uğraşması gerekti." İki eliyle yüzünü işaret ediyor. Oflayıp puflayarak ve başını sallayarak bar taburesine kayıyor ve bana bir kez daha yan yan bakıyor.

Kaşlarımı çattım. "Makyajın mı?"

"Ne kadar dağınık olduğumu görmemiş gibi davranma. İnsanların bizi buraya birlikte girerken gördüklerinde ne düşündüklerini hayal edebiliyorum. Sen- yakışıklı, şık, kontrollü. Bense darmadağınık, ateşli bir karmaşa."

Yakışıklı mı? Şık? Kontrollü mü? Onun yanımdayken içimde sürekli bir gerginlik varken o beni böyle mi görüyor? "Makyajını hiç fark etmedim."

Bu yorum onun yüzünü tamamen bana dönmesine neden oluyor ve gözlerinin altındaki koyu halkaların o kadar da koyu olmadığını fark ediyorum. Göz altları hâlâ mor ve gölgeli ama eskisi kadar kötü değil. Yani bu bulaşmış makyaj mıydı?

Umut kalbimde alevleniyor, çünkü onu eve götürmek için güvendiğim neden parçalanıyor. O kadar yorgun değil, belki ikinci bir içki için dışarıda kalabiliriz.

"Ciddi olamazsın," diye alay ediyor. "Makyaj tarihindeki en kötü rakun gözlerle sahiptim, Leif. Göz altlarım tamamen siyahtı."

"Bütün hafta karanlıktılar. Göründüğün kadar yorgun olduğunu düşünmüştüm." Kelimeleri ağzımdan geçiriyorum, az önce bir kadına bütün hafta berbat göründüğünü söylediğimi geç de olsa fark ediyorum. Her zamanki pürüzsüzlüğüm nerede? Güzel bir kadına iltifat etmek ve onu yatağıma çekmek için her zaman kullandığım yumuşak, baştan çıkarıcı sözcükler nerede?

Layla bir süre bana bakıyor, mavi gözleri kocaman, sanki ruhumu okumaya çalışıyor. Kalkıp gidecek. Kim gitmez ki? Az önce onu aşağıladım ve bok gibi görüldüğünü söyledim. Kendimi bu çukurdan çıkarmak için söyleyecek bir şey ararken boğazımı temizliyorum-

Ve Layla bir kahkaha ile iki katına çıkıyor. Vücudunun sert ve sarsıcı sarsıntıları, odadaki her erkeğin bakışlarını üzerine çekerek gülerken barın kenarına tutunmasına neden olur. Bu, kadınların sevimli ve flörtöz görünmek için attığı türden bir kahkaha değil. Bu *gerçek*. Hırıltılı ve baştan çıkarıcı ve içimdeki her şeyin kasılmasına neden oluyor.

Tanıdığım diğer kadınlara hiç benzemiyor. Vücudunu en iyi şekilde göstermek için süslenmeye ve taburesinde pozisyon almaya çalışmıyor. Yüksek topuklu ayakkabılar ve tasarım bir elbise giymiyor. Saçları profesyonelce şekillendirilmemiş, fönlenmemiş ve kadınların yapmaları gerektiğini düşündükleri diğer her şey yapılmamış.

Ve o muhteşem. Lekeli makyajı, dağınık saçları ve eski kot pantolonuyla nefis bir şekilde çözülmüş görünüyor. Bu bende onu kucağıma alıp daha da dağıtma isteği uyandırıyor.

Kendime rağmen dudaklarım kıvrılıyor ve kendimi onunla birlikte kıkırdarken buluyorum. Gözlerini siliyor ve dilini şaklatıyor, barmene bir içki daha ısmarlamasını işaret etmeden önce bana bıkkın bir bakış daha fırlatıyor.

Yani, bir saniye kalıyoruz.

Oradan köşedeki bir kabine geçtik. Yanıma oturuyor ve bana kız kardeşinden bahsediyor, Emma'nın NYU'nun Sağlık Öncesi programına erken kabul edildiğini anlatırken gözlerinde gurur parlıyor. Bana büyükanne ve büyükbabasından bahsediyor ve gözlerinin yumuşama şekli bana onların gençlik yıllarındaki tek mutluluk, sıcaklık ve destek kaynağı olduğunu söylüyor.

"Ailen mi?" diye sordum.

"Babamı hiç tanımadım," diyor içkisini dudaklarına götürerek. Bir yudum alıyor, sonra omuz silkiyor. "Annem ben on altı yaşındayken beni terk etti."

Sesi rahat, ama gözlerinin etrafındaki gerginlikte, omuzlarının duruşunda, bakışlarımla buluşmayışında bu anının onu incittiğini söyleyen bir şey var.

"Gitti mi?" Ben sordum.

Layla oflayıp pufluyor. "Annem her zaman... uçarı olmuştur. Sanırım bizi seviyor ama bencil biri. Kötü niyetli değil, ama sadece... diğer insanları düşünmüyor. Ben on altı yaşındayken bir adamla tanıştı ve artık anne olmak istemediğine karar verdi. Bizi büyükanne ve büyükbabamla bırakıp

kapalı. Uzun süre mantıklı gelmedi ama beni şu an olduğum kişi yaptı, bu yüzden onu suçlayamam." Sesinde bir gerginlik var ve ince omuzlarına ne kadar çok şey yüklediğine hayret ediyorum. Layla *güçlü*.

Boğazım düğümleniyor ve elimi dizine koymaktan kendimi alamıyorum. Benim eski sevgilim de terk etti. Gerçi on altı yıl beklemedi. Doğum yaptıktan sonra hastaneden taburcu olur olmaz yaptı.

"İnsanların çocuklarını nasıl geride bırakabildiklerini anlamıyorum," dediğimi duyuyorum. "İsla benim her şeyim. Çok da havalı bir çocuk. Onu nasıl sevmezsin?"

Layla bana gülümsüyor, bakışlarında gerçek bir sıcaklık var. "O özel biri. Bana Emma'nın o yaşlardaki halini hatırlatıyor. Gerçekten erken gelişmiş ve kendi iyiliği için fazla zeki." Ben başımı sallayınca Layla başını eğiyor. "İsla'nın annesi... O gitti mi?"

Başımı salladım. "Anne olmak istemediğini söyledi. İsla bir haftalık olduğundan beri onu görmedim."

Layla nefesini dışarı üflüyor. "Vay canına."

O anda kalbimdeki bir düğüm çözüldü ve tek gereken Layla'nın orada oturup beni *anlamasıydı*. Anlıyor, çünkü o da benzer bir şey yaşamış. Muhtemelen daha kötüsünü. Kendi annesinin gidişini izlemiş, kız kardeşine, büyükanne ve büyükbabasına bakmak zorunda kalmış.

Birbirimize yaklaşıyoruz ve bir tur daha sipariş ediyoruz, sonra bir tane daha. Vücuduma hoş bir vızıltı doluyor ve bunun alkolden mi yoksa arkadaştan mı kaynaklandığı umurumda değil. Tek umursadığım onun kalçasının benimkine değmesi ve kolumu onun omuzlarına koymanın verdiği his.

Köşedeki küçük, dairesel sahnede bir grup çalmaya başlıyor ve birbirimizin konuşmalarını duyabilmek için yaklaşıyoruz. Dudaklarının hareketini izliyorum, sadece birkaç saat önceki tatlarını hatırlıyorum. Şampuanının çiçeksi notalarını ve Layla'nın adlandırılmayan kokusunu içime çekiyorum. Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde oturuyor ve bana bakmak için başını çevirdiğinde, dudaklarımı onunkilere değdirmek için başımı sadece bir santim oynatmam yeterli oluyor.

Avucumu çenesinin üzerinde kaydırıp dudaklarını almak için başını eğerken kendime sadece bir öpücük diyorum. Sadece bir tat.

Ama bilmeliyim ki tek bir tat asla yeterli olmayacaktır.

Bir depresyon barı kulaklarımın dibine yıkabilir ve ben bunu fark etmem. Layla'nın öpücüğünde kendimi o kadar kaybediyorum. Elini göğsüme koyuyor ve kalbimin gümbürtüsünü hissettiğinden hiç şüphem yok.

avucunun altında. Beni daha yakına çekmek için elini gömleğimin içine soktuğunda, tüm bedenim arzuyla sarsılıyordu.

Bunu yapan kahkahasıydı. O şekilde güldüğünden beri, barda bilinçsizce iki büklüm olduğundan beri, birbirimizin kollarında olmamız kaçınılmazdı. Bana bu yönünü gösterip geri dönmemi bekleyemezdi - o kadar gerçek ve özünde baştan çıkarıcı bir şeydi ki beni bir siren şarkısı gibi çağırıyordu.

Parmaklarımın birkaç ustaca hareketiyle saçlarını çözüyorum ve altın bir dalga halinde sırtından aşağı dökülmesine izin veriyorum. Aylar önce Eldridge ikizlerinin doğum günü partisinde onu gördüğüm günden beri parmaklarımı saçlarına gömmek istiyordum. Onu kendime çekerken saçlarının yumuşak ipeği parmaklarıma dolanıyor, dudaklarımı onunkilere bastırıyor ve bu anın hiç bitmemesini diliyorum.

"*Pied-a-terre*'ımı görmek ister misin?" Ayrıldığımızda nefes nefese soruyorum, dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor.

"Hemen nefret edeceğim kadar havalı ve gösterişli mi?" Gözleri alçak ışıktaki parlıyor, dudakları bir köşeden çekiliyor.

"Kesinlikle." Onu tekrar öpüyorum, tadının hafızamda yer etmesini istiyorum, yumuşak dudaklarının açılmasını ve bana teslim olmasını istiyorum.

"İyi o zaman." Ellerim vücudunda, göğüslerinin üzerinde ve belinin tatlı çukurunda dolaşırken nefesini tutuyor.

Oradan eve varmamız uzun sürmedi. Elton bizi dışarıda karşılıyor ve Layla'yı kucağıma almadan önce aramızdaki gizlilik perdesini kaldırıyorum. Ait olduğu yere.

"Bu güvenli değil," diyor öpücükler arasında. "Eğer bir kaza geçirirsek, ikimiz de ölürüz."

"Saatte yaklaşık 10 mil hızla ilerliyoruz."

Layla'nın parmakları gömleğimin en üstteki birkaç düğmesini çözerken küçük bir kıkırdama. Parmak uçları göğsümün derisini okşuyor ve ateş kasıklarına kadar iniyor.

Zihnim şehvetle öylesine bulanmış ki bunu yapmamamız için hiçbir neden düşünemiyorum. Kollarımdaki yumuşak, kıvrak kadın bedeni ve onun burada olmasının verdiği ezici haklılık hissi dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Sonra lobide tökezleyerek ilerliyoruz ve ben onu asansörde sıkıştırıyorum. En üst katın düğmesine basmak için gereken saniye ondan çok uzun ve kolumu beline dolayarak onu sertçe göğsüme yaslıyorum.

Bu doğru. Çok, çok doğru.

Onu kollarımda hissettiğimde vücudum zevkten çılgık atıyor, sanki hayatımda yanlış olan her şey bir anda düzelmiş gibi. Başım dönüyor. Kanım kulaklarımda, ellerimde ve aletimde dolaşıyor. Daireme vardığımızda çantasını alıp odanın öbür ucuna fırlatıyorum, tüm eşyaları mutfığa saçılıyor.

Yine o kahkahayı atıyor. Beni deli eden gülüşü. Husky, Low ve Layla.

Onu omzuma atarak yatak odasına doğru ilerliyorum, etrafımızdaki apartmanda neredeyse hiçbir şey görmüyorum. Tek önemli olan onu yatağa götürmek ve tüm bu kıyafetlerden kurtarmak. Önemli olan tek şey onun tatlı sıcaklığının içine girmek ve etrafımda titrediğini hissetmek. Onu sonsuza dek benim yapmak. Ona bana ait olduğunu göstermek.

Kıyafetlerini yırtıyorum, vahşi ve acımasızca. Sütyeni ve dantelli külotundan başka bir şey giymeyene kadar bana pençe atarken onları omzumun üzerinden atıyorum.

İnleyerek kendimi yavaşlamaya zorluyorum. Mantıklı zihnimin uzak bir yankısında, bunun ona sahip olmak için tek şansım olabileceğini fark ediyorum. Bugün çok yoğundu ve yarın ikimiz de aklımız başımızda uyanacağız.

Ama sütyeni, sütyeni yoluma çıktı. Bir elimle kopçasını açıyorum, yırtıyorum ve omzumun üzerinden atıyorum.

Tekrar gülüyor ve ben aklımı kaybediyorum.

Dudaklarım boynundan, göğsünden aşağı iniyor ve göğsünün yumuşak avuçlarına ulaşıyor. Pembe ucunu emiyorum, kollarımda yumuşadığını hissediyorum ve daha önce bir hayvan olduğumu biliyorum.

Bu, tapınılmamış bir kadın. O kabinde oturduğumuzda sesinde bunu duydum, gerginliği, temkinliliği ve hayatın saldırılarına dayanmak için inşa ettiği gücü. Ona gerektiği gibi davranılmadı ve ben de öfkeli bir adam gibi kıyafetlerini yırtıp attım. Kendime hakim olabilmek için kendimi yavaşlamaya zorluyorum. Keyfini çıkarın. Revere.

Layla bir kraliçe gibi davranılmayı hak ediyor.

Yastıkları arkasına yerleştirerek onu yatırıyorum ve kalçalarındaki danteller dışında çıplak olan vücuduna bakıyorum. Kollarını omuzlarıma doluyor ve beni bir öpücük için aşağı çekiyor, ellerimin dolaşmasına izin verdiğimde dudaklarıma karşı iç çekiyor. Vücudu titriyor, sonra yumuşuyor. Avuçlarımı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum ve dokunuşuma doğru eğildiğini hissediyorum, sonra rahatlatırken yumuşak bir inilti vücudundan geçiyor.

Evet, doğru düzgün sevmeye ihtiyacı var. Benim tarafımdan.

Dudaklarımı çenesine, kulağına, boynunun kenarındaki deriye götürüyorum. Orayı öptüğümde parmaklarını saçlarımın arasında kıvırıyor, ben de birkaç saniye daha öpüşerek, dokunarak ve severek geçiriyorum.

Bu doğru. Bu kadının kollarımda olmasından daha doğru bir şey olamaz.

Yumuşak bir iç çekiş daha çıkarırken dilimi teninde gezdiriyorum. Köprücük kemiğinden aşağıya, göğsüne iniyor, mükemmel göğüslerine dikkat kesiliyorum. Karnı yumuşak ve güzel, ortasından aşağıya doğru bir çizgi halinde öpücükler konduruyorum, sonra bacaklarına geçiyorum. Ayaklarını, dizlerini, uyluğunun iç kısmındaki yumuşak deriyi.

Vücudu benim için yaratılmıştı. Her küçük ben, her eski yara, her iz ve pürüzsüz genişlik. *Benim*, her santimini ezberlerken kalbim çılgık atıyor. Biraz daha yumuşuyor ve gözlerimi kapatıyorum, teninin kokusunu içime çekiyorum ve vücudunun her santimini ezberliyorum.

Dudaklarımı külotunun üzerinde gezdiriyorum ve o...

Hiçbir şey yapmıyor. Sırtını kamburlaştırmıyor. İç çekmiyor. Yumuşak bir inilti yok. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı yukarı fırlatıyorum ve donup kalıyorum.

Layla Reynolds uyuyor. Kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde uçuşuyor, yumuşak ağzı açık, bir kolu başının üzerinde kıvrılmış, diğeri karnının üzerinde duruyor.

Kamburlarımın üzerine oturup onun yüzükoyun yatan bedenine bakıyorum ve sıcak bir şefkatle derin bir utancın garip bir karışımını hissediyorum.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Kadınlar genellikle yatakta ne kadar şehvetli ve istekli olduklarını göstermeye çalışırlar. Ben onları yemeden hemen önce uykuya dalmazlar.

Şişirilmiş bir egonun ilacı varsa, o da Layla'dır.

Yine de içimdeki şefkat büyüyor ve onu nazikçe kollarımın arasına alıp yorganı üzerine örtmekten başka bir şey yapamıyorum. Oradan dişlerimi fırçalamaya ve yüzüme su sıçratmaya gidiyorum, sikimin zonklayan uzunluğuna bakıyorum.

"Bu gece olmaz dostum," diyorum ona. Sonra yatağa dönüyorum, ona sarılıyorum ve uykuya dalıyorum.

LAYLA

GÖRDÜN MÜ? Sorun var.

Kendi hayatımı mahvetmem için sekiz kısa gün yetti.

Sadece Leif ile bir daha çalışma şansımı mahvetmekle kalmadım, aynı zamanda başka biriyle kalıcı bir iş bulma şansımı da torpilledim. Kim patronuyla yatan bir dadıyı işe almak ister ki?

Hiç kimse. Ve haklılar.

Yüksek profilli bir dadı olarak kalıcı bir iş bulmamın imkânı yok. Günlerimin geri kalanında bir kafe ve spor barında asgari ücretle çalışmak zorunda kalacağım.

Çünkü aptal beynim çalışmayı bırakmaya karar verdi ve bedenim de sorumluluğu almaktan çok mutluydu.

Bir daha olmayacak. Milyon yıl geçse de olmaz.

LEIF

Ağrıyan bir baş ve tül perdelerimin arasından uzanan güneşin uzun altın parmaklarıyla uyandım. Ertesi sabah. Aynı zamanda yatak arkadaşımdan kurtulma zamanı olarak da bilinir-ancak bu sefer kendimi bu gecenin bitmesini istemezken buluyorum. Elim yatağın üzerinde kayıyor, kayıyor, kayıyor... ve boş çarşafların soğuk genişliğinden başka bir şey hissetmiyorum. Duraklıyorum.

Yalnızım.

Doğrulup gözlerim odayı tarıyor. Dün geceki katliam, etrafa saçılmış kendi kıyafetlerim dışında büyük ölçüde yok olmuş.

Layla gitti.

Yastıklarına geri yaslandım ve kısık bir inilti çıkardım.

Dün gece...*ugh*. Yüzümü ovduktan sonra ellerimi yana bırakıp tavana bakıyorum.

Dün gece *güzeldi*. Layla'ya hastane koridorlarında rehberlik ettiğim andan benimle eve gelmesini istediğim ana kadar kendimi canlı hissettim. Aylardır, belki de yıllardır ilk kez bir kadınla birlikteydim ve ana olay bittiğinde bitmesini istemediğimi hissettim.

Asıl olaya geldiğimizden değil.

Gözlerimi kapattığımda onu hâlâ karşımda neredeyse çırılçıplak dururken görebiliyorum. Teninin tatlı kokusunu alabiliyorum, vücudunun yumuşaklığını benimkine karşı hissedebiliyorum, çok mükemmel, sıcak ve benim.

Ama o gitti.

Telaşlı planlamadan pasta fiyaskosuna, partinin kendisinden hastanedeki bekleyişe ve son içkimiz olması gereken ilk içkimize kadar dünkü olayları gözden geçiriyorum. Sonra, sonrasında olanları.

Sonra ne olmadı.

Birlikte geçirdiğimiz o birkaç saat içinde Layla hakkında çok şey öğrendim ve bunların hepsi de iyiydi. Karmaşık ve zeki biri ve ailesini şiddetle seviyor. Kız kardeşi ve büyükanne ve büyükbabası hakkında konuşması bana Isla için hissettiklerimi ve kızımı güvende ve mutlu tutmak için her şeyi yapacağımı düşündürdü.

Layla'nın içinde de aynı öz var. Koruyucu, sevgi dolu ve sadık. Çıktığım diğer kadınlara hiç benzemiyor. Beni statü, para ya da övünme hakkı için isteyen kadınlara hiç benzemiyor.

Arkasına bakmadan giden kadın gibisi yoktur. Bu yüzden birlikte yatağa girdik.

Onu buraya getirmeden edemezdim. Bu bir olasılıktı. Eğilip benimle eve gelmesini istediğimde vücudunun nasıl titrediğini, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıp evet demeden önce bana nasıl baskı yaptığını gördüm.

Ve sonra üzerimde uyuyakaldı. Teknik olarak ben *onun* üzerindeyken uyuyakaldı ama yine de. Sıcak, derin, sarhoş öpücükler paylaştık ve birbirimizin kıyafetlerini yırttık. Beni gülümsemeler, kahkahalar, iç çekmeler ve inlemelerle ödüllendirdi ve ben de kendimi dünyanın kralı gibi hissettim.

Görünüşe göre sıkıcı sevişmelerimle bir kadını uyutmanın kralıydım.

Egoya vurulan bir darbeden bahsediyoruz.

Yine de en iyisi bu, değil mi? Günün parlak ışığında, dahil olamayacağımız tüm nedenleri hatırlıyorum. Benim için çalışıyordu. Yoğun ve yorucu bir hayatı var. Ve en önemlisi, Isla'yı tanıyor. Sonsuza dek yanımda olması gereken kadın böylesine duygusuzca çekip gitmişken, kızımın etrafına bir kadın getirmeyi reddediyorum. Kızımı bu tür bir reddedilmeye maruz bırakmayı reddediyorum. Bu benim için zor bir kural... Ya da Layla'ya kadar öyleydi.

Boş yatağında yatarken, yanımdaki çarşafta onun bedeninin izine bakarken, kendimi onun hâlâ burada olmasını dilerken buluyorum.

Cızırdayan pastırma kokusu bana doğru geliyor ama aklım Layla'da kalıyor. Teninin kokusunu içime çektiğimi ve boynunu, çenesini öptüğümü hatırlıyorum. Ellerinin omuzlarımı, kollarımı şekillendirdiğini hissettiğimi ve bacaklarını kalçalarımın doladığında neredeyse pantolonumun içine boşalacağımı hatırlıyorum.

Belki de uyuyakalması iyi bir şeydir. Ona gerçekten sahip olduğumda, ayık ve hazır olmak istiyorum ve onun da yanımda olmasını istiyorum. Bunun bir anlamı olsun istiyorum.

Bu düşünce içime işledi. Kaşlarım birbirine çarpıyor.

Bir anlamı olmasını mı istiyorum? Seks ne zamandan beri bir şey ifade ediyor? Seks sadece sekstir. Bir kaşıntıyı, biyolojik bir ihtiyacı kaşımadır. Başka bir şey değil.

Doğrulup ellerimi şakaklarıma masaj yapmak için kaldırıyorum.

Hayır, seksin bir anlamı olsun istemiyorum. Özellikle de benim için çalışması gereken bir kadınla. Kızımınla vakit geçirmiş bir kadınla. Sorunsuz bir şekilde hayatımdan çıkarılamayacak bir kadın.

Bu çok kötü. Çok, çok kötü. Seks anlamsız. Kadınlar değiştirilebilir ve Layla özel bir şey değil.

Değil mi?

Çarşafı yırtıp bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum. Layla hiçbir şey ifade etmiyor. Dün gecenin hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir şey ifade *edemez*. Bu yoldan daha önce bir kez geçtim - bir kadının içeri girmesine izin verdim ve o bana güzel bir kız ve güzelce parçalanmış bir kalp verdi. Bunu tekrar yaşamayacağım. Bir kadının özenle kurduğum hayatımı parçalamasına izin vermeyeceğim.

Layla gitti ve bu iyi bir şey.

... Ya da belki mutfakta pastırma pişiriyordur?

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki başım dönüyor, kapalı kapıya bakıyorum.

Isla burada. Sesinin tizliğini şimdi duyuyorum. Kiminle konuşuyor?

Bekle-Isla? Kızımın burada ne işi var? Marcus'la birlikte olması gerekiyordu.

Layla'yla konuşuyor olabilir mi? Hareket etmeye başlıyorum, ayaklarım çarşafa dolanıyor ve dengemi yeniden sağlamak için önce bir ayağımın sonra diğerinin üzerinde zıplıyorum. Sonunda takılıp düşmeden ve kafamı yarmadan gömme dolaba ulaşıyorum. Çekmecelerimi açıp üzerime bir eşofman altı ve tişört geçirdikten sonra kapıya doğru koşuyorum.

Kalbim küt küt atarak ana odaya doğru ilerlerken kendimi yavaşlamaya zorlarken ayaklarım parke zemine çarpıyor.

Layla'nın kızına kahvaltı hazırladığını görmek dayanılmaz olabilir. Rüya gibi şeylerden yapılır. Güzel bir kadın kızımı dinlerken gülüyor, güneş saçlarını parlatıp yüzünü ışılatırken yumurta çırpıyor-

Durdum.

Mutfaktaki muhteşem sarışın bir bomba değil. Ocağın üzerine eğilmiş esmer kafa yakın arkadaşım Marcus'a ait. Onlar beni fark etmeden önce odayı taradım. Hiçbir yerde Layla'dan iz yok.

Göğsümü bir gerginlik kaplıyor ve acının nereden geldiğini bilmediğim için elimin topuğuyla o noktayı ovuyorum. Layla'nın yokluğundan olmadığı kesin. O sadece bir kadın ve kadınların bir önemi yok. Bu şekilde değil. Gitmiş olması iyi bir şey. Kızıma ve bana kahvaltı hazırlamasıyla ilgili fantezim sadece bir fanteziydi. Kadınlar ve Isla birbirine karışmaz. Benim hayatımda değil.

"Baba!" Isla kendini belime attı. Hemen arkasından Marcus'un köpeği Bear koşarak bana doğru geliyor.

Saçlarını karıştırıyorum, sonra da köpeğin kulağını kaşıyorum. "Marcus amcanın evinde yatıya kalman nasıldı?"

Aslında amcası değil ama doğduğundan beri onun hayatında. Dört kız kardeşi ve yaklaşık dört bin yeğeni var ve Marcus Amca'nın evi kardeşler arasında en sevilen yer.

"Eğlenceliydi. Bir film izledik ve akşam yemeğinde pizza yedik. Yatma saatimden bir saat sonra yattık ve doğum günüm Perşembe olmasına rağmen bunun özel bir doğum günü yatma saati olduğunu söyledi. Marcus sana söylemememi istedi ama kızmayacağını biliyordum."

Dudaklarım seğiriyor. Görünüşe göre kızım beni küçük parmağında oynattığının farkında.

Mutfak adasına geri dönüyor, kenarda duran bar taburelerinden birine oturuyor. Çenesini elinin üzerine koyarken ayaklarını ileri geri sallıyor. "Dani'nin bebeğiyle ne zaman tanışacağım?"

"Emil'den haber alamadım, sanırım bebek henüz gelmedi. Birkaç hafta beklemen gerekebilir ufaklık," diye cevap veriyorum, kendime bir fincan kahve doldururken. "Kimseyi ağırlamadan önce eve yerleşmeleri gerekiyor."

"Haftalar mı?" Isla dehşete düşmüş bir şekilde cevap verir. "Bu sonsuza kadar sürer!"

"Emil ve Dani'ye bir aile olarak birlikte zaman ayırmalıyız, Isla." Kahvemi yudumluyorum. "Talia ve Francis'e de yeni kardeşlerini tanımaları için zaman tanımalıyız."

Isla hayatımda duyduğum en uzun, en dramatik iç çekişi yapıyor. "İyi," diyor kelimeyi uzatarak.

Marcus, Isla'nın önüne bir dilim tereyağlı kızarmış ekmek, ters çevrilmiş bir yumurta ve iki dilim domuz pastırması olan bir tabak koyar. Isla hemen yaşadığı zorlukları unutur ve yemeye başlar. Ayı itaatkâr bir şekilde ayaklarının dibinde oturuyor. Kızım bir parça pastırma koparıyor ve gizli bir sırtıyla ona yediriyor. Ne zaman ki

Beni kaşlarımı kaldırarak izlerken yakalıyor -kendisi yemek yerken köpeği beslememesi gerektiğini biliyor- Isla sadece omuz silkiyor.

Sırada benim tabağım var. Ben otururken tezgahın üzerinden kayıyor. Bear ayaklarımı sürüyerek yanıma geliyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "Aklından bile geçirme, dostum."

Köpek oflayıp pufluyor ve adanın kızımın tarafına dönüyor. Marcus en son kendi kahvaltısını hazırlıyor ve köpeği artıklar için yalvarmaya bile çalışmıyor. Marcus ayakta yemek için tabağını adaya koymak üzere arkasını döndüğünde, gözleri uzun bir süre benimkilerle buluşuyor.

Layla'yı biliyor.

Nasıl bilmiyorum ama o biliyor.

Arkadaşımın bakışlarını görmezden gelerek ikisiyle birlikte kahvaltı ediyor ve kendimi kahveye boğmaya çalışıyorum. "Hangi filmi izledin ufaklık?" Bakışlarımı arkadaşıminkilerden uzaklaştırarak soruyorum.

Isla bir üçgen tostı mideye indirmeden önce "*İmparatorun Yeni Groove'u*" diye cevap veriyor. "Komikti. Ama baba, ben artık sekiz yaşımdayım. Artık çocuk değilim."

Tostuma gülümsedim. "Benim hatam, Bayan McGee."

Isla sadece gözlerini deviriyor. Kahvaltısını yedikten sonra tabağını bulaşık makinesine koyuyor ve bale çalışmasına gideceğini, tekrar çıkmaya hazır olduğumuzda gelip onu almamızı söylüyor. Sonra da geniş açık planlı odanın diğer tarafına, her zaman dans etmek için kullandığı parke zemin üzerindeki boş alana doğru ilerliyor. Bear itaatkâr bir şekilde onu takip ediyor, iç çekerek yere yığılmadan önce kuyruğunu üç kez çeviriyor.

Onun zıplayarak uzaklaşmasını izliyorum, şimdiden ergenlik yıllarımdan yarı korkuyorum. Sekiz yaşında bile yeterince inatçı. On altı yaşına geldiğinde nasıl davranacağını bilmek istemiyorum.

Tekrar arkamı dönüp arkadaşımınla yüzleştiğimde, başıma gelecekleri zaten biliyordum.

"Layla bu sabah buradaydı," diyor alçak bir sesle.

Boğazımı temizliyorum. "Evet."

"Isla onun tekrar dadısı olmak için burada olduğunu düşündü. Layla bunu reddetti. Sonra kızınız bana Layla'nın neden dün partide giydiği kıyafetleri giydiğini sordu."

Yer değiştirirken taburem gıcırıyor ve artık boş olan bardağıma uzanıyorum. Dibiindeki kahverengi halkaya bakıyorum ve bir iç çekiyorum. "Kızım çok anlayışlı biri."

"Leif."

"Marcus."

"Onu becerdin, değil mi?"

Biraz fazla güç kullanarak bardağı yere bıraktığımda fincan mermere çarpıyor. Omurgam sertleşiyor. "Yapmış olsam bile, bu seni ilgilendirir mi?"

"Dağınık. Isla ondan hoşlanıyor. Layla'yı evinden kovacak mısın? kızın ona bağlıyken nasıl yaşayacaksın? *Düşünmen* gerek, Leif."

"Manhattan'ın en büyük çapkınından bir derse uyanacağımı bilmiyordum. Sen kim oluyorsun da bana neyin pis olup olmadığını söylüyorsun? Hareket eden her şeyi becerirsin. Muhtemelen oraya senden önce gittiğim için kıskanıyorsun."

Kelimelerim keskin çıkıyor ve bakışlarımı arkadaşşıma dikiyorum. Layla'yı mı istiyor?

Marcus bakışlarıma karşılık veriyor. "Yatıp kalkıyorum, tabii. Ama bir kızım yok."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı, çünkü tam olarak düşündüğüm şeyi yansıtıyorlardı. Dün Layla'ya asla çıkma teklif etmemeliydim. Planladığım gibi bir içki içmeli, onu eve bırakmayı teklif etmeli, sonra vedalaşmalı ve onu tamamen unutmalıyım.

"Hiçbir şey olmadı," diyorum ona. Bu apaçık bir yalan, belli ki. Ama kendime teknik olarak seks yapmadığımı söyleysem, belki bunun öncesindeki hiçbir şey olmamış gibi de davranabilirim.

Marcus, "Sana inanmıyorum," diye cevap verir.

"Daha birkaç gün önce bana yedi gün içinde yedi farklı kadınla yattığını söyleyen bir adamdan ders almak istemiyorum," diye homurdanıyorum ve erken gelişmiş küçük süngerimin beni dinlemediğinden emin olmak için odanın diğer tarafına bakıyorum.

Isla müziğe başladı ve bale pozisyonlarına geçti, her şeyden habersiz.

Marcus'a dönüyorum. "Önemli bir şey değildi. Birkaç kadeh içtik ve uyumak için buraya geldik."

"Uyumak için," diye cevap veriyor. Kalkık zümrüt gözleri kömür karası kaşlarının altından bana bakıyor. Marcus karışık bir soydan geliyor; bir tarafta İspanyol büyükannesi, diğer tarafta Çinli büyükbabası ve çeşitli Avrupa soyları karışarak onun yüz dediği yontulmuş mükemmelliği yaratmış. O mükemmel yüz şu anda benden hiç etkilenmemiş görünüyor.

"Evet. Uyku. Bilirsiniz, gözlerinizi kapattığınızda ertesi sabah uyanırsınız."
"Götlük yapma."

Homurdanarak kupamı tekrar doldurmak için hareket ediyorum. "Ben mi? Buraya dalıp bana özel hayatım hakkında ders vermeye başlayan sendin."

Gergin bir duraklama oluyor ve sonunda Marcus alçak sesle kıkırıyor. "Demek onunla yatmadın," diyor sessizce. "Aksi takdirde bu kadar gergin olmazdın."

"Ben sinirli değilim," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak.

O yeşil gözlerini bana kırıştırtıyor, mükemmel yüzü bomboş. "Hayır, tabii ki hayır."

"Bu anlamsız bir konuşma. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmayacak."

"Bu iyi, çünkü annen Layla'yı başka bir etkinlik için işe almaktan bahsetti."

Başımı o kadar hızlı çeviriyorum ki beynim kafatasıma çarpıyor. Ya da en azından şakağımda ağrı patladığında öyle hissediyorum. "O ne?"

"Sen Dani'nin hastane çantasını almaya gittikten sonra. Annen bana Layla'dan çok etkilendiğini ve onu yüzüstü bırakan etkinlik planlamacılarını bir daha işe almamaya karar verdiğini söyledi. Otuz beşinci evlilik yıldönümü için bir parti planlamak istiyor ve Layla'yı işe almak istiyor."

Dirseklerimi tezgâha dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum ve inliyorum.

"Layla'ya bulaşamazsın, Leif." Sesi sessiz ama inatçı.

Marcus geçmişimi biliyor. Isla'nın annesini tanıyordu ve tren kazasını olmadan önce tahmin etmişti. Bilge bir adam olsaydım, onu dinlerdim. Sözlerine kulak verirdim, çünkü Marcus her şeyi şaşırtıcı bir netlikle görüyor.

Eski sevgilim Abby'nin bebekle ilgili şüpheleri olduğunu biliyordu ve beni uyarmaya çalıştı. Hamileliği boyunca Marcus bana sevdiğimi sandığım kadından emin olmadığını söyledi. Onun kararsız olduğunu söyledi. Eline geçen ilk fırsatta kaçacağını söyledi.

Gerçek şu ki, Abby'nin kaçmasına gerek yoktu. Çok daha kötü bir şey yaptı; çekip gitti. Isla'yı doğurdu, dünyaya getirdiği mükemmel küçük kıza baktı ve anneliğin istediği şey olmadığını karar verdi.

Anlamamıştım. Hâlâ da anlamıyorum. Isla tanıdığım en iyi çocuk. Akıllı, komik, tatlı, baledede çok iyi, kendini işine adanmış bir öğrenci ve harika bir kız. Kim onun annesi olmak istemez ki? Kim böyle küçük bir kıza sırtını dönmeyi seçer ki?

Marcus bunu olmadan önce gördü. Beni uyarmaya çalıştı ama ben geçiştirdim. Abby doğum yaptıktan sadece birkaç saat sonra anne olmak istemediğini söylediğinde, bunun doğum sonrası bir sorun olduğunu düşündüm. Eninde sonunda aklının başına geleceğini düşündüm.

Ama o gitti. *Gitti*. Gözleri açık, zihni berrak, Abby bize sırtını döndü ve uzaklaştı.

Doğrusu, bu beni kırdı.

Bu yüzden kadınlar ve Isla birbirine karışmıyor. Bu yüzden sevgililerimi kızımın yanına yaklaştırmıyorum çünkü kimsenin Isla'ya bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Hatırlayacak kadar büyüdüğünde olmaz. Bir baba olarak onu korumak ve ona bakmak benim görevimken olmaz.

Ama Layla... Layla farklı. Parti bunun kanıtıydı. Kızımı *tanıyor*. Onu görüyor. Bunu hissedebiliyorum, böyle bir ilgiyi taklit edemezsiniz. Layla'nın kız kardeşi ya da büyükannesi ve büyükbabası hakkında konuşması gibi - orada derin bir sevgi var. Layla zor bir durumdan kaçacak türden bir kadın değil.

O da bu işin içinde. Layla'nın annesi çekip gitti ve Layla bunun ne kadar acı verdiğini biliyor. Bunu başka kimseye yapmazdı.

"Layla Abby'ye hiç benzemiyor," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, kızımın hâlâ antrenmanıya meşgul olduğundan emin olmak için Isla'ya bakıyorum.

"Onu çok az tanıyorsun."

"Ve sen onu hiç tanı mıyorsun." "Leif."

"Marcus."

"Yüzündeki bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Bir gece eğlencesinden daha fazlasıydı. Aşık olmuşsun. Sonu iyi bitmeyecek." Parmaklarını siyah saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Bunu bir pislik olmak için söylemiyorum, Leif. Doğru olduğu için söylüyorum. Sana ve kızına layık biriyle tanışmak istemeni anlıyorum ama seni tekrar incinmiş görmek istemiyorum. İyileşmen yıllarını aldı. Yıllar, Leif."

Sözleri rahatsız edici. Evet, Abby'nin geride bıraktığı kırık dökük kabuğu toparlamak yıllarımı aldı. Kendimi işime verdim, tüm acımı ve hayal kırıklığımı zorlu müzakerelere ve imkansız ihtimallere döktüm. Ben saldırdım

yeni gelişmeler için fırsatlar yarattı ve işi bugünkü haline getirdi.

Ama kendimi parçalanmış hissediyorum. İşim ev hayatımdan tamamen ayrı, o da aşk hayatımdan ayrı. Layla çizgileri bulanıklaştırıyor. Layla'nın gözleri kahkahalarla parladığında, kalbimin işleyişinde sismik bir değişim hissettim. Hayallerimin kadınının, bir eşin olması gerektiği gibi hayatımın bir parçası olduğu bir geleceğe sahip olabileceğimi gördüm.

"Sadece sonunda incinmeni istemiyorum. Sonunda bu sadece Isla'ya zarar verir." Marcus'un sesi nötr ama ben kırmızı görüyorum.

Öfke içimde kamçılanıyor, kaburgalarımı vuruyor. Bu sözler bir kilise çanı gibi içimde çınlıyor ve kalbimin benekli yumrusunu lekeleyen her kalıcı yarayı ortaya çıkarıyor.

Isla'yı incitmek *istediğimi* mi düşünüyor? Tüm sonuçlarını düşünmeden Layla'nın peşinden gittiğimi mi sanıyor?

Cevap vermek yerine Isla'nın yolundan gidip tabağımı topluyorum. Marcus'un gözleri sırtımdaki bir damga gibi, ben iç çekip arkamı dönene kadar mutfaktaki hareketlerimi izliyor. Tezgâha yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum.

Tam o sırada mutfağın köşesinde yerde duran bir şey görüyorum. Eğilip, avucumdan büyük olmayan yıpranmış bir cüzdan alıyorum.

Marcus'a bakıyorum, o da boyun eğmiş bir şekilde iç geçiriyor. "Bu onun, değil mi?"

Cüzdanı açıp ilk gördüğüm kartı çıkarıyorum; köşeleri soyulacak kadar yıpranmış bir banka kartı. "Layla Reynolds," diyorum kartın üzerindeki ismi okuyarak. "Evet. Bu onun."

"Bilerek mi bıraktı?"

Başımı salladım. "Çantasını odanın öbür ucuna fırlattım. Düşmüş olmalı."

"Sen *attın*-" Marcus sözünü kesiyor ve gözlerini kapatarak şakaklarına masaj yapıyor. "Leif, bir adım geri çekilip *düşünmen* gerek. Hormonlu bir genç gibi davranıyorsun."

"Cüzdanını kaybettiği gerçeğine yardım edemem, Marcus," diye itiraz ediyorum. Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gözlerinde sertlikten başka bir şey göremiyorum. Kollarımı yanıma bırakarak ona yorgun bir iç çekiş veriyorum. "Söyle. Ne söylemek istiyorsan söyle."

"Ona bulaşmamalısın. Cüzdanını bizzat iade etmeyi düşündüğünü biliyorum. Onun evine kurye ile gönderip bu işi halletmelisin. Annen onu işe alacak ve sen de ona iyi davranmalısın."

Kibar bir nezaketten başka bir şey değil. Haklı olduğumu biliyorsun. Ateşle oynadığını biliyorsun."

"Neden umursuyorsun ki?" Sesimde saklamaya bile zahmet etmediğim keskin bir tını var.

"İsla'nın senin güçlü olmana ihtiyacı var, Leif. Sahip olduğu tek şey sensin. Layla'yla aranız bozulduğunda ne olacak? Tek yapabildiğin şeyin çalışmak olduğu o karanlık yere geri döndüğünde ne olacak?" Marcus'un omuzları yumuşuyor ve avuçlarını yukarı kaldırıyor. "Bak," diye yeniden başlıyor, sesi yumuşuyor, "senin mutlu olmanı istiyorum. Ben de istiyorum. Dadı ile takılmak Emil'de işe yaradı ama Leif'inki milyonda birdi. Eğer Layla'yı getirirsen, İsla bağlanacak. Buna hazır mısın? Sonuçlarını düşündün mü?"

Yatak odasındaki alarm çalarken kahvemi yudumluyorum. "İsla'yı bale dersine götürmem gerek. İsla!" diye sesleniyorum. Kızım dönerken köpek başını kaldırıp bana göz kırıyor. "Bale için hazırlanma zamanı!"

Dönmeyi bırakıyor. "Saçım için yardıma ihtiyacım var!" diye bağıyor, gereğinden çok daha yüksek sesle. Peşinde Bear olduğu halde bana doğru koşuyor. "Layla'yı geri çağırabilir misin? Topuzu senden çok daha sıkı yapıyor ve asla dağılmıyor. Ayrıca Fransız örgüsü de yapabiliyor. Harriet bile Fransız örgüsü yapamıyor."

"Layla meşgul, ufaklık. Sen bana kaldın."

"Saçını ben yaparım," diyor Marcus. "Dört kız kardeşim ve on iki yeğenim var. Nasıl topuz yapılacağını bilirim."

İsla uzun süre acı çeken bir iç geçirir. "Peki. Ama *pürüzsüz* olması için geriye doğru taramalısın." Göstermek için elini başının üstünde gezdiriyor. "Aksi takdirde doğru görünmez. Ve sıkı yap ki dökülmesin. Uçlarını içeri sokmalısın."

"Gidip duş alacağım ve giyineceğim," diyorum dudaklarım titreyerek.

"Tamam ama acele et baba," diye emrediyor buyurgan kızım. "Sen çoktan giyinmiş olmalıydı."

Gülümseyerek kızımın saçlarına bir öpücük bırakıyorum ve odama doğru yürüyorum.

Arkamı döndüğümde, gülümsemem dudaklarımdan kayıp gidiyor. Marcus'un mantığın sesi olmaya çalıştığını biliyorum. Benim ya da İsla'nın zarar görmesini istemiyor.

Ama gerçekten... Layla ile işlerin nereye gittiğini görmek o kadar kötü mü olurdu?

LAYLA

Newark'taki metro istasyonundan çıktığımda telefonum çalıyor. Duraklıyorum, kaldırımdaki insan selinden kaçmak için kenara çekiliyorum ve ekrana bakıyorum. İki mesaj var.

İlki bilinmeyen bir numaradan.

Bilinmiyor: Bayan Sorensen Isla'nın dünkü partisinden çok etkilendi. Başka bir etkinliği görüşmek için buluşmak istiyor. İlgileniyorsanız lütfen cevap verin. Bu onun asistanı, Patty.

Kalbim çarpıyor ve dik durmak için kirli duvara yaslanmak zorunda kalıyorum. Leif'in annesi *beni işe* mi almak istiyor? Elimi ağzıma kapatarak küçük bir çığlık atıyorum. İçimden akıp giden heyecandan habersiz bir sürü insan yanımdan akıp gidiyor.

Belki de bu sabah o kadar da felaket değildir. Ama ikinci mesaj tanıdığım birinden.

Hey Layla! Dün gece barda seni özledim. Bu akşam yemek ve içki için hala görüşüyor muyuz?

Bir iniltiyi bastırdım. Joe'yu unutmuşum. Perşembe gecesi bara son gittiğimde Joe'ya bugün boş olduğumu söylemiştim. Kendime Leif için çalışmayı bırakacağımı ve hayatıma devam etmenin iyi olacağını söyledim.

Dün geceyi Leif'in yatağında geçireceğimi bilmiyordum.

Mesaja bakıp kendimle savaşıyorum. Joe'yla ilgilenmiyorum, bu yüzden reddetmeliyim. Ama sadece milyarder patronuma takıldığım için mi ilgisizim?

Tabii ki öyleyim. Acınası bir durum, gerçekten.

Mümkün olduğunca çabuk yoluma devam etmeliyim. Dedikleri gibi, birini aşmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir.

Joe'nun altına girmeyi kesinlikle istemem dışında.

Bu küçük ayrıntıyı görmezden gelerek hızlı bir mesaj yazdım. Joe'ya benimle saat yedide evimin yanındaki yerel İtalyan restoranında buluşmasını söylüyorum. Gönder tuşuna basar basmaz midem bulanıyor. Korkunç bir hata yapmış olabilirim, ama bu endişeyi hemen bir kenara itiyorum. Joe sevimli biri. İyi bir işi var, hoş biri ve kesinlikle iyi bir erkek arkadaş olabilir.

Onunla çıkmaktan mutlu olmalıyım. Onun hiçbir sorunu yok.

Joe ile ilgilenmeme nedenlerim üzerinde durmak yerine, okuduğum ilk metne odaklanıyorum - kelimenin tam anlamıyla hayatımı değiştirebilecek bir metin. Düşünmek istediğim şey *bu*.

Bu yüzden, aklım iyi haberlerde, sokaklarda aceleyle ilerliyor ve kış sonu havasını derin bir nefesle içime çekiyorum.

Yakında havalar ısınacak. Yaz gelecek ve şehrin tadını en iyi şekilde çıkarabileceğim. Ve kim bilir? Belki de dadı olmak için yaratılmamışımdır. Belki de bir etkinlik planlayıcısı olabilirim - sonuçta zengin insanlar birbirlerini tanır, değil mi? Bu benim büyük çıkışım olabilir.

Bu iş olabilir, ama bu sefer gerçekten.

Dört katlı apartman daireme vardığımda yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. İşler yoluna girecek. Bayan Sorensen'in asistanıyla konuşacağım, buzdolabında yiyecek bulunduracağım, büyükannem ve büyükbabam evlerini koruyacak ve her şey yoluna girecek.

Leif uzak bir anı olacak, olması gerektiği gibi.

Daireye girdiğimde Emma yine önünde kitaplar ve karalanmış kâğıtlarla oturma odasının zeminine yayılmıştı. Leif'in muhteşem mülklerini ve kız kardeşime düzgün bir çalışma alanı vermeyi ne kadar çok istediğimi düşündüğümde göğsümde bir sızı hissediyorum.

Emma aldırıyor gibi görünüyor. Sırt üstü yuvarlanıyor ve bir iniltiyle kolunu yüzüne atıyor. "Gözlerim şaşı olacak, Layla. Daha fazla çalışamayacağım. Kör olacağım."

"O kadar kötü, ha?" Çantamı yere bırakıyorum ve Emma'nın ayaklarının dibindeki yıpranmış kanepeye uzanıyorum. "Yine mi organik kimya?"

Kolunu kaydırıp altından bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Üniversite düşündüğümünden çok daha zormuş."

Ayak parmaklarını dürtüyorum. "Yapabilirsin."

"Anlamıyorsun, Layla. Bu çok *zor*. Yarına yetiştirmem gereken üç ödevim ve Salı gününe kadar okumam gereken üç yüz sayfalık vaka çalışması var. Yapabilir miyim bilmiyorum."

Yere çöküp başımı kanepenin arkasına yaslıyorum ve ona sempatik bir gülümseme veriyorum. Mızımızlanmasına rağmen, kız kardeşim yasal olarak içki içmesine izin verilene kadar tıp fakültesine gitme yolunda ilerliyor.

Öte yandan benim özgeçmişimde bir yıllık bitmemiş bir etkinlik planlama kursu var. Hiç başaramasam bile Emma'nın başaracağından emin olmaya çalışmam şaşırtıcı mı?

"Ne hakkında öğreniyorsun?"

Emma kaşlarını çatarak, "Bu konuda konuşmak bile istemiyorum," diye cevap veriyor. Dirseğiyle bir ders kitabını itiyor, sanki onu görmek bile onu tiksindiriyormuş gibi.

Sırıtıyorum. Emma o kadar sorumluluk sahibi ve çalışkan ki bazen daha on yedi yaşında olduğunu unutuyorum.

Ama her genç gibi o da anlayışlı ve meraklı olmaktan korkmuyor. Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve başını eğiyor. "Dün gece neredeydin? Dani'nin bebeği nasıl?"

Boğazımı temizliyorum. "Bebek henüz gelmedi aslında. Duş alacağım ve onu kontrol etmek için şehre geri döneceğim."

Belki diğer soruyu görmezden gelirim, Emma soruyu bırakır.

Öyle bir şans yok. Kız kardeşim kaşlarını çatı. "Peki ya dün gece...? Bana bu sabah döneceğine dair bir mesaj gönderdin ama ne yaptığını hiç söylemedin. Ve sen..." Kaşlarını çatıyor.

Ateşli, kirli, vahşi bir seks gecesi geçirmişim gibi mi? Keşke öyle olsaydı. Duş almam lazım.

"Darmadağınık," diye bitiriyor kız kardeşim.

"Kutlama yapmak için birkaç arkadaşımınla dışarı çıktım," diye sakın bir şekilde cevap veriyorum. Konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak ağızdan kaçırıyorum: "Parti çok başarılıydı. Kek kulen dahiceydi, çocuklar çok sevdi." Yüzüme umutlu bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bayan Sorensen'in asistanı bu sabah bana mesaj attı. Beni başka bir etkinlik için işe almak istediğini söyledi."

Emma oturur, gözleri parlar. "Harika. Bunu planlaman için sana para mı verecek?" "Kesinlikle öyle umuyorum." Sahte gülümsemem genişliyor.

Bağdaş kurup oturmak için uzun bacaklarını içeri çekiyor. "Ne kadar ücret almayı düşünüyorsanız, üç katına çıkarmalısınız."

Ben başlıyorum. "Ne?"

"Zengin insanlar çok pahalı olan şeylere değer verirler. Daha fazla ücret alırsanız, size saygı duyacak ve buna değdiğinizi düşünecektir."

İçimden bir kahkaha koptu. "Emma... İşlerin böyle yürüdüğünden emin değilim." "Tabii ki öyle," diye cevaplıyor kız kardeşim. "Eğer az ücret verersen, işe almaz."

Sen. Ayrıca, yüklü, değil mi? Ondan alabileceğin her şeyi al!"

"Etkinliğin ne olduğunu bile bilmiyorum," diye cevap veriyorum, rahatsız bir şekilde kıvrınarak. "Şimdiye kadar planladığım tek şey sekiz yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisi. Daha büyük bir şey yapıp yapamayacağımı bile bilmiyorum."

"Tabii ki yapabilirsin," diye yanıtlıyor kız kardeşim. "Saçmalama."

Bana olan sarsılmaz güveni, Emma'nın sahip olduğu şey bu. Kalbim güm güm atıyor ve kız kardeşim sanki bana gelmiş geçmiş en büyük iltifatı yapmamış gibi ayağa kalkıyor.

Ama... milyarder bir ailenin etkinliğini planlamak için ücretimi üçe katlamak mı? Bilmiyorum... Etkinlik planlayıcılarının ne kadar tuttuğunu bile bilmiyorum!

"Tamam, Google'da tipik etkinlik planlayıcısı ücretlerini araştırdım. Düğünler daha fazla tabii, ama işte, e-posta ile göndereceğim," diyor Emma telefonunun ekranına eğilirken, görünüşe göre aklımı okuyor. "Sabit bir ücret, harcamaların bir yüzdesi, saatlik bir ücret yapabilirsiniz... Hmm..." Dudağını ısırtıyor, başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor. "Masrafların belli bir yüzdesini almalısın. Eminim her şeyin en iyisini isteyecektir. Masrafların yüzde yirmisi diyelim mi? Eğer yüz bin dolar harcarsa, sen yirmi bin dolar kazanırsın. Tek bir etkinlik için." Gözleri parlıyor. "Harika."

Neredeyse boğuluyordum. "Emma, dur. Bu çok saçma. Sırf seni mutlu etmek için ondan saatlik ücret alacağım ve kafede kazandığımın üç katını kazanacağım."

"Kesinlikle hayır," diye yanıtlıyor *kız kardeşim - on yedi yaşındaki kız kardeşim*. "Asgari ücret alıyorsun. Bu çok az. Yüzdesini hesaplama."

"Bu ondan faydalanmaktır." "Bu bir iş."

Manhattan'da bir milyarderin yatağından gizlice kaçmak zorunda kaldığım bir çatı katından yeni geldim. On yedi yaşındaki kız kardeşimden para hakkında ders alacak havada değilim. Uyuduğum çarşaf muhtemelen tüm eşyalarımın toplamından daha değerlidir.

Yine de... Ya Emma haklıysa? Bir etkinlikten bu kadar para kazanabilseydim, büyükannem ve büyükbabamın sorunu için bir avukat tutabilirdim. Kira

karşılanacaktı. Nihayet, *nihayet* biraz istikrarım olacaktı.

Ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüyorum. Dairemiz, oturma ve mutfak alanlarını ayıran yarımada tipi bir tezgahla temelde küçük bir oda, bu yüzden Emma'nın gözleri tüm yol boyunca beni takip ediyor. Kahve makinesini açıyorum ve bir demlik hazırlamaya başlıyorum.

"Layla."

"Evet?" Boş olacağını bildiğim halde buzdolabını açmak için dönüyorum. Tamamen boş değil - iki yumuşak, sarkık havuç, biraz hardal ve içinde yarım turşu yüzen bir turşu suyu kavanozu var. Yaratıcı yemek becerilerime rağmen bunlarla hiçbir şey yapamıyorum.

"Bana bak," diyor kız kardeşim ve ayağa kalkarken giysilerin ve kâğıtların hışırtısını duyuyorum.

Arkamı döndüm ve bizi ayıran tezgâha yaslandım. "Ne?"

Emma bakışlarımla buluştuğunda kahve makinesi gürliyor. "Sen yüzde yirmiye değersin."

"Kimse o parayı vermez," diye itiraz ediyorum, doğru olduğundan emin olmasam da. "Zengin insanlar genellikle ucuz değil midir? Çok üstüne gidersem yüzüme güler ve işi alamam."

"Peki ya sen yaparsan?" Küçük kız kardeşim başını eğerken sözlerinden şımarıklık akıyor. Alay ediyor. "Kendine daha fazla değer vermeye başlamalısın. Bir haftadan kısa bir sürede süslü bir çocuk partisi yaptın ve bunu planlamak için muhtemelen elli saat harcadın. Hiç uyumadın. Zar zor yemek yedin. Masrafların yüzde yirmisini alsaydın ne kadar para kazanırdın?"

Dudağımı ısırdım. Yemekler, içkiler, mobilya kiralama, bale dansçıları derken birkaç bin dolar kazanabilirdim. Leif gözünü kırpmadan öderdi.

Öfkelendim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, Emma." Belki de üniversitedeki tüm o zengin çocuklar kafasına fikirler sokuyordur. Kendime daha fazla değer vermek mi? Tüm dünya bana hiçbir değerim olmadığını haykırıp dururken kendime nasıl değer verebilirim ki?

Leif Sorensen bu sabah beni uğurlamak için zamanında uyansaydı bana nasıl davranırdı bilmek bile istemiyorum.

Kahve makinesine dönerek sesimi olabildiğince sertleştiriyorum. "Emma, açgözlü olmayı göze alamam. Bir sonraki burs ödemen güz dönemine kadar gelmeyecek. Gelecek haftaki avukat görüşmesi için ödeme yapmakta ısrar ettin ve ondan sonraki yasal masraflar için para biriktirmemiz gerekiyor. Kira, yemek ve faturalara ihtiyacımız var."

"Öyle mi? Ne demek istediğini anlamıyorum. Fazladan yirmi bin doların olsa daha iyi olmaz mıydı?"

Grr. Emma'nın o küstah ergen mantığını bana karşı kullanmasından nefret ediyorum. Etkinliğin ne olduğunu bile bilmiyorum! Bayan Sorensen'in ne kadar harcamak isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Beni işe alma konusunda ciddi olup olmadığını bile bilmiyorum. "Bırak bu konuda ben endişeleneyim. Sen ödevlerini yap, okumanı bitir ve o diplomayı al. Birkaç yıl içinde sana Dr. Reynolds diye hitap etmek istiyorum ve benim sorumluluğumda olan şeyler için endişelenmene izin vermeyeceğim. Bir anlaşmamız var, değil mi? Sen okul için endişelen, ben de diğer her şey için endişeleneyim."

Emma'nın yüzü allak bullak olur. "Layla..."

"Hayır. Duymayacağım." Dolaptan yontulmuş bir fincan çıkarıp içine kahve dolduruyorum. Sert ve acı kokuyor ve bir yudum içiyorum. "Anlaşmaya göre burada kalacaksın, çalışacaksın ve gerisini ben halledeceğim. Dolgun maaşlı bir doktor olduğunda, iyiliğimi geri ödeyebilirsin."

"Daha fazla kredi alabilirim," diyor Emma. "O zaman ikimizi geçindirmek için boğaz tokluğuna çalışmak zorunda kalmazsın. Gerçekten seveceğin bir iş bulabilirsin. Etkinlik planlama kursunu bile bitirebilirsin! İstedğin bir şeyi *yapabilirsin.*"

Neredeyse gülecektim. İstedğim bir şey mi? En son ne zaman gerçekten yapmak istediğim bir şey yaptım - dün geceden başka?

Kalbim acıyor.

Muhteşem bir dairede muhteşem bir adamla uyandım ve bu sadece o dünyaya ait olmadığımın ne kadar açık olduğunu vurguladı. Henüz on yedi yaşında olan küçük kız kardeşim kendimi küçümsediğimi düşünüyor ama işin ciddiyetini bilmiyor. Eğer başarısız olursam, biz de sokakta kalacağız, büyükanne ve büyükbabalarımız da.

Bildiğim tek şey kıt kanaat geçinmekken kendime hayatta kalmanın ötesinde nasıl değer verebilirim?

İkimizin de geleceği -ve büyükanne ve büyükbabalarımızın- benim omuzlarımda. Emma'nınki benimkinden daha fazla. Hayatım şimdiden elimden kayıp gidiyor ama Emma'nın geleceğini riske atmasına izin vermeyeceğim.

Etkinlik planlaması mı? Bir gelecek mi? Benim için mi? Lütfen.

"Kredi çekmene gerek yok Em. Tıp fakültesine kadar borcunu mümkün olduğunca düşük tut. Hayatının geri kalanında yüz binlerce dolar geri ödemeni istemiyorum. Zaten yeterince borcumuz var.

hibeler, işim ve burslarla geçiniyorum. Bir yolunu buluruz. Her zaman çözeriz."

"Peki ya sen?" Emma bana bakarken gözlerini kocaman açıyor.

"İyi olacağım, evlat," diyorum ona. "Bayan Sorensen'in asistanını arayacağım ve ondan sonra Linda ile açık dadı pozisyonları hakkında konuşacağım. Her şey kontrol altında."

Yalancı, yalancı, donum yanıyor.

"Peki ya sen?" Emma yumuşakça söylüyor.

"Ben iyiyim, Em." Yüzüme cesur bir glmsemi yerleştirdim ve kollarımı ona doladım. "Hey, kahvaltı için dışarı çıkmaya ne dersin?"

Emma parlıyor. "Sorensen asistanıyla yapacağın görüşme için bir oyun planı hazırlayabiliriz! Seni ikna ettiğimde yüzde yirmi hiçbir şey gibi görünmeyecek."

Ona düz bir bakış attım. "Kemiği olan bir köpek gibisin." Kız kardeşim göz kırparak gülüyor.

"Kahvaltı için yeterli param olduğundan emin olayım." antama uzanıyorum, içine bakıyorum ve kaşlarını çatıyorum. Çantayı karıştırıyorum ve nefesimin altında küfrediyorum. Sonra kalbim kt küt atarak hepsini kaptığım gibi tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"*Kahretsin.*" Dehşet içinde çantamın içindekilere bakıyorum. Altı dudak parlaticısı, dört tampon, eski makbuzlar ve şeker ambalajları, kılıfının arkasına MetroCard'ımın bağlı olduğu telefonum var... ama cüzdan yok.

Emma mutfaktaki yarımada tezgâhının üzerine eğiliyor. "Sorun nedir?"

"Czdanım. Burada değil." Cüzdanımı ters çeviriyorum ve Midem her saniye daha da alçalıyor.

İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım.

Czdanım ya kulüpte, ya Rolls-Royce'un zemininde... ya da Leif'in evinde.

Bu sabah mutfak tezgahının üzerine dağılmış eşyalarımı düşündüğümde, czdanımın nerede olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var... Bu da Leif'i tekrar ve yakında görmem gerekeceği anlamına geliyor. Koştura koştura evine gidip, temizliği yönetip sonra da kaamayacağım.

"O zaman dün gece nerede olduğunu söyleyecek misin?" Emma kollarını kavuşturur ve kaşlarını atar. "Yoksa konuyu saptırmaya devam mı edeceksin?"

"Senin bitirmen gereken ödevlerin yok mu?" "O zaman saptırma olsun," diyor Emma sırtarak.

Apartman zili çaldığında ikimiz de donup kalıyoruz. Boşluğa geçmeden önce birkaç saniye kapının yanındaki dahili telefona bakıyorum. "Evet?" Mikrofona doğru söylüyorum.

Derin bir ses cevap veriyor, "Benim," diyor Leif. "Cüzdanın bende."

LAYLA

Leif'in sözleri ve benim ona vızıldadığım an arasında geçen saniyeler sonsuza kadar sürüyor. O anda binlerce farklı duygu hissediyorum.

Sanki aramızda zaten böyle bir bağ varmış gibi tek söylemesi gereken "Benim" olduğu için sevinç duyuyorum. Küçük, yıkık dökük dairemi göreceği için dehşete düşüyorum. Hâlâ duş almadığım için dehşet. Onu çok yakında tekrar göreceğim için heyecan.

"Layla?" Emma sesleniyor. Balkonda durmuş, aşağıya bakıyor. "Binanın dışında acayip bir Rolls-Royce var. Hayatımda gördüğüm en parlak araba."

Tüm bu duygu karmaşası, içimde ölü bir ağırlık gibi oturan sert bir panik topuna dönüşüyor. Kapıdan fırlayıp banyoya koşuyorum ve kendi yansımamı gördüğümde irkiliyorum. Fare yuvası gibi duran saçlarımı fırçayla düzelterip dağınık bir topuz yapıyorum, ardından parmaklarımı gözlerimin altında gezdirerek rimel lekelerinin çoğunu siliyorum.

Bu dün gecedен bile daha kötü, ki bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Rakunlar beni görünce titrerdi.

Üzerimi değiştirecek vaktim yok ama Leif'in beni dün gece giydiğim kıyafetlerle görmesini de istemiyorum. Nefes nefese banyo kapısının arkasından bir bornoz kapıyorum ve tam zamanında dairemizin kapısına vurulan yumruğun sesini duyarak üzerime geçiriyorum.

Banyo kapısını yırtarak açıyorum ve Emma'nın ön kapıda durduğunu, yarım milyon dolarlık arabasıyla şehirde dolaşan gerçek bir milyarderin dairemize girmesine izin vermek için kenara çekildiğini görüyorum.

Leif'in gözleri doğrudan bana dikiliyor ve elini kaldırıyor, eski, lekeli cüzdanımı baş ve işaret parmakları arasında tutuyor. "Bunu benim evimde bırakmışsın."

Emma, Leif'in arkasında duruyor ve gözleri büyüyor. "*Onun evinde mi bıraktın?*" diye soruyor ve ben içimden ölüyorum.

"Getirmene gerek yoktu," diyorum, dudaklarımı gülümsemeye zorlarken bornozu yumruğumla kavıyorum. "Ama teşekkür ederim."

Leif omuz silkiyor. "Belki de seni tekrar görmek için bir bahane arıyordum."

Emma elinin tersini alnına koyar ve bayılacakmış gibi yapar. Onu öldüreceğim.

Hızla hareket ederek odanın diğer ucuna geçiyorum ve Leif'in bana doğru uzattığı cüzdanı alıyorum. Cüzdanı ondan alırken parmaklarım onunkilere değişiyor ve içimde saf, beyaz bir arzunun sarsıntısı dolaşüyor. Leif'in gözleri ellerimize kayıyor ve bırakmadan önce bir anlığına cüzdanı tutuyor.

Hâlâ onun arkasında saklanan Emma kendini yelpazeliyor.

"Peki, teşekkürler," diyorum ve ona nazik bir gülümseme veriyorum. *Operasyon: Utançtan Ölmeden Önce Leif'i Köhne Dairemden Atma Operasyonu* resmen başladı.

"Seninle konuşmadan gittin," diyor Leif.

"Sizi biraz yalnız bırakayım!" Emma nihayet konuşuyor ve yere saçılmış kâğıt yığınının doğru zıplıyor.

"Sorun değil, Em-"

"Ben odama gidiyorum!" Kız kardeşim kanepenin üzerinden atlıyor ve kaçmaya başlıyor. Gözlerimle ona fırlattığım hançerler sekip yere düşüyor.

Leif'in gür dudakları -yaklaşık sekiz saat önce vücudumun her yerinde olan dudaklar- bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gerek yok. Emma, değil mi?" Kelimeyi havada bıraktı.

Kız kardeşim odasının yanında duraksıyor. "Evet." Yanaklarında kıpkırmızı bir kızarıklık belirliyor; bunun bir dakika önceki küçük performansının karması olabileceğini düşünüyorum. "Layla'nın kız kardeşi."

"Ben Leif," diye yanıtlıyor.

Leif dairemize doğru yürüdü ve ağır bir ders kitabını eline aldı. "Organik kimya mı?" Sahte bir şekilde ürperiyor. "Sanırım hala o dersi aldığım zamandan kalma yaralarım var. Üniversitede bir yıl fen okudum ve hemen işletme bölümüne geçtim. Sen nasıl yapıyorsun bilmiyorum." Yüzü kızaran kız kardeşime gülümsüyor. "Layla bana NYU'da olduğunu söyledi."

Genelde iğneleyici ve kendinden emin olan kız kardeşim kesinlikle telaşlı görünüyor. Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve omuz silkiyor. "Ön Sağlık okuyorum. Bu sene yeni başladım."

Leif kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Etkileyici." "Ailedeki tüm beyin onda," diyorum boğazım düğümlenerek.

"Her neyse,
uğramanız çok hoştu-"

"Daireyi sevdim," diye araya giriyor Leif. Yıllar boyunca topladığım eski püskü ikinci el mobilyalara değerlendirci bir gözle bakıyor. Bakışları, çeşitli ikinci el mağazalarından bulduğum çarpıcı, renkli fotoğraflardan oluşan bir galerinin bulunduğu uzak duvara gidiyor.

Sonra odanın köşesine bakıyor, orada da küfler yeniden çiçek açmaya başlamış. Bu konuda ev sahibimi aradım ama o da dışarıdaki buzlu basamaklar konusunda kapıcı kadar proaktif davrandı. Yani, hiç proaktif değil. Bu apartman etrafımızda parçalanıyor, ama ne yapabilirim?

Leif'in bakışları küften pencere çerçevesinin etrafındaki soyulmuş boyaya, ön duvardaki derin, tırtıklı çatlağa gidiyor ve sonra neyse ki fotoğraflara geri dönüyor.

Emma çerçeveleri duvara yerleştirmeme yardım etti. Her bir fotoğrafı kendi siyah çerçevesi içinde rastgele ama zarif bir şekilde yerleştirmek saatlerimizi aldı. Şimdi, bu sabah ayrıldığım dairenin merceğinden bakınca, tüm daire ucuz, pejmürde ve dağılmanın eşiğinde görünüyor.

Yaltaklanıyorum.

Leif duvara doğru yürüyor ve fotoğrafları tek tek inceliyor. Bakışları Emma ve benim Jersey Shore'daki dönme dolabın tepesinde otururken çekilmiş bir selfie'ye kayıyor. Parmaklarımı avuçlarımın içine kısıp, onu kolundan tutup kapıdan dışarı atma dürtüsüne direniyorum. Ya da pencereden.

Bu samimi hissettiriyor. Sanki görmesini istemediğim bir yanımı görüyor.

Baktığı fotoğraf canlı bir anı. Bütün paramı toplayıp onu dokuzuncu yaş gününde Shore'a götürmüştüm. O yıllar çok zordu. Yeni mezun olmuştum ve şimdikinden bile daha az param vardı. Büyükbabamın kalbi kötüydü ve bize bakacak paraları yoktu. Emma yatağı kullanabilsin diye büyükannemlerin misafir odasının zemininde uyuyordum ve kendi evimizi almak için yeterli parayı bir araya getirmeye çalışıyordum. Emma'ya onu doğum günü için dışarı çıkaracağımı söylediğimde, gözleri başka hiçbir şeye benzemiyordu. Yemek yedik.

dondurma yedim, güldüm ve param bitene kadar dönme dolaba bindim. Gençlik yıllarımdan hatırlayabildiğim en güzel günlerden biriydi.

Leif uzun bir süre fotoğrafa bakıyor, kızarmış yanaklarımız ve geniş gülümsemelerimiz, sonra doğruldu. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor, sonra bakışlarını hala tezgahın üzerine saçılmış olan çantamın içindekilere, makbuzlara, tamponlara ve şeker ambalajlarına kaydırıyor.

Neden çantamda gerçek çöpler taşıyorum? Neyim var benim böyle? Gözlerimi kapatıyorum.

Sadece evimi büyüteçle inceleyen bir milyarder değil, aynı zamanda dün gece neredeyse birlikte uyuduğum milyarder... Ama o üzerimdeyken uyuyakalmışım.

Öldür beni şimdi. Ciddiyim. Ayaklarımın altında bir obruk oluşsa, şanslı yıldızlarıma şükrederdim.

"Yemek yedin mi?" Leif ağzından kaçırıyor. "Buradan çok uzakta olmayan bir brunch mekanı var, yediğim en iyi patatesleri orada yiyordum."

Ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırıyorum. *Operasyon: Utançtan Ölmeden Önce Leif'i* Köhne Dairemden Atma Operasyonu az önce Operasyona dönüştü: *Aptalca bir şey yapmadan önce Leif'ten kurtul. Tekrar.*

"Hayır," diye araya giriyor Emma. "Layla hiçbir şey yemedi. Aslında onun için endişeleniyorum. Kesinlikle mikro besinlerden yoksun. Sağlıklı bir şeyler yediğinden emin olmalısın." Kız kardeşim bana melek gibi gülümsüyor ve ben de ona daha fazla gözdağı gönderirken zihnimden ağzına bant yapıştırıyorum.

Leif ile neden sabah kahvaltısı yapamayacağıma dair uygun bir bahane bulmaya çalışırken zihnim dönüp duruyor.

İstemediğimden değil. Tabii ki istiyorum! Adam bacakları üzerinde seks yapıyor. Boyu 1.80, omuzları geniş, sarı saçları okşanmak için yalvarıyor. En çılgın fantezilerimden koparılmış gibiydi ve bu beni dünyanın sonu gelmiş gibi öpmeden önceydi. Ve diğer her şeyi yaptı.

Eğer onunla brunch yaparsam, iki şeyden biri olacak. Ya çok garip olacak ve utancımın tekrar öleceğim ya da sihirli olacak ve beni daha fazlasını istemeye itecek.

Yani, hayır. Leif ile brunch'a gidemem. Ya da kahvaltıya, öğle yemeğine, akşam yemeğine ya da içmeye. Özel dikim kıyafetleri ve pahalı kokan kolonyasıyla dairemden durmasına izin veremem. Vücudumda gezinen o masmavi gözlerin sıcaklığını hissedemem ve kız kardeşime dersleri hakkında kibarca sorular sormasını dinleyemem.

Leif'in *gitmesi* gerekiyor. Benim de hayatımın gerçeklerine dönmem gerekiyor. Partiyi temizlemesine yardım edeceğim, Dani'yi ziyaret etmek için hastaneye gideceğim, annesinin asistanıyla tanışacağım ve her şey sona erecek. Güle güle, fantezi adamı.

"Üzgünüm Leif, seninle brunch'a gelemem." Leif'in çekip gitmesi gerekiyor ve ben de dün gecenin anılarını kehribar renginde dondurarak sonsuza kadar saklayacağım.

Sonra cebinde bir vızıltı başladı ve onu işaret ettim. "Bunu alabilirsin."

Telefonunu çıkarır ve bir göz atar. "Kahretsin. Kızım arıyor. Saatin kaç olduğunu fark etmemiştim. Bale dersi neredeyse bitmek üzere. Brunch için zamanım yok, Manhattan'a dönmem gerek." O güzel mavi gözler benimkilere kaydı. "Şehre bırakmamı ister misin? Daha sonra Dani ve Emil'i ziyaret edecektim. Brunch'ı erteleyelim mi?"

Ona brunch'a gidemeyeceğimi söylediğim kısmı duymadı mı? Ne şimdi, ne de başka zaman?

Emma bana çok anlamlı bir bakış atarak, "Evet, yağmur çekini kabul eder," diyor. "Ve onu bırakmamı çok ister. Kızının partisinden sonra temizlik yapmana da yardım etmesi gerektiğini söyledi, o yüzden onu evine bırakabilirsin."

Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşimin şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu düşünüyorum. Davranışlarının başka bir açıklaması yok.

"Güzel." Leif başını sallar. Kapıya doğru yürür ve açar. "Seni aşağıda bekleyeceğim."

Kapı arkasından kapandığında hâlâ yerde aynı noktada duruyorum ve az önce ne olduğunu merak ediyorum.

Beni aşağıda bekleyecek mi? Beni bırakacak mı? Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Sandığı kadar özel olmadığımı anladığında yüzünün alacağı ifadeyi görmek istemiyorum. Benden uzaklaştıktan sonra aramasını beklerken yaşadığım kalp kırıklığını hissetmek istemiyorum. Hayatım zaten yeterince zor; daha fazla kalp kırıklığını kaldıramam.

Emma'nın ona bakmam için bana ihtiyacı var. Bir iş bulmalı, başımı eğmeli ve ikimizin önümüzdeki birkaç yılı atlatmasını sağlamalıyım. Ondan sonra birileriyle çıkabilirim. Kız kardeşimin geleceğinden sorumlu olmadığım zaman, aşkı bulmayı düşünebilirim.

Ben neden bahsediyorum ki? Aşktan mı? Dün gece aşk değildi. Dün gece ateşli, pis bir seksti ya da şansımı kaybedip *uyuyakalmasaydım* öyle olacaktı.

Hayır, bunu bir an önce halletmeliyim. Bir numaralı önceliğim başka bir iş bulmak, büyükannem ve büyükbabam için bir avukat tutmak ve Emma ile benim kira ve faturalarımızı ödeyebilmemizi sağlamak. Bunu yapmanın en hızlı yolu Leif'in annesini aramak ve beni işe almasını sağlamak. Bunun dışındaki her şey ikinci planda.

Dolayısıyla, Leif ile vakit geçirmek kötü bir fikir.

İnleyerek duvara yaslanıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Emma'nın yaklaştığını duyana kadar bakışlarımı kaldırmıyorum. Önümde duruyor ve boğazını temizliyor.

Parmaklarımın arasından ona bakıyorum. "Ne?"

"Arkadaşlarla dışarı mı?" Öyle dememiş miydin?" Kollarını kavuşturuyor. "On yedi yaşında olabilirim ama aptal değilim, Layla."

"Leif bir arkadaşım ve biz dışarıydık."

"Uh-huh." Alay ediyor. "Onun gibi bir *arkadaşı* nereden bulabilirim?" "En az on sekiz yaşına gelene kadar hiçbir yerde. Ya da seksen."

Emma gözlerini devirir. "Doğru."

"Ders çalışıyor olmalısın. Benim duş almam lazım. Sonra, sayende Leif beni şehre geri götürüyor. Güzel, sessiz bir metro yolculuğu yapabilirdim. Ama hayır. Küçük kız kardeşim ortalığı karıştırmak istedi."

Şeytani bir şekilde sırtıyor. "Evet. Benim sayemde, değil mi?" "Sen şeytansın."

"Ben bir dahiyim."

"Kötü bir dahi."

Emma güler. "Git duş al. Ama dikkatli ol, duş başlığı yine gevşemiş. Bu sabah koli bandı kullandım ama tutacağından emin değilim."

"Harika. Bunu da sürekli büyüyen sorunlar listesine ekleyeceğim. Ev sahibinin gerçekten bozuk olan şeyleri tamir ettiği bir daire için neler vermezdim."

"İstedğin kadar kızgınmış gibi davranabilirsin Layla, ama içten içe heyecanlandığını biliyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. O haklı ve sorun da bu.

"Sen duş alırken ben de kıyafetini seçeyim," diye seslenerek odama doğru yöneldi. "Sofistike ama seksi bir kıyafet düşünüyorum. Çabalıyor gibi görünmek istiyorsun ama *çok* da zorlamayacaksın, anladın mı?"

Gözlerimi deviriyorum ve sonunda yumuşuyorum. "Çok müstehcen bir şey değil. O hala benim patronum.

Sayılır."

"Merak etme, Layla. Ben şeytani bir dahiyim, unuttun mu?"

Ona gönülsüz bir bakış attıktan sonra telefonumu çıkarıp Bayan Sorensen'in asistanının numarasını çeviriyorum, sonra duraklıyorum. "Hey, siyah dantel elbisem temiz mi? Geçen hafta ödünç almıştın, değil mi?" Kız kardeşime sesleniyorum. "Bu gece Joe'yla çıkıyorum."

Sessizlik cevap veriyor. Bir süre sonra Emma yatak odamın kapısında belirdi. "Joe? Doğru mu duydum? Joe mu dedin? Leif değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Leif düne kadar benim patronumdu, Layla."

"Yani bugün onunla kesinlikle çıkabilirsin." İki kaşını *da duh* der gibi kaldırıyor!

"Bunu seninle tartışmayacağım."

"Joe iyi biri ama... Layla, hadi ama. Onun hakkında sanki aile toplantılarında katlanmak zorunda olduğun tuhaf bir kuzenmiş gibi konuşuyorsun."

Kız kardeşime göz kırpıyorum, sonra bir kahkaha atıyorum. "Bu saçmalıkları nereden buluyorsun, Emma?"

"Ben mi? Cinsel çekim hissetmediğin bir adamla buluşacak olan sensin. Ama tabii ki çılgınca konuşan *benim*."

"Zıbın temiz mi değil mi?"

"Evet, temiz ve dolabına asılı." Kollarını kavuşturdu. "Muhtemelen bu geceyi kütüphanede geçireceğim, randevunuzdan sonra Joe'yu buraya getirmekte özgürsünüz."

Yüzümü sabit tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen, dudaklarım kıvrılırken geri çekiliyorum. Ben ve Joe'nun düşüncesi... burada... yatağımda...

"Gördün mü?" Dudaklarını büzerken Emma'nın küstahlığı kemiklerine kadar işliyor. "Tuhaf kuzen titreşimleri. Ondan hiç hoşlanmıyorsun."

Evet, çünkü o Leif değil.

"Bu konu hakkında konuşmayacağım. Bayan Sorensen'in asistanını geri aramam gerekiyor."

"Her neyse." Emma yine odamda kayboldu.

Joe'yla yakınlaştığımız düşüncesini aklımın bir köşesine itiyorum ve Bayan Sorensen'in asistanı Patty'nin numarasını çeviriyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Layla," diyor Patty söze girmeden. "Mesajıma cevap verdiğin için teşekkür ederim."

"Elbette. Sizin için ne yapabilirim? Bayan için bir etkinlikten bahsetmişsiniz. Sorensen?"

"O ve Bay Sorensen önümüzdeki ay otuz beşinci evlilik yıldönümlerini kutlayacaklar. Etkinliği planlamanız için sizi işe alma konusunu görüşmek istiyor. Bugün müsait misiniz?"

Daha dik duruyorum. "Evet, tabii ki değilim" -derin bir nefes alıyorum- "Oğlunun evinde yapmam gereken son parti temizliği var, ama saat ikiden sonra müsait olacağım."

"Mükemmel. Saat ikiyi çeyrek geçe sizi alması için Bay Sorensen'in evine bir araba göndereceğim." Telefonu kapattı ve ben sadece telefonuma baktım.

Emma yatak odamdan başını uzatıyor. "Masrafların yüzde yirmisi, Layla," diyor. "Güven bana."

Oflayarak güldüm, başımı salladım ve hazırlanmak için banyoya doğru yürüdüm. Görünüşe göre çılgın haftam yakın zamanda yavaşlamayacak.

LEIF

PATRON/ÇALIŞAN. Bu lanet mesafemi korumam için yeterli olmalı. Layla'nın son gününün dün olması önemli değil. Yine de uygun değil.

Marcus'un söylediği her şeyi boş ver.

Görünüşe göre beynim tartışmadan kopmuş durumda, çünkü Layla'nın dairesinin önünde arabada bekliyorum, ta ki kapı açılana ve o yıpranmış ceket ve boyalı kot pantolonuyla dışarı çıkana kadar.

Elton hemen dışarı çıkar, kapıyı onun için açar. Serin bir hava onunla birlikte içeri girer ve iç çekerek koltuğa oturur. "Beklediğiniz için teşekkürler."

"Önce bir yerde duracağız," diyorum ona. Elton direksiyona geçtiğinde ona en yakın mağazada durmasını söylüyorum. Layla sessizce oturuyor, ellerini kucağında kavuşturmuş.

Mağazaya vardığımızda, onu takip etmesini istedim. Kadın kıyafetleri bölümüne girene kadar yüzünde şüpheli bir ifade beliriyor.

Kabarık bir ceket alıp vücudunun önünde tutuyorum. "Bunu dene."

"Bu bir Balenciaga ceket, Leif."

Ekrana bir göz atıyorum. "Demek öyle. Deneyin."

"Fiyatı *üç bin sekiz yüz elli dolar* olan bir ceket denemeyeceğim" -etiketi tutuyor ve gözleri irileşiyor- "öyle mi?" Etiket bırakıyor ve sanki elimdeki ceket fırlayıp ona ölümcül bir hastalık bulaştıracakmış gibi uzaklaşıyor. "Hayatta olmaz."

"Yeni bir cekete ihtiyacın var."

"O zaman ikinci el mağazasından bir tane alırım! Her şeyin indirimde gireceği yaza kadar bekleyebilirim. Ceketim gayet iyi ve kesinlikle o kadar pahalı bir cekete ihtiyacım yok."

"Siz ikiniz her şeyi yolunda buluyor musunuz?" diye araya bir satış görevlisi giriyor, yüzü kibarlık maskesiyle kaplı. Gözleri üzerimde geziniyor, Layla'ya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Gülümsemesi biraz aydınlanıyor. "Sizin için bir soyunma odası açabilir miyim?"

"Satış bölümünüz nerede?" Ben "Biz iyiyiz" derken Layla ağzından kaçırıyor.

Kadın Layla'ya küçümseyici bir bakış fırlatıyor ve bu bende onun kafasını omuzlarından ayırma isteği uyandırıyor. Kimse ona öyle bakmamalı, sanki onlardan aşağı bir böcekmiş gibi. Hiç kimse.

"Biz iyiyiz. Layla benim için ne ifade ediyor? "Layla sadece bu ceketi deneyecekti."

Layla kollarını kavuşturur ve oflar. "Onu giymeyeceğim."

"Tamam. Bunu alacağım ve eğer uymazsa, sana başka bir tane alacağım." Elbiseyi paketledim ve satış görevlisine uzattım.

"Leif, hayır." Layla ellerini iki yana açıyor ve bana bıkkın bir bakış atıyor - caz barda bana baktığı gibi, ama bu kez mizah yerine öfkeyle karışık.

Aletimi çelik gibi sertleştiriyor. Kolumu beline dolamak ve cezalandırıcı bir öpücük için onu kendime çekmek istiyorum.

Bir şekilde direniyorum. "Öyleyse dene, aksi takdirde uygun bir tane bulana kadar ihtiyacım kadar alacağım." Ceketini, şovdan zevk almıyormuş gibi bile yapmayan satış görevlisinden geri alıyorum. Ceketin fermuarını açıyorum ve açık tutuyorum.

Layla homurdanıyor, bana ters ters bakıyor ve kendi fermuarını indiriyor. "Sen hiç şüphesiz tanıdığım en çekilmez adamsın."

"Onur duydum. Şimdi bunu dene."

Oflayıp pufluyor, sonra da eski, lekeli ceketini, Bayan Satış Görevlisi'nin dehşeti içinde, birkaç bin dolarlık ceketlerin sergilendiği vitrinin üzerine örtüyor. Önce bir gülümsemeyi, sonra da bir iniltiyi bastırıyorum, çünkü Layla dar beyaz bir atlet ve kırpılmış bir hırka içinde sihirli gibi görünüyor. Göğüsleri beyaz kumaşı geriyor ve hırka bir omzundan düşüyor ve tek yapmak istediğim onu bir hediye gibi açmak.

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor ve elimdeki ceketini ona doğru sallıyorum.

"Atlarınızı sakınleştirin Bay Sorensen," diye homurdanıyor, sonra ceketini omuzlarından geçirebilmem için etrafında dönüyor. O kıpırdayamadan, ben onu döndürüp fermuarını kendim çekiyorum. Boynuna kadar tamamlandığında, ona bir kez daha bakıyorum.

Layla düz bir bakışla cevap veriyor. "Ne olmuş yani?"

"İyi görünüyor." Satış görevlisine döndüm. "Bunu alacağız."

"Leif, bu yaklaşık iki beden büyük." Kolunu dirseğinden bükerek bana elini aşan beş santimlik fazla kumaşı gösteriyor. "Bunun iyi görüldüğünü mü söylüyorsun?"

"Sıcak görünüyor."

"Bu çok saçma."

"Bu stili önerebilir miyim? Yakası büyüktür ve sıcak tutmak için harikadır." Satıcı kadın parlak beyaz bir puffer ceket tutuyor.

Layla'nın fermuarını çekiştiriyorum ve o da ellerimi savuşturuyor. "Ne zaman bu kadar zorba oldun? Kendi başıma giyinme konusunda gayet yetenekliyim."

"Bu daha eğlenceli," diye cevap veriyorum ve bunun doğru olduğunu fark edince şaşırıyorum.

Dudaklarını büzüyor ama fermuarı indirmeme izin veriyor. Diğer ceketini deniyor ve bana dönüyor. "Kararınız nedir, Ekselansları?"

Kollarımı kavuşturup gözlerimi kısıyorum, sonra da satıcı kadına dönüyorum. "Bunun siyahı da var mı?"

"Elbette." Parlak bir şekilde gülümsüyor ve binlerce kez yaptığından emin olduğum zarif bir hareketle sergilemek için siyah bir versiyonunu alıyor.

"İkisini de alacağız." Layla arkamdan söylenirken ben kasaya doğru yürümeye başladım.

Bir elinde eski püskü yağmur ceketini buruşturarak bana doğru geliyor. "*Ceketlere* yaklaşık sekiz bin dolar harcayamazsın, Leif. Buna izin vermem."

Satış görevlisi ceketleri incelemeye başladığında tezgâha yaslanıyorum, sonra Layla'nın giydiğinin fermuarını açmak için uzanıyorum. "Burada yetkili sen değilsin, Layla."

"Onları giymeyeceğim." Çenesi kasılıyor, çenesi dışarı fırlıyor ve içimden onu eğip kışına bir şaplak atarak bana böyle küstahça davranmaması gerektiğini öğretmek geliyor.

"Yakacaksın, çünkü palto dediğin o üzücü naylon parçasını yakacağız."

Ceketini omuzlarından çekip çıkarırken Layla yanımda titriyor, bu bahaneyle ona yaklaşp ellerimi kollarında gezdiriyorum. Nabzı boynunda çırpınırken göz kapakları düşüyor.

Bir hışırtı içinde ikinci ceket tezgâha konuyor ve ben kredi kartımı uzatıyorum, gözlerim hâlâ Layla'da. Yanakları kıpkırmızı ve gözlerinden alevler fışkırıyor. Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.

Ödeme işlemi tamamlandıktan sonra ceketlere başımla selam veriyorum. "Hangisini giymek istersiniz?"

Layla dişlerini gıcırdatarak bir süre bana bakıyor ve ben de yüzümde sakin, boş bir ifadeyle cevap veriyorum. Sonunda omuzları yumuşadığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Çenesini salladı. "Siyah olan."

Kabarık tüylü canavarın içine güvenli bir şekilde yerleştğinde, kalbimin derinliklerinde bir şeyler yerleşiyor. Ona bakmak, bunu yapma ayrıcalığına sahip olanın ben olduğumu bilmek iyi hissettiriyor. Ona bakması, onu koruması, ona değer vermesi gereken kişi benim. Benim.

Keşke ona yeni bir daire almama izin verseydi. Eğer o yaşlı çift doğru olanı yapmaya karar verir ve teklifimizi kabul ederse, ona evinin birkaç blok ötesinde inşa ettiğimiz yeni kuleden bir tane bile alabilirim.

"Artık işe koyulabilir miyiz?" diye küstahça soruyor, kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Yoksa çıkarken mücevher reyonunu mu ziyaret etmek istersin? Katıldığım tüm galalar için güzel bir elmas tenis bileziğine hayır demezdim. Belki de hazır almışken bir tasarımcı elbisesi. Tuvaletlerini yıkarken giyebilirim. Bir de tüm masrafları bana ait olmak üzere bir Fransa seyahatine ne dersiniz?" Hâlâ dinlemiyormuş gibi davranan satış görevlisine dönüyor. "Yılın bu zamanında Paris'te neyin moda olduğunu biliyor olamazsınız, değil mi?"

Dudaklarım seğiriyor. "Dileğin benim için emirdir, Layla, ama çabuk ol, çünkü İsla'nın bale dersi yirmi dakika içinde bitiyor ve trafik oldukça yoğun. Regina'dan senin için uçak bileti ayarlamasını isteyeceğim."

Layla sadece gözlerini deviriyor ve çıkışa doğru yürüyor. Sırıtmamı engellemeye çalışmıyorum bile.

Bale pozisyonları, saç stilleri ve mayolar hakkında gevezelik eden İSLA'yı alıyoruz ve ben hiçbirini doğru düzgün anlayamıyorum. Tek yapabildiğim, dışarıda olduğumuzda Layla'nın ceketinin içine nasıl gömüldüğünü fark etmek. Artık soğuktan titremiyor.

Ona ceketini günler önce almalıydım.

Üçümüz tekrar eve dönüyoruz, tam da Layla'nın kiralama şirketini arayıp malzemeleri almasını beklerken. Bu arada Harriet öğleden sonra Isla'ya bakmak için geliyor ve Harriet ikimize öğle yemeği hazırlarken Isla mutfak adasında oturuyor.

Harriet buradayken hayat normale dönüyormuş gibi hissetmeliyim, ama tam tersi gibi geliyor. Sanki hayat daha da kötüye gidecekmiş gibi.

Kızımın karnı doyduğunda ve TV odasında kitap okumakla meşgul olduğunda, Layla'nın temizlik ve mobilya taşıma işlerini koordine etmesini izliyorum. *Çok iyi*. Parti planlamasının ortasında Layla'da başka hiçbir zaman olmayan bir enerji var.

Her ne kadar Layla'yı yakınımda tutmayı, kızımın tam zamanlı dadısı olmasını istesem de, onun mesleğinin çocuk bakmak olmadığı gün gibi ortada.

Kalbim boğazımda, kendimi işe gömmek için ofisime çekiliyorum. Newark'ın gelişim planlarında hala birkaç sorun var, bu yüzden kendimi her ayrıntıyı gözden geçirmekle meşgul ediyorum. İş beni ayıltmakta, hayatımın diğer tüm yönlerini istila etmiş gibi görünen duygulardan arındırmakta asla başarısız olmuyor. İş sayesinde kendimi tüm bunlardan ayrı tutabiliyorum ve bir imparatorluk kuran mantıklı, başarılı bir adam olabiliyorum.

Bir süre sonra ofisimden çıktığımda Layla'nın gitmiş olduğunu görüyorum. Annemle babamın evlilik yıldönümü partisi için annemle buluşmaya gitmişti ve hayatımın tüm ayrı parçaları birbirine karışmış gibi hissediyorum. Özenle inşa ettiğim birbirinden mükemmel şekilde ayrı bölmeler teker teker birbirine karışıyor.

Bir hafta önce bu konuda üzgündüm. Şimdi doğru geliyor.

"Görünüşe göre bensiz ilginç bir hafta geçirmişsiniz," diyor Harriet, yüzü tamamen boş bir maske.

Gözlerimi ön kapıdan ayırıp ona düz bir bakış atıyorum. Omuz silkiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Harriet benimle Layla arasında bir şeyler görüyor olabilir ama Layla'nın beni ne kadar kolay düğümlediğini bilmiyor. Layla'nın savunmamı kağıt mendil gibi yırttığını bilmiyor. Her şey birbirine karışmış. Aile, ilişkiler, kadınlar.

Elimde gerçekten ayrı olan tek şey işim kaldı. En azından o kolay.

Harriet kızım ile ilgilenirken ve ev personelim etrafımda vızıldarken, kendimi bir kez daha işime verdim. Karmaşık olmayan sözleşmeler, programlar ve halledilmesi gereken personel sorunları. E-posta gelen kutumda, hukuk ekibimden gelen ve Newark'ın gelişimini engelleyen yaşlı çiftin bizimle savaşıacaklarını belirttikleri bir bildirim de dahil olmak üzere yeni gelen düzinelerce mesaj bekliyor.

Bu habere üzülmek yerine heyecanlandım. Nihayet normal, tipik bir şey. Ev hayatım dumanlı, baştan çıkarıcı kahkahaları olan sarı saçlı bir kadın tarafından altüst ediliyor ama iş yine de iştir. Konut geliştirme projesi için mücadele edebilir ve bu inatçı yaşlı çiftle baskı altında pes edene kadar savaşabilirim.

Başka hiçbir şey anlam ifade etmediğinde çalışmak anlamlıdır.

Avukatlarım, yasal işlemlere maruz kalabileceğimiz tüm alanları ve bununla nasıl mücadele etmeyi planladıklarını içeren uzun bir rapor gönderdiler. Güçlü bir konumda olduğumuzu söylüyorlar. Bu bizim avantajımıza bile olabilir.

Aldıkları ücretlere bakılırsa, avukatlarımın tüm bu karmaşanın benim değil, *kendi lehlerine* sonuçlanacağını düşündüklerini varsayıyorum. Ama onlara ödeme yapacağım, çünkü Newark'ta bu apartman binasını inşa etmek tam da şirketimin ihtiyaç duyduğu türden bir genişleme.

Ayrıca, hayatta kendim için koyduğum tüm kuralları karıştıran güzel bir kadından daha fazlası olduğunu kendime hatırlatmak için tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey.

Isla ofisinin kapısını çalıp yemeğin hazır olduğunu söyleyene kadar çalışıyorum. Gözlerimi kırıştırarak saatler geçtiğini fark ediyorum. Layla şu anda evde olmalı ve annemin onu işe almaya karar verip vermediğini merak ediyorum. Ona aldığım ceket ve botları giyiyor mu? Elmas bilezik ve yeni çanta konusunda ciddi miydi? Beni düşünüyor, beni özleyiyor, bana ihtiyaç duyuyorsa.

Bilgisayarımı kapatıp kızımı mutfığa kadar takip ediyorum, sonra bana bu gece bale arkadaşlarından birinin evinde kalıp kalamayacağını sorduğunda pes ediyorum.

Harriet gece için Isla'nın çantasını çoktan hazırlamıştı, belli ki Isla'nın bu evde istediğini elde etmesinin ne kadar kolay olduğunun farkında. İkisinin Elton'la birlikte gidişini izledikten sonra tekrar eski konumuna gelen kanepeme çöküyorum. Oturma odam tertemiz, daha dün burada bir parti verildiği gerçeğine ihanet edecek en ufak bir kir, parıltı ya da pasta kırıntısı yok.

Televizyon odasının kapısına bakıyorum ve göğsümde bir sızı hissediyorum. Layla'yı orada öpmüştüm. Onu göğsüme çektiğim ve kafamın içinde bunun doğru olduğunu haykıran o sesi hissettiğim yer. Bu iyiydi. Tam olarak olması gereken yerdeydi.

Ve şu anda böyle hissetmemeye dayanamıyorum. Hudson Nehri'nin diğer tarafında olmasına, o boktan apartman dairesinde olmasına, burada yanımda güvende ve sıcak olmamasına dayanamıyorum.

Kızıma bakmasını istiyorum. Bizimle yaşamasını istiyorum. Hayatımda olmasını ve istediği kadar çok çizgiyi bulanıklaştırmasını ve istediği kadar çok bölmeyi yıkmasını istiyorum.

Farkına varmak beni çok etkiledi. *Layla*'yı istiyorum ve kalması için neyi değiştirmem gerektiği umurumda değil.

Elton'ı bekleyecek vaktim yok. Ceketimi, cüzdanımı ve Mercedes S-Serisi sedan aracımın anahtarlarını alıp tek arabalık garajımın dar bir sokağa açıldığı konağın arka tarafına gidiyorum. Oradan gaza basıp Lincoln Tüneli'ne doğru yola çıkıyorum. Arabanın Bluetooth'unu kullanarak Layla'nın numarasını çeviriyorum.

Kızımın dadısı olması umurumda değil. Annem için çalışacak olması da umurumda değil. Onu görmem gerek. Onu öpmeliyim. O kollarıma gelene ve her şey yeniden *anlam* kazanana kadar zihnimdeki karmaşanın içinden geçmeliyim.

Telefon çalıyor ve bir kez daha arıyorum. Yine cevap yok. Yemin ediyorum, New Jersey'e doğru yol alırken direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Araba altımda mırıldanıyor, kalbim güm güm atarken karanlık sokaklarda süzülüyor. Layla'nın kaçmasına izin vermeyeceğim. Bu gece olmaz. Bir daha olmaz. Beni istediği kadar görmezden gelsin, gerekirse kapısını çalarım.

Layla benim yanıma ait. Yaşadığım her sıradan ilişki gibi onun da hayatımdan çıkıp gitmesine izin veremem. Abby'nin yaptığı gibi gitmesine izin veremem. *Kalması* gereken kişi Layla.

Mucizevi bir şekilde, binasının önünde boş bir park yeri var. Eski tuğla binanın önündeki kirli balkonlara bakıyorum, motoru durduruyorum ve dahili telefona doğru yürüyorum.

"Alo?" diyor genç bir ses ben zili çaldıktan sonra. "Layla orada mı?"

"Bu kim?"

Gözlerimi kapatıyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Ben Leif Sorensen. Bu sabah tanışmıştık, Emma. Kız kardeşinle konuşmam gerek."

"Oh." Bir sessizlik oldu. "O... burada değil."

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ama sesimi sakın tutmayı başarıyorum. "Telefonuna cevap vermiyor. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Um. Bir saniye. Hemen geliyorum."

Geçen her saniye bana Layla'nın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettiriyor. Mantıksız ama Layla'da da durum aynı değil mi? Her şeyi karıştırıyor ve ben buna doyamıyorum.

İçerideki merdivenlerden gelen ağır tıkırtılar başımı kaldırmama neden oluyor ve Emma Reynolds'un aşağı indiğini görüyorum. Bugün aldığım beyaz puffer ceketini giyiyor ve Layla bugün evimden ayrıldığından beri ilk kez bir sırtışın yaklaştığını hissediyorum.

Ceketi kız kardeşine vermek isteyeceğini biliyordum. Bu yüzden iki tane aldım. Layla sevdiklerinin yoksun kalmasına izin verecek türden bir kadın değil.

"Hey, Leif," diyor Emma sırt çantasını omzunda yükselterek. "Ee, şey..." Bana bakıyor, sonra uzaklaşıyor. "Layla meşgul."

"Meşgul müsün?"

"Evet. Çıktı." Emma boğazını temizliyor, sırt çantasının askısını yeniden ayarlıyor. Bana bakmıyor.

"Dışarı mı? Nereye?"

Kız kirpiklerinin arasından bana bakarak "Randevuya çıktım," diye cevap veriyor. Yine de bakışları keskin ve yüzümden her düşüncemi okuyabildiğine dair garip bir his var içimde.

Damarlarımı dolduran saf, beyaz-sıcak öfke gibi. Ya da beni boğmakla tehdit eden, boğazımı parçalayan kıskançlık gibi.

"Randevu mu?" Sıkılmış dişlerimin arasından çıkarmayı başarıyorum. "Bir erkekle randevu mu?"

Ben olmayan bir adam mı?

"Um, evet." Ağırlığını kaydırıyor. "Neyse, ben kütüphaneye gidiyorum. Yarın vizem var, o yüzden muhtemelen bütün gece çalışacağım. Bu arada ceket için teşekkürler. Gerçekten sıcak tutuyor. Layla bu gece üzerine kahve dökersem beni öldüreceğini söyledi, o yüzden dikkatli olmam gerekecek." Boğazını temizliyor. "Gevezelik ediyorum. Özür dilerim. Peki, iyi geceler!" Parlak bir gülümseme ve el sallamayla Layla'nın kız kardeşi merdivenlerden inmeye başlar.

"Emma."

Duruyor, dönüyor ve bakışlarımla buluşuyor. İri, kurnaz olmayan gözlerini bana kırıştırıyor. "Evet?"

"Layla şimdi nerede?"

Kız başının yan tarafını kaşıyor, omzunun üzerinden bakıyor ve sonra yüzünü tamamen bana dönüyor. Dudaklarını büzüyor. "Sana söylersem beni öldürür, Leif. Bu güzel cekete ve her şeye kan bulaşır."

"Ceketin canı cehenneme," diye homurdandım. "Bana kız kardeşinin nerede olduğunu söyle." *Ve hangi pisliğin benden daha iyi olduğuna karar verdiğini söyle.*

Emma bana Isla'yı hatırlatan uzun, dramatik bir iç çekişle başını sokağa doğru sallıyor. "Köşedeki İtalyan restoranında. La Trattoria."

Bir kalp atışı ile diğeri arasında merdivenlerden iniyorum. Sokağı yarılamaştım ki Emma'nın sesini duydum: "Bana borçlusun Leif. Hem de çok! Şimdi tanık korumaya ve her şeye ihtiyacım olacak. Beni öldürecek!"

Damarlarımda dolaşan stres, öfke ve kıskançlığa rağmen dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor ve Emma'nın bana sırttığını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Bana el sallıyor, sonra caddenin karşı tarafına geçiyor.

Eğer sağlıklı düşünebilseydim, onu üniversite kütüphanesine götürmeyi teklif ederdim. Saat daha çok erken, yedi buçuk bile değil ama hava karardı ve o daha çok genç. Lanet olsun, Layla'nın ailesiyle ilgilenmeliyim. Onlarla ilgilenmek *istiyorum*, çünkü bunun Layla'nın gözlerini yumuşatacağını biliyorum. Bu ona ne kadar değer verdiğimi gösterecek.

Ama Layla bir randevuda.

Bir adamla.

Ben olmayan.

Uzakta La Trattoria tabelası beliriyor ve ben koşmaya başlıyorum.

LAYLA

BAKIN, fantezi futbola karşı değilim, ama Joe bana çıkma teklif ettiğinde, Eylül'den Ocak'a kadar sahte puanlar ve sahte zaferler için sahte futbol takımı için aldığı her kararı bana anlatacağını düşünmemiştim. Ne halattan bahsettiğini biliyormuşum gibi kararları hakkında yorum yapmamı bekleyeceğini de kesinlikle düşünmemiştim.

Garson yemeğimizi getirdiğinde rahatlayarak iç çekiyorum, dumanı tüten makarna tabağını önüme koymasına izin veriyorum ve şarabımın yarısını yudumlayıp bir bardak daha istemeden önce gülümsüyorum.

"Bu güzel görünüyor," diyor Joe, çatalını alıp yemeğe başlıyor. "Bu restoranı seviyorum," diye cevap veriyorum.

"Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda, seni en sevdiğim pizzacıya götüreceğim. Bayılacaksın." Gözlerini tabağına dikmişti, bu yüzden donup kaldığımı görmedi.

Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda.

Oh, hayır. Emma haklıydı. Bu bir hataydı. Joe ile çıkmaya evet dedim çünkü Leife ulaşamayacağımı ve ona olan ilgimin tamamen uygunsuz olduğunu hissettim.

Ama bunu tekrar yapamam. Hiçbir ortak nokta olmayan bir kuzen gibi hissettiren bir adamla -tamam, iyi, Emma bu konuda da haklıydı- bir akşam yemeğine oturamam.

O kötü biri değil. O sadece...

Leif değil.

"Sanırım pizza sıralaması yapacak olsam," diyor Joe, "Napoliten pizzayı en üste koyardım. Sonra New York tarzı. Chicago deep dish ise listenin en altında olurdu. Sen ne düşünüyorsun?"

Umurumda değil! ığlık atmak istiyorum. Pizza stilleri ya da fantezi futbol ya da teamster politikaları ya da sendikalar ya da sizin önemseydiğiniz hiçbir şey umurumda değil! Kaba bir şey söylememek için ağzımı makarnayla dolduruyorum. Erişteler ağzımdan sarkarken sos çenemden aşağı akıyor ve bir yandan şiddetle çiğnerken bir yandan da özür dilemek ve açıklama yapmak için ağzımı işaret ediyorum.

pizza stilleri hakkındaki anlamsız sorularına neden cevap veremediğimi

Ve restoranın ön kapısı pat diye açıldı. Zıplıyorum, makarna ağzımdan sarkıyor. Ve kalbim durdu.

Leif Sorensen, milyarder, bekâr baba, iş sahibi ve her yönüyle yakışıklı, kapının girişinde duruyor, cehennem gibi seksi ve korkunç derecede kızgın görünüyor.

Gözleri bana çevrilince parlıyor ve sonra hareket etmeye başlıyor. Göğsü kabarıyor ama yavaşça, kasıtlı olarak yemek odasında yürüyor.

Hayır, yürümek değil. *Takip.*

Rüzgârda savrulan saçları her nasılsa hâlâ zarif bir şekilde şekillendirilmiş görünüyor. Ceketinin önü açık, eşarbı omuzlarına dökülmüş. Elleri beni oturduğum yere götürürken bir esneyip bir gevşiyor. Vücudum aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyor. Hareket edemiyorum. Zorlukla nefes alabiliyorum.

Ve bu gece ilk kez dayanılmaz bir şekilde tahrik olduğumu hissediyorum. Külotum bir anda sıırıslıklam oluyor, meme uçlarım siyah dantel tulumumun ve ona uygun siyah sütyenimin altında sert noktalara doğru geriliyor. Kanım Leif'in yavaş ve sabit adımlarının ritmine uyuyor.

Sohbet onun ardından ölüyor. İnsanların kapları ağızlarının yarısına kadar asılı kalıyor ve ben ağzıma yapışmış, hızla çiğnenemez bir yapıştırıcıya dönüşen kocaman bir yemek lokmasıyla öylece donup kalıyorum.

Eğer bunu yutmaya çalışırsam, boğulurum.

"Layla?" Joe sonunda tabağından başını kaldırıp bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

"O iyi," diye cevap veriyor derin bir ses. Leif yanıımızdaki yaşlı ifte dönüyor ve kibarca masalarındaki sandalyelerden birini kullanıp kullanamayacağını soruyor. Yanakları kızarmış, kirpikleri kırışmış kadın elini sallayarak izin istiyor.

Leif sandalyeyi ters çeviriyor ve bir kral gibi üzerine yerleşiyor.

Ağzımda hala yemek var.

Leif deri eldivenlerini teker teker çıkartıyor ve önündeki masanın üzerine hafifçe bırakıyor. Onu izliyorum, hareket edemiyorum.

burnumdan nefes almaktan ve göz kırpmaktan başka bir şey yapamıyor, tüm bunların garip, korkunç bir halüsinasyon olduğunu umuyorum.

"Sen de kimsin be?" Joe göğsünü kabartır. Hayır, hayır. Halüsinasyon değil.

Leif ona sadece göz kırpıyor ve parmaklarını birbirine geçirerek çapraz dizinin üzerine koyuyor. "Bana aldırmayın. Devam edin." Yemeğimize bir el sallıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için hareket ediyor. "*Randevunuzu* bölmek istemem." Son kelimedeki vurgu, sanki göğsüme doğrultulmuş keskin, sivri bir hançer gibi ses çıkarıyor.

Bir şey söylemem gerekiyor ama ağzımda yemek var. Uzun süre çiğneyip yuttuktan sonra durumu yatıştırmaya çalışıp, ben lokmamı bitirirken iki adamı tartışmaları için yalnız mı bırakmalıyım? Peçeteme mi tükürsem? Banyoya koşup pencereden gizlice dışarı mı çıksam, adımını değiştirip Meksika'ya kadar kaçsam ve Leif Sorensen'den çok ama çok uzakta bir yerde yeni bir hayata mı başlasam?

"Gitmen gerek," dedi Joe. "Bayanla iyi vakit geçiriyorduk ve senin gitmen gerekiyor."

"Öyle miydin?" Leif'in gözleri hâlâ bende. Kaşlarını çattı. "Ne kadar iyi vakit geçiriyordun, Layla? Gitmemi tercih eder miydin?"

"Evet, yapardı." Joe masanın diğer tarafında öfkeyle titriyor, ama bakışlarında bir kafa karışıklığı var. Leif o kadar güçlü bir duruş sergiliyor ki Joe ne yapacağını bilemiyor. Bu durumda alfa erkeğinin kim olduğunu herkes biliyor.

Leif onu susturmak için elini kaldırdığında, odadaki sıcaklığın düştüğünü ve Joe'nun öfkesinin düdüklü tenceresinin birkaç kademe yükseldiğini neredeyse hissedebiliyorum.

"Bunu Layla'dan duymak istiyorum. Ben olmayan bir adamla randevundan ne kadar keyif aldığını söyle."

Joe konuşmaya başladı, sonra durdu. Bakışlarıyla karşılaşmak istemiyorum ama bana baktığını hissedebiliyorum. "Kim bu adam, Layla? Erkek arkadaşın falan mı?"

Başka seçeneğim yok. Yemeğimi tükürmem gerekiyor, çünkü boğazımdaki daralmayı aşarak yutkunmamın imkânı yok. Kucağımdaki bez peçeteyi kaptığım gibi, her ikisine de sırtımı dönüp beni garip bir soruya cevap vermekten kurtarması gereken yarı çiğnenmiş yemeği tükürürken bir parçam utançtan ölüyor.

Peçeteyi toparlayıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve ağzımın kenarlarını bezin kirlenmemiş bir köşesiyle siliyorum, sonra da karşımdakine dönüyorum. "Leif," diyorum yüzüme nazık bir gülümseme yerleştirerek. "Ne hoş bir sürpriz."

Gözleri kararıyor. Artık berrak mavi değiller. Okyanusun derinlikleri kadar karanlık. Fırtınalı ve tehlikeliler ve bende soyunup bedenimi ona bir adak gibi sunma isteği uyandırıyorlar.

Bence Meksika şu anda iyi bir seçenek. Ya da belki bir sığınma evi. Belli ki aklımı kaçırmışım.

"Şarap, efendim?" Garson beliriyor, ellerini arkasında kenetlemiş, yüzü profesyonellik maskesiyle kaplı.

Restoranlarda çalıştım. Aslında Leif'in şarap isteyip istemediğini sormadığını biliyorum. Bize bakan ve neler olabileceği hakkında dedikodu yapan mutfak ve garson ordusu için bilgi topluyor.

Leif hiç duymadığım bir şarabın adını ve yılını sayıklıyor, çünkü belli ki en iyi mahsulü biliyor ve iyi bir restoranın bunu taşımasını bekliyor. Görünüşe göre öyle, çünkü garson ona saygılı bir selam veriyor ve koşarak uzaklaşıyor.

"Layla," diye tısladı Joe. "Kim bu herif?" "Bu Leif. Leif, Joe."

Bir duraksamadan sonra, adamlar sanki bu şimdiye kadarki en korkunç durum değilmiş gibi titriyorlar.

Joe öfkeli ve şaşkın görünüyor. Leif tamamen rahat görünüyor ama içindeki öfkeyi hissedebiliyorum. Garson yeniden ortaya çıkıp şarabı kabul etmek için başını sallamadan önce tadına bakma numarası yaptığında, Leif acele etmiyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Bu beni kıvrandırıyor, çünkü açıklanamaz bir şekilde tahrik oluyorum. Kibrinden ve şarabını yudumlama şeklinden tahrik oluyorum. Eldivenlerini masaya dizişinden ve tahtında bir kral gibi oturuşundan tahrik oluyorum. Ne zaman hareket etse üzerime sinen kokusunun ipeksi telleri beni tahrik ediyor.

Ben de öfkeliyim. Buranın sahibiymiş gibi buraya girmeye nasıl cüret eder? Davet edilmiş gibi oturmaya nasıl cüret eder? Yıllardır çıktığım ilk randevuyu, sırf bana sahipmiş gibi hissettiği için bölmeye nasıl cüret eder?

Ne? A. *Dick*. Kibirli, çekici bir pislik, asla ve *asla* öpüşmeliydim.

Ama Emma haklıydı. Ben de Joe'yla asla çıkmamalıyım. Onun iyi bir erkek arkadaş olacağını söylerken kendime yalan söylüyordum. Kendime onun bir oyuncak ayı gibi sevimli olduğunu söylediğimde boşa kürek çekmiştim. Asla yürümeyeceğini içten içe bildiğim halde onunla çıkmam acımasızlıktı.

Sonunda gözlerimi kaldırdım ve Joe'nun bakışlarıyla buluştum. Bir an bana bakıyor, sonra soluyor. Dilini şaklatıyor ve peçetesini buruşturup masanın kenarına fırlatıyor. "Bu saçmalık," diye homurdanıyor, sonra kalkmak için sandalyesini geriye itiyor. Bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Açıklayabilirim." Ama ne diyecektim ki?

"Zahmet etme, Layla." Cüzdanına uzanıyor ve masanın üzerine birkaç banknot atıyor. İtiraz etmeye çalışıyorum, ama Joe çoktan ceketini kapıp uzaklaşıyor.

Restorandaki tek ses çatal bıçakların hafif şingirtısı. İnsanlar önce bana, sonra Leif'e, sonra da kapıya bakıyor. Yanaklarım yanıyor, utanç, öfke ve mahcubiyet içimde savaşıyor.

Leif ise orada öylece oturmuş, şarabını yudumluyor, Anna Wintour'un vasatın altındaki bir defilesinde olduğu gibi sıkılmış ve aristokrat görünüyor.

"Sen," diye başlıyorum, sesim alçak bir tıslamaya dönüşüyor. "Çok cesursun."

Leif gözlerini kırptırır, şarabını döndürür ve bir yudum alır. Bardağı tam olarak aldığı yere bırakıyor. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

"Ben mi?" Sesim yan masadakilerin göz atabileceği kadar yüksek. Tekrar alçaltıyorum. "Neyi yanlış yaptım ben?"

"Başka bir adamla çıkman yirmi dört saat mi sürdü? En azından kırk sekiz değerinde olduğumu umardım."

"Oh, özür dilerim. Büyük Leif Sorensen ile sarhoşken yaptığım bir öpüşme seansının bir daha kimseyle çıkmama engel olduğunu bilmiyordum."

"Beyefendinin tabağını temizleyeyim mi?"

Garsonun sorusuyla sıcıyorum, döndüğünü fark etmemiştim ama Leif sadece başını sallıyor. "Teşekkür ederim," diyor. Sonra da kendine yemek sipariş etme cüretini gösterdi. Ona anlamsızca bakıyorum, çenem yere kadar sarkıyor, ta ki garson tekrar selam verip uzaklaşana kadar, bu noktada Leif nihayet bakışlarımla buluşuyor.

"Ne yapıyorsun?" Diye bağırdım.

"Acıktım," diyor, "o yüzden günün risottosunu sipariş ettim." Garsonu geri çağırıyor ve buruşmuş, kirlenmiş peçeteme başıyla işaret ediyor. "Peçeteyi değiştirebilir misiniz lütfen? Bu kirli gibi görünüyor."

"Elbette efendim," diye yanıtlıyor garson, ben itiraz edemeden peçetemi kapıyor. Peçeteyi almasını engellemek için bir nedenim olduğundan değil, ama bir şeyi protesto etmem gerektiğini hissediyorum. Herhangi bir şeyi. Her şeyi.

"Çok cesursun." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve şarabımı alıyorum. Bardağın kenarından kaşlarını çatarak bir yudum aldığımda Leif'in gözlerinde bir eğlence parıltısı belirliyor.

Eşyalarımı alıp buradan gitmeliyim. Leif'in annesine işini o zarif kıcına sokmasını söylemeliyim çünkü onun ailesiyle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Leife kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir randevuyu bölmeye hakkı olmadığını söylemeliyim.

Dün, Leif'le olan işim sona erdi ve iyi ki kurtuldum. O bir bela. Birkaç dakika önce bir topak makarna ile yaptığım gibi beni çiğneyip tükürecek. Sonunda zarar görecektik tek kişi *benim*.

Ama olduğum yerde kalıyorum çünkü Leif'in yakınlığı enerji ve şehvetle dolmama neden oluyor. Şarabı bırakmadan önce bir yudum daha alıyorum, dün gecenin tekrarlanmasını istemiyorum. Bu gece sarhoş olmayacağım. Kötü kararlar vermeyeceğim.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Leif, gözleri vücudumda gezinirken. Yüzü bir an için sertleşiyor, sonra kendini gevşemeye zorladığını görüyorum. "İçeri girdiğimde, başka bir adam için giyinmiş olduğunu görünce... hoşnutsuz oldum."

Bardağımı yere bıraktım ve kaşlarımı çattım. "Memnuniyetsiz mi? Sanırım aradığınız kelime öfkeli. Öfkeli. Üzerinde hiçbir hak iddia etmediğin bir kadını çalgınca kıskanıyor ve sahipleniyorsun."

Leif cevap vermek yerine elini bana doğru uzatıyor. Parmak uçları yüzüme dokunup elmacık kemiğimden saç çizgime kadar iz sürerken olduğum yerde donup kalıyorum. Bir parmağını kulağımın kabuğunda ve çenemde gezdiriyor ve ben vücudumdan geçen ürpertiği gizleyemiyorum.

"Özür dilerim," diyor.

"Hayır, değilsin." Kızgın kalmaya çalışıyorum ama her dokunuşta, her bakışta, her kelimedede içimdeki sıcaklık dışarı sızıyor.

Bu adam tehlikeli. Bana onu uzaklaştırmam için tüm nedenleri unutturuyor. Bedenimin kontrolü ele almasını sağlıyor. Bana kendimi

Sadece ona yakın olduğum için sarhoş oldum. şimdi bile, ona doğru eğilme dürtüsüne direnmek zorundayım. Ellerini üzerimde istiyorum, her yerimde. Onu dün öpüştüğümüz gibi öpmek istiyorum.

"İyi," diye cevaplıyor Leif bilmiş bir sırıtışla. "Üzgün değilim."

Risotto'su geldi ve kendi yemeğine dalmadan önce yemeğimi yemeye devam etmem için bana el sallıyor. Bir anlık tereddütten sonra tekrar yemeye başladım.

Ve işte bu şekilde kendimi kaçınmaya çalıştığım adamla bir akşam yemeği randevusunda buldum.

LAYLA

LEIF tatlı olarak TIRAMISU sipariş ediyor ve yemeği bitirmek için birkaç kahve içiyoruz. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranmakta ısrar ediyor ve ben de keyifle kızgınlık arasında garip bir arafta kalıyorum.

Restorandan ayrılıp Leif beni binama kadar geçirdiğinde ona dönüp başımla onaylıyorum. "Yemek için teşekkür ederim. İyi geceler." Arkamı dönüyorum ama Leif'in buna tahammülü yok. Elimini tutup beni döndürüyor ve göğsüne çarpana kadar çekiştiriyor.

"Layla," diye hırlıyor.

"Bırak beni," diyorum ama nefes nefese ve muhtaç bir sesle. "Hayır."

Sonra elini çenemin üzerinde kaydırıyor, yüzümü eğiyor ve beni öpüyor - ve lanet olsun bana, ama onun içinde eriyorum. Bunu istiyorum. Leif'in kollarının etrafımda olmasını, kokusunun beni sarmasını, sıcaklığının beni kışın soğuşundan korumasını istiyorum. Bu geceki öfke ve kızgınlığıma rağmen gerçeği kendimden saklayamıyordum; randevumu bozduğu için minnettar hissediyordum. Birlikte yemek yediğim kişinin o olmasını *istiyordum*.

Leif ne zaman yanımda olsa, kendimi güvende hissediyorum. Artık bir kasırganın içinde durup hayatımı irademin gücüyle bir arada tutmaya çalışmıyorum. Artık kız kardeşime bakabilecek ve büyükannemle büyükbabamı evlerinde tutabilecek tek kişi ben değilim. Leif yanımdayken, nihayet, *nihayet* sırtımı yaslayabileceğim biri var.

Bu ne kadar aptalca? Gideceğini biliyorum. Benden sıkılacak. Hayatına devam edecek. Leif Sorensen gibi erkekler -Leif Sorensen gibi *varisler*- benim gibi işi sınıfından kadınlarla birlikte olmuyor. Üniversite diplomam yok.

emeklilik hesabım ya da varlığa benzeyen herhangi bir şeyim yok. Sürekli finansal felaketin eşiğindeyim.

Ama belki şu an için -bu gece için- Leif'in isteyebileceği türden bir kadınmışım gibi davranabilirim. Kendime onun benimle ilgilenmekten hoşlandığı kadar benim de onunla ilgilenmekten hoşlandığımı söyleyebilirim.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez içimde bir şeyler yumuşuyor. Leif karşılık olarak hırlıyor, öpücüğü derinleştiriyor ve beni sert, sıcak vücuduna inanılmaz derecede yaklaştırıyor. Yeni tasarım puffer ceketim elinin altında yoğunlaşıyor, kollarım boynuna dolanmak için hareket ediyor.

"Kapıyı aç, Layla," diyor Leif dudaklarıma karşı. "Seni evime götürürdüm ama şu anda sana ihtiyacım var. Bu şekilde araba kullanamam. Aklımı kaçırmama neden oluyorsun."

Ben mi yapıyorum? Bunu ona ben mi yaptım?

"Evet," diye cevap veriyorum, çünkü tabii ki kapıyı açıp onu hemen, şu anda, gecikmeden yukarı çıkarmak istiyorum.

Ellerim titriyor ama ön kapıyı açmayı başarıyorum. Daireme varmadan önce merdiven boşluğu ve koridorlardaki lekeleri ve yıpranmaları görmüyorum bile. Birkaç dakika içinde kapıdan içeri yuvarlanıyoruz. Leif kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyor ve sürgüyü çevirmek için geriye uzanıyor, sonra dudakları yine benimkilerin üzerinde.

Ceketimi çıkarıyor ve dikkatsizce yıpranmış, el yapımı kanepemin üzerine atıyor. Sonra elleri kollarımda ve boynumu, omuzlarımı, tulumumun Bardot yakasına kadar her yerimi öpüyor. Uzun kolları kollarımı sıkıyor ve ikinci bir deri gibi vücuduma yapıştığını biliyorum. Leif'in elleri kalçalarımın gidiyor, sonra yukarı kayarak göğüslerimi avuçluyor. İnliyor. "Kafasını koparmak istedim," diye homurdanıyor, dudakları köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor. Beni en yakın duvara doğru iterken elleri göğüslerimi yoğuruyor.

"Onu sandalyeden kaldırıp suratını dağıtmak yerine sana doğru yürüyüp oturmak için kendimi kontrol etmem gerekti."

Leif'in sesi törpülenmiş gibi ve farkındalıkla derimin karıncalanmasına neden oluyor.

Beni tahrik etmemeli ama ediyor.

Sırtım duvara çarpıyor ve ellerim omuzlarına doğru uçuyor. Bir dizini bacaklarımdan arasına sokuyor, kalçalarımı kavırıyor ve göbeğimi kalçasına bastırarak şekilde beni yukarı kaldırıyor. Parmaklarımdan ucundayım, duvara yapışmış durumdayım ve durmaya karar verirse ölecekmişim gibi hissediyorum.

Tanrı yardımcım olsun, ama şu anda böyle hırpalanarak boşalabilirim. Bu şekilde ele geçirilmekten.

Kalçalarım ben farkında olmadan hareket etmeye başlıyor, bedenim ihtiyacım olan sürtünmeyi arıyor. Leif boğazının arkasından minnettar bir ses çıkarıyor, çenemi, yanaklarımı, dudaklarımı öperken elleri göğüslerime gidiyor.

"Çıkman gereken tek erkek *benim*." Göğsümü yoğuruyor, tüm sinir uçlarıma elektrik gönderiyor. Parmaklarının ucu üstümün yakasının üstündeki çıplak tenime değiyor, bu hafif dokunuş neredeyse aklımı kaçırmama yetiyor.

"Sen kibirli bir pisliksin," diye soluyorum, kalçalarım gıcırıyor, aklım başımdan gidiyor.

Leif bir elini kalçama götürüyor, hareketlerimi daha sert ve sert olması için yönlendiriyor. Günah ve tehlike vaat eden bir sesle, "İşte olacaklar," diyor bana. "Boşalana kadar bacağıma bineceksin. Tam burada." Sözlerini, kalçalarımı hareket ettirerek kalçasının sert kasına daha sert sürtünmemi sağlayarak noktıyor. "Sonra ellerimi ve ağzımı kullanacağım, ta ki sen benden başka tüm erkekleri unutana kadar. Sonra seni becereceğim ve sen de *benim* adımı haykıracaksın. Anlaşıldı mı?"

Gözleri karanlık. Fırtınalı. Ama elleri-oh, elleri sihirli. Bir eli kalçamda, beni amansızca orgazma yaklaştırırken, diğer eli üstümü ve sütyenimi aşağı çekiyor. Başını omzumun kıvrımına gömüp göğsümü avuçluyor. Meme ucum avucunun içinde sertleşiyor ve başparmağıyla işaret parmağı arasında oynattığında nefesim kesiliyor, sıcaklık her duyuma yayılıyor.

"Leif," diye soluyorum, midemin çukurundaki sıkı düğüm daha sıkı, daha sıcak, daha ısrarcı hale geliyor.

Yanıt olarak homurdanıyor ve beni duvara daha sıkı yapııştırıyor. İki elini kalçalarımın götürerek beni bacağına yaslıyor ve başını geriye çekerek ağırlaşmış gözlerle beni izliyor.

Buna direnmeliyim, değil mi? Hayatıma sahipmiş gibi girdi ve şimdi de *bana* sahipmiş gibi davranıyor. Ama oh, bu iyi hissettiriyor. Göbeğim bacağının sert düzlemine sürtünürken orgazmım bana doğru koşuyor, dantelin sürtünmesi ve kotumun dikişi tam ihtiyacım olan yere çarpıyor. Onun sıcaklığı, kokusu ve benimkine bastırılmış vücudunun hissiyle çevrili olmanın ne kadar iyi hissettirdiği dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Ve bir şekilde tamamen giyinik olmak ve seks yapıyormuş gibi hissetmek kirli hissettiriyor. Leif'in gözlerinin üzerimde olması, orgazma ne kadar yakın olduğumu bilmesi.

"Benim için gel, Layla," diye emretti ve ben de geldim.

Orgazmım içimde bir şimşek gibi çakıyor, kalçalarım daha hızlı sallanırken sırtım kamburlaşıyor, bedenim zevkin her zerresini arıyor. Uçuyorum

Kollarının arasında, tamamen giyinik bir şekilde, bacaklarımın arasına soktuğu kalçasından başka bir şey olmadan duvara yaslanmışım.

Zevkimin parlak yoğunluğu içinde onun adını sayıkladığımı fark ediyorum ve o da sert, onaylayıcı bir ses çıkararak içimde başka bir zevk heyecanı fişkirtiyor.

"Güzel," diyor, sesi neredeyse bir iş adamı gibi çıkıyor. Kalçasını bacaklarımın arasından çıkarıyor ve ayaklarım tekrar yere değiyor -çünkü belli ki bir noktada beni bacağının üzerinde o kadar yükseğe kaldırmış ki yere değmiyordum bile. Ona doğru yığılıyorum ve kolları beni yumuşakça, neredeyse şefkatle sarıyor.

Leif eğilerek beni kollarının arasına alıyor ve başımı omzuna yaslamaktan başka bir şey yapamıyorum. Dairenin içinde yürüyor ve ayakkabılarının yere vururken çıkardığı ses Leif'in hâlâ giyinik olduğunu fark etmemi sağlıyor. Ceketini bile çıkarmamıştı.

Beni yatağa yatırıyor ve ceketini çıkarıp sandalyemin üzerine koyarken ağır göz kapaklarının arasından onu izliyorum. Hareketlerinde hiç acele yok. Gömleğinin manşetlerini açarken yan gözle bana bakıyor ve dilini şaklatıyor. "Bu gece üzerimde uyuyakalmana izin vereceğimi sanma, Layla. Seninle işim bitmedi."

Manşetlerini çözen Leif, gömleğinin alt kısmını pantolonundan çıkardı. Tüm düğmelerini açmak yerine, sadece üstteki iki düğmeyi açıyor ve gömleği silkeleyip sandalyemin arkasına koyarak başının üzerine çekiyor.

Bunun kontrolü sağlamak için bir teklif olduğunu fark ettim. Restorana yavaşça yürümesi ya da eldivenlerini bilinçli bir şekilde çıkarması gibi. Yavaş hareket ediyor çünkü kendini istediği kadar hızlı bırakırsa kopacak.

Bunun farkına varmak midemde sıcak, ağır bir farkındalık düğümlenmesine neden oluyor. Göğüslerim ağırlaşıyor ve meme uçlarım sütyenimin altında zirve yapıyor. Leif kontrolü kaybetmeye çok ama çok yakın.

O hareket ettikçe göğsündeki ve omuzlarındaki kasların gevşemesini izliyorum ve artık uykuya dalma riskim olmadığını biliyorum. Vücudum yeniden dikkat kesiliyor, sergilenen tüm o güzel erkek etini görünce nefesim kesiliyor. Daha iyi görebilmek için yatakta sürünerek doğruluyorum, Leif ayak bileklerimden tutup beni tekrar aşağı çektiğinde irkiliyorum.

"Kıpırdama," diye geveliyor, beni izliyor, başparmakları kotumun paçasının altından kayarak ayak bileği kemiğimin arkasındaki yumuşak, hassas deriye dokunuyor. Bacağımdan yukarı doğru bir zevk sarsıntısı gönderiyor.

"Acele et o zaman," diyorum bir kolumu başımın arkasında kıvrarak. Diğer elim kotumun düğmesine gidiyor ve Leif'in gözleri avını izleyen bir yırtıcı hayvan gibi bu hareketi takip ediyor.

Kendimi tehlikeli hissettiğim için düğmenin kenarını parmağımın ucuyla daire içine alıyorum, sonra da açıyorum. Leif'in elleri bir anda üzerimde, kotun fermuarını açıyor ve kalçalarımın çekip çıkarıyor. O kıymetli kontrolün parçalanmasıyla kötü kabaca bir kenara fırlatıyor.

Elleri bacaklarımdan zıbının kenarına doğru kayıyor ve kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. Tulumun kenarını kalçalarımın üzerinde ve bacaklarımdan arasında izliyor, dokunuşu beni ürpertiyor.

Bu konuda onun kadar çaresiz değilmişim gibi davranmaktan bıktığım için dizlerimi iki yana açıyorum. "Bu bir zıbın. Köşebent kısmında çıtçıt var."

Elinin sert bir hareketiyle çıtçıt açılıyor. Nefesim kesilirken, ağgözlü kalçalarım bir kez daha dokunuşa karşı sallanırken avucuyla bacaklarımdan arasındaki boşluğu kapatıyor.

Ama Leif elini çekerek, tulumumun altına giydiğim külotun kenarını inceledi. Çift külot çizgisinden kaçınmak için giydiğim bir tanga.

"Çok küçük külotlar giyiyorsun," diyor, parmak ucu tangamın lastiğinin altından kayarak onu kalçama yapııştırıyor. Küçük acıyla nefesim kesiliyor, zevk hemen peşinden geliyor. "Bunu onun için giydin."

"Onu *kendim* için giydim, seni kalın kafalı pislik."

Leif kıvrık bir parmağıyla bir boğumunu dikiş yerimde gezdiriyor. Gözlerimi kapatıp soluk soluğa kalıyorum, bu alay ve bekleyişin beni duvara yaptırdığında hissettiğim akılsız şehvetten daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu merak ediyorum.

Evet, bu adam tam bir bela. Beni kendine çekiyor, onunla yatakta olmanın nasıl bir şey olduğunu asla unutmayacağımdan emin oluyor - çünkü başka hiçbir erkek beni bu kadar tahrik etmemişti.

Parmak eklemi külotumun köşebendi boyunca gidip geliyor, aşağı inmeden önce klitorisimin etrafında dönüyor. Bu yeterli değil ve inliyorum ama Leif'in acelesi yok gibi görünüyor. O çıldırtıcı vuruşları yapmaya devam ediyor, yavaş ve istikrarlı, tekrar tekrar.

"Leif," diye yalvarıyorum, külotumun üzerinden klitorisime nazıkçe dokunurken kalçalarım sarsılıyor. Bu yeterli değil. Çok fazla.

"Bana ne istediğini söyle."

"Sen," diye nefes nefese kaldım. "Seni istiyorum."

Bakışlarımla buluşuyor, dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılıyor. Sonra ellerini belimin altından geçirerek beni ters çeviriyor, sonra da ellerime ve dizlerime doğru çekiştiriyor. Güçlü bir eliyle göğsümü yatağa doğru itiyor, diğer eliyle de tangamı uyluğumun ortasına kadar indiriyor.

Sonra eli tam istediğim yerde, uyarılmamın ıslaklığı boyunca uyluklarımın tepesindeki hassas tomurcuğa kadar okşuyor. Arkamda diz çöküyor, kemerinin tokası kıcıma soğuk geliyor, bir eliyle beni tutarken diğer eliyle bacaklarımın arasındaki boşluğa zarar veriyor.

İçimde bir parmak kaydırıyor ve ben daha fazlasını istiyorum. Akılsızca, ona tam olarak bunu söylüyorum, o da bana bir parmak daha veriyor, ateşim yükselene kadar beni okşuyor. Homurdanıyorum, inliyorum, inliyorum, kalçalarım daha fazlasını ararken çarşafları kavriyorum, Leif bana cesaret verici sert sözler söylüyor.

Bu utanmazca. İffetsiz. Tamamen ahlaksızca ve her dakikasına bayılıyorum. İlk seferden daha sert boşalıyorum, vücudum parmaklarının etrafında kenetlenirken, daha büyük bir şey isterken nefessiz bir ilahiyle onun adını haykırıyorum.

Parmaklarını çekip arkamı kızdırmak için yukarı doğru sürüklemelerine izin verdiğinde, dokunuşa doğru eğildim. İnliyor, parmaklarını büzülmüş giriş boyunca kaydırıyor. Hiç kimse bana bu kadar yakından, bu kadar küstahça dokunmamıştı. Her şey beni tahrik ediyor. Bedenim kontrolümden çıktı ve beynim binayı terk etti. Şehvetimin sisi arasında belli belirsiz bir kemer tokası sesi duyuyorum, ardından bir fermuar sesi.

"Sana ihtiyacım var, Layla," diyor Leif, sesi hiç duymadığım kadar sert. "Sana ihtiyacım var, lütfen."

"Ben de," diye nefes alıyorum. Kalçalarımı ona doğru hareket ettiriyorum ve dizlerimi açmaya çalışıyorum ama külotum daha fazla genişlememe izin vermiyor. Beynim bulanık, şehvet, hormonlar ve arzulardan oluşan büyük bir karmaşa. Unuttuğum bir şey var. Önemli bir şey.

Leif'in siki ıslaklığıma doğru kayıyor ve ben bir inilti çıkarıyorum. *Artık* onu içimde istiyorum. Kalçalarım ona karşı sallanıyor ve sert bir inilti çıkarıyor, sonra küfrediyor. Bir an sonra cüzdanı komodine çarptı.

"Prezervatifim yok." Kelimeler gırtlaktan geliyor.

Prezervatif. Doğru. Önemli olan buydu. Tamam, prezervatif yok. İyice düşünmeye çalıştım. Hiç yok, çünkü yıllardır seks yapmadım ve küçük kız kardeşimle paylaştığım daireye kimseyi getirmiyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, vücudum bir aşağı bir yukarı hareket ederken parmaklarım çarşaflara dolanıyor, siki yarığımı aşağı yukarı okşuyor. Çok iyi hissettiriyor, ama iyi değil

Yeterince. Beynim pelte gibi. Tek bildiğim onu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar içimde istediğim.

"Um," diyorum, zevkten aklım başımdan gidiyor, siki klitorisime karşı öyle bir sallanıyor ki konuşma yeteneğimi kaybediyorum. "Uh..."

"Çekileceğim," diyor Leif, elleri kalçalarımda sıkılaşıırken nefesi sertleşiyor, siki bacaklarımın arasında çıldırtıcı bir ritme doğru hızlanıyor. "Tamam mı? Ben temizim."

Bunu protesto edip durdurmalıyım, çünkü ben sorumluyum. Bebeklerin nereden geldiğini biliyorum. Ama sikinin kadife kaplı çeliği uyarılmışlığımın içinde kayıyor ve yıllardır seks yapmadım ve beni iki kez *çok sert boşalttı* ve onunla dolmak ne kadar iyi hissettirecek? Hiç bu kadar güvende, sevilmiş, el üstünde tutulmuş ve tahrik olmuş hissetmemiştim ve hayat dediğim bu angarya içinde birazcık zevki hak etmiyor muyum?

"Layla?" Geri çekiliyor, siki benden uzaklaşıyor.

Bir an ve bir sonraki an arasında, artık fermuarını tenimde hissedemiyorum. Kalçalarını kalçalarımda hissedemiyorum, sikini şişmiş dudaklarımda hissedemiyorum. Elleri kalçalarımın kaymaya başlıyor ve dudaklarımdan kaçan hıçkırığa engel olamıyorum. "Geri gel," diye bağıriyorum. "Seni içimde istiyorum. Lütfen. Şimdi."

"Siktir," diye inliyor Leif, elleri tekrar kalçalarımda sıkılaşıyor ve sonra içime giriyor. Kabzasına kadar gömülürken siki beni ikiye bölüyor. İkimiz de şaşkınlıktan ya da zevkten ya da her ikisinden birden donakalıyoruz.

"Oh," diye nefes alıyorum, şaşkınlık ve şok karışımı. Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum ama hiç *bu kadar* iyi hissettirdiğini sanmıyorum.

Ve sonra hareket etmeye başladı. Sert, keskin itişler beni ona karşı zıplatıyor, her penetrasyonda küçük nefesler bırakıyor. Her itişinde homurdanıyor, sanki ikimiz sözcüklerin çok ötesinde vahşi, hayvani bir şeye dönüşmüşüz gibi.

Eli omzumu kavramak için omurgamdan yukarı kayıyor ve daha derine, daha sert itmek için kaldıraç kullanıyor.

Yoğun ve hızlı ve o kadar iyi hissettiriyor ki çarşafı kavrayıp tutunmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ağzımdan elime salya damladığında çığlık attığımı fark ediyorum ama silemiyorum çünkü stratosfere doğru uçuyorum. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha yoğun. Nefes alamadan, düşünmeden, vücudumu saran zevkten başka bir şey yapamadan çırpınırken vücudumda ısı patlıyor.

Leif'in eli omzumda sıkılaşıyor, homurtuları adımı haykırırken daha da sertleşiyor ve sonra tohumları arkama, göbeğime, kalçalarımın arkasına sıçramadan bir an önce içimden çekilince hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla haykırıyorum.

Sonra sersemlemiş bir halde yere yığılıyorum ve bunu asla ama asla atlatamayacağımı fark ediyorum.

LEIF

Kendime gelmem birkaç dakika aldı. Yatağın üzerinde diz çökmüş, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken vücudum uğulduyor.

Seks daha önce hiç böyle olmamıştı. Bu kadar yoğun. Çok zevkli. Yani... *Çok fazla.*

Düşünceler kafamda dolaşmaya başladığında, kendime ve Layla'ya bakıyorum. O andan itibaren iç çamaşırimi tekrar giymem, banyoyu bulmam ve ona yaptığım pisliği temizlemek için bir bez almam sadece bir dakikamı alıyor. Bezi kalçalarının üzerinde gezdirirken sersemlemiş bir inilti çıkarıyor ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını tuhaf bir şekilde farkına varıyorum.

Bunu istiyorum. Onu. Bizi.

Kumaş bir kenara bırakılıp pantolonumu çıkardıktan sonra, Layla'nın yanındaki yatağa tırmanıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Göğsüme sokuluyor ve bir kolunu üzerime atıyor, nefesi köprücük kemiğime değiyor.

"Şey," diyor, gözlerini tekrar tekrar kırıştırırken kirpikleri omzumu gıdıklıyor.

"Evet," verebildiğim tek cevap bu.

"Başka erkeklerle daha sık çıkmalıyım."

Siyah bir kıskançlık okuyla, sonra kayboldu. Kahkahalar içimi kaplarken göğsüm titremeye başlıyor. Layla da benimle birlikte kıkırdıyor, parmakları rahat bir samimiyetle göğsümde geziniyor.

"Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

"Ne? Başka erkeklerle çıkmam gerektiğini mi?"

"Layla." Düşük bir hırıltı olarak çıkıyor.

Başını kaldırdı, yüzünde melek masumiyetinde bir ifade vardı. "Beni Joe'yla görmekten hoşlanmadıysan, beni bu kadar iyi ödüllendirmemeliydin."

Hızlı bir hamleyle onu sırt üstü yatırıp kollarını başının yanında birleştiriyorum. O büyük, kaygısız kahkahasını atıyor, gözleri altımda parıltıyor ve vücudum yeniden canlanıyor. Kalbim güm güm atarken, başka şeyler de dikkatimi çekiyor.

Bu diğer kadınlarla yaptığım sevişmelere hiç benzemiyor. Diğer kadınlarla, ana olay bittiğinde, ilgimi hemen kaybediyorum. Ama bu... Layla ile geçirdiğim her saniye daha fazlasını istememe neden oluyor.

Tahrik olduğumu hissediyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu hızlı bir iyileşmeydi."

"Beni deli ediyorsun."

"Hislerimiz karşılıklı," diyor, dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Ama hoşuma gitti. Yine de..." Aramıza bir bakış atıyor. "Eğer bu tekrarlanacaksa, çekip çıkarma yönteminden başka bir şey bulmamız gerekiyor."

"Evet," diye cevap veriyorum, ama vücudum umursamıyor gibi görünüyor, çünkü sikim daha da şişiyor. Kalçalarının ve arkasının tohumumla kaplı görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor ve tek istediğim bunu tekrar yapmak. Onu işaretlemek. Ona sahip olmak.

Layla'nın dizleri beni aralarına almak için açılıyor, kalçaları bana karşı yumuşak bir şekilde dönüyor. Göz kapakları yarıya kadar iniyor, nefesi boğazında düğümleniyor.

"Şimdi dışarı çıkıp prezervatif almalıyım," diyorum kalçalarım onunkilere doğru hareket ederken.

"Evet." Sırtını dikleştirip göğüslerini öpmem için bana uzatıyor ve ben de öpüyorum. Üstünü sertçe çekiştirerek güzel pembe meme ucunu ortaya çıkardım ve ağzıma aldım. Parmakları beni göğsünde tutmak için saçlarımın arasına girdiğinde, hiçbir yere gitmeyeceğimi anlıyorum.

Bu ben değilim. Eski sevgilim Isla'ya hamile kaldığından beri paranoyaya varacak kadar dikkatliydim. Ancak bugün beynim tüm muhakeme yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyor, çünkü tek düşünebildiğim Layla'nın altımdaki yumuşak, esnek vücudu, teninin tadı ve içinde olmanın verdiği yoğun zevk.

Elleri sırtımı düzleştirip boxer-şortumun eteklerini ittiğinde, sağduyuyla olan savaşı çoktan kaybetmiştim. Bu sefer, içine girdiğimde yüzünü görebiliyorum - gözlerinin hafifçe genişlemesi, yüzünün

Dudaklarım aralanıyor. Bu kalbime yapılan bir başka saldırı, karşı koyacak gücüm yok.

"Çok güzelsin," diye nefes alıyorum itişler arasında, çenemi göğsüme indirirken içimi bir coşku kaplıyor. Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi. Şimdiye kadar sahip olduğum herkesten daha iyi.

Parmakları göğsümde, omuzlarımda, çenemde geziniyor. "Sen de öylesin."

Sonra onu öpüyorum, bedenlerimiz birleşiyor ve seks daha önce olduğundan daha fazla bir şey haline geliyor. Birbirine dolanan uzuvlar, ateşli dokunuşlar, derin öpücükler ve daha önce hiç yaşamadığım türden bir yakınlık. Onu beni hayatta tutacak tek şeymiş gibi öpüyorum ve altımda yumuşak bir çığlık attığında, vücudu bir yay kirişi gibi gerginleştğinde, neredeyse kendimi unutuyorum.

Çok az bir farkla kendimi onun içinde patlamaktan alıkoyuyorum. Kalçalarını, karnını, bacaklarının arasındaki parlayan boşluğu kirpiklemek için çekiyorum ve bu yeterli olmuyor. Göğsümde bir hayal kırıklığı titreşiyor, çünkü tek yapmak istediğim onu içten ve dıştan işaretlemek.

Barbar, aşağılık, hayvani. İçimden geçen dürtüler güçlü olduğu kadar alışılmadık da. Onu tohumlarımla doldurmak istiyorum. İçine bir bebek koymak istiyorum. Onu kendime bağlamak istiyorum, geri dönülmez bir şekilde, sonsuza dek benim.

Ama sis dağılınca kendime geliyorum. Onu ne hale getirdiğime bakıyorum, tekrar ve tekrar ve tekrar yapmak istiyorum.

Layla dirseklerinin üzerine kalkıyor ve dudaklarını yana bükerek hasarı inceliyor. "Bu sefer bir bezin işe yarayacağını sanmıyorum," diyor. "Bir duşa ihtiyacım var."

"Özür dilerim," diye nefes nefese

sırtüstü yatıyorum. "Hayır, değilsin."

Bakışlarını karşılıyorum ve sırtıtıyorum. "Pek sayılmaz, hayır."

Gülüyor ve sonra yatak odasından çıkıyor. Bir an sonra düşün başladığını duyuyorum ve yatağa uzanıp etrafımdaki odaya bakıyorum. Layla'nın dolabı yarı açık, giysiler askılardan düzgünce sarkıyor, dolabın zemini ise ayakkabı karmaşasıyla kaplı. Kapının arkasında asılı bir garson önlüğü, yerde bir saç kurutma makinesi ve şifonyerin üstünde birkaç şişe parfüm var. Düzenli ama yıpranmış. Duvarlarda endişe verici çatlaklar var ve pencereler kışın soğuşunu pek engellemiyor.

Layla'ya daha fazlasını vermek istiyorum. Ona hayatın ne kadar güzel olabileceğini göstermek ve paranın satın alabileceği en iyi şeylerle onu şımartmak istiyorum. Dün gece, Layla'nın ailesini omuzlarında taşıdığını öğrendim. Onu da taşıyacak biri olmalı.

İster ona bakan tek erkek olmak gibi bencilce bir arzu olsun, ister daha takdire şayan bir şey, ona bana güvenebileceğini göstermek istiyorum. Bu duygu göğsüme sert bir şekilde çarpıyor, sanki gökten düşen bir ağırlık beni yatağa yapııştırıyor. Layla'nın yanında olmak istiyorum. Hayatının geri kalanında her gün o güzel haliyle gülmesini ve gülümsemesini istiyorum ve bunun onu mutlu ettiğim için olmasını istiyorum.

Bugün bir şey paylaştık, var olmadığını düşündüğüm bir şey. Hayatımın ne kadar soğuk ve kasvetli olduğunu fark etmemi sağlayan bir yakınlık, bir bağ.

Belki Layla ile onu aile hayatımdan ayrı tutmak zorunda kalmam. Isla'yı tanıyor ve zaten birbirlerini seviyorlar. Geçinmek için on yedi boktan işte çalışmak zorunda kalmaz. Kız kardeşinin üniversite borcu ezici olmazdı, hepsini ödeyebilirdim. Onun hayatını kolaylaştırabilirdim. Ne de olsa, benim net servetimle yüz bin dolar falan yuvarlama hatası sayılır.

Hayatımı çok fazla bölümlere ayırdım. Isla ile evdeki dünyam iş hayatımdan tamamen ayrı, o da aşk hayatımdan tamamen ayrı. Her bir dünya arasında uzun, demir barikatlar kurdum ve bu süreçte kendimi binlerce farklı insana böldüm.

Layla ile farklı bir gelecek görebiliyorum. Kızımla ilgilenen, iş hakkında konuşabileceğim ve uzun bir günün sonunda rahatlayabileceğim güzel bir kadınla aynı hayatı paylaştığım bir gelecek. Hayatımın birbirinden farklı tüm parçalarını bir araya getirebilirim - belki bu süreçte kendimi de bir bütün haline getirebilirim.

Çünkü gerçek bu, değil mi? Abby beni terk ettiğinden beri bir bütün olamadım. Eski karım küçük kızından ve benden uzaklaşmayı seçti. Bu beni kırdı ve düzeltilemez olduğumu düşündüm.

Ya her şey farklı olabilseydi?

Düşüncelerim aniden gelen bir çılgılık ve çarpma sesiyle bölündü; her iki ses de banyodan geliyordu. Bir anda ayağa kalktım ve yatak odasından çıktım.

LAYLA

DUŞ ÇOK GÜZEL BİR YER.

Özellikle *benim* duşum değil - burası 1970'lerden kalma, doğal taştan çok garip turuncu mantarlara benzeyen sahte mermer karoları ve ayaklarımın altındaki bezelye yeşili küvetiyle oldukça çirkin - ama yine de huzurlu hissettiren bir yer.

Özellikle de hayatımın en iyi seksini yapmışken.

Duşa ilk girdiğimde, Emma'nın duş başlığının tabanına sardığı koli bandına bakıyorum ve bunun yarın için bir sorun olduğuna karar veriyorum. Bugün, sadece haşlama sıcaklığında bir duş alacağım, vücudumu ve saçlarımı yıkayacağım ve bu hoş, orgazm sonrası hissin tüm varlığıma nüfuz etmesine izin vereceğim.

Bu planın ilk kısmı harika gidiyor. Duşu açıyorum ve başımı eğip akıntının altında gözlerimi kapatıyorum. Leif'in kapıda belirmesinden partinin son temizliğine ve Bayan Sorensen ile görüşmeme kadar bugün olan her şeyi düşünüyorum.

Duşun altında gülümsüyorum. Christine Sorensen korkunç biri. Dört bin dolarlık puffer ceketimin içinde neredeyse titriyordum, onu beklerken ellerim kucağımda kenetlenmişti. Patty arkadaş canlısıydı - kırklı yaşlarında, kişisel asistanlık işiyle gurur duyduğu belli olan bir kadın.

Bayan Sorensen yumuşak haki kahverengi bir kalem etek ve ipeksi bir bluz giyerek oturma odasına girdi. Saçı ve makyajı zevkli ve zarifti.

-Doğal güzelliğini vurgulayan ince dokunuşlar.

Leif'in bu kadar güzel olmasına şaşmamalı. Böyle genlerle başka seçenek yoktu.

Karşıma oturdu ve bana yıldönümü partisi için tüm gereklilikleri içeren deri ciltli bir dosya verdi. Torununun doğum günü partisine benzer, samimi hissettiren zarif bir etkinlik istiyordu. İşten çıkardığı etkinlik planlamacılarının hepsi ona düğün benzeri etkinlikler satmaya çalışmışlardı ve ona göre bu tamamen yanlıştı.

Özel bir akşam yemeği partisi, belki de kendisi ve kocası için anlamlı bir temaya sahip degüstasyon menüsü gibi bir şey önerdiğimde, Bayan Sorensen gülümsedi.

Neden tek bir doğum günü partisi planlamış yarı zamanlı bir dadının bu işi üstlenebilecek nitelikte olduğunu düşündü, asla bilemeyeceğim ama kendimi kanıtlama şansına sahip olmanın heyecanı tüm bedenimi sarmıştı.

Ama yapabileceğim gibi davrandım ve tıpkı Emma'nın istediği gibi, ücretimin toplam masrafların yüzde yirmisi olduğunu, ayrıca bin dolarlık bir başlangıç ücreti alacağımı söylediğimde kendimden oldukça emin görünmeye çalıştım.

Christine'in fazladan bin doların büyükannem ve büyükbabamın ilk yasal masraflarını karşılayacağını bilmesine gerek yoktu.

Bunu söylediğimde kulağa çok saçma geldi ve sesimin titremesine izin vermemek için her şeyimi verdim.

Fiyatımı düşünmek için duraksadığı o birkaç saniye hayatımdaki en uzun süreydi ama sonunda çenesini eğdi ve kabul etti.

Aynen böyle.

Suyun altında gülümsüyorum, Emma'nın bana küstah bir ergen kaşını kaldırıp ben demiştim sırtacağını şimdiden biliyorum. Yapması gerektiği gibi. Ne de olsa kız kardeşim bir dahi.

Partiyi planlamak için dört haftam var, bu da tüm zamanımı buna ayırmam gerektiği anlamına geliyor. Yarın kafe ve bardaki müdürlerimle konuşup birkaç hafta izin alıp alamayacağımı soracağım. Olmazsa istifa edeceğim. Bu etkinlikten kazanabileceğim para bunu fazlasıyla telafi edecektir ve eğer iyi bir iş çıkarırsam, daha fazla etkinlik planlamasına yol açabilir. Bir geleceğim olabilir. Bir geleceğim! Benim!

Sonunda gözlerimi açıyorum ve toplantıdan sonra neler olduğunu düşünüyorum.

Joe ile randevum için hazırlanırken hissettiğim korku. Leif araya girdiğinde içimde filizlenen duygu. Eve döndükten sonra olan her şey.

İçimdeki suçluluk duygusu, Joe'yu bir sonraki görüşümde ondan özür dilemeye karar vermeme neden oluyor. Biriyle çıkamayacağımı bildiğim halde çıkmayı asla kabul etmemeliydim.

onunla ilgileniyordu. Bu onun için adil değildi.

Ve dairemde olanlar...şey. O da tam olarak sorumlu değildi, ama bu konuda çok üzgün hissetmiyorum. Hayatımın en iyi seksini yapmışken nasıl üzülebilirdim ki? Korunmadığım için kendimi kırbaçlayamayacak kadar endorfin yüklüyüm.

Lifimi alıp yıkamaya başlıyorum ve tam o sırada elim duş başlığına çarpıyor. Sallanıyor ve altından su fişkırmaya başlıyor. Lifimi bırakıp ellerimi suyun etrafında tutmaya çalışıyorum ama bu sadece tabanın etrafında daha fazla basınç yaratıyor.

Bana neden duşu kapatmadığımı sormayın. Sanırım Leif'le seks beynimi kalıcı olarak kaydattı, çünkü çıplak ellerimle suyun akışını bir şekilde durdurmaya çalışırken, duş başlığı duvardan çıkıp avucumun içine giriyor. Su duvardan fişkırıyor ve yüzüme çarpıyor. Çığlık atıyorum, çırpınıyorum.

Dengemi kaybederek ayağımı lifin üzerine koyuyorum ve lif altımdan kayıyor. Sağ elim duvarı tutuyor ama kaygan fayanslardan başka bir şey bulamıyor. Hala duş başlığını tutan sol elim perdeye uzanıyor ve onun yerine duş demirine temas ediyor.

Duvardan su fişkırırken banyodan yuvarlanarak çıkıyorum, duş perdesi ve parmaklık plastik ve metalden oluşan bir karmaşa içinde üstüme düşüyor.

Kıçı çıplak, sırlıklam ve sersemlemiş bir halde, kapı çarparak açılırken başımı kaldırıyorum.

Leif bana göz kırıyor, gözleri önce duş başlığına, sonra da duvardan fişkıran suya kayıyor. Her şey gibi sakın, içeri giriyor ve suyu durdurmak için düğmeyi çeviriyor, sonra bana bakıyor.

Bir elimi uzattım (duş başlığını tutmayan elimi). "Yardım edin. Beni şu duş perdesinden kurtarın. Dokunmaktan nefret ediyorum. Beni iğrendiriyor."

Dudakları seğiren Leif beni ayağa kaldırıyor ve kollarını etrafıma sarıyor. Parmaklarımı nazikçe duş başlığından çekip lavabonun kenarına bırakıyor. "İyi misin?"

"Uh-huh." Utanç dışında. "Tesisatçıya ihtiyacın var."

"Ev sahibime aylardır bunu söylüyorum ama beni dinliyor mu?" Bir borunun ucunun dışarı çıktığı duvardaki deliğe bakıyorum, su hala yavaş bir akışla damlıyor. Sonra ayaklarıma bakıyorum, lastik ördek kaplı duş perdem altımda buruşmuş, duş rayı tuvaletin çaprazından yere kadar inmiş. "Pekala," diyorum, ayaklarımı

"Sanırım Emma ve ben bir süre spor salonunda duş alacağız."

"Benim evimde duş alacaksın," diye cevap veriyor Leif. Ben itiraz edemeden beni kollarına alıyor ve yatak odasına doğru yürüyor. "Bir çanta hazırla. Yarın sabah Emma'yı almak için geri geleceğiz. Evin yaşanabilir hale gelene kadar şehirdeki dairemde kalacaksın. Tabii yaşanabilir hale gelirse."

Her yere su damlıyor. Ona baktım. "Ne? Hayır."

"Evet." Bana daha sıkı sarılıyor, dolabımın önüne gelene kadar beni bırakmıyor. "Şimdi toparlan."

Ona doğru döndüm, ellerim kalçamda. İkimiz de hâlâ çıplaktık. "Leif, hayır." "Layla, *evet*."

"Saçmalıyorsun."

"Duşun duvardan çıktı. Aşağı inerken başınızı çarpmış olsaydınız ölebilirdiniz. Duvarlarda küf var ve bu çatlaklar yapısal görünüyor. Şimdi toparlan. Seni eve götürüyorum."

"Ben *geldim*." Kollarımı kavuşturuyorum, bu da Leif'in gözlerini göğüslerime çekiyor. Tüm nemli vücudumda tüylerim diken diken oluyor ve Leif'in halının üzerinde bıraktığı ıslak ayak izlerine bakıyorum. Sonra tavandaki su lekelerine ve pencerelerin yanında küflenmeye başlayan yerlere bakıyorum. Ev sahibime küften en son bahsettiğimde üzerini boyamıştı.

İç çekiyorum. "Tamam. Ama bu sadece geçici."

"Her neyse. Toparlan." İç çamaşırını alıp üzerine geçiriyor, ardından pantolonunu ve gömleğini giyiyor. Bakışlarımla karşılaşp kaşlarını kaldırdığında, giyinirken onu dikizlediğimi fark ediyorum. Beni dava et; o çok güzel.

"Gerçekten çok zorbasın, bunu biliyor musun?" Soruyorum ama yine de iç çamaşırını çekmeceme uzanıp giyinmeye başlıyorum.

"Bunu biliyorum," diyor. "Beni iyi bir baba ve harika bir patron yapan da bu."

"Evet, ama ben senin kızın ya da çalışanın değilim, unuttun mu?"

Sadece sırtıyor. "Oturma odasında bekleyeceğim."

Ve işte bu şekilde, Manhattan'ın merkezinde milyarder Leif Sorensen'e ait bir çatı katına taşındım.

LAYLA

EMMA, Leif'in dairesine taşındığı için çok mutlu. Metroyla işe gidip gelme süresini on dakikaya indirdiğini söylüyor ama ertesi gün Leif ve ben onu New Jersey'deki evimizden aldığımızda gözlerinde bir parıltı var. Nedense bu gelişmeden mutlu olmasının asıl nedeninin işe gidip gelmek olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen o çok büyük beyninin içinde düğün çanlarını duyuyordur.

Geniş mekâna girdiğimizde "Büyükanmemle büyükbabamı akşam yemeğine çağırmalıyız," diyor. Hareketli, telaşlı sokaklara bakan devasa cam pencerelere doğru yürüyor. "Buna bayılırlar. Onları Leif'le de tanıştırebilirsin."

"Kulağa harika geliyor," diyor Leif, ben bu adamı tüm ailemle tanıştırmamanın neden berbat bir fikir olduğuna dair bir bahane bulamadan.

Leif'in büyükanmem ve büyükbabamla tanışmasını istemediğimden değil, sadece tüm bunlar bana çok fazla ve çok hızlı geliyor. Teknik olarak artık onun için çalışmıyorum ama annesi için çalışıyorum. Muhtemelen çok pahalı bir dairede kira ödemeden yaşayacağız... Aslında buranın ne kadara mal olacağını bile bilmiyorum. Sahip olabileceğimden daha fazla, orası kesin.

Bayan Sorensen'in yıldönümü partisini planlamak için diğer işlerimi bırakmam gerektiğinden, bu sadece mali durumumun tamamen Sorensen'lere bağlı olduğu anlamına gelmiyor, aynı zamanda evimin de Sorensen'lere bağlı olduğu anlamına geliyor.

Her zaman bağımsız olmuş biri olarak, bir başkasına, özellikle de bir erkeğe bu kadar bağımlı olmak beni rahatsız ediyor.

Ama Leif Emma'ya odasını gösterirken derin bir nefes alıyorum. Bu sadece geçici bir durum. Dairem tam olarak yaşanabilir değil ve bu herkes için işe yarar.

Artı, daha fazla odaya sahip olmanın yardımı olacak. Köşede küçük bir ofis kurabilirim ve Emma'nın kütüphanede çalışmak için özel bir alanı olacak.

Evet, çünkü buranın *kendi kütüphanesi* var. Geçen gece Leif elbiselerimi yırtarken fark etmemiştim.

"Hastaneye gitmeye hazır mısın?" Leif elini belimde gezdirerek soruyor.

Başımı salladım. İkimiz de Emil ve Dani'den sabah saat beşten hemen sonra küçük çocuklarının geleceğini duyuran ve bebekle tanışmaya davet eden mesajlar aldık. Çantamı topluyorum, Emma'ya veda ediyorum ve Leif'i kapıya kadar takip ediyorum.

Elton bizi hastaneye götürüyor ve içimi bir korku kaplıyor. Ya bu tür bir lükse alışırsam? Şoföre, süslü arabaya, muhteşem eve? Ya bittiğinde -çünkü *bitecek*- hayatımın daha önce ne kadar zor olduğunu fark etmemi sağlarsa ve her şey dayanılmaz hale gelirse?

Ben her zaman bağımsız oldum. Her zaman işlerimi yoluna koydum. Ama burada olmak hayatımın gerçekten ne kadar kasvetli olduğunu fark etmemi sağladı. İlişkiler, sevgi ve dostluk açısından zenginim ama çok fazla... angarya var. Hayat benim için *zordu*. Ya her şeyin ne kadar iyi olabileceğini gördüğümde, zorluklar çok fazla gelirse?

Manhattan'ın kalabalık caddelerinde ilerlerken Leif'in eli kalçamın üzerinde kayıyor. "Artık rahatlayabilirim," diyor alçak bir sesle.

"Dani doğurduğu için mi?"

O bir kahkaha atar. "Hayır. Çünkü sen güvenli bir yerde yaşıyorsun.

Sana düzgün bir şekilde bakabileceğim bir yerde."

Sesinde ona dönüp bakmamı sağlayan bir nota var, şefkatli, hüzünlü bir şey. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ifadesindeki yumuşaklık kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

Umutsuzca, bunu istiyorum. Onu. Bizi. Ama bunun bir felaket olacağını biliyorum. Eğer ona kalbimi verirsem, her şey bittiğinde, bu beni mahvedecek.

Bir zamanlar kısa bir geceliğine onun garsonu olduğumu unutması canımı acıtmıştı. Bana bu kadar iyi baktıktan sonra beni unuttuğunda nasıl hayatta kalacağım?

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Eli kalçamı sıkıyor ve yolun geri kalanını sessizlik içinde gidiyoruz.

DANI'NIN OĞLU Liam muhteşem. Aslında çok yumuşak ve buruşuk ama o kadar küçük ve değerli ki odadaki herkes gibi ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Minik yeni doğanı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve hayatımda ilk kez bunu istiyorum. Kendi bebeğimi.

Ama zaten bana ihtiyacı olan insanlarla ilgilenemezken bunu nasıl düşünebilirim?

Marcus da orada ve Leif'e kaşlarını kaldırmadan önce bana garip, sert bir bakış atıyor. Emil'in ailesi diğer çocuklarıyla birlikte geliyor ve odadaki hava coşkulu.

Leif ve ben bir saat sonra birlikte ayrıldığımızda, beni Midtown'daki apartmana geri götürüyor ve şefkatle öpüyor. Umut içimde narin kanatlarını çırpıyor, çünkü sonunda her şeyin benim için daha iyi olabileceğini düşünüyorum.

Ertesi gün, Pazartesi, büyükanne ve büyükbabamı temsil etmek isteyen iki avukatla bir görüşmem var. Büyükanne ve büyükbabam benimle avukatın ofisinde buluşuyor ve davanın ayrıntılarını gözden geçirirken cam duvarlı bir konferans odasında oturuyoruz.

Kahverengi takım elbiseli, sert ve düz kaşlı bir kadın olan baş avukat yüzüme bakıyor ve bu davayı kazanmanın çok zor olacağını söylüyor. Eğer şehir müteahhitlerin tarafını tutuyorsa, onlarla mücadele etmek için kullanabileceğimiz sınırlı yollar var.

Kollarını kavuşturmuş ve yüzünde boğa gibi bir ifade olan büyükbabama bakıyorum, sonra tekrar kadına dönüyorum. "Denemek zorundayız."

Başını salladı. "O zaman yaparız."

Banka hesabım yağlı, öfkeli gözyaşları döküyor.

Toplantı bittiğinde büyükanneyle büyükbabamı kucaklıyorum ve onları akşam yemeğine davet ediyorum. Leif'in dairesine girdiğinde büyükanne'nin çenesi düşüyor ve hemen mutfığa yöneliyor. Leif'e mesaj atıp onu ve Isla'yı akşam yemeğine davet ediyorum (Emma'nın ısrarı üzerine) ve o akşam altımız büyük yemek masasının etrafında oturup büyükanne'nin lezzetli ev yemeklerinden birini paylaşıyoruz. Kızarmış tavuk, dolma, sos, patates püresi ve kavrulmuş sebzeler yapıyor. Her şey etli ve lezzetliydi. Yemekten sonra Emma daha önce "çalışma molası sırasında" yaptığı çikolatalı mousse'tan küçük kuplar çıkarıyor.

Isla, büyükanne ve büyükbabamı geldikleri dakikadan itibaren büyülüyor tabii ki. Leif de öyle. Büyükanne'nin dolmasına iltifat ettiğinde, gülümsemesi

O kadar parlak ki elimde olmadan dudaklarımın kıvrılmasına izin veriyorum. Akşam yemeğini yedikten sonra -büyükbabamın daha önce emrettiği gibi müteahhitlerin avukatlarından bahsetmeden- Leif, Elton'a onları eve götürmesini söylüyor.

Emma kütüphanede kayboluyor ve Isla da onu takip ediyor, Leif ve ben yalnız kalıyoruz. Ellerini çenemde gezdiriyor ve başımı eğerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Ne için?"

"Bu gece için."

"Büyükannem ve Emma yemek yaptı. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Beni sen davet ettin." Beni tekrar öpüyor, daha önce hiç olmadığı kadar samimi hissettiren bir dokunuşla burnunu burnuma sürüyor. "Gerçek bir aile yemeği gibiydi. Bayıldım. Bu dairede hiç böyle bir enerji olmamıştı."

Kalbim sıkışıyor ve belki de Leif'in hayatı dışarıdan görüldüğü kadar mükemmel değildir diye düşünüyorum. Belki bu ilişkiye bir şeyler katabilirim - bir tür normallik, özlediği bir yakınlık. Belki de onun çalışanı, sevgilisi ve annesinin organizasyon sorumlusu olmanın yarattığı bu karmaşık karmaşa... Belki de haklıdır. Bir yolunu buluruz.

Kollarımı boynuna dolayarak, küçük ayak sesleri bizi ayırana kadar öpüşmeyi derinleştiriyorum. Isla koridorun ağzında beliriyor ve yarın sabah okul öncesi yüzme derslerine yetişmek istiyorsa eve gitme vaktinin geldiğini söylüyor.

Leif saatine bakıyor ve kaşları havaya kalkıyor, sonra özür dileyen bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sekiz yaşındaki kızım benden daha sorumluluk sahibi."

"Bu kimseye yeni bir şey değil," diye espri yapıyorum ve Leif gülüyor.

Isla ile kucaklaştıktan ve Leif ile son bir kez öpüştükten sonra onların gidişini izliyorum. Bütün bulaşıklar yıkandı ama ben kendimi mutfakta elimde bir kurulama beziyle her şeyi kurulaşıp kaldırırken buluyorum.

Zihnim son bir haftayı gözden geçiriyor, beni buraya getiren tüm olayları tekrarlıyor. Leif ve benim aramdaki bu şey... *Gerçek* gibi geliyor. Belki de burada bizim için bir gelecek varmış gibi geliyor. Belki de tüm bu lüks ve şans bitmeyecek. Belki Emma'nın düzenli bir evi olacak, büyükannem ve büyükbabam evlerini koruyacak, ben de talep gören bir etkinlik yöneticisi olacağım ve sonsuza dek mutlu yaşayacağım.

"Neye gülüyorsun?" Emma kavernöz odanın diğer tarafından sesleniyor. Çıplak ayaklarıyla bana doğru ilerliyor, saçları dağınık bir yığın halinde başının üstüne yığılmış.

"Sadece hayal kuruyordum," diye cevap veriyorum.

"Entrikacılık demek istiyorsun." Mutfak adasının diğer tarafındaki bar taburesine kayıyor. "Sonsuza kadar burada nasıl kalabileceğini merak ediyorsun."

Gülüyorum. "Belki." Kızartma tenceresini kaldırıp kız kardeşime dönüyorum. "Bu arada vizen nasıl geçti?"

Emma omuz silkiyor. "Profesörümün notları yayınlaması bir hafta sürecek ama sanırım fena değildim." Gözleri parlıyor. "Belki iyiden de iyi."

Buzdolabını açıp orta rafta duran ekstra çikolatalı muslardan iki tane alıyorum ve birini tezgahın üzerinden kız kardeşime doğru kaydırıyorum. "O zaman bunu ekstra tatlıyla kutlayalım."

"Kutlamanın tek yolu bu." Ona uzattığım kaşığı kapıyor ve içine dalıyor. Kız kardeşimin lezzetli eserini yerken tezgâha yaslanıyorum, bu güzel dairedeki süslü eşyalara bakıyorum ve etrafımız güzel şeylerle çevrili olsa da hayatımızın gerçekliğinin o kadar da farklı olmadığını fark ediyorum.

Beni seven harika bir ailem, çok zeki bir kız kardeşim ve sürekli olarak kız kardeşimin stresle yaptığı yemeklerin sonuçlarıyla dolu bir buzdolabım ve kilerim var.

Başka bir deyişle şanslıyım. Minnettar olmam gereken çok şey var.

Her şeyin değişmek üzere olduğunu öğrenmeme birkaç hafta kalmış olması çok kötü.

LEIF

Bir haftanın hayatınızı nasıl değiştirebildiği inanılmaz. Layla gelip her şeyi temelinden sarsana kadar ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmemiştim.

Önümüzdeki iki hafta boyunca hayatım bir rüyadan ibaretti. Kendimi işime verdim - hem Lusso apartman bloğunun son sancıları hem de Newark'taki yeni geliştirme. Temel atmaya çok yaklaştık, önümüzde sadece son bir inatçı yaşlı çift duruyor.

Layla'nın eski evine bir tesisatçı gönderdim ve inşaat amirlerimden birinden çatlaklara bakmasını istedim. Başını sertçe sallayarak rapor verdiğinde, şehir yetkililerini aramam sadece bir dakikamı alıyor. Layla ve kız kardeşinin güvenli olmayan bir yerde yaşamasına izin vermeyeceğim.

İşten sonra Isla, Harriet ve çoğu gün de Layla ile vakit geçiriyorum. Harriet akşam eve gittiğinde ve Isla yattığında, Layla ve ben kanepede birbirimize sokuluyoruz, annemin evlilik yıldönümü için planlarından bahsediyoruz, televizyon izliyoruz ve normal bir çiftin birlikte yapacağı her şeyi yapıyoruz.

Onunla sık sık ve aç bir şekilde sevişiyorum. Evimin televizyon odası kutsal olmayan bir yere dönüştü. Layla ilk kez dizlerinin üzerine çöküp sikimi ağzına aldığında o odadaydı. Üstüme çıkıp beni orgazma götürdüğü ilk an o odadaydı. Yavaş ama emin adımlarla aklımı kaybediyorum ve bundan daha mutlu olamazdım.

Abby arkasına bakmadan çekip gittiğinden beri ilk defa bir ailem varmış gibi hissediyorum. Gerçek bir aile.

Hepsinden iyisi, Isla büyüyor. Resim çizerken her zaman uzun bacakları ve altın rengi saçlarıyla Layla'yı çizer. Saçlarını bağlamak istediğinde,

Layla'dan yapmasını istedi. Üçümüz birlikte baleye gidiyoruz, sinemaya gidiyoruz, parkta yürüyüşe çıkıyoruz. Emma da katılınca dört kişi oluyoruz.

Hayatım zengin hissettiriyor. Herhangi bir paranın sağlayabileceğinden daha zengin.

Pek sık yapmadığımız tek şey yatıya kalmak. Bu iki hafta içinde Layla'nın yanında sadece bir kez uyanabiliyorum, o da Isla annemin evindeyken ve Emma geç saatlere kadar kütüphanedeyken. Daha fazlasını istiyorum ama zorlamamam gerektiğini biliyorum. Birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıyoruz. Yine de onun yanında uyanmak, onu öpmek, onu sevmek istiyorum.

Böylece, ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmemi sağlayan bir rutine giriyoruz.

Annem de fark etti. Partiden iki hafta önce onu ziyaret ettiğimde bana Layla'nın hazırladığı planları gösteriyor ama beni incelerken gözleri keskin.

"Daha iyi görünüyorsun, Leif."

"Daha önce kötü görüldüğümün farkında değildim."

Annem sadece gözlerini devirdi. "Demek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Daha çok gülümsüyorsun. Mutlu görünüyorsun."

Mutlu hissediyorum. Bir daha söyleyeceğimi hiç düşünmediğim üç kelime.

"Bunun yeni etkinlik planlayıcımla bir ilgisi var mı?" Annem aramızdaki sehpadan tabletini aldı ve kilidini açmak için parmağını ekranın üzerinde gezdirdi. "Isla bana senin Midtown'daki dairende yaşadığını söyledi."

"Öyle mi, şimdi," diye cevap veriyorum, deri koltuğa yaslanıp kollarımı arkaya doğru uzatarak. "Kızım konuşmayı çok sever."

Tabletine dönüyor. "Layla bir menü önerisi gönderdi ve bir şekilde her yemeği babanla olan evliliğime bir övgü haline getirmeyi başarmış." Ekranı kendi etrafında döndürüyor. "Bak. Her yemeğe ilham vermek için yıllar boyunca yaptığımız seyahatlerden yararlanmış. İlk yemek düğünümde yediklerimden küçük bir ısırık."

Başımı salladım, etkilendim.

Annem bana doğru eğildi. "O iyi, Leif."

"Biliyorum. Sadece birkaç gün içinde Isla'nın şimdiye kadarki en iyi doğum günü partisini planladı."

"Ona yatırım yapmayı teklif edeceğim. Bence kendi işinin sahibi olmalı."

Arkama yaslanıp anneme bakıyorum, sözcükleri formüle edemiyorum.

Annem bakışlarımı tutuyor, o sert ifade hiç sarsılmıyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var? Onunla aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum."

Sersemliğimden sıyrılıp başımı sallıyorum. "Bunu ilk ben düşünmediğim için üzgünüm."

Annemin dudakları titriyor. Gitme vaktim gelene kadar birkaç dakika daha konuşuyoruz. Annem kollarını bana sarıp beni sıkıca kavradığında, garip, alışılmadık bir duygu yumağı boğazımı tıkıyor. Omuzlarımı tutarak geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Seni mutlu görmek güzel, Leif. Senin için endişeleniyordum. Acını içinde taşıyorsun ama şimdi..." Gülümsüyor ve bir tutam saçını alnımdan geriye doğru itiyor. "Sonunda oğlumu geri kazanmışım gibi hissediyorum."

LAYLA

CHRISTINE SORENSEN'E BAKIYORUM, az önce bana söylediklerine anlam veremiyorum.

"Elbette olayın nasıl gelişeceğini göreceğiz, ama potansiyeli uzaktan fark edebildiğimi düşünmek hoşuma gidiyor." Masasındaki kâğıtları düzeltiyor, sonra bana alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Her ne kadar aksini düşünmek isteseler de, iş dünyasında keskin bir zekaya sahip olanlar sadece kocam ve oğlum değil."

"Yani." Sesim çakıllı çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum. "Yani bana yatırım yapmak istediğini söylediğinde, demek istiyorsun ki..."

"Bir şirket kurmanı istiyorum. Pazarlama ve yönetim giderleri için finansman sağlayacağım. Stratejik iş tavsiyeleri verebilir ve ayaklarının üzerinde durmana yardımcı olabilirim. Tüm ilişkileri geliştirmek ve işi yönetmek zorunda kalacaksın. Elbette seni kendi ağımla tanıştıtabilirim ama anlaşmayı yapmak senin işin olacak."

Kalbim yerinden fırlayacak. Bu gerçek olamaz. Bu doğru olamaz. Leif'in annesi bana hayatımın fırsatını sunuyor. *Bana* yatırım yapmak istiyor.

Kimse bende potansiyel görmedi. Kimse beni görüp *Layla'nın daha fazlasını yapabileceğini* düşünmedi. Hiç kimse yetenek görmedi.

Emma akıllı olan. Geleceği olan.

Ama şimdi...

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Kusacağım, tam burada, bu paha biçilmez Türk halısının üzerine.

Christine'in omuzları yumuşar. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Avukatınız var mı? Bir teklif göndereceğim ama birisine inceletmelisin. Mülkiyetin yüzde ellisini istiyorum."

Aklım karıştı, aptalca başımı salladım.

Üç hafta önce, sakarlığım yüzünden ezilen bir kutu yumurtanın yasını tutuyordum. Şimdi ise bir milyarderin çatı katındaki dairesinde yaşıyorum ve hayalimdeki iş teklifini alıyorum.

Bu gerçek hayat
değil. Olamaz.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başarıyorum sonunda. "Teşekkür ederim, Christine. Yapamam, yapamam..." Başımı salladım. "Bunu beklemiyordum."

"Şey," diyor yaşlı kadın, ayağa kalkıp elini uzatarak, "bu fikre açık olmana sevindim."

Buna açık mısın? Sevinçten zıplamak istiyorum. Hayatımda neler olduğuna inanamıyorum. Bir aydan kısa bir süre içinde hayallerimin erkeğiyle tanıştım ve bana bir ev, bir ilişki ve bir *gelecek* teklif edildi.

Eğer kendi işimi kurabilirsem ve Christine de beni destekliyorsa, bu benim için pek çok kapıyı açacaktır. Rachael için. Benimle birlikte mücadele eden herkes için.

Büyükannem ve büyükbabamla ilgilenebileceğim. Evlerinde kalacaklar, ihtiyaç duyabilecekleri tüm ilaçları alacaklar ve günlerini mümkün olduğunca mutlu ve sağlıklı bir şekilde geçirecekler. Leif ve Isla'yı göreceğim ve geçici bir dadı olmayacağım, aslında eşit olabilirim.

Emma'nın üniversite masrafları karşılanacak. Tıp fakültesine gidecek ve sınavlar ve ödevler dışında hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacak.

Şaşkınlık içinde Leif'in annesinin beni evin önüne kadar götürmesine izin verdim ve tökezleyerek beni bekleyen arabaya doğru yürüdüm. Bayan Sorensen'in şoförü beni evim dediğim çatı katındaki daireye geri götürmek için bekliyor. Rüzgar yeni puffer ceketimin etrafını kırbaçlıyor ama ben içimdeki sıcaklığa ve güvenliğe sığınmış durumdayım. Arka koltuğa geçip arabanın altımda gümbürdediğini hissettiğimde, elimi yüzüme kapatmadan önce bir kahkaha atıyorum.

Bu gerçek hayat
değil.
Olamaz. Bu çok iyi.

Eve geldiğimde dairenin boş olduğunu görünce rahatladım. Ayak sürüyerek yatak odasına giriyorum ve yastığıma gömülüp inleyerek battaniyelerin üzerine uzanıyorum.

Christine'in teklifinin heyecanından olsa gerek, ama kendimi tamamen bitkin hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bütün hafta böyle hissettim. Ne kadar uyursam uyuyayım kemik gibi yorgunum. Belki stresten, belki heyecandan, belki de son bir ayda çok büyük değişiklikler yaşadığım için.

Belki de mineral eksikliğim vardır. Bu, domuz pastırması kokusu duyduğumda neden aniden midemin bulandığını açıklar... değil mi?

Tüm bu değişiklikler. Her zamanki gibi meşgulüm ve vücudumun alışması için zamana ihtiyacı var. Tabii...

Aklımdan bir düşünce geçiyor, yakalayamayacağım kadar hızlı. Düşünmediğim bir şey var, ama beynim nasıl düzgün çalışacağını unutmuş gibi görünüyor.

Göz kapaklarım ağırlaşırken düşünceler bulanıklaşıyor. Biraz kestireceğim. Sadece yirmi dakika, sonra neyi kaçırdığımı anlayacağım.

LEIF

HARRIET akşam Isla'ya göz kulak olurken, üzerime yeni bir gömlek giyip Layla'nın dairesine doğru yola çıkıyorum. Layla bana kapıyı açıyor ve hemen kollarıma atlıyor.

"Leif, aman Tanrım, Leif. Annen. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni istiyor!" Beni sıkıca kavrarken nefesi boynumu karıştırıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Kollarım onu sarıyor ve kalbim düzenli bir şekilde atmaya başlıyor. Avuçlarımla kıvrımlarını şekillendirirken, Layla'nın bana sarılmış olduğu hissinin tadını çıkarıyorum. Burnunun ucunu, ağzının kenarını öpmek için geri çekiliyorum, onu sıkıca kavriyorum ve daireye geri götürüyorum.

"Diğer ayakkabı da düşmek üzere, değil mi?" diyor, sesi şaşkın, gözleri yarıda. "Her şey çok iyi gidiyor. Parçalanacak."

"Belki de daha iyi olmak üzeredir," diye cevap veriyorum ve arka cebime uzanıp uzun kadife bir kutu çıkarıyorum.

Layla keskin bir nefes alıyor, gözleri şişiyor.

Döndürüp açıyorum ve ortaya elmaslarla süslü, ısıltılı bir tenis bileziği çıkıyor.

"Leif," diye nefes alıyor. Gözlerini benimkilere diyor ve başını sallıyor. "Hayır."

"Evet." Bir elimle bileziği çıkarıyorum, kutuyu bir kenara koyuyorum ve diğer elimle bileğini kaldırıyorum.

"Bunlar gerçek elmas mı?" Bileziği bileğine takarken bana bakıyor.

Sadece gülüyorum. "Tabii ki gerçekler. Elmas tenis bileziği istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Şaka yapıyordum. Öyle demek istemedim... Oh, Leif."

Minik tokayla oynuyorum, sonra ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum, o da kolunu kaldırıp ışığın değerli taşlar üzerindeki dansını izlemek için çeviriyor. Bu arada ben de Layla'nın yüzünü izliyorum.

Şaşırmış görünüyor. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor, gür dudakları huşu içinde aralanıyor. Yüzüne bu bakışı yerleştirmek için birkaç ışıltılı mücevher yetiyorsa, çok büyük bir mücevher koleksiyonuna hazır olsa iyi olur.

Bu kadın tam bana göre. Nazik, güçlü, cömert, çalışkan - eğer istediği buysa elmaslarla yıkanmayı hak ediyor.

Gözleri benimkilere kayıyor ve başını sallıyor. "Bu kadarı çok fazla."

"Seni kutlamak için yemeğe götüreceğim," diyorum itirazlarını duymazdan gelerek.

"Sen şehirdeki en iyi etkinlik yöneticisi olacaksın ve ben de senin yanında duracak şanslı adamım."

"Leif." Gözleri parlıyor ve hızla göz kırpmıyor, bu sırada boğazı da çalışıyor.

Göğsümde bir şeyler yumuşuyor. Bir avucumu çenesinin üzerinde kaydırıyorum ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum, bana karşı eriyişini seviyorum.

Bu kadın benim için. Elmasları sevdiği için değil, annem ona benim kadar inandığı için de değil.

Layla benim için doğru kadın çünkü hayatımı bir bütün haline getiriyor. Kurduğum tüm bariyerleri yıkıyor ve gerçek, tatmin edici bir hayat istememi sağlıyor. O yanımdayken kendim, kızım ve tüm ailem için bir gelecek görüyorum.

Duygularım o kadar güçlü ki, onları çok yakından düşünmekten korkuyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ve işlerin bu kadar hızlı ilerlemesi çılgınca ama duygularım orada. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü. Mümkün olduğunu bildiğimden daha gerçek.

"Üstümü değiştirmeliyim," diyor ve gömleğimi düzeltmek için ellerini omuzlarımda gezdiriyor. "Sen giyinip kuşanmışsın, bense kot pantolon ve eski bir tişört giyiyorum. Bana birkaç dakika ver."

Bırakmak yerine onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum. "Yardım edeceğim," diye mırıldanıyorum, ellerimin üstünün altından yukarı kaymasına izin veriyorum. Kollarını kaldırıyor ve ben de gömleğini çıkarıyorum. Onu yukarı kaldırıyorum ve bacaklarını belime doladığında inliyorum.

Çıldırđıđım ve kontrolden çıktığım ilk geceki gibi hissediyorum. Ama bu sefer Layla'nın uykuya dalma tehlikesi yok. Son zamanlarda yorgun ama ilk tanıştığımız zamanki gibi değil.

Yatak odası çok uzak. En yakın yüzey yemek odası masası, ben de onu masanın kenarına oturtuyorum ve avucumu göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşa doğru eğiliyor, göz kapakları ağırlaşıyor, dudaklarında cretkr bir gülümseme.

Hepsi bu kadar. Onun tadına ne kadar bakarsam bakayım, daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum. Kıyafetlerimiz bir anda parçalanıyor. A ellerim ona dokunuyor, onu işaretliyor, ona sahip oluyor. Parmaklarımı bacaklarının arasındaki tatlı ıslaklıktan geçiriyorum ve inliyorum, sikim zonkluyor, onun benim olduğu gerçeğinin tadını çıkartıyorum.

Onun tadına baktığımda, nefes nefese adımı söylüyor. Merkezine doğru inliyorum, bundan en az onun kadar zevk alıyorum. Belki daha fazla. Bu kadın benim *hayatım*. Tadı tatlı cennet, ayartma ve günahın bir araya gelmesi gibi. Klitorisini emdiğimde ve bana karşı kıvrandığını hissettiğimde, etine karşı glmsemememe engel olamıyorum.

"Leif," diye pantolonunu indirdi. "Seni istiyorum. şimdi istiyorum. Lütfen, şimdi. şimdi, şimdi, şimdi."

Kalçaları dilime sürtünüyor ve ben inleyerek diğer elimle kemerimi zyorum. O ilk gece olanlara rağmen, sorumluluk sahibiydik. Cebime uzanıp bir prezervatif çıkartıyorum, elimden alıp taktığında inliyorum.

Sonra tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor çünkü Layla masaya yaslanıp dizlerini açıyor. Kendini bana sunuyor.

İnleyerek son kontrolümü de kaybediyorum ve içeri doğru itiyorum. İlk seferki kadar iyi hissettiriyor. Hatta daha iyi. Tırnaklarını sırtımda gezdirmesini, omzumu ısırmasını, adımı haykırmasını ve etrafımda kenetlenmesini severek tekrar tekrar içine dalıyorum.

Benim kadınımdır. *Benim kadınımdır.*

AKşAM YEMEğİ İÇİN AYRILIYORUZ, ama Layla gğslerinin arasına kadar inen muhteşem bir kırmızı elbise giyiyor ve neredeyse Elton'dan arabayı daireye geri götürmesini isteyeceğim. Yanakları hâlâ kızarmış, dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme var.

Bileğini kaydırarak yeni bileziğinin eline düşmesini sağlıyor.

"Beğendin mi?" Restorana girdiğimizde parmaklarımı onunkilerle birleştirerek soruyorum.

"Dur, Leif. Bayıldım buna."

Annemin teklifini kutlamak için şampanya içiyor ve lezzetli yemekler yiyoruz. Sözleşmeyi gözden geçirebilecek bir avukatı olduğunu duyunca şaşıyorum ama başımı sallayarak kendimi onun işlerini kendi başına halletmesine izin vermeye zorluyorum. Her ne kadar her şeyi kontrol etmek ve Layla'nın en iyisine sahip olduğundan emin olmak istesem de, kanatlarını açmasına izin vermem gerektiğini biliyorum.

"Şehir yetkililerinden haber aldım," diyorum garson tabaklarımızı topladıktan sonra. "Eski binanız için endişeleniyorlar. Mühendislerinin binaya bakması biraz daha zaman alacak ama binanın istimlak edilmesi gerekebileceğini düşünüyorlar."

Layla'nın kaşları havaya kalkıyor, sonra gözleri kısılıyor. "Bu senin çatı katında daha uzun kalmamı sağlamak için yaptığın bir numara olamaz, değil mi?"

"Benim evimde kalmayı bir tür işkence gibi anlatıyorsun," diye gülüyorum. Sesimi alçaltıyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Bir saat önce o kadar da umursamıyor gibiydin."

Layla ilk iş olarak kucağındaki peçeteyi katlayıp masanın üzerine bırakıyor. "Kirli dövüşüyorsun."

Kıkırdıyorum, sonra ciddileşiyorum. "Küflü, yapısal çatlakları olan ve duvardan düşen duş başlıkları olan bir dairede yaşamayı istemiyorum, Layla. Bu güvenli değil."

"Üç yıl boyunca oradaydım ve hayatta kaldım. Yüzde doksan dokuz böyle yaşıyor, Leif."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yine de. Bina hakkında bir haber alana kadar çatı katında kalmanı istiyorum."

"Peki ya yaşanmazsa? O zaman ne olacak? Nerede yaşayacağım?"

Ona sert bir bakış attım ve Layla dudağını ısırarak güldü. "O kadar zorbasın ki komik bile değil." Dilini tıkırdatıyor ama vazgeçiyor.

Memnuniyet içimde kıvrılıyor. Kadının benim dairemde kalacak. Güvende olacak. Sağlandı.

Sonunda eve gittiğimizde, onu bir hediye gibi açmak için zaman ayırıyorum. Kırmızı elbisesi bütün gece beni çıldırtmıştı, bu yüzden karşılığında benim de aynısını yapmam adil olur. Ter içinde, birbirimizin kollarına sarılmış, sadece aşıkların yapabileceği gibi hareket edene kadar kulağına homurdanıyorum, "Burada sonsuza kadar kalmanı istiyorum bebeğim. Tam burada, bu dairede."

Sözlerimi kalçalarımı iterek noktalıyorum ve Layla'nın nefesi kesiliyor. "Yine kirli dövüşüyorsun, Leif."

"Kalacağını söyle." Dudaklarımın boynunda gezinmesine izin veriyorum, onu her zaman inletecek şekilde ısııyorum. Bileklerini kavrayıp başının üzerinde sabitliyorum, sırtının bana doğru eğilmesini seviyorum. "Burada kalacağını ve kaçmayacağını söyle."

"Kaçmayacağım, Leif. Kaçmayacağımı biliyorsun."

Memnuniyetle hırlayarak, tatmin olduğunu anlayana kadar, gözleri kör olana ve inlemeleri sözsüz çığlıklara dönüşene kadar içine giriyorum.

Ve kollarımda uyuduğunda, kıcını kucağıma yasladığında, sonunda rahat nefes alabileceğimi hissediyorum.

LAYLA

ADET DÖNEMİM GECIKTI.

Alarmım dördüncü kez çaldı ve konuşan tamponlarla ilgili canlı bir rüyayı böldü. Takvimimi kontrol etmeme ve son regl dönemimden bu yana altı hafta geçtiğini fark etmeme neden olan şey buydu.

Leif bir hafta önce kutlamak için beni yemeğe çıkardı. Sorensen'lerin yıldönümü partisine sadece yedi gün kaldı ve ben aklımı kaçırarak kadar stresliyim. Deli gibi çalışıyorum, Leif'e sırlıslıkla aşık oldum ve mükemmel partiyi planlamak için şehirde koşturuyorum. Çok fazla şey oluyor. Adet döngümü düşünecek zamanım olmadı.

Gözlerimi ovuşturuyorum, zihnimdeki dişliler yavaşça gıcırıyor. Sadece stres... değil mi?

Stres ve mineral eksiklikleri. Sadece daha fazla sebze yemem ve daha fazla uyumaya başlamam gerekiyor, o zaman döngüm tekrar normalleşecek. Muhtemelen.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve duvara bakıyorum. Kesinlikle sadece stres. Çok şey yaşadım.

İlk seferinde çekip gitmesi dışında, Leif ve ben her seferinde prezervatif kullandık. Yani hamile olmadığımı biliyorum. Belki de yaptığım tüm bu seks hormonlarımı bir şekilde bozmuştur.

Evet, olan biten bu. Sürekli uyukluyorum ve kendimi bitkin hissediyorum, ama başka ne var ki? Ben hep böyle hissederim. Leif'in beni ilk kez yemesinden hemen önce uyuyakalmışım, Tanrı aşkına.

Bu sabah menünün son rötuşlarını yapmak için Rachael ile buluşacağım. Sonra da Sorensen'lerin Long Island'daki malikanesine gidip

Kiralık mobilya için ölçümler, sonra büyükannem ve büyükbabamın avukatlarıyla görüşmem var.

Yorulacak zamanım yok.

Bu yüzden, eksik nokta durumunu göz ardı ederek işe koyuluyorum.

O AKŞAM, Emma mutfakta yemek pişirirken ben kanepede uyuyakalıyorum. Beni uyandırmak için parmağıyla dürtüyor, sonra yatağa götürüyor. Bana iyi olup olmadığımı sorduğunda kaşlarının arasında bir kırıksıklik beliriyor.

"Kendimi iyi hissediyorum," diye mırıldanıyorum ve sonra yatağa yığılıyorum.

Durulayın ve tekrarlayın. Partiden önceki günler yorgunluk, hafif mide bulantısı ve açıklanamaz bir şekilde ağrıyan göğüslerden oluşan bir bulanıklık. Tuvalete gittiğimde kan görmeyi bekliyorum ama PMS'im bu sefer sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor.

Leif ve kızıyla çok zaman geçiriyorum, Harriet'in işini gerçekten yetenekli birinin sessiz verimliliğiyle yapmasını izliyorum. Hiçbir zaman Harriet kadar iyi bir dadı olamadım ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağım.

Belki de hiç olmak zorunda kalmayacağım... Eğer bu parti bir aksilik çıkmazsa, eyaletin en zengin kadınlarından biriyle ortaklık kurabilirim.

Partiden önceki gece, son yapılacaklar listesini ve yarın için planımı gözden geçirirken gözlerim bulanıklaşıyor. Gözlerimi ovuşturup derin bir iç çekiyorum, sonra Emma'nın banyodan bağırdığını duyunca başımı çeviriyorum.

"Hiç tamponun var mı?" diye sesleniyor kız kardeşim. "Hiç kalmadı."

"Bir saniye!" Banyoya gidip dolaplarımı kontrol ediyorum ama zaten hiç olmadığını biliyorum. Çatı katına taşındığımızdan beri, yani dört hafta önce - ve son reglimden yedi hafta önce- kadın hijyen ürünü almak zorunda kalmamıştım.

Ama şu anda bunu düşünmeyeceğim. Adet dönemim hakkında stres yapmak sadece daha da geciktirecek... değil mi? Tüm bu belirtilerin stresten kaynaklandığını mı varsayıyorsun?

Emma'nın banyo kapısının önüne gidip kapıya yaslanıyorum ve onunla konuşuyorum. "Bende hiç yok," diyorum ona. "Dışarı çıkıp sana biraz getireyim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Çikolata," diyor inleyerek. "Bir sürü çikolata." "Hemen geliyor." Sırıtiyorum, sonra kapıdan çıkıyorum.

En yakın eczaneye doğru yürürken kalbim küt küt atmaya başladı. Regl olmamamın başka bir açıklaması var. Leif'le korunmasız seks yaptığımızı düşünürsek, çok da uzak görünmeyen bir açıklama. İki kez. Çekme yöntemini kullandık ama...*ugh*. Seks eğitiminin mükemmel olmadığını bilecek kadar hatırlıyorum.

Mağazaya girip doğru reyonaya yöneldiğimde başımın üzerinde çanlar çalıyor. Emma'nın tamponlarını aldım, sonra durakladım. Kadın hijyen ürünleri raflarının hemen yanında prezervatifler, kayganlaştırıcılar... ve hamilelik testleri var.

Hamile değilim. Sadece stresliyim. Her şey değişiyor, taşındım, seks yapıyorum...um, yeterince sebze yok...

Gözlerimi kapatıyorum. Sebzelerin herhangi bir şeyle ne alakası var?

Cesaretimi kaybetmeden önce bir hamilelik testi alıp kasaya doğru ilerliyorum. Tezgâhın altındaki boşluktan rastgele çikolatalar kapıp konveyörün üzerine atıyor ve çantama uzanıyorum. Kasanın arkasındaki orta yaşlı kadınla göz teması kurmadan ödemeyi yapıyorum, sonra aldıklarımın bulunduğu çantayı göğsümün yanına koyup eve koşuyorum.

Saçmalıyorum tabii ki. Ama emin olmak daha iyi değil mi? Çubuğa işeyeceğim, negatif çıkacak ve sonra yarınki partiye odaklanabileceğim.

Çok kolay.

Ama eve gidip Emma'ya eşyalarını verdiğimde, teste girmeye kendimi bir türlü ikna edemiyorum. Ayrıca, odama saklanıp talimatları okuduğumda, sabah ilk işediğinizde yapmanızın en iyisi olduğu yazıyor.

Korkak değilim, sadece talimatları uyguluyorum.

Ama ertesi sabah çok çabuk geliyor ve kendimi açılmamış gebelik testi kutusuna bakarken buluyorum, her zamanki gibi bitkinim ve görünürde adet kanaması yok. Şüphelerim artıyor.

"Yap şunu, seni korkak," diye fısıldadım

kendime. Yaptım da. İşe, bekle, kontrol et.

Sonra panikliyorum.

LAYLA

SORENSEN'in Long Island'daki malikanesinde bulunan özel kış bahçesi bir rüya gibi görünüyor. Yemyeşil bitkiler, başlarının üzerinde yükselen devasa pencerelerin önündeki duvarları kaplıyor. Dairesel masalardan oluşan bir koleksiyon geniş alanın etrafına yerleştirilmiş ve konuklar için zarif sofratakimleri hazırlanmıştır. Seranın en ucunda smokin giymiş yaylı çalgılar dörtlüsü üyeleri enstrümanlarını akort ediyor.

Tavandan sarkıtılmış fenerleri açarak ışıkları test ediyorum ve gülümsüyorum. Burası bir peri harikalar diyarına benziyor, dışarının soğuk ve kasvetli havası cam evimizi yeşil, güvenli bir sığınak gibi hissettiriyor.

Sonunda Sorensen'lerin otuz beş yıllık evlilik yıldönümü partisinin zamanı gelmiştir. Dört haftalık planlamanın ve mutlak mutluluk, telaşlı çalışma ve rüya gibi bir mutlulukla geçen dört haftanın ardından nihayet o gün gelmiştir.

Bu son test. Bu geceden sonra, her şey yolunda giderse, Bayan Sorensen bana yatırım yapacak. Gerçek bir etkinlik planlayıcısı olacağım.

Yakında yere basacak olan topuklu ve süslü ayakkabılar için geçici zemin döşemesi yaptık ve daha narin bitkilerden bazıları güvenli bir yere taşındı. Sorensen'lerin bahçıvanı alanda dolaşıyor ve bebeklerini şefkatle kontrol ediyor.

Bebekler.

Göğümdeki bir kasılma, dik durmak için en yakın sandalyenin arkasına tutunmama neden oluyor.

Hayır, hayır. Şu anda bunu düşünmüyorum.

Bu sabah bir hataydı. Eczanedeki en ucuz testi aldım, ki bu benim aptallığımdı. Kesinlikle düzgün çalışmıyor. I

Muhtemelen çok uzun süre beklettim ve zamanlayıcı kullanmama ve talimatlara uymama rağmen yanlış pozitif çıktı. Ama belki de yanlış okumuşumdur! Birkaç gün içinde bir gebelik testi daha yapacağım ve tüm bu karışıklık geride kalacak. Gerekirse doktora gideceğim, sadece bu sabah aldığım testteki iki mavi çizginin bir tür hata olduğunu kendime kanıtlamak için. Hazır gitmişken doğum kontrol reçetesi de isteyebilirim.

Her şey yoluna girecek.

Hamile değilim. Sadece stresliyim ve daha fazla sebze yemem gerekiyor. Vücudumun kafası karıştı, hepsi bu.

Sebzelerin ne alakası var diye sormayın. Benim de kafam karıştı.

Ama şu anda yapmam gereken işler var. Masaları hazırlayan işçi ordusuna başımla selam verdikten sonra kış bahçesinden çıkıp Sorensen'lerin evindeki geniş mutfığa gidiyorum.

Rachael kendi halinde. Beyaz önlüklü siyah bir şef üniforması giymiş, saçlarını bandana ile arkadan bağlamış. Diğer bir aşçıyla birlikte, Sorensen'lerin evliliklerinin her beş yılı için bir yemek ve önlerindeki tatlı geleceği simgeleyen bir tatlı olmak üzere sekiz çeşit yemek hazırlamakla meşgul.

"Her şey kontrol altında mı?" Yoldan uzak durarak soruyorum.

Rachael bana gülümsüyor. "Her şey harika. Şimdi git buradan."

Gülerek, bana söyleneni yapıyorum. Bu sabah olanlara rağmen, hoş bir vızıltı içimi dolduruyor. Tüm çalışanların bir araya gelmesinin enerjisi, misafirler gelmeden önceki son hazırlıkların heyecanı. O sinir bozucu hamilelik testini aklımdan çıkarmayı başarıyorum.

Hayatım *iyi* gidiyor. Çekip çıkarma yönteminin iyi bir fikir olduğuna karar verdiğim için patlamayacak. Hayır, bayım. Ben değil. Bu gece harika bir etkinlik düzenleyeceğim, o iş anlaşmasını yapacağım, ailemi yoksulluktan kurtaracağım, sonra da Leif ile gün batımına doğru yola çıkacağım. Bana milyonlarca orgazm yaşatacak ve bu sabah girdiğim test çok uzak bir gelecekte ona anlatacağım komik bir hikaye olacak.

Düşünce sürecim temelde parmaklarımı kulaklarıma sokup "La-la-la-la!" diye şarkı söylemeye eşdeğerdir.

Adımı duyduğumda arka kapıyı yarılamıştım. "Layla!"

Koridorun diğer ucunda Christine'i görmek için dönerek ona doğru ilerliyorum. "Evet?"

"Ses sistemini kurdun mu? Kocam tüm konuklar geldikten sonra bir konuşma yapmak istiyor."

"Her şey hazır ve gitmeye hazır. Birazdan kış bahçesine gideceğim, ardından da herkesin misafirlerinizi karşılamaya hazır olduğundan emin olmak için vale standına geçeceğim."

Başını sallıyor. "Güzel. İyi iş çıkardın. Gelecekte seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum. Birlikte başarabileceğimiz her şey için heyecanlıyım."

Beynim "LA-LA-LA-LA- LA!" diye bağırırken yüzüme bir gülümseme çiziyor.

Mucizevi bir şekilde, tutarlı kelimeler oluşturmayı başarıyorum. "Ben de seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum Christine. Bu fırsatı ne kadar takdir ettiğimi anlatamam."

Leif'in annesi bir süre bana bakıyor, sonra çenesini eğiyor. "Güzel. Vale standına gitsen iyi olur. Misafirlerimiz birazdan gelecek." Sonra topuklarının üzerinde dönüp koridorda hızla ilerleyerek gözden kayboldu.

Bir nefes veriyorum, sonra karnıma bakıyorum.

Eğer o test yanlış pozitif çıkmadıysa, başım çok büyük belada demektir.

EV SAHİBİ TARAFINDAN DENGESİZ BIRAKILINCA, önümüzdeki üç saat boyunca kendimi işime verdim. Leif ve Isla geldiğinde, onları gizli bir gülümseme ve göz kırpmayla karşılıyorum, ancak bir etkinlik sırasında ortaya çıkan binlerce yangından birini söndürmek için hemen uzaklaşıyorum. Bırakın birileriyle konuşmayı, düşünecek zamanım bile olmuyor. Sahne arkasında tam bir kaos var ama serada, konuklar içkilerini yudumlayıp kahkahalar atarken yaylı çalgılar dörtlüsünün zarif sesi havada süzülüyor.

Mekâna her girdiğimde içimi bir gurur kaplıyor.

Bunu ben yaptım. Bu etkinliği bir araya getirdim, her şeyi organize ettim, her ayrıntıyı düşündüm. *Ben* yaptım.

Daha önce böyle bir şey başardığımı hiç hatırlamıyorum. Elbette Emma ile gurur duyuyorum ve onun başarısı kısmen ona verdiğim destekten kaynaklanıyor (bana hatırlatmayı sevdiği gibi), ancak bu etkinlik... Hepsi *bendim*. Mekândan menüye, ışıklandırmadan orta süslemesine kadar her küçük ayrıntı. Aynı anda hem zahmetsiz hem de zarif görünüyor; tıpkı Sorensen'ler gibi.

Kenardan Leif'in anne ve babasının misafirleriyle ve birbirleriyle konuşmalarını izlerken göğsümde bir sızı hissediyorum. Otuz beş yıldır evliler. Benden daha uzun süredir hayattalar ve şunlara bakın! Bay Sorensen hala

her yaklaştığında karısının arkasından bakar ve karısı da her zaman odanın öbür ucundan ona bakar. Birbirlerini seviyorlar.

Gözlerim Leif'e kayıyor. Isla kollarında, bir yandan onunla konuşuyor, bir yandan da alnındaki saçlarla oynuyor. Gülümsemesi yumuşak ve şefkatli ve kalbim bir kez daha şiddetle sıkışıyor.

Leif iyi bir baba. Sevecen ve hazırcevap, Isla'yla vakit geçirmeyi seviyor ama sınır koymaktan da çekinmiyor. O küçük kız onun gözbebeği ve daha önce hiç görmediğim şekilde üzerine titriyor. Acaba hayatımda böyle bir babam olsaydı sonum ne olurdu... Belki de bugün hayatımda ilk kez başarılarımla gurur duyuyor olmazdım.

Elim karnımın üzerinde geziniyor ve sinsi bir düşünce zihnimin ön tarafına doğru yol alıyor.

Ya test doğruysa?

Leif'i Isla ile birlikte izlerken, onun kollarında başka bir çocuk hayaline kapılmak çok kolay - *bizim* çocuğumuz. Yaşadığım onca şeyden, onca mücadeleden, çıkmaz işlerden ve duşta kimsenin beni duyamayacağı yerlerde döktüğüm gözyaşlarından sonra, ya mutlu olabilseydim? Ya Leif beni seçseydi? Ya birlikte bir aile olsaydık?

"Layla." Kalın çerçeveli gözlükler takan genç bir kadın görüş alanıma giriyor. "Hiç biftek bıçağımız yok. Rachael gelip seni bulmamı söyledi."

Fantezi paramparça oluyor ve şimdiki zamana geri dönüyorum - Sorensen ailesinin bir parçası olmadığım bir yere. Sadece onlar için çalışıyorum.

Genç kadına başımı sallayarak onu arka bahçeye kadar takip ediyorum, yol kardan temizlenmiş ve geçici fenerlerle aydınlatılmış ve mutfığa gidiyorum. Orada sorunun farkına varıyorum - genç kadının dediği gibi, tesiste tek bir biftek bıçağı bile yok. En kısa zamanda elli tane lazım. Bugün yapmam gereken tüm ayak işleri için kiraladığım minibüsün anahtarlarını kaptığım gibi soğuğa doğru yola çıkıyorum.

Çılgınca bir Walmart alışverişinden sonra, Sorensen'lerin evine geri döndüm ve mutfığa en yakın yan kapıdan girdim - o sırada karşı yöndeki bir odadan gelen iki erkek sesi duydum.

Bundan sonra yapacağım şeyi bana neyin yaptırdığını bilmiyorum. Belki de daha önce gördüğüm, hayatımdaki tüm zorlukların Leif'in sevgisi ve ilgisiyle yikanıp gittiği hayaldir. Bu aptalca ilgilenilme, güvende hissetme ihtiyacı - bu yüzden seslere doğru sessizce yaklaşıp dinliyorum.

Leif'in alçak gürültüsü içimdeki arzunun gerilmesine neden oluyor ama bunun şehvet mi yoksa bu sabahki keşfinin tetiklediği daha derin bir ihtiyaç mı olduğundan emin değilim. Bir köşeyi dönüyorum ve aralık bırakılmış bir kapının yanında duruyorum, kırılgan, umut dolu kalbimin milyonlarca parçaya ayrılmak üzere olduğundan tamamen habersizim.

LEIF

BABAM konyak bardağını çeviriyor ve pencerenin ötesindeki soğuk Şubat akşamına bakıyor. "Newark'taki apartman dairelerinin temelini önümüzdeki hafta atabilecek misiniz?"

"Yıkım önümüzdeki hafta zamanında başlayacak. Avukatlar, mülklerini satmakta direnen son çiftle bir arabuluculuk toplantısı düzenlediler. Bu hafta bunu tamamlamayı, satışı gerçekleştirmeyi ve projeyi programa uygun şekilde devam ettirmeyi umuyorum. Mayıs ayına kadar temellerin tamamlanmış ve ilk katın başlamış olmasını umuyoruz."

Babam minnettar bir homurtu çıkardı. "Beklediğimden çok daha fazlasını yaptın, Leif. Aile şirketindeki görevinden ayrıldığında hata yaptığını düşünmüştüm. İsla'nın annesi gittikten sonra, düşüncesiz davranıyormuşsun gibi geldi. Pervasız. Yanıldığımı kanıtladın. Şirketinizin geçirdiği büyüme şaşırtıcı olmaktan başka bir şey değil." Bakışlarımla buluşmak için döndü. "Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Babamın bakışlarını tutuyorum, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Teşekkürler, baba."

"New Jersey pek çok yeni fırsat sunuyor."

Başımı salladım. "Yeni gelişmeler için mükemmel olabilecek en az altı yer daha gördüm. Layla'nın eski binası bile iyi bir satın alma olabilir. Dökülüyor ama konumu inanılmaz bir potansiyele sahip. Yine de şu anki proje yeri başlangıç için gerçekten ideal."

"Sadece yaşlı çiftin anlaşmayı kabul ettiğinden emin olmanız gerekiyor."

"Yapacaklar," diyorum hissettiğimden daha fazla güvenle. "Gerçek şu ki, arabuluculuk konusunda gergin hissediyorum. Çift ile şahsen tanışmak

Daha önce de yaptığım bir şey ama hem onların hem de benim avukatlarım bunun en iyi yol olduğunu düşünüyor. Eğer çiftin gözlerinin içine bakabilirsem, bir anlaşmaya varabiliriz."

"Peki ya satmayı kabul etmezlerse?"

"Programa göre çevredeki mülklerde yıkım çalışmalarına başlayacağız. Etrafları toz ve ağır makinelerle çevrildiğinde, yerlerini satın almamız için bize yalvaracaklar." Sesim sert. İş gibi. Bir bakıma, yaşadığım son birkaç haftadan sonra bu şekilde konuşmak yabancı geliyor, sanki gerçek ben olmayan bir maske takıyormuşum gibi.

"İşin iş olduğunu ne kadar çok insan anlarsa o kadar iyi" diyor babam.

"Anlaştık. Her halükarda, bu yaşlı çiftin vidalarını sıkmaya başlayacağım. Baskı altında boyun eğecekler. Bunu daha önce de yaptım."

Kapının dışından gelen bir ses kaşlarımı çatmama neden oluyor. Bir soluk alma ya da hıçkırık gibi geliyor ama o kadar zayıf ki acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum. Odanın içinde yürürken kafamı kapıdan dışarı uzattım ama hiçbir şey göremedim. Kafamın içinde olmalı. Kapıyı kapatıp babama dönüyorum. "Seninle Layla hakkında konuşmak istiyorum."

Babam içkisinden bir yudum alıyor, sonra masasının üzerindeki bardak altlığına bırakıyor. "Güzel kız."

Aramızda havada asılı duran "ama "yı neredeyse duyabiliyorum.

"Ama hayatının bir parçası olmaya hazır olduğuna emin misin?" Babam bakışlarımı tutarak sessizce soruyor. "İsla'yla birlikte olması konusunda ona güveniyor musun? Kalması için?"

Kaçmayacağım, Leif. Kaçmayacağımı biliyorsun. Birkaç hafta önce kulağıma fısıldadığı sözler aklıma geliyor ve içimde bir duygu seli kabarıyor.

"Abby'ye hiç benzemiyor."

"Doğru," diye onaylıyor babam. "Çok çalışıyor ve annenin bana anlattığına göre ailesiyle ilgileniyor. Abby'de asla böyle bir çalışma ahlakı ya da bağlılık yoktu." Uzun bir iç geçiriyor. "Ama Abby gittikten sonra nasıl olduğunu düşünüyorum Leif ve seni bir daha öyle görmek istemiyorum."

"Layla'yı önemsiyorum baba," diyorum. "Ve bunu sana söylüyorum çünkü onu annemin etkinlik planlayıcısı olan kölelerinden biri olarak değil de aileye kabul edersen çok memnun olurum. O benim için... özel biri."

Babam oflayıp pufluyor, sonra bir omzunu silkerek kaldırıyor. "Annen onu seviyor, başka ne seçeneğim var ki?"

Kalbimdeki son engel de babamın sözleriyle yıkılıyor ve yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Layla için savaşırdım.

ailem onaylamadı. Ailemi seviyorum, tıpkı kızımı sevdiğim gibi ve Layla'yı hiçbirinden ayrı tutmak istemediğimi fark ettim. Layla'nın hayatımın her alanında yer almasını istiyorum.

Bölmelere ayırmayı bırakmamın zamanı geldi. Layla beni bütün hissettiriyor.

Onu seviyorum.

Bu düşünce içimde bir yıldız kayması gibi parlıyor. Farkına varınca göz kırpyorum.

Bununla savaşmayı bırakmalıyım. Ailem Layla'yı seviyor, kızım ona tapıyor ve ben de tüm dünyanın görmesi için onun yanımda durmasını istiyorum.

"Gitmeliyim," diyorum babama, çoktan kapıya doğru yönelmişken. "Layla'yı bulmalıyım."

Konservatuvara doğru koşmaya başlamadan hemen önce arkamda bir kıkırdama duyuyorum. Kendimi o kadar dolu hissediyorum ki patlayabilirim. Layla'yı görmem, ona sarılmam, onu öpmem ve ona nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyor.

Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki sanki o hayatıma girmeden önce yaşamıyormuşum gibi geliyor. Onu delilik derecesinde seviyorum ve onu kendimden uzaklaştırmak için kendi aptalca nedenlerimi dinleyerek aptallık ettim.

Layla'nın Isla'yı tanınması ve sevmesi iyi bir şey. Benim için çalışması sadece tanışma şeklimiz, birlikte olmamamız için bir sebep değil.

Bu duygularla daha fazla savaşmak için hiçbir neden yok. Geçen ayın bu garip belirsizliğinde dans etmeyeceğim. Ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim ve o benim olacak. Resmi olarak.

Konservatuvara gidiyorum ve hemen ailemin arkadaşları tarafından kuşatılıyorum. Kendimi anlamsız konuşmalardan kurtarmaya çalışırken odayı tarıyorum, ancak Büyük Hala Hilda tarafından köşeye sıkıştırılıyorum.

"Alnında nabız gibi atan şu damar patlamak üzere gibi görünüyor," diyor bana, rahatsız edici damarı göstermek için boğumlu bir parmak kullanarak.

"Layla'yı gördün mü?"

Hilda bir kahkaha attı ve kolumu okşadı. "Sonunda neye sahip olduğunu anladın, değil mi?"

Odayı taramayı bırakıyorum ve önümdeki yaşlı kadına bakıyorum. "Ne?"

"Doğru kadını bulduğun senden başka herkes için aşikârdı. Sence annen onu neden işe aldı? Layla'yı kendisi tanımak istedi. Annen kızının partisi boyunca Layla'ya ay gözüyle baktığını görür görmez kaybolduğunu anladı."

Bu beni durdurdu. Büyük teyzeme bakakalıyorum, çenem açık kalıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dehşete kapılmış gibi bakma," diye cevap veriyor Hilda. "Christine Layla'dan hoşlanıyor. Sanırım bu kadar çok sevmesine şaşırdı. Ve Layla'yı bir saatten fazladır görmedim. Yerinde olsam mutfağı kontrol ederdim." Ben cevap veremeden topallayarak uzaklaşıyor. Büyük teyzemin sözleri kulaklarımda çınlarken, kış bahçesinden çıkıp mutfağa doğru ilerliyorum. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

Kalbim sevinçle dolup taşıyor.

Layla'yı seviyorum. Onun inatçılığını, gururunu ve ne kadar çok çalıştığını seviyorum. Onun dahiyane yaratıcılığını ve parti planlama fikirlerini seviyorum. Kızımın saçını örerken ellerinin ustalıkla hareket etmesini seviyorum. Kollarımı ona her doladığımda iç geçirmesini seviyorum. Hayatıma her şeyi bir araya getiren son yapboz parçası gibi uyum sağlamasını seviyorum.

Şu anda kollarımı Layla'ya dolamalı ve ona bu konunun etrafında dans etmekten bıktığımı söylemeliyim. Onun benim olmasını istiyorum. Resmi olarak. Sonsuza kadar.

Ama mutfaktaki hareketlilik ve gürültü kovanına daldığımda, taptığım kadının altın saçlarını göremiyorum.

Rachael bana baktı. "Bir sorun mu var?"

"Layla nerede?" Sesim kulaklarıma bile sert geliyor.

Şef duvardaki saate bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bir saat önce çıktı. Kendini iyi hissetmediğini söyledi, ben de temizlikle ilgilenmeyi teklif ettim."

Kanım kulaklarıma hücum ediyor. "Gitti mi? Bana söylemeden mi?"

LAYLA

"EMMA!" Kapıdan girer girmez ılık atıyorum. "Emma, burada mısın?" Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken duvar sarsılıyor.

"Kütüphanede," diye belli belirsiz bir cevap geldi.

Aceleyle koridoru geçip odaya daldım. "Bavullarını topla," diyorum ona. Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki kendi sesimi bile zor duyuyorum. "Gitmemiz gerek."

Emma kaşlarını çatı. "Ne?"

"Bu gece burada kalmayacağız. *Hemen* gitmemiz gerekiyor."

Masadan uzaklaşıyor, kâğıtları masanın üzerine saçılmış. Emma ayağı kalkıyor ve sanki paniğın eşiğindeki bir hayvanmışım gibi dikkatli adımlarla bana doğru yürüyor.

Ben de öyle hissediyorum.

Onu duydum. Leif'i. O sözleri, o korkunç sözleri söylediğini *duydum*. O benim parlak zırlı şövalyem değil. Ayaklarımı yerden kesecek ve tüm sorunlarımı çözecek adam değil.

Tüm sorunlarımın *kaynağı* o. Yalancı, şeytani, aşağılık bir adam.

"Layla, yavaşla," diyor Emma, avuçlarını açarak. "Neler oluyor?"

Bunun için *zamanım* yok. *Şimdi* gitmeliyiz ki Leif buraya girip... denemesin... Ne deneyeceğinden emin değilim ama tek bildiğim ondan uzaklaşmam gerektiği.

Kafamın içinde yankılanan cırtlak sese rağmen mantıklı düşünmeyi başarıyorum: Emma'ya duyduklarımı anlatmalıyım ki neden bu çatı katında kalamayacağımızı anlasın. Bu yüzden derin bir nefes alıyorum, göğsümün kabarmasının durmasını istiyorum ki yarı normal bir sesle konuşabileyim.

"Leif, Emma'yı

Büyükanne ve büyükbabayı evlerinden atmak için. Aylardır onlara zorbalık yapan müteahhit o. *Gitmemiz* gerek." Panik son kelimeyi bastırıyor ve kız kardeşime doğru bir el uzatıyorum.

Lütfen Emma, bir kez olsun beni dinle. Sadece dediğimi yap.

Elini kaldırıyor, mürekkep lekeli parmaklarını iki yana açıyor. "Bekle." Kız kardeşimin gözleri açılıyor. Birkaç dakika sessizce bana bakıyor, sonra iki elini şakaklarına götürüyor ve cildine belli belirsiz mürekkep lekeleri aktarıyor. Kollarını indirip bakışlarımla yüz yüze geliyor. "*Ne oldu?* Bunu o mu planladı? Bizi bu yüzden mi buraya getirdi?" Etrafında dönüyor. "Bu bir rüşvet mi? Bir tuzak mı? Nasıl? Ne için? Ne zaman. Kim-Layla, hayır. Bunu nasıl yapabildi? Biliyor muydu?"

"Bilmiyorum." Son kelimeye nefesim kesiliyor ve destek için kapı pervazına tutunmak zorunda kalıyorum. "Biliyor olmalıydı. Onlarla tanıştı, isimlerini biliyordu. Mutlaka sözleşmelere bakmıştır... pazarlıklara..."

"Yani seninle oynuyor muydu?" Emma'nın kaşları alçaldı. "Bu hiç mantıklı değil. Kötü bir anlaşma yapmamız için bize baskı yapmak isteseydi, burada kalmamıza izin vermezdi. Bizi sıkıştırır ve çaresiz bırakırdı. Bunun yerine hayatımızı kolaylaştırdı."

"Sadece çantalarınızı toplayın!" Kelimeler ağzımdan döküldü. "Burada kalamam, Em. *Kalamam*. Yarın büyükanne ve büyükbabamla arabuluculuğa gitmek zorundayım ve masanın karşısında oturmak zorundayım ve bunu yaparken onun dairesinde yaşayamam. Yapamam işte. I-"

Onun çocuğunu taşıyorum.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve Emma'nın kolları bir anda bana sarılıyor. "Tamam," diye yatıştırıyor. "Toplanacağız. Yarım saat içinde buradan gitmiş oluruz, tamam mı? Büyükanneyi arayıp birkaç gün kanepesinde kalıp kalamayacağımızı soracağım. Binamıza geri dönemeyiz; herkesi dışarı attılar ve şehir yetkilileri tarafından denetlendikten sonra yıkmayı planlıyorlar. Bu yüzden yeni bir yer bulmamız gerekiyor ama bunu büyükanne'nin evinden yapabiliriz." Derin bir nefes alıyor ve ben de onun omuzlarında gördüğüm kararlılığa tutunuyorum. "Her şey yoluna girecek. Gerekirse kendimi eve zincirlerim. Büyükanne ve büyükbabamızı evsiz bırakmayacaklar."

Homurdanarak ıslak bir kahkaha attım ve gözlerimi silerek geri çekildim.

"Evet.

Tamam. Haklısın. Daha kötülerini de atlattık. Gidip eşyalarımı toplayacağım."

Kız kardeşime hamilelik testinden bahsetmedim. Ona her şeyin düşündüğünden bin kat daha karmaşık olduğunu söylemiyorum, çünkü bu daireden taşınmak hiçbir şeyin sonu değil. Bu sadece bir başlangıç.

Korku ve öfke inkârımın son kırıntılarını da yakıp yok ediyor, ta ki geriye sadece acımasız, merhametsiz bir netlik kalana dek.

Yanlış pozitif mi? Lütfen. İki aydır adet görmüyorum, yorgunum, midem bulanıyor ve göğüslerim göğsüme yapışmış iki ağır yığınınından ibaret.

Ben hamileyim. Leif'in çocuğuna.

Leif, büyükanne ve büyükbabamı evlerinden atmak isteyen adam. Onları hayatlarını sevdikleri bir evde geçirmiş insanlar olarak değil, büyük planları ve süslü apartman daireleri için bir *rahatsızlık* olarak görüyor. Onlarla tanıştı, onları evine kabul etti ve tüm bunları onları kendi evlerinden atmak niyetiyle yaptı.

Bir ay boyunca gözlerimin içine nasıl bakabildi? Benimle nasıl sevişebildi, elimi tutabildi, kızıyla vakit geçirmeme nasıl izin verdi? Tüm bunlar, itiraz edemeyeyim diye beni kendi hayatına bağlamak için bir oyun muydu? Beni kandırmaya mı çalışıyordu?

Dolabımı yırtıp açarken - hayır, *benim* dolabımı değil. Leif'in dolabı. Kıyafetlerimi almak için Leif'in dolabını açarken, aklıma başka bir açıklama gelmiyor. Bilmek zorundaydı, yani bunu planlıyordu.

Gerçekten böyle bir adamla birlikte olabilir miyim? Gerçekten gözlerinin içine bakabilir ve onun olduğunu düşündüğüm şefkatli, sevgi dolu adamı görebilir miyim?

Tabii ki hayır.

Sevgi dolu, şefkatli ya da nazik değil. O, yeni topraklar gören ve kendi çıkarları için yağmalamak isteyen zalim bir Viking kralıdır.

Hiçbir şeyi katlama zahmetine girmeden eşyalarımı çantalarımaya atıyorum. Gözlerimde yanan yaşların ötesini zorlukla görebiliyorum ve nefeslerim kısa ve sendeliyor.

Onu *duydum*. Leif'in babasına söylediği sert ve acımasız sözleri duydum. *Soğuktu*.

Beni güldüren, kızartan ve yakan adam bu mu? Kızıyla dalga geçen adam bu mu? Bir insan nasıl evde bu kadar sevgi dolu, işte bu kadar acımasız olabilir?

Hiçbir şey mantıklı değil. Leif'le yüzleşmek zorundayım, ama bunu bu dairede, onun eşyalarıyla çevrili, ona çok borçlu hissederek yapamam.

Gitmem gerek. Gittiğimi fark etmeden önce buradan gitmeliyim. Ve şarj cihazımı duvardan alıp bavuluma attığımda, Odayı tarıyorum ve bana ait hiçbir şey göremiyorum. Emma bavulunu kapıya doğru götürmeye başlamıştır bile. Kapının yanında duran fazladan ayakkabılarını alıyor,

Onları yeniden kullanılabilir bir market çantasına dolduruyor. Sonunda iki yeni Balenciaga puffer ceketimizi almadan önce girişteki dolabın yanında tereddüt etmesini izliyorum. Beni izlediğimi görüyor ve ceketleri kaldırıyor. "Bunları satabiliriz," diye açıklıyor.

Kalbim küle döndü. Başımı salladım. "Evet. Yeni bir ev için depozito ödeyeceğim."

"Aynen öyle." Ceketleri toparlayıp bavuluna tıkıştırıyor ve daha dik bir şekilde ayağa kalkıyor. "Hazır mısın?" Emma enesinde kararlı bir duruşla soruyor.

Ona keskin bir baş selamı verdim. "Hadi gidelim."

LEIF

DAIRE BOŞ. Yatak odasındaki dolaba bakıyorum, içimde siyah bir boşluğun açıldığını hissediyorum.

Gitti.

Bana kaçmayacağını söyledikten sonra. *Söz verdikten* sonra.

Neden kaçtı? Nereye gitti? Ne haltlar oldu?

Telefonumu çıkarıp onu bininci kez arıyorum ve bir kez daha doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyorum. Neler oluyor lan? Bu gece ne oldu?

O gitti, o gitti, o gitti.

Görüşüm bulanıklaşıyor, geçmişle şimdiki zaman birbirine karışıyor. Layla'ya her şeyimi verdim. Evimi. Kalbimi. Ailemi. Ve sonra *o çekip gitti.*

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Aceleyle mutfığa dönüp bana neler olduğunu anlatacak bir şeyler arıyorum. Ne bir not ne de bir ipucu var. Ne aradığımdan emin olmadan çekmeceleri ve dolapları açarken kalbim çarpıyor ve ellerim titriyor. Tezgâha yaslanıp gözlerimi kapatarak bu gece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Babamla konuştum.

Ailemin Layla'yı onayladığını öğrendim.

Onu sevdiğimi fark ettim.

Ve gitti.

Gitti.

Tıpkı Abby gibi. Hayatıma girdi, onu önemsememi sağladı ve kalbimi paramparça etmeye karar verdi - neden? Hiçbir şey mantıklı değil.

Sert bir nefes çekerek koridora geri döndüm. Kız kardeşinin odasını açtığımda dağınık bir yatak ve boş bir dolap görüyorum. İkinci banyonun çekmeceleri boştu ve iksirler, kremler ve eskiden her yatay yüzeyi kaplayan kadın kalıntıları yoktu.

Kütüphane soğuk ve boş.

Ebeveyn yatak odasına geri döndüğümde, düşündüklerimi duyamıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum ve tüm bu olanlara bir anlam veremiyorum.

Layla neden gitti? Bunca zamandır benimle oynuyor muydu? Benden çalışıyor muydu? Benden faydalıyor muydu? Bu bir çeşit ayrıntılı şaka mı?

Ama hiçbir şey almadı.

Beni aptal yerine koymaya mı çalışıyordu? Ailemi mi? Bir rakip için casusluk mu yapıyordu? Ne *haultlar* dönüyor burada?

Onu tekrar aradım. Cevap vermedi.

Yüksek sesle küfrederek yataktaki örtüleri atıyorum, komodinin çekmecelerini açıyorum, yastıkları ve yatağı fırlatıyorum.

Hiçbir şey.

Bir yastık fırlatarak pencereye doğru çılgık atıyorum. Keşke onu parçalara ayırabilseydim ve parçaların aşağıdaki sokağa düşmesini izleyebilseydim.

Neden neden neden neden?

Telefonum çaldığında, beni öyle bir korkutuyor ki sırıyorum. Ekranda babamın adı yazıyordu.

"Baba," diye cevap veriyorum. "Konuşamıyorum."

"Nereye gittiniz? Konuşma yapmak üzereydik."

"Layla gitti. O..." Boş odaya, gömme dolaptaki çıplak askılara bakıyorum. Bu bir şaka, değil mi? Bana ayrıntılı bir şaka yaptı. Bu, geçmişte işlediğim bir suçun intikamı gibi bir şey.

"Gitti de ne demek?"

"Yani dairem boş. O burada değil." "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum lan!" Kelimeler ağızımdan dökülüyor ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. "Gitmem gerek. Eski dairesine ve büyükanne ve büyükbabasının evine bakacağım."

"Tamam. Annene haber veririm. Konuşmaları sensiz yaparız." "Özür dilerim baba. Sadece onu bulmam gerek."

"Yapacaksın." Sesi sakın ve ben bu hissi ciğerlerime çekmeye çalışıyorum.

İşe yaramıyor.

Ellerim titreyerek telefonu kapatıyorum ve dolabın kapısını yavaşça kapatıyorum. Kararlılık içimde katılaşıyor, öylesine güçlü bir öfkeyle birlikte ki sanki bedenimin dışında yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Layla'yı bulacağım ve ona kendini açıklatacağım.

Eğer beni bir şey için cezalandırıyorsa, ne olduğunu bilmek istiyorum. Bir kadının daha açıklama yapmadan beni bırakıp gitmesine izin vermeyeceğim. Soğukta tek başıma bırakılmayacağım. Birinin kızına bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim-özellikle de Isla hatırlayacak kadar büyüdüğünde.

Bu bir daha olmayacak.

LAYLA

Taksi bizi büyükanne ve büyükbabamızın evinin önünde indirene kadar keşfimin muazzamlığı zihnime yerleşmeye başlamadı.

Leif, büyükanne ve büyükbabama evlerini satmaları için zorbalık yapan müteahhit. Leif sandığım gibi bir güvenlik ve emniyet cenneti değil. O soğukkanlı, paraya aç, aşağılık, kapitalist bir pislik. Bütün o sabahlar onun yatağında uyandığıma, kendimi dünyadan korunuyormuş gibi hissettiğime inanamıyorum. Şehirdeki en büyük kötü adam beni sürekli barındırıyordu. Fırsat buldukça yanımda uyuyordu. Ona *sarıldım*. Saçlarımı okşamasına ve şakaklarımı öpmesine izin verdim ve kendimi *güvende* hissettim.

Birçok kez sikini emdim. İçime girmesine izin verdim. Dudaklarını, dilini üzerime koymasına izin verdim. Ona bedenimi ve kalbimi verdim ve şimdi, şimdi...

Şaşkınlık. Hissettiğim şey bu. Sanki bir kasırga hayatımı parçalamış ve beni havaya savurmuş gibi. Hangi yönün yukarı ya da aşağı olduğunu bilmiyorum. Hiçbirine anlam veremiyorum. Tek bildiğim, yakında bir noktada tekrar yeryüzüne çakılacağım.

Ve bu acıtacak.

Ne tür bir adam lüks konutlardan oluşan bir kule uğruna yaşlı bir çifti evlerinden çıkarmaya çalışır? Onun nasıl biri olduğunu göremeyecek kadar aptal mıydım? Yeni botlar, yeni ceket ve lanet olası çatı katı dairesi gözümün önündekini göremeyecek kadar kör müydüm?

Tüm bu yasal belgelerde bahsedilenin onun şirketi olduğunu nasıl fark etmedim?

Cevap zihnimde net: çünkü işi hakkında konuşmayı reddetti. Bana işi ofiste bırakmakla ilgili saçma bir bahane sundu ve ben de neşeyle gözlerime bir göz bağı bağladım ve buna uydum.

Ben bir *aptalım*. Bir aptal. Tam bir ahmağım.

Hamile bir ahmak.

Büyükannem kapıyı açıyor ve kan kulaklarımda zonklarken bizi içeri buyur ediyor.

Sonunda, bütün bir gün inkâr ettikten sonra, gerçeğin zihnimde çarpık, korkunç bir kayıt gibi tekrar tekrar yüksek sesle ve net bir şekilde çınlamasına izin verdim.

Hamile olduğumu biliyorum. Yanlış pozitif değildi. Bir bebeğim olacak ve babası dedemleri evsiz bırakmaya çalışan bir zorba.

O zengin, güçlü ve tanınmış biri ve büyükannemle büyükbabamı kovacak ve sonra da bebeğimi alacak. Olabilecekleri düşündükçe içimi bir korku kaplıyor - her şey ters gidebilir.

Bana Isla'nın annesinin gittiğini söyledi ama bunun doğru olup olmadığını biliyor muyum? Onun sözüne inanabilir miyim? Ya aynısını ona da yaptıysa? Ona zorbalık edip çocuğunu almış olabilir. Gerçekten çok kötü biri olabilir.

Yaşlı çiftleri evsiz bırakanlar sadece kötü insanlar değil mi?

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Büyükannem ceketimi aldı ve girişteki dolaba astı. Sakladığım eski ceketim. Leif'in dairesinden çıkarken aptal Balenciaga tasarımlı puffer ceketimi giymeye dayanamamış, Emma'nın onu beyaz ceketin yanına bavuluna koymasına izin vermiştim.

Büyükannem bana döndü. "Neden pelerin ve hançer? Şehirdeki güzel daireye ne oldu?"

"Ben Leif," diyorum, sesim kısık çıkıyor. "Leif seni bu evden çıkarmaya çalışan şirketin sahibi."

Büyükannem bana bakıyor, buruşuk yüzü bomboş. Bir, iki, üç kez göz kırpmıyor, ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. "O... Emin misin?"

"Onu duydum." İçimde yükselen hıçkırığı bastırmak için elimle ağzımı kapatıyorum. Tekrar konuşabildiğimde, büyükannemin gözleriyle karşılaşıyorum. "Onu babasıyla konuşurken duydum. Bunu her zaman yaptığını söyledi. Satın aldıkları diğer tüm binaları yıkmaya başlayacak, vidaları sıkacak ve boyun eğene kadar sana baskı yapacak. Sesi çok acımasız geliyordu. Hesaplıyordu."

"O *piç kurusu*." Büyükbabamın sesi oturma odasının ağzında alçak bir gümbürtü, gözleri karanlık bir alev. "Onunla bir yemeği paylaştım ve tüm bu süre boyunca..."

"Biliyorum." Bir an için gözlerimi kapattım. "Biliyorum."

"Ama biliyor muydu?" Emma üçümüze de bakıyor. "Leif kimin evini satın almaya çalıştığını biliyor muydu?"

"Nasıl yapamaz?" Cevap veriyorum, sesim uzaklardan geliyor. "Şirketin sahibi ve CEO'su o. Şirketi s ı f ı r d a n o kurdu. Hayatı şirketi ve kızı... Bizim kim olduğumuzu nasıl anlamaz? Büyükanнем ve büyükbabamın kim olduğunu? Bir gece şoförüne onları eve bıraktırdı!"

Kendime, her zaman giydiğim eski kıyafetlerime bakıyorum. Onunla tanışmadan önce olduğum kişiye. Tırnaklarımla istikrara tutunuyor, hayatın bana vurduğu darbelerden bir varoluş çıkarmaya çalışıyordum.

"Başka neden benimle ilgilensin ki?" Soruyorum, sesim hissettiğim kadar küçük çıkıyor.

Dışarıdan gelen tekerlek sesleri başımı çevirmeme neden oluyor. Ön kapının üstündeki yarım ay pencereden baktığımda, sokağa çift park etmiş tanıdık bir gümüş Rolls Royce görüyorum.

Beni takip etti. Beni takip etti.

Şu aptal araba. Kimin böyle bir arabaya ihtiyacı var ki? Neden büyükanнемle büyükbabamın evi kadar değeri olan bir arabayla dolaşmak zorunda?

Gösterişli ve gösterişli ve bu kadar kibirli birinden bu kadar etkilendiğime inanmıyorum. Ben *başka bir adamla randevudayken* restorana girdi ve diğer adamın gitmesini sağladı! Sonra da onunla yattım!

Benim neyim var böyle?

İçimden kalın, kanlı bir öfke mızrağı geçiyor ve onu iki elimle kavıyorum. Gösterişçi, kibirli, egoist, Rolls-Royce kullanan bir *pislik* hayatımı mahvetmeye çalışıyor ve ben buna izin vermeyeceğim.

Eski ceketimi tekrar askıdan alıp üzerime geçiriyorum ve ön kapıyı yırtarak açıyorum.

Eğer Leif Sorensen aileme zorbalık yapacağını düşünüyorsa - eğer beni süslü bir daire ve pahalı bir ceketle satın alabileceğini, kurbanlarından yağmaladığı tüm parayla gözlerimi boyayabileceğini düşünüyorsa - başka bir şey daha var.

Kimse ailemle uğraşamaz ve bundan paçayı kurtaramaz. Özellikle de lanet olası Leif Sorensen.

LEIF

Anlamayarak eve baktım.

Layla'nın dairesi hâlâ tahtalarla kaplıydı ve hiçbir pencereden ışık göremiyordum, bu yüzden Elton'a beni büyükanne ve büyükbabasının evine götürmesini söyledim. Adresi onları eve bıraktığı zamandan hatırlıyordu.

Ama... Burası Layla'nın büyükanne ve büyükbabasının evi olamaz; burası aylardır satın almaya çalıştığım ev. Burası benim gelecekteki gelişim alanım. Avukatlarım işlerini yaparlarsa ve yarınki arabuluculuk süreci iyi giderse, önümüzdeki hafta çevredeki binaları, kısa bir süre sonra da bu evi yıkmayı planlıyorum.

Kapı açılıyor ve Layla alnında gök gürültüsüyle evden çıkıyor. Yine o lanet yağmur ceketini giymiş, sanki onu kış soğğundan kurtaracakmış gibi gövdesine sarıyor. Onu omzuma atıp ait olduğı yere, eve götürmek istiyorum. Sıcak, güvenli ve *benim* olduğundan emin olmak istiyorum.

Kendini açıklayana, ailemin yıldönümü partisinin ortasında neden gittiğini, neden beni boğazımdan bıçaklamak ister gibi göründüğünü açıklayana kadar onu sarsmak istiyorum.

Ama bu ev başlı başına bir açıklama, değil mi? Farkına varıyorum ve Layla'nın neden kaçtığını anlıyorum.

Şirketimin bu mülkü satın almaya çalıştığını öğrenmiş; parti sırasında öğrenmiş olmalı. Bana bahsettiğı yasal sorunlar, anlatmadığı sorunlar, avukatlarımın haftalardır uğraştığı sorunlardı.

Kim olduğumu anladığında kaçtı. Düşündü ki... Benim bir tür çizgi roman kötü adamı olduğumu, bu ev için verdiği mücadeleden vazgeçmesi için onu köşeye sıkıştırmaya çalıştığımı düşünüyor olmalı.

İçimde zehirli bir duygu demeti kaynıyor. Benimle konuşmadan gittiği için Layla'ya öfke. Onu apartmandan gitmiş bulduğum için öfke. Umut, dehşet ve gerçekten sevdiğim tek kadını kaybetme düşüncesinin yarattığı kafa karışıklığı. Ve en rahatsız edici olanı, önümdeki eve baktığımda utanç gibi hissettiğim bir şey.

Yasal yollara başvurarak kat mülkiyeti projesini hayata geçirme konusunda rahattım. Burada yaşayan çifti satmaya karar verene kadar sıkıştırmaktan mutluluk duydum.

Ama bu, onların Layla'nın ailesi olduğunu öğrenmeden önceydi.

Bu bir fark yaratmamalı; onlara adil bir anlaşma öneriyorum. Bu gelişme toplum için iyi. Şehir benim tarafımda.

Burada yaşayan çiftin yoluma çıkan bir engelden başka bir şey olduğunu hiç düşünmedim. Bunun bir iş olduğunu düşünmüştüm... ama değil. Layla'nın ailesi.

İçimdeki son bariyer de yıkıldı. İş, aşktan ve aileden ayrı olamaz, bu durumda değil. Layla'yla işim hakkında konuşmuş olsaydım, bunu haftalar önce keşfedebilirdik. Bir çözüm bulabilirdik. Kaçıp gitmezdi, benim... Benim... olduğumu düşünmezdi.

Büyükannesi ve büyükbabasını evlerinden çıkarmaya çalışıyor. Ben de tam olarak bunu yapıyordum.

Utanç, içimde çok yakından bakmak istemediğim çirkin, çarpık bir şey. Burada yaşayan insanları tanımam önemli olmamalı. Layla ile akraba olmaları da önemli olmamalı, çünkü bu herkes için iyi bir anlaşma. Anlaşma gerçekten karşılıklı yarar sağlıyorsa, neden karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum?

Ama bu düşünce aklımdan geçerken bile, bunun önemli *olduğunu* biliyorum. Layla'nın büyükanne ve büyükbabasıyla tanıştım. Nazik, sevgi dolu ve kibarlar ve Emma ile Layla'ya benim de anlayabileceğim bir derinlikte değer veriyorlar. Ben de kendi kızım için böyle hissediyorum.

Ben onların evini yıkmaya çalışan büyük kötü kurdum... ve bu iyi hissettirmiyor. Çizgi romanlardaki kötü adamlar gibi hissediyorum.

Layla üç basamağı inerek ön kapıya giden yola çıkıyor, duruşunu genişletiyor ve kollarını kavuşturuyor. O alay ediyor

ve hala arka koltukta oturmama rağmen, kendimi açıkta hissediyorum. Çiğ.

Utaniyorum.

"Elton..." Boğazımı temizliyorum. "Bir ay önce Layla'nın büyükanne ve büyükbabasının evine gittin. Neden bana yaşadıkları yerin burası olduğunu söylemedin? Satın almaya çalıştığım mülkün burası olduğunu biliyorsun."

Elton dikiz aynasından baktı, sonra dönüp kaşlarını çatarak bana baktı. "Bilmiyor muydun?"

"Layla'nın büyükanne ve büyükbabasının aylardır kavga ettiğim yaşlı çift olduğunu mu? Hayır! Hayır! Bu ne lan!" Kapıyı açıp dışarı çıktığımda Layla'nın çenesinin sıkıldığını ve çenesinin kalktığını gördüm.

Tanrım, bu kadını seviyorum. Mücadelesini ve ateşini seviyorum. Ailesini bu kadar şiddetle sevmesini seviyorum.

Ve ben... Ben onu kaybediyorum.

Bir an durup birbirimizi izliyoruz, ön bahçe bizi ayırıyor, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. Ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım ama elim geri çekildi.

"Dokunma bana," diye tıslıyor. "Seni yalancı bok çuvalı."

"Bilmiyordum," diye cevap verdim.

"Saçmalık."

"Bilmiyordum," diye tekrarlıyorum. Gözlerinin mavi ateşine bakıyorum, sonra arkasındaki eve bakıyorum. Perdelerden birinin seğirmesini izlerken parmaklarım saçlarımda tünel açıyor, nefesim yüzümün önünde beyaz bir bulut oluşturuyor. "Layla, büyükanne ve büyükbabanın burada yaşadığını bilmiyordum."

"Sana inanmıyorum. Nasıl bilmezsin?"

"Bunca haftadır numara yaptığımı mı düşünüyorsun?" Göğsümde garip, bıçak gibi bir ağrı hissederek soruyorum. Tekrar Layla'ya uzanıyorum ama elim yine havada kalıyor.

"Büyükanne ve büyükbabama evlerini terk etmeleri için zorbalık yapmak dışında ne yaptığınızı bilmiyorum."

İçimdeki kötücül duygu karışımı yerini öfkeye bırakıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. Hissettiğim utançla yüzleşemiyorum, yüzleşirsem kırılacağım. Kendime bakıp ne kadar kötü davrandığımı göremiyorum, bu yüzden yapabileceğim son şeye sarılıyorum: iş. "Onlara gereğinden fazla para teklif ettim. Evin değerinin çok üstünde."

Bu doğru. Onlara adil bir teklif sundum ama içimden bir ses hâlâ kötü biri olduğumu ve utanmam gerektiğini haykırıyor. O sesi bir kenara itiyorum. Ben

utandım. Bu bir iş. Ne daha fazlası, ne daha azı. İş kişisel değildir. Bu iki alan birbirine karışmaz.

"Teklif ettiniz ve reddettiler," diye karşı çıkıyor Layla. "Ama sen hayır cevabını kabul etmedin. Aynı şekilde başka biriyle olan akşam yemeği randevuma daldınız ve gitmediniz. Aynı şekilde beni gözünün önünde tutabilmek için dairene götürdün. Etrafındaki herkesi kendi istediğin gibi yönlendirmeye o kadar alışmışsın ki ne kadar ileri gittiğinin farkında değilsin, Leif."

Öfkem bir iblis gibi içimde birikiyor ve tüm sağduyumu yakıp yok ediyor. "Seni çatı katıma yerleştirdiğimde şikâyet ettiğini duymadım, Layla. Emma'nın ders çalışmak ve uyumak için üniversiteye daha yakın bir yeri olduğunda şikâyet ettiğini duymadım. Her fırsatta seni dışarı çıkarıp şımarttığım. Ama bu senin hikayene uymuyor, değil mi? Benim *şımarıklığımdan* ne kadar keyif aldığını görmezden gelebilirsin." Kelimeyi tükürüyorum, elmacık kemiklerinde kırmızılıklar belirdiğinde memnun oluyorum.

"Gitmen gerek, yoksa polisi ararım." "Polis mi?" Ona bakakaldım. "Layla."

Çenesini sıkıyor. "Git buradan, Leif." Elleri yumruk oluyor ve boynundaki nabız o kadar hızlı atıyor ki oturmasını isteyesim geliyor. Ellerim ona uzanmak için kaşınıyor. Ama arkasındaki ev karanlıkta beliriyor ve bastırmaya çalıştığım utanç yeniden ortaya çıkıyor.

Layla hayatı boyunca ailesi için savaştı. Sevdği insanlar uğruna kendi hırslarından, geleceğinden vazgeçti. Annesi onu terk ettiğinde yaşadığı zorlukları ve çalışabildiği sürece ailesine nasıl destek olduğunu anlattı.

Ona bakmayı hak etmiyorum. Her ne kadar Layla'ya sarılmak istesem de, bu kadar saf ve iyi birine benim gibi bir adamın dokunmaması gerektiğini biliyorum - kendi bencil hırsları uğruna yaşlı bir çifti evlerinden atacak birinin. Aşağılık. Ben aşağılıkların en aşağısıyım, yeryüzünün pisliğiyim.

Ben büyük kötü kurdum. Layla'nın bana davrandığı gibi davranılmayı hak ediyorum, çünkü gerçek şu ki, Layla ile tanışmamış olsaydım, işim uğruna burada yaşayan yaşlı çiftte zorbalık etmekten çok mutlu olurdum. İşim ve özel hayatım arasında o kadar kalın duvarlar örmüşüm ki hiç düşünmemiştim... Fark etmemiştim...

Ama bu tıpkı kızımınla aşk hayatım arasındaki duvar gibi, değil mi? Layla'dan önce, kadınlarla yaptığım şeylerin ayrı tutulması gerektiğini düşünürdüm.

evdeki hayatımdan. Kızımı etkilemediği sürece ne kadar yatıp kalktığının önemli olmadığını düşünüyordum.

Ama Isla'yı etkiledi. Bir kadının, bir ilişkinin yokluğu. Isla hayatı boyunca bir anne figürü olmadan yaşadı ve ben onu bundan mahrum bırakmaktan çok mutlu oldum. Onunla birlikte yemek pişirecek ve saçını öreceği biri yoktu. Eğer o duvarlar hala ayakta olsaydı, sekiz yaşındaki bir kızın hak ettiği gerçek, samimi bir doğum günü partisinden mahrum kalacaktı. Onu teselli edebilecek ya da ne bileyim, yanında olabilecek biri olmadı. Adet kanamasının nasıl olduğunu açıkla.

Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğüm için her şeyi ayrı tuttum ama bu bana her şeye mal oldu. Abby gittiğinden beri ilk defa neyi kaçırdığımı fark ettim. Layla yanımdayken hayat daha güzeldi.

İşimle ilgili de açılmam gerektiğini bilmeliydim.

Leyla'nın arkasındaki eve baktığımda kendimi korkunç, ahlaksız bir adam gibi hissetmesem hayat daha güzel olmaz mıydı? İş hırslarım ev hayatımdan, vicdanımdan bu kadar temiz bir şekilde çıkarılmasaydı?

Layla bana hayatın nasıl olması gerektiğini gösterdi. Bana parçalanmış bir varoluş yaşadığımı, eksik olan her şey hakkında dürüst olmadığımı gösterdi.

Sonra var olan en aptalca dört kelimeyi söyledim ve aramızdaki her şeyin küle dönüşmesini izledim: "Seni seviyorum, Layla."

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. "Sen *ne*? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Çenemi gıcırdatıyorum. "Ben ciddiyim, Layla."

"Bu ne cüret? Kendi kullanmaya bile tenezzül etmediğin süslü arabanla buraya gelip, beni köşeye sıkıştırmaya çalışıp, sonra da *sevgi sözcüklerinle* beni manipüle etmeye nasıl cüret edersin? Sırada ne var, Leif? Bana projeyi bırakacağını mı söyleyeceksin? Sonunda burada yaşayan insanlara zarar verdiğini fark ettiğin için işini feshedeceğini mi? Lütfen."

Onu kaybediyorum. Birkaç saat önce onsuz yaşayamayacağımı fark ettim ve şimdi söylediğim ve yaptığım her şey yanlış.

Layla çenesini kaldırır. "Benden bu kadar. Pek çok şeyi affedebilirim Leif, ama bunu affedemem." Arkasındaki evi işaret ediyor. "Önemli olan tek şeyin para olduğunu sanıyorsun ama yanıliyorsun. Büyükanнем ve büyükbabam onlarca yıldır burada yaşıyor. Burası onların *evi*. Hiçbir para onların taşınmasına yetmeyecek. Asla. Onları korkutacak bir adamla birlikte olamam.

savunmasız, yaşlı insanları sırf bir iş anlaşması uğruna öldürüyor; hele de evde sevgi dolu, şefkatli bir baba gibi davranırken. Sen bir yalancı ve sahtekârsın, Leif."

Onun gözlerinde tek bir şey görüyorum: Bizim sonumuz.

"Layla." Kalbim hala bütün olduğunu bilmediğim yerlerinden çatlıyor.

Arkasını döndü ve içeri doğru yürüdü. Söyleyecek bir şey bulmak için acıyla düşünmeden kapı çarptı.

LAYLA

İçeri girer girmez ÜÇ ÇİFT kocaman göz bana bakıyor.

"Duş almam lazım," diye anons ediyorum. "Sonra da yatacağım."

Beni yanlarından geçip banyoya giderken izliyorlar, orada soyunuyorum ve suyu gidebildiği kadar sıcak açıyorum. Belki derimin üst tabakasını yakarsam kendimi temiz hissederim. Bayat ter ve panik yüzünden vücuduma yapışmış kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum ve bir vahiy bekliyorum.

Gelmiyor.

Hayatım hala karmakarışık.

Yaşlı bir çifti bildikleri tek evden atacak bir adamın çocuğuna hamileyim.

Annesiyle hayatımın fırsatını kaybettim, çünkü neden şimdi bana yatırım yapsın ki? Onunla birlikte bir iş kurmamı istese bile neden *kabul edeyim* ki?

Böyle insanlarla çalışmam! Ahlaki değerleri olmayan insanlarla.

Fiber.

Su cildimdeki kiri akıttıkça kendimi daha temiz hissediyorum ama daha iyi hissetmiyorum. Cildim kızarıncaya ve çiğ kalıncaya kadar yıkıyorum, buhar dolu banyoya giriyorum, aynanın yansımamı göremeyecek kadar buğulu olmasına şükrediyorum. Şu anda kendime bakmak istemiyorum.

Banyo kapısını açtığımda, eski bir banyo havlusu vücuduma sarılmış, kapının hemen dışında düzgün bir giysi yığını var. Emma benim için pijamalarımı hazırlamış olmalı. Banyonun nemli sıcaklığına geri dönüp uyku şortumu ve eski tişörtümü giyiyorum, sonra geniş dişli bir tarağı saçlarımda gezdiriyorum.

Yarın Leif'le yüzleşmeliyim, bir avukatın yönetim kurulu masasının diğer tarafından. Daha çok erken. Onu görmek istemiyorum.

Küçük bir parçam hariç. Onun iyi giyimli bir şövalye olabileceğini düşünen yanım. Benimle ilgileneceğini söylediğinde ona inanan yanım.

Ben özel bir tür aptal olmalıyım. Benim gibi kadınlar onun gibi adamlar tarafından bataktan çıkarılmaz. Yıpranana ve bitkin düşene kadar öğütür, öğütür ve öğütürüz. Benim hayattaki payım bu. On altı yaşındayken annem beni terk ettiğinden beri böyle.

Koridorun sonundaki yatak odasına doğru ilerliyorum ve Emma'yı yerdeki havalı yatakta görüyorum. Telefonunda geziniyor ama ben içeri girince bırakıyor.

"Yatağı sen al," dedim ona.

"Hayır." Gözlerini kırptırdı.

Tartışacak durumda değilim, sadece omuz silkiyorum. "Sen kaybedersin." Yüzüstü eski yatağın üzerine düşüyorum, ortasındaki o tanıdık çukuru hissediyorum ve sırt ağrısıyla uyanacağımı garanti ediyorum. Yan döndüğümde kız kardeşimin beni izlediğini görüyorum.

"İyi misin?" Sesi sessiz ve olması gerekenden çok daha yaşlı. O da çabuk büyümek zorunda kaldı ve bu benim hatam. Onu her şeyden koruyamadım. Onu Leif'ten koruyamadım.

Kız kardeşimin sözleri aramızda asılı kalıyor ve ağlamak istiyorum ama kendime izin vermiyorum. Daha kötülerini de yaşadım. İşimi kaybettim. Daha önce de unutuldum, görmezden gelindim, taciz edildim, zorbalığa uğradım ve itilip kakıldım. Bu yeni bir şey değil. Beş parasız olabilirim ama kırılmadım.

Başımı sallıyorum, yanağım yastık kılıfının yumuşak pamuğuna sürtünüyor. "Evet, Emma. Ben iyiyim."

"Ne yapacaksın?"

"Uyu. Yarın arabuluculuğa gideceğim. Bardaki patronuma beni bu haftaki programa alması için yalvar."

"Yardım etmek istiyorum."

"Burs parasının gelmeye devam etmesi için notlarını yüksek tutarak yardımcı olabilirsin" diye cevap veriyorum.

Emma sırt üstü düşer. "Hayır, *yardım* etmek istiyorum. Her zaman her şeyi omuzlarına alıyorsun ama Layla, ben annem gittiğinde senden daha büyüğüm. Başa çıkabilirim. Bir şey yapmama izin ver. Herhangi bir şey. Ben bir şey ararım.

yeni bir daire. Yarı zamanlı bir iş bulacağım. Beni durduramazsın. Eğer bir iş bulursam ve bizim için yiyecek alırsam, onları yemek zorunda kalacaksın. Seçme şansın olmayacak."

Öfkelendim, dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kendini yıpratmanı istemiyorum, Em. Mezun olup doktor olman gerekiyor, unuttun mu?"

"Ve yapacağım." Ellerini yanağının altına sıkıştırıyor, dizleri havalı yatağın üzerinde yükseliyor. "Derslerimde başarılı olabilirim ve yine de katkıda bulunabilirim. Okul benim için kolay."

"Organik kimya bile mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Emma'nın dudakları seğiriyor. "O ara sınavdan A almıştım, yani..."

Gülüyorum ve boğazımda paslı bir his var. "Tamam. Yarını atlatmama izin ver, sonra konuşuruz, tamam mı? Belki kampüste bir iş bulabilirsin. Güvenli bir yerde."

"Tamam." Kız kardeşim bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, sonra telefonuna geri dönüyor.

Dönüp tavana bakıyorum ve nasıl oluyor da on yıl sonra başladığım yere geri döndüğümü merak ediyorum. Daha zengin değilim. Daha bilge değil.

Avukatın toplantı odasında yerime otururken ikinci el mağazasından aldığım takım elbisemin ucuz polyesteri tenimi tırmalıyor. Eteği kalçalarımın biraz fazla dar geliyor, sandalyemde kaydıkça dikişleri esniyor. Büyükannem soluma oturuyor, büyükbabam ise onun diğer tarafındaki koltuğa geçiyor. Elini onun dizine koyuyor ve sırtı düzeliyor. Sanki bu basit dokunuş onu canlandırdı. Bu savaşıyla yüzleşmesi için gereken gücü verdi.

Kalbim keskin bir şekilde çarpıyor.

Leif'in dokunuşunun bana bunu yaptığını sanıyordum. Beni ne kadar güvende ve güçlü hissettirdiğine bakarak süper güçleri olduğunu düşündüm.

Saatın tik takları küçük mekânda silah sesi gibi duyuluyor. Genç bir çalışan içeri giriyor ve bize kahve ikram ediyor, önümüzdeki masaya fincanları, kupaları ve kahve ile ilgili malzemeleri yerleştiriyor. O gittikten sonra, bizim davamızla ilgilenen sert yüzlü kadın içeri giriyor.

Söylediklerinden hiçbir şey duymuyorum. Kalbim çok sert atıyor, midem çok fazla esniyor. Tam tuvalete gitmek için izin isteyecekken asansörün kapıları açılıyor ve Leif dışarı fırlıyor.

Yüzü bir vahşet maskesi. Beni gördüğünde çenesinin sert çizgisi titriyor, kapıya yaklaşırken inanılmaz geniş omuzları yükseliyor.

İlk defa, keşke bu kadar büyük olmasaydı diyorum. Keşke fizikselliği, erkekliği bu kadar korkutucu olmasaydı. Artık güvende hissettirmiyor.

Ama vücudum bu mesajı almadı. Karnımın çukurunda sıcaklık kıvrılırken meme uçlarım sütyenimin içinde sert küçük çakıl taşlarına dönüşüyor. O kocaman ellerin tenimde olmasının, göğüs kafesimin etrafını sarmasının, göğüslerimi okşamasının nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Bacaklarımın arasını sanki orası ona aitmiş gibi avuçladığında hissettiğim sıcaklığı hatırlıyorum.

"Günaydın," diyor başını sallayarak odanın geneline. "Başlayalım mı?" İri Viking bedenini benimkinin karşısındaki sandalyeye katlıyor ve kimseyi kandırmayan bir hareketle kravatını düzeltiyor. Medeniyetin cilası görülebilecek kadar ince.

Ve gözleri. O derin gözler, okyanus gibi fırtınalı, bana yapışıp kalıyor. Her zayıflığımı fark edebileceğini bildiğimden, omurgamı dik tutuyorum- ve avukatların formaliteleri başlatmasına izin verin.

Toplantıdan çok az şey duyuyorum çünkü neredeyse tamamen Leif'in varlığının saldırısına dayanmakla meşgulüm. Oda onun için çok küçük. Duvardan duvara dolduruyor, enerjisi tenime baskı yapıyor, kendimi çiğ ve açıkta hissetmeme, tahrik olmama, öfkelenmeme ve korkmama neden oluyor.

Leif boynumdaki nabız atışlarını izlerken Sorensen'in avukatı, "Şehirden planlama izni aldık," diyor. "Tek yapabileceğimiz yüzde on daha fazla teklif etmek."

"Daha fazla para istemiyorum." Büyükbabamın eli masaya çarpıyor, bardakları ve fincanları tıkırdatıyor.

Leif boğazını temizler. "Bu tartışma hiçbir yere varmayacak. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Burada işimiz bitti."

Kekeliyorum. "*Denemeyecek* misin bile?"

Leif'in bakışları daralır. "Ben öyle bir şey demedim. Sadece bu arabuluculuk toplantısının herkesin zamanını boşa harcadığını belirttim." Gözlerinde bir şey var, ifade etmeye çalıştığı söylenmemiş bazı kelimeler.

Onları okuyamıyorum. Okumak *istemiyorum*. O düşündüğüm gibi biri değil.

Büyükbabam homurdanıyor. "O zaman Layla'ya yapacağını söylediğin şeyi yap. Etrafımızdaki her şeyi yık. Gürültü, toz ve kargaşayla başa çıkacağız. O evden taşınmayacağız." Büyükbabam ayağa kalkıyor, oflayıp pufluyor ve topallayarak kapıya doğru yürüyor.

Toplantı sona ermiştir.

Ayağa kalkıp büyükannemin ayağa kalkmasına yardım ediyorum, ancak Leif'in gözlerini üzerimde hissediyorum. Tenim karıncalanıyor, kalbimin her atışında farkındalık var. Ona bakmamak, her şeyin farklı olmasını ne kadar çok istediğimi kabul etmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Asansörün yanında dururken, yaklaştığını hissediyorum. Sesi omzumun üzerinden gürliyor. "Layla. Seninle konuşmam gerek."

"Avukatımla konuşun."

Bir dakika. Sonra,

"*Lütfen.*"

Büyükannemle bakiştikten sonra yavaşça dönüyorum ve bakışlarımı yukarı, yukarı, yukarı kaldırarak Leif'in bakışlarıyla buluşuyorum. Çenesi sıkılmış, elleri iki yanında yumruk olmuş.

"Beş dakika. Tek istediğim bu."

"Devam et tatlım," diyor büyükannem. "Biz alt kattaki kafede bekleyeceğiz."

Asansörün kapıları açılıyor ve büyükannemle büyükbabam pahalı takım elbiseli, avukat kılıklı üç kişiyle birlikte ayaklarını sürüyerek içeri giriyorlar. Büyükannem başıyla beni onaylıyor ve kapılar kapanıyor.

Kollarımı iki yanımda düz tutuyorum, Leif'in bakışlarının vücudumda gezinmesini, kalçalarımı saran gergin kumaşta duraklamasını ve sonra tekrar yukarı çıkmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Uzanıp dirseğimi kavırıyor ve beni az önce çıktığımız koridora geri götürüyor.

Konferans odasına gitmek yerine, bir kapıdan içeri bakıyor ve beni bir malzeme dolabına çekiyor.

"Leif," diye itiraz ediyorum. "Ne yapıyorsun?" "Seninle konuşmam gerek."

Düğmeye bastığında floresan ışıkları sönüyor ve aynı anda kapıyı kapatıyor. Kollarımı kavuşturuyorum, yalnız olduğumuzun o kadar farkındayım ki.

Reddetmeliydim. Neden buradayım? Ona kızgınım. Aşağılık biri. Büyükannemle büyükbabamı evsiz bırakmak isteyen boktan bir müteahhit.

Ama duşum bozulduğunda bana kalacak bir yer veren adam oydu. Kız kardeşimin de gelebilmesini sağladı. Annesi bana yatırım yapmayı teklif ettiğinde benimle birlikte kutladı. O şefkatli bir baba. Sevgi dolu bir evlat.

Bunlar nasıl aynı kişiler olabilir? Tüm bunlara rağmen nasıl olur da kafasının etrafında vızıldayan sineklermişiz gibi bizi arabuluculuk toplantısından kovabilir?

"Büyükannenle büyükbabanın o evde yaşadığını bilmiyordum," diyor, gözlerini benimkilere dikerek. "Bunu anlamana ihtiyacım var."

"Bunun bir önemi olmamalı. Eğer onlar benim büyükannem ve büyükbabam olmasaydı, başkasının olurdu."

Dudakları kısıtı, gözleri uzaklaştı. Derin, titrek bir nefes ciğerlerini dolduruyor, sonra gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. İşkence görmüş gibiler. Bu beni rahatsız etmemeli. İçindeki acıyı dindirmek istememe neden olmamalı.

Ama ben zayıfım ve sokakta bana doğru koşup beni eve bırakmayı teklif ettiği anda ona aşık oldum.

Bir adım daha yaklaşıyor ve geri çekilmemek için tüm irademi kullanıyorum. Başımı yana çeviriyorum, çelik raflarda düzgünce istiflenmiş kağıt tomarlarıyla çok ama çok ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

"Kavga etmek istemiyorum. Lütfen, Layla."

"Bunu ikinci kez söylüyorsun," diye tükürdüm. "'Lütfen'. Kelimeyi bildiğini sanmıyordum."

Bir adım daha yaklaşıyor. Tüm çabalarımın rağmen vücudumda bir titreme dolaşıyor. Üstümde beliriyor ve elimde olmadan bir ay boyunca birbirine dolanmış çarşafı, nefes nefese kalmış nefesleri ve paylaştığımız fısıltılı pıslığı hatırlıyorum.

Ondan nefret etmeliyim. Ondan nefret ediyorum! Ama... Etmeyorum, gerçekten, değil mi? Şu anda bu odadan çıkıp ona cehenneme gitmesini söylemek tek seçenek olmalı, ama bir adım daha yaklaştığında kendimi yere yapışmış buluyorum. Eli kalçamın kenarını sıyrıyor ve sıcaklık güneye doğru akıyor.

"Bu eteği sevdim."

"Neyi sevdiğin umurumda değil. Burada işimiz bitti mi?"

"Pek sayılmaz." Leif'in sesi alçalıyor ve ben de cesaretimi toplayıp hızla ona bakıyorum. Gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım. Hem de hiç.

"Büyükannem ve büyükbabam beni bekliyor." Tanrım, keşke sesim titremeseydi.

"Dün söylediklerimde ciddiydim," diyor sessizce, tehlikeli bir şekilde.

Gözlerimi kapatıyorum. Dün bana beni sevdiğini söylemişti. Sözler bana kurşun gibi çarpmış, kalbim olarak kalan parçalanmış et yığını delip geçmişti. Henüz iyileşmedi.

Büyükannemle büyükbabamın evini almak üzereyken beni nasıl sevebilir?

"Ne hissettiğini bilmiyorsun," diye fısıldıyorum. "Bu iş biter bitmez beni unutacaksın."

Şimdi yakınımda, göğsü benimkini okşuyor. Bedenim ona yaslanmak için zorlanıyor, kan derimin yüzeyine hücum ediyor, meme uçları sertleşiyor ve ağrıyor.

Bu yanlış. Onu istememeliyim. Bu aramızdaki hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Daha da kötüleştirecek.

Ama Leif'in eli boynumun yanından geçtiğinde, parmaklarını ensemden dolaştırıp geriye yatırdığında, bacaklarım suya dönüyor ve gidemeyeceğimi anlıyorum.

Şimdi olmaz. Bana sanki başka kimse yokmuş gibi bakarken olmaz. Öfke, acı ve şehvet midemde yakıcı bir güveç oluştururken olmaz.

"Önemli bir şeyi unuttun, Layla," diyor aynı alçak, tehlikeli sesle. Parmakları ensemden sıkılaştırırken diğer eli kalçamda geziniyor ve arkama doğru eğilerek popomu yumuşatıyor.

"O da ne?" Sesim nefessiz, muhtaç. Onun dokunuşu... Onun dokunuşu olmadan nasıl yaşayabilirim? Şimdiden tüm ağrılarım yatışmış gibi hissediyorum. Sanki avuçlarını vücudumda böyle gezdirmeye devam ederse her şey yoluna girecekmiş gibi.

Bu el kıvrımlarımdan uyluğumun arkasına, eteğimin tenimle buluştuğu dizime kadar kayıyor. Yavaşça, işkence edercesine, beni raflara sıkıştırıp ensemden tutarken, Leif elini kalçalarımın iç kısmına doğru kaydırıyor.

Duruşumu genişletiyorum, çünkü ben zayıf iradeli ve azgınım ve o sadece... o.

Ve eli uyluklarımın birleştiği yere ulaşp orada titreşen sıcaklığı kavradığında, Leif eğilip alnını benimkine yaslıyor. "Bu benim," diye homurdanıyor, elinin topuğu klitorisime bastırıyor. "Bunun bana ait olduğunu unuttun ve gitmesine izin vermeyeceğim."

"Sen tam bir pisliksin." Kulağa sert ve ısıracı gelmesini istiyorum ama nefes nefese geliyor.

"Bunu düzelteceğim," diyor, eli bana sürtünüp dururken nefesi dudaklarımda geziniyor. "Bana güveniyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum, ellerim en yakın rafa tutunmak için geri çekiliyor. Isı aşağıda patlıyor, ben hiçbir şeyin etrafında kenetlenirken sıkılıyor ve serbest kalıyor. "Sana neden güveneyim ki?"

Homurdanıyor, becerikli parmakları külotumu kenara çekip orta parmağını sırlı sıkılam olmuş dikiş yerimde gezdiriyor.

Bence bu hormonal bir sorun. Bu yüzden Leif'in basit dokunuşu beynimi bu kadar kötü etkiliyor. Alışılmadık hormonlar yüzünden kafam allak bullak oldu ve bu beni muhtaç, şehvetli, zayıf bir kadına dönüştürüyor. Burada olan şey bu.

Omuzları geniş ve güçlü olduğundan ve tek görebildiğim Leif olduğundan değil.

Tek kokladığım Leif. Tek *istediğim* Leif.

"Seni böyle bırakmalıyım," diyor o alçak hırıltıyla. "Islak ve muhtaç. Seni burada bırakıp gitmeliyim çünkü yapacak işlerim var Layla. Düzeltmem gereken bir sorun var ve sen bunun tam ortasındasın. O toplantıyı denemek istemediğim için bitirmedim. O toplantıyı bitirdim çünkü aramızdaki bozukluğu düzeltmeme yardımcı olmayacaktı."

Ciddiymiş gibi geliyor. Büyükannemi ve büyükbabamı evsiz bırakıp büyüdüğüm yere büyük bir apartman kulesi inşa etmeyecekmiş gibi. Bunu benim için yapacakmış gibi geliyor.

"Sana seni sevdiğimi söyledim ve sen bunu yüzüme vurdun," diye homurdanıyor. Parmağı klitorisime sürtünmek için yukarı kayıyor ve benden bir inilti kaçıyor.

"Bunu hak ettin," diye mırıldanmayı başarıyorum, ellerim raflarda sıkılaşıyor. "Tanrım, kızgınken çok seksisin," diyor, dudaklarını dudaklarıma indirerek

Boyun. "Gururlu, öfkeli ve güçlü. Seni o konferans masasının üzerine yatırıp orada becermek istedim, Layla."

Görüntü zihnimi yakıyor ve inliyorum, kalçalarım ona karşı dönerken artık kontrolümde değil.

"Aletim o kadar sertleşmişti ki düşünemiyordum," diye devam ediyor sert bir sesle. "Ve sonra ayağa kalktın ve odadan çıkarken bana o kıcını seğirttin ve şimdi..." Sert bir nefes çekiyor, parmakları açıklığıma doğru kayıyor. "Şimdi o eteğinin altında hayal ettiğim kadar ıslak olduğunu anlıyorum."

"Leif-"

Parmakları içimde dalgalanıyor. Nefesim kesiliyor, ellerim omuzlarına uçuyor.

"Bunu düzelteceğim," diye homurdanıyor. "Beni duyuyor musun?" Parmakları daha sert pompalıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Bunun hiçbir anlamı yok. Aklım başımda değil. Sen-" Bir inilti süzüldü. "Bu hiç adil değil."

Dişleri boynumu sıyrırken ondan bir kahkaha yükseliyor. "Bunu biliyorum bebeğim. Ben adil dövüşmem. Seni incittim ve bu yanıştı. Ama bunu düzelteceğim." Sonra elleri sihirli bir şey yapıyor. Başparmağı klitorisimi sıyrırken parmaklarını içimde kıvırıyor. Zevk içimde dalgalanıyor ve can havliyle omuzlarına tutunuyorum.

"Bunu bir orgazmıla düzeltemezsin, Leif," diye soluklanıyorum. En azından onun düzeltebileceğini sanmıyorum.

Cevap vermiyor. Onun yerine Leif dizlerinin üzerine çöküyor, eteğimi belime kadar itiyor, külotumu ayak bileklerime kadar çekiyor ve dizimi omzuna asıyor. Hepsi birkaç saniye içinde oldu.

Sonra dili üzerimde, düz ve sıcak ve oh, oh, iyi hissettiriyor. İki elimle saçlarını kavriyorum ve elimde olmadan ona sürtünüyorum.

"İşte bu," diyor etime karşı. "Ağzımı kullan." Parmaklarını tekrar içimde kaydırıyor, hınzır dilini klitorisimin etrafında döndürüyor. "Bu güzel amcığı dudaklarıma sürt ve bunu senin için yapmama izin ver."

İlahi söylüyorum, fark ettim. "*Leif, Leif, Leif*" diyen alçak, sabit bir nefes.

"Beni pantolonumun içinde patlatacaksın, tadın çok güzel." Bana uzun bir yalama daha veriyor, boğazının altından inliyor.

Söylememeliyim ama elimde değil. Önümde diz çökmüş, bana tüm sorunlarımı çözeceğini söylüyor, ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissettiriyor. "Seni istiyorum," diye sızlanıyorum. "Sikini istiyorum, Leif."

Kıkırdıyor, klitorisimin üzerine yumuşak bir nefes üflüyor. "Hayır. Bu benim seni iyi hissettirmem, Layla. Bu, yanlış olan her şeyi düzelteceğime dair verdiğim söz."

"Ama-"

Diğer eli arkama doğru hareket ederken içimde bir parmak daha kaydırıyor, arka girişimi kızdırmak için hareket etmeden önce kıkırmı sıkıyor ve yoğuruyor. Bir parmak. İki. Ve bu dolgunluk hissi beni benden alıyor. Bu ve gözlerinin benimkilerle buluşma şekli, berrak, mavi ve kararlı.

Orgazm yavaş ve derin dalgalar halinde içimde dalgalanıyor. Leif'in saçlarını kavriyorum, orgazmım boyunca sürüyorum. Kalçalarım titriyor, iç kaslarım parmaklarının etrafında kenetleniyor ve tek yapabildiğim milyonlarca parçaya ayrılırken orgazmın üzerimden akıp gitmesine izin vermek.

Sersemlemiş, kör, sağır ve dilsiz, Leif önümde dururken raflara doğru gevşekçe yaslanıyorum. Nemli külotumu yukarı çekiyor, eteğimi aşağı çekiyor ve kalçalarımın ve uyluklarımın üzerinde düzeltiyor. Leif, seksi olmaması gereken ama bir şekilde seksi olan bir hareketle, parlayan ağzını avucuyla siliyor, sonra rahatça kelepçelerini yeniden ayarlıyor.

"Biri bizi bulmadan önce gitmeliyiz," diyor, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Evet," diye cevap veriyorum ve beni depodan çıkarıp asansöre götürmesine izin veriyorum. Kahve dükkânına giden yol boyunca elini sırtımdan ayırmıyor ve uzaklaşmadan önce bana son bir kez anlamsızca bakıyor.

"Şey," diyor büyükannem sahte bir parlaklıkla, onun gidişini izlerken. "Bu pek de planladığın gibi gitmedi, değil mi?"

LAYLA

O malzeme dolabında neler olduğunu anlamam tam üç günümü aldı. Yetmiş iki saatlik şaşkınlık, maske takıp hayat normalmiş gibi davranma, akıl almaz, orgazm sonrası sıkıntı.

Evet, sıkıntı.

Bunu düzelteceğim, dedi. *Daha iyi hale getireceğim*.

Kalbimdeki o inatçı umut ipi görünüşe göre birkaç iplikle tutunmaya devam ediyor, çünkü bir parçam ona gerçekten inanıyor.

Ve bu iyi değil.

İşlerin kolaylaşacağını düşündüğüm her an kendimi kafama bir tekme yemeye hazırladığımı ne zaman öğreneceğim?

Bu sefer ne olacağını tahmin etmeme bile gerek yok. Birkaç gün önce hamilelik testinde çıktı. Her gün rahmimde biraz daha büyüyor.

Yuvarlak tekme benim bebeğim ve Leif'in büyük, *her şeyi düzelteceğim* planlarında *bunu hesaba* katmadığından eminim. Öğrendiğinde nasıl tepki verecek?

Ellerini üzerime koymadan önce ona söylemeliydim. Avuçlarımı kaldırıp, "Leif, ben hamileyim. O senin ve bende kalacak. Lütfen bunu anlamadan önce bana akıl almaz bir orgazm yaşatarak en iyi planlanmış öfkemi sarsma."

Evet. Bu cehennemde kartopu savaşı kadar iyi giderdi.

Tam olanları kabullenmeye başlamışken, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğini hatırlatan bir haber aldım.

Başarısız arabuluculuğumuzdan sonraki dördüncü sabah erkenden, devasa, düz römorklu kamyonlar dedemlerin evinin önüne geldi ve makineleri, çitleri, iskeleleri, trafik konilerini ve işaretlerini ve her türlü inşaat aletini boşaltmaya başladı. Büyükanneemin yemek masasından onları izliyorum, kahve fincanım ağzımın yarısına kadar geliyor ve bunun nasıl "tamirat" olarak nitelendirilebileceğini merak ediyorum.

Ayaklarımı eski spor ayakkabıların içine sokarak bornozumu omuzlarıma sarıyorum ve dışarı çıkıyorum. Ekose kapitone ceketli, huysuz, sakallı bir adam kamyonlardan birini geri çekmek için elini sallıyor. Kocaman, sarı bir ekskavatör kamyonun kasasına oturmuş, boşaltılmayı bekliyor.

"Affedersiniz!"

Adam dönüyor. "Evet?"

"Burada neler oluyor?"

"Bir kepçeyi

boşaltıyorum."

"Bunu görebiliyorum." Mart ayının başındayız ve sabahın erken saatlerinde esen rüzgâr çok sert. Bornozumu biraz daha sıkı sararak kamyonun geri dönüşünü izliyorum.

Adam elini sallamaya devam eder, sonra avucunu uzatır ve kamyon durur. Şoför atlar ve iki adam römorka doğru ilerlemeye ve ekskavatörün gitmesini sağlayacak rampalardan aşağı kaymaya başlar.

"Bu projenin askıya alındığını sanıyordum," diye sesleniyorum sakallı adamın peşinden koşarak. "Daha birkaç gün önce bir arabuluculuk toplantısı vardı."

Adam iç geçiriyor, sonra arka cebinden katlanmış, buruşturulmuş bir sürü kâğıt çıkarıyor. "İzinlerimizi kontrol etmek ister misiniz, bayan? Yıkım bugün başlıyor. Haberiniz olmadığı için durmayacak."

"Ben-sen-ne-" Kâğıtları ondan alıp şöyle bir göz gezdirdikten sonra iç geçiriyorum. Resmi görünüyorlar - inşaat ruhsatının neye benzediğini bilmediğimden değil.

Bir dakika sonra, bir kamyonet konvoyu dedemlerin eski komşularının ön bahçesine yanaşır ve işçiler yüzlerce kişi halinde dışarı akıyor. Tamam, onlarca. Ama yüzlerce gibi geliyor. Bir adam başı çekiyor, herkesi yanına çağırıp emirler yağdırmaya başlıyor. İşçiler onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturuyor, römorklardan geçici çitler alıyor, tüm bloğun etrafına koniler ve trafik işaretleri yerleştiriyorlar.

Her şey çok hızlı geliyor. Çok, çok hızlı.

Dedemlerin evi ile komşularımızın evi arasındaki arazi sınırına geçici bir çit çekilirken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Leif de tam olarak böyle olacağını söylemişti. İnşaatı gürültülü, dağınık ve yüzümüze gözümüze bulaştıracığını ve büyükannemle büyükbabamı gitmeye zorlayacağını söyledi. Bu onun bizi pes ettirme taktiği.

Bunu düzelteceğim, kıcımın kenarı.

Ceplerimi yoklarken telefonumu yanıma almadığımı fark ettim. Aceleyle eve girdiğimde büyükannem ve büyükbabamın oturma odasının penceresinden olan biteni izlediğini görüyorum. Önce bana, sonra da dışarıda çitleri kuran işçilere bakıyorlar.

Telefonumu mutfak tezgâhındaki şarj aletine takılı bulup kablosunu çıkarıyorum ve Leif'in numarasını buluyorum. İlk çalışta cevap verdi.

"Layla," diyor. "Ben de senin aramanı bekliyordum."

Omurgam sertleşiyor. "Bu ne biçim bir oyun, Leif? Ne haltlar dönüyor burada? Burada düzinelerce işçi var ve tüm komşuların evlerini yıkacaklarını söylüyorlar. Bunu düzelteceğini söylediğini sanıyordum. Dedin ki... Dedin ki..."

"Tamir ediyorum." Leif'in sesi sakın. "Seni avukatların yanında bıraktığımdan beri her uyanık olduğum saatte şehir planlamacıları, mimarlar ve şehir yetkilileriyle toplantılar yapıyorum."

"Ama evleri yıkıyorlar!"

Leif sessizce, "O evler benim şirketimin, Layla," diye cevap veriyor. "Yıkılmaları gerekiyor. Zaten dökülüyorlar."

Yutkunuyorum. "Peki ya bizim evimiz?" Sesim kulaklarıma bile ince ve cılız geliyor.

Birkaç atım geçti. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğüs kafesimden fırlamasın diye elimi göğsüme bastırıyorum. Sonra sessizce cevap veriyor: "Avukatlarınız gün sonuna kadar bir tebligat alacaklar. Büyükanne ve büyükbabanızın mülkünü planlardan çıkarıyoruz."

Işık vücudumun her santimini dolduruyor ve o umut ipliği daha parlak, daha güçlü hale geliyor. "Satmaları için baskı yapmayacaksın değil mi?"

"Hayır, bebeğim. Denemekle hata ettim." Sesi yumuşak ama sertti.

"Ama... yıkım. Babana söyledin... Gürültü, toz ve..."

Bir sessizlik daha ve Leif şöyle diyor: "Sana bunu düzelteceğimi söylediğimde önünde diz çökmüştüm Layla. Ciddiydim."

Ona bebekten bahsetmeliyim. Hemen şimdi. Yanlış da olsa telefonda ağzımdan kaçırmalıyım, çünkü Leif dedemlerin evinin güvenli olduğunu söylediğinde ona inanıyorum. Gerçekten bir şeyleri düzeltmeye çalışıyor ve

Tüm bu inşaat işçileri de bizi bu mülkten vazgeçmeye zorlamak için burada değiller.

Ama ona bebekten bahsedersem ve o da dönüp daha önce olduğu gibi acımasız, umursamaz bir iş adamı olursa... Bunu kaldırabileceğimden emin değilim. Şu anda olmaz.

Belki de dedemlerin evinin etrafındaki araziye ne olacağını öğrenene kadar beklemek daha iyi olacak. Yanı başımızda ne tür bir bina yükseleceğini öğrenene kadar avukatlardan gelecek resmi mektubu bekleyeceğim. Bunu öğrendiğimde, büyükannem ve büyükbabamın güvende olduğunu bileceğim.

Ben olmasam bile.

"Bana güveniyor musun, Layla?"

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Ne cevap verebilirim ki? Kendi mantığıma rağmen, Leif'in büyükannem ve büyükbabam için doğru olanı yapmaya çalıştığına güveniyorum. Onlara zorbalık yapmayacağına güveniyorum.

Ama bebekle ilgili gerçekler konusunda ona güveniyor muyum? Ona kalbimle güveniyor muyum?

Sonunda ona "Bilmiyorum," dedim.

Telefondan bir iç çekme sesi geliyor. "Bu muhtemelen hak ettiğimden daha iyi."

"Evet."

Bir kahkaha attı. "Midtown'daki evime geri taşınmak istemezsin, değil mi? Güvenli bir yerde olduğunu bilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim."

"Hayır," diye cevap veriyorum. Bu çok fazla. Leif'e bağlı hissedemem. Şu anda olmaz.

Ona hamileliğimle ilgili gerçeği söylememişken olmaz.

Bir iç çekiş daha. "Bunu bekliyordum. Oraya geri dönmeye cesaret edemedim ve çalışanlarımın içeri girip orayı temizlemesini yasakladım. Burası çok fazla sizinmiş gibi geliyor."

Ah, kalbim. Sıkı, acılı bir top haline geliyor ve neden olduğundan tam olarak emin değilim. Belki de Leif karmaşık, şefkatli bir adam olduğu içindir. Çünkü benim için doğru olanı yapmaya çalışıyor, daha iyi olmaya çalışıyor.

Belki de aynı şeyi onun için yapmadığım için acı veriyordur. Bu büyük, imkânsız sırrı saklıyorum... Ama kendimi korumaya hakkım yok mu?

Sadece birkaç gün oldu. Bunu kabullenmek ve bir sonraki adımımın ne olacağını belirlemek için zamana ihtiyacım var.

Büyükannem ve büyükbabamın evi güvendeyse, bu omuzlarımdan büyük bir yükü kaldırır. Belki bundan sonra ne yapacağımı bulmaya çalışabilirim. Bir doktora ihtiyacım var,

ve para, ve kalacak bir yer, ve, ve, ve...

"İşe gitmek için hazırlanmam gerek," diye yutkunuyorum. "Seninle sonra konuşuruz." "Umarım," diyor, sesi gergin.

Telefonu kapattığımda, büyükannemle büyükbabamın ve Emma'nın bana kocaman gözlerle baktığını görüyorum. Telefonumu onlara doğru sallıyorum. "Evinizi satın almaya çalışmayacağını söylüyor," diyorum büyükanne ve büyükbabama. "Resmi açıklama gün sonuna kadar gelir. Şehir yetkilileri ve mimarlarıyla yan tarafa ne inşa edileceği üzerinde çalışıyor." Boğazımı temizliyorum. "Evin güvende, büyükanne. Büyükbaba."

Büyükannem uzun bir iç çekiyor ve kollarını dedeme dolamak için dönüyor. Herkesin gözleri cam gibi ve kendimi o kadar dengesiz hissediyorum ki bir geminin güvertesinde de olabilirdim.

"İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor," diye tekrarlıyorum odadakilere, sonra da tam olarak bunu yapmak için boş odaya geçiyorum.

Spor barındaki ilk vardiyam, zamanda geri adım atmak gibi hissettiriyor. Buraya son gelişimden bu yana sadece birkaç hafta geçti ama buradaki her şey... eskimiş gibi hissettiriyor. Sandalyelerin çarptığı yerlerde boyası dökülmüş koyu renkli duvarlar, parlatılmış eski bar, her yüzeye yapıştırılmış tozlu hatıra eşyaları. Geçmişimin bir parçası gibi hissediyorum.

Ama yine de buradayım.

Önlüğümü kalçalarıma sarıyorum ve odaya göz gezdiriyorum, Joe'nun benim olmayan bir bölümde oturduğunu görünce irkiliyorum. İçimde rahatsız edici bir his çalkalanıyor ama omuzlarımı dikleştirmeyi başarıyorum.

Eğer Leif sırf benim için tüm apartman planlarını değiştirebiliyorsa, ben de Joe ile yüzleşebilirim.

Acı sosla kaplı parmaklarını ıslak mendille silerken yanına yaklaşıp en sevdiği birayı masaya bırakıyorum. "Benden," diyorum ona.

"Layla," diyor aynı ıslak mendille ağzını silerken. "Hey."

Derin bir nefes alarak, söylenmesi gerekeni söyledim. "Joe, aramızda olanlar için çok üzgünüm. Seninle çıkmayı kabul ettiğimde, Leifle aramız zaten karıştı ve bu konuda açık olmalıydım. Gelmesini beklemiyordum ama geldiğinde de öyle davrandım ki... Ona gitmesini söylemeliydim. Özür dilerim."

Joe beni şaşırtarak bir kakhaha attı. "Her şey yolunda, Layla."

Ciddi gibi görünüyor ama başımı sallıyorum. "Sana pislik gibi davrandım." "Hey, Layla," diyor Kylie, Joe'nun yanındaki sandalyeye kayarak. O değil

Garson üniformasını giyiyor, saç ve makyajı son rötuşlarını yapıyor.

Göz kırpıyorum. "Selam, Kylie."

Joe kolunu onun sandalyesinin arkasına doladı. "La Trattoria'dan hışım la çıktıktan sonra Kylie'ye rastladım."

"Tam şurada, kapının eşiğinde," diye araya giriyor ve yanındaki adama ay gözlerini diyor.

"Kötü bir ruh halinde olduğumu gördü ve bir şeyler içmeyi teklif etti." Kolu omzuna kayıyor, başparmağı teninde geziniyor. "Ve gerisi tarih oldu."

Kylie'nin yanakları kızardı. "Seni aramak istiyordum," dedi bana. "Eğer böyle felaket bir randevun olmasaydı, o gece asla karşılaşmayacaktık. Her vardiyada onu uzaktan hayranlıkla izlemeye devam edecektim." Sanki bu konuda sık sık şakalaşmışlar gibi ona gizli bir gülümseme veriyor.

"Sanırım sana bir teşekkür borçluyuz, Layla," diye bitiriyor Joe, gözleri Kylie'de. Ona bir öpücük vermek için eğiliyor ve ikisi bir anlığına kendi küçük dünyalarına dalıyorlar.

"Oh, şey... Rica ederim? Ve özür dilerim."

"Darılmaca gücenmece yok," diyor Joe. "Ve bira için teşekkürler."

Başımı salladım, sonra aklım başımdan gitmiş bir halde kendi bölümüme döndüm. Kapanışa kadar çalıştım ve yorgunluktan düşünemez hale gelmiş bir halde, ayaklarım ağrıyarak dedemlerin evine döndüm.

Sonra yatağa yığılıyorum ve ertesi gün her şeyi yeniden yapıyorum.

LEIF

Ona sözümü tutacağımı kanıtlayana kadar Layla'yı aramayacağıma dair kendime SÖZ verdim, ancak günler geçtikçe mesafemi korumak daha da zorlaşıyor.

Mimarlar, şehir planlamacıları ve emlakçılarla yaptığım bir dizi görüşmeden sonra, bu işi gerçekten başarıp başaramayacağımı merak etmeye başladım.

Belki de ona yalan söyledim. Bunların hiçbirini düzeltemeyeceğim. İlk projede çok ileri gittim ve şimdi geri dönemiyorum. Ben gerçekten yaşlı çiftleri evsiz bırakan boktan bir müteahhidim. Ben kurtarılamazım.

Bu düşüncelerden arınmak için kafamı sallayarak önümdeki güncellenmiş mimar planlarına bakıyorum. Reynolds'ın evinin oturduğu alan olmadan, apartman kulesi için doğru temelleri kazamayız. Daha küçük bir bina, kasaba evleri ya da müstakil konutlarla sınırlı kalıyoruz.

Bunların hiçbirisi finansal olarak dengeyi sağlamaya yaklaşamayacak.

Ama bu projede zarar edeceksem, buna değmez mi? Bu, Layla'nın gülümsediğini göreceğim, ona sandığı gibi kötü bir müteahhit olmadığımı kanıtlayacağım anlamına geliyor. Ben yaşlı çiftlere evlerini satmaları için zorbalık yapan bir adam değilim ve bir daha asla olmayacağım.

Bu, tek bir projede birkaç milyon dolarlık kayba değer, değil mi?

İç çekerek planları yuvarlayıp bir kenara itiyorum. Hâlâ doğru gelmiyor. Küçük bir apartman inşa etmek en kazançlı seçenek olabilirdi ama Reynolds'ların evini kalabalıklaştıracak ve sahip oldukları doğal ışık miktarını azaltacaktı. Evleri sıkışmış gibi hissedecekti. Onlara evlerini satmaları için zorbalık yapan, sonra da vazgeçip evlerini satmaya devam eden adam ben olamam.

evlerini yaşamak için tatsız hale getirmek. Şehir evleri yapmak iyi olurdu, ama ben sadece...

Neden bu kadar yanlış hissettiğimi anlayamıyorum.

Cüzdanımı ve telefonumu kaptığım gibi asistanım Regina'ya veda edip eve doğru yola çıkıyorum. Elton beni dışarıda bekliyor ve ondan beni şehirdeki eve götürmesini istemek yerine, bir hevesle Midtown'daki çatı katına gitmeye karar veriyorum.

Asansörle yukarı çıkarken kalbim küt küt atıyor, Layla'yla caz bardan sonra burada birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlıyorum. Kendimi çok çılgın, kontrolden çıkmış ve gergin hissediyordum. Sanki beynimin işleyemediği şeyi bedenim biliyordu - onun burada, benim alanımda olmasının her şeyi değiştireceğini.

O gece onu evine bırakabilirdim ve bu son olurdu. Annemle birlikte çalışabilirdi ama ben kendimi mesafemi korumaya zorlardım. Tüm kutularım güzel ve ayrı kalırdı - aile, kadınlar, iş.

Ama şimdi.

Asansör açılıyor ve pırıl pırıl mermer zeminlerden geçerek daire kapısına ulaşıyorum. Kilidi açıp içeri adım atmak bir zaman kapsülüne girmek gibi hissettiriyor. Layla'nın kokusu etrafımı sarıyor, varlığının hayaletleri. Adımlarım boşlukta yankılanıyor ve her şey çok soğuk geliyor. Boş. Steril.

Onun o umursamaz gülüşüne sahip olamıyorum ya da gözlerinde parlayan ışığı göremiyorum. Buzdolabına doğru yürüyüp kapağını açtığımda Emma'nın yapmış olması gereken eski, bayat kekleri görünce göğsüm sıkışıyor.

Arabuluculuk toplantısından ve sonrasında yaşananlardan bu yana iki hafta geçti. Layla'nın eve gelmediği, beni bir arada tutan tek şeyin işleri yoluna koyma kararlılığı olduğu bitmek bilmeyen iki hafta.

Ve yapacağım.

Nasıl yapacağımı bulduktan sonra.

Emma'nın odasındaki karmakarışık çarşaflara dikkat ederek boşluğa doğru yürüyorum- sonra buraya Emma'nın odası dediğimi fark ederek irkiliyorum. Artık boş oda değil. Layla'nın kız kardeşinin odası.

Ailemin yıldönümü partisinin olduğu geceden beri buraya kimse gelmemişti. Panik içinde daireyi didik didik ettim, iki elimle Layla'yı sevdiğimi fark ettim ve bununla ne yapacağımı bilemedim.

Artık biliyorum. Layla'ya olan sevgimi daha iyi bir adam olmak için kullanacağım. Ona ve Isla'ya duyduğum sevgiyi alacağım ve ailemden işime ve ilişkilerime kadar hayatımın her alanına nüfuz etmesine izin vereceğim. Ben iyi bir babayım çünkü

sağlam, adil ve kızımı koşulsuz seviyorum. Neden aynı zamanda iyi bir iş adamı da olamıyorum? Neden ofise her girdiğimde kalbimi kapıda bırakmak zorundayım?

Ayaklarım Layla'nın odasının eşiğinde duraklıyor. *Bizim* odamız. Kapı pervazına tutunuyorum, birlikte geçirdiğimiz bir ayın anıları üst üste yığılıyor.

Bu iş bittiğinde, ben evde kalırken onun burada uyumasına izin vermeyeceğim. Hayatımın her alanına dahil olacak. Sabahları Isla'nın saçlarını örmesini ve benimle bale gösterilerine gelmesini istiyorum. Bizimle yemek yiyecek, bizimle gülecek. O ve Emma ailemin bir parçası olacak.

Odaya girip yatağa doğru ilerliyorum ve Layla'nın yastığını yüzüme yaklaştırıyorum. Onun kokusunu içime çekiyorum, gözlerimi kapatıp uzun, titrek nefeslerle yutuyorum.

Evet, onun için her şeyi yaparım. Reynolds'ların evinin yanındaki araziye ne yapacağımı bulacağım ve Layla'ya ona layık olduğumu kanıtlayacağım.

Ebeveyn odasının ışığı yanıyor, ben de kendimi yataktan ayırıp ışığı kapatmak için mekânı geçiyorum.

Sonra hemen geri açıyorum. Çöp kutusunda bir şey var.

Kaşlarımı çatarak boşluğu geçiyorum ve karton kutuya, mavi silindirik ambalaja... ve altında saklı hamilelik testine bakıyorum.

LAYLA TORUNLARININ EVİNDE DEĞİL. Kız kardeşi kapıda duruyor, bana şüpheyle bakıyor ve ailesini kazanmak için yeterince şey yapmadığımı biliyorum. Muhtemelen yandaki inşaat alanını görüyorlar, gün boyu yıkım seslerini dinliyorlar ve sözümü tutup tutmayacağımı merak ediyorlar.

Yapacağım. Şimdi, her zamankinden daha fazla, yapacağım.

"Bana nerede olduğunu söyleyemez misin?" Çılgınca konuştuğumu biliyorum ama elimde değil. Kalbim bir saatten fazladır şiddetle çarpıyor.

Emma, "Ona uğradığını söylerim," diye karşılık verir. "Bu çok önemli. Onunla konuşmam gerek."

"Ve yapabilirsin. Seni aradığında. Ona uğradığını söyledikten sonra."

Burnumun kenarını çimdikleme isteğine karşı koyuyorum. "Emma."
"Leif."

Oflayarak başımı sallıyorum. "İkinizin akraba olduğunu söyleyebilirim. Katır gibi inatçısınız."

"Böyle düşündüğünü ona söyleyeceğim."

Avuçlarımı havaya kaldırarak bu tartışmayı kazanamayacağımı biliyorum. Telefonuma milyonuncu kez bakıyorum ama mesajlarım ya da aramalarım cevap vermiyor. Emma kapıyı kapatmadan hemen önce ona sesleniyorum, boğazım aniden düğümleniyor. "Layla hiçbir şeyden bahsetmedi..."

Emma kaşlarını çatıyor. "Herhangi bir şey...?" "Büyük bir şey?"

Emma gözlerini kırıştırır. "Bak Leif, ders çalışmaya gitmem gerek. Ne sormak istiyorsan sorabilir misin? Ben Layla'ya iletirim."

"Onu bulmaya çalıştığım son seferde çok daha fazla yardımcı olmuştun."

"Son seferinde büyükannemle büyükbabamı evsiz bırakmakla tehdit etmemiştin." İrkildim. "Anlaşıldı."

Kapı kapanıyor ve kalbim boğazıma kadar yükseliyor. Patikadan aşağı iniyorum ama arabama binmek yerine Elton'a el sallıyorum ve yeni edindiğim mülkü çevreleyen geçici çit boyunca yürüyorum. Parmaklarımı çitlere geçirip molozlara, çelik, beton ve toprak yığınlarına bakıyorum. Enkazın arasında, ekskavatör arazinin ortasında hareketsiz bir şekilde oturmuş, neredeyse uyku görünüyor.

Hiçbir anlamı yok. Gelişme, planlar, burada kazanabileceğim para - benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor.

Dönüp arabaya doğru gidiyorum. Elton tanıdık bir sokağa saptığında camdan dışarı bakıyorum, sonra önümdeki koltuğun arkasını kavıyorum. "Dur," diye emrediyorum.

Elton aracı boş bir alana çekiyor ve ben de Layla'nın eskiden yaşadığı çarpık, yıpranmış binaya bakmak için dışarı fırlıyorum.

Ve bana geliyor.

Gülüyorum, nefesim gece havasında şişiyor, fikrim sisli sulara beliren bir gemi gibi katılaşıırken üzerime yeni bir hafiflik çöktüğünü hissediyorum.

Ne yapacağımı biliyorum ve mimarların, belediye meclis üyelerinin ya da şehir planlamacılarının fikrimi değiştirmesine izin vermeyeceğim.

Layla'ya bana güvenebileceğini ilk ve son kez kanıtlayacağım. Ona layık olduğumu.

Ve çocuğumuza layık.

LAYLA

Telefonla son konuşmamızdan bu yana DÖRT YÜZ BİNİNCİ kez, bir mesaj taslağını silip telefonumu fırlatıyorum. Leif'e mesaj atacak cesaretim yok, Emma dün gece uğradığını söyledikten sonra bile.

"Paniklemiş ve darmadağınık görünüyordu," diyor bana tostunu ısıtırken.

"Ne dedi?"

"Önemli bir şeyden bahsedip bahsetmediğini sordu." Başını eğiyor, kaşlarını çatıyor. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Ellerimi karnımın üzerinde kıvrırma dürtüsüne direniyorum. Olamaz... Leif'in bebekten haberi yok... Öyle değil mi?

"Emin değilim, Em."

"Peki, onu geri aradın mı?" "Hayır."

Kıkırdıyor. "Muhtemelen şu anda altına sığıyordu."

"Dil, tatlım," diyor büyükannem, mırıldanarak mutfağa girerken. Avukatlardan Leif'in şirketinin geri çekildiği haberini aldığımızdan beri büyükannem on yaş daha genç görünüyor.

Leif bunu onun için yaptı. *Benim* için.

Bebeği bilseydi bunu yapar mıydı? İşlerin ne kadar daha karmaşık hale geleceğini bilseydi? Elbette, o zaten bir baba, ama daha fazla çocuk istediğinden hiç bahsetmedi. Ayrıca, benden hoşlanıyor olabilir -hatta beni sevdiğini bile söyleyebilir- ama birlikte bir aile kurmak bambaşka bir teklif.

Bir aile kurmak.

Oh, Tanrım. Buna hiç hazır değilim. Bırakın yeni bir bebeği, kendime ve Emma'ya bile zor bakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kız kardeşimin vardiyasını duyduğumda kendimi hiperventilasyondan uzak tutmaya çalışıyorum.

Kolları omuzlarımda beliriyor ve başımı omzuna gömüp onu sıkıca kavıyorum.

"Sorun ne, Layla?"

"I..." Başımı salladım. "Yok bir şey. Sorun yok."

Büyükannem mutfağın karşısından bana bakıyor, gözleri kısılmış.

Emma'ya dönüyorum. "Görevin nasıl gitti?"

Beklendiği gibi, Emma dramatik bir inilti çıkarır ve sandalyesine yığılır.

"Bu imkansızdı."

Sırıtişımı gizliyorum. "Muhtemelen %100 almanız imkânsız mı?"

Emma'nın gözleri parıldıyor. "Çok başarılı biri olmama engel olamıyorum."

Tanıdık kalıplara ve konuşmalara geri dönüyoruz ve Leif'e ilgili tüm düşünceleri bir kenara itiyorum. Benimle konuşmayı bu kadar çok istiyorsa, bugün arayacaktır. İş yerinde değilsem cevap veririm ama peşinden gitmeyeceğim. Hayatta olmaz.

Anlaşıldığı üzere LEIF ARAMIYOR ve bar kapandıktan sonra son masaları silerken bunun canımı yakmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Bir hafta boyunca aramadı. Sonra bir hafta daha. Yandaki binaların yıkımı çılgın bir hızla ilerliyor ve çok geçmeden tüm alan temizleniyor. Daha önce bir sürü binanın olduğu yerde, düz bir toprak parçası kaldı.

Sorumluluk sahibi bir hamile kadın olarak bir kez doktora gittim ve dört hafta sonrası için, on altı haftalık olduğumda bir randevum var.

Kırk haftadan on altı hafta sonra. Neredeyse yolun yarısı. Muhtemelen o zamana kadar gözle görülür bir şişliğim olacak.

Gözlerimi kapatıyorum, sakinleşmek için kendimi zorluyorum.

Nisan ayının başlarında güzel bir bahar günü ve ben dedemlerin evinin yanındaki arsaya bakarken bir fincan bitki çayı içiyorum. Güneş arkamdan doğuyor ve kürek kemiklerimi ısıtıyor. Geçtiğimiz birkaç ay içinde pek çok şey değişti ve birkaç ay içinde daha pek çok şey değişecek.

Binalar yıkıldı ve şimdi yerlerinde düz kahverengi topraktan başka bir şey kalmadı. Belki bebeğim doğduğunda bu arsada yeni bir şeyler olur.

Bu fikirde dokunaklı bir şey var. Hiç bitmeyen bir yaratılış ve evrim döngüsü. Ne kadar yavaşlamasını ve arada bir nefes almama izin vermesini dilesem de hayat ilerliyor.

Bir motorun mırıltısı, güzel, pahalı bir gümüş arabanın kaldırımın yanına yanaştığını görmek için tam zamanında dönmemi sağlıyor. Elton kapıyı açmaya vakit bulamadan Leif iniyor ve arka koltuktan bir sürü büyük, rulo haline getirilmiş kâğıt çıkarıyor.

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve ben aniden pijama pantolonum ve eski bir kapüşonludan başka bir şey giymiş olmayı diliyorum.

"Layla," diyor ve sesi rahatlamış gibi çıkıyor. "Buradasın."

Başımı sallıyorum. "Evet," verebildiğim tek yanıt bu.

Leif yataktan yeni kalkmış gibi görünmüyor. Uzun boylu, güçlü ve erkek görünüyor ve olan her şeye rağmen tek yapmak istediğim kollarına atılmak ve ondan her şeyi daha iyi yapmasını istemek.

Ama...

Aramızda hâlâ bir boşluk var. Benim öfkem, onun öfkesi, yanımdaki düz arsa, bizi ayrı tutan her şeyin kanıtı olarak beliriyor.

İleriye doğru yürüyor, birkaç adım ötede sarsak bir hareketle duraklıyor ve bana doğrudan yanıma gelip güçlü kollarını bedenime dolamak istediğini düşündürüyor. Kucağına atlama dürtüsüne boyun eğmek yerine çayımından bir yudum alıyorum.

"Buraya ne inşa edeceğinize karar verdiniz mi?" Boş arsaya başımı salladım.

Leif kâğıt rulolarının çoğunu yere bırakıyor ve bir tanesini alıp dramatik bir hareketle açıyor. Bana planları göstermek için kollarını iki yana açarak etrafında dönüyor.

Bön bön bakıyorum.

Süslü apartmanlar yok. Büyükannem ve büyükbabamın evinin etrafındaki her santim alanı dolduracak lüks binalar yok. Mülk değerlerini yükseltecek ve mahalleyi soylulaştıracak büyük malikaneler yok.

Bir park inşa ediyor.

Mimarın çizdiği render, dolambaçlı bir yol boyunca sıralanan ağaçlar, banklar, aydınlatma ve bir çocuk oyun alanından oluşan devasa bir yeşil alan içeriyor. Ancak

herhangi bir çocuk oyun alanı. Salıncaklar, kaydıraklar, küçük bir *zipline*, *Ninja Warrior* engel parkuruna benzeyen bir şeyi çevreleyen yeşil çim tepelikleri var...

Hayatımda gördüğüm en havalı, en belalı oyun alanı. Ve büyükannemle büyükbabamın evinin hemen yanında olacak.

Ağzım tamamen kurudu. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve yanağım koluna çarpana kadar daha da yaklaştığımı fark etmiyorum.

"Leif..."

"Belediyeyi planıma ikna etmek çok zaman aldı. Daha fazla konuta ihtiyaçları vardı ve ben onlara altmış iki daire sözü vermiştim." Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor ve elindeki oyun alanı resmini yuvarlayarak başka bir resim alıyor. Leif yeni bir binayı göstermek için resmi açıyor - burada inşa etmeyi planladığı apartman dairelerinin planlarını gördüğümünden daha mütevazı. "Mimarlarıma, biraz daha küçük olmalarına rağmen aynı sayıda daire sağlayan bir şey tasarlattım. İkna etmek epey zaman aldı çünkü bu daireler, buradaki apartman daireleriyle hedeflediğimiz daha varlıklı, yerleşik nüfus yerine daha çok genç çiftlere veya küçüklen insanlara yönelik. Ancak ekibime bu bölgede uygun fiyatlı konut piyasasında bir boşluk olduğunu gösteren bir rapor hazırlattım."

Göz kırpıyorum. Mahallemin ortasına asla karşılayamayacağım lüks konutlar dikmiyor. Genç ve yaşlı çiftleri düşünüyor. Boğazıma dikenli bir top yerleşiyor. "Nereye inşa edilecek bu?"

"Senin eski apartmanını satın aldım," diyor ve elmacık kemiklerinin üzerinde bir parça kızarıklık belirliyor. "Zaten istimlak edilmişti, bu yüzden iyi bir anlaşma yaptım. Fikir aklıma geldiğinde arabayla yanından geçiyordum."

İyi bir anlaşma. Doğru. Sanki insanlar kalkıp bütün apartmanları satın alabiliyorlarmış gibi.

"Peki ya park?" Mırıldanıyorum.

"Belediye meclisine araziyi bağışlayacağımı söylediğimde hayır demeyeceklerdi."

"Bağış mı?" Gözlerimi kırıştıyorum, nefeslerim her geçen dakika daha da sığlaşıyor.

"Evet." Planı yuvarlayıp diğerlerinin yanına bırakıyor, sonra parmaklarını saçlarında gezdiriyor, ceketinin yakalarıyla uğraşıyor, yakasını yeniden ayarlıyor. Gözlerini benimkilere kaldırdığında, yüz ifadesinde son derece şefkatli bir şey var. Gerçek olmasını o kadar çok istediğim bir şey ki beni dehşete düşürüyor.

"Dedemlerin evinin yanına çocuk parkı yapıyorsunuz," diyorum, sesim boğuk bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

Leif bir süre sessiz kaldı, nabızı boynunda şiddetle atıyordu. "Seni aradığım gece, Midtown'daki daireye yeni gitmiştim." Yutkundu. "Ben... çöp kutusunda bir şey buldum."

Bir nefes çekiyorum, elim karnıma gidiyor.

Leif'in gözleri hareketi takip ediyor, sonra benimkilere kayıyor. "Bu doğru mu, Layla?"

Ben bir adım geri atıyorum ama Leif bir adım ileri gidiyor. "Layla," diyor usulca, bir elini bana doğru uzatarak.

"Bende kalacak," diyorum çenemi öne çıkararak. "Beni fikrimi değiştirmeye zorlayamazsın."

Gözleri açılıyor, eli hâlâ aramızda asılı duruyor.

"Ve senden hiçbir şey istemiyorum, tamam mı? Muhtemelen planlarını altüst ettiğini ve aramızda her ne yaşandıysa bunun çok yeni olduğunu biliyorum, bu yüzden geri çekilmek istersen anlarım. Elbette bebeğin hayatının bir parçası olabilirsin ama velayet için savaşacağım. Ben senin eski karın gibi değilim, Leif. Bebeğimi bırakıp gitmeyeceğim."

Nefesi kısa ve hızlı geliyor, gözleri benimkilere yapışmış. "Olmadığını biliyorum."

"Güzel. Bu iş halloldu."

"Hiçbir şey hallolmadı, Layla."

Göğsümde sıkışmış bir kuş var ve kanatlarını çok ama çok şiddetli bir şekilde çırpıyor. "Değil mi?"

"Hayır, çünkü hâlâ geri çekileceğimi düşünüyorsun." Bir adım öne çıkıyor. Geri çekilmeye çalıştığımda, boş araziye çevreleyen çit kürek kemiklerime çarpıyor.

"Sen değil misin?" Gıcırđıyorum.

"Çocuğumuzun büyük büyükbabasının evinin yanında bir oyun alanı olması için haftalarca pazarlık yaptığımı ve sonra da seni bırakıp gideceğimi düşünüyorsan, Layla, kafanı kontrol ettirmen gerek."

Bizim çocuğumuz. O kelimeleri söyledi, sanki kulağa hoş geliyormuş gibi dilinden yuvarlandılar.

"Aynı anda hem bu kadar romantik hem de bu kadar kibirli olamazsın, Leif. İşler bu şekilde yürümüyor."

Leif'in dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi siliyor. Sıcak, geniş eli yanağımın üzerinde kayıyor ve başımı yukarı doğru eğiyor, böylece

Yapabileceğim tek şey o anlamsız gözlere bakmak. "Beni dinle, Layla. Bunu anlamam için kaç kere söylemem gerekiyorsa söyleyeceğim. Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki sensiz kayboluyorum. Geçtiğimiz ay hayatımın en zor ayıydı, çünkü sen yanımda değildin. Hayatta kalmamın tek sebebi senin için savaştığımı bilmemdi. Sana ciddi olduğumu göstermem gerektiğini biliyordum." Yüzü biraz daha yaklaşıyor, görebildiğim tek şey o safir gözler. "Bana bir yalanı yaşadığımı gösterdin. Hayatımın mükemmel, düzenli ve küçük kutular içinde olduğunu sanıyordum ama bunu beni korkutan şeylerden saklanmak için bir bahane olarak kullanıyordum. Seni sevdiğimi fark ettiğimde dehşete düşmüştüm. Hayatıma girmenden ve duvarlarımdaki tüm çatlakları görmemi sağlamandan ölesiye korktum. Karşı koymak istedim ama yapamadım. Çünkü sen sensin ve benim için yaratılmışsın."

Dudaklarımdan titreyen bir nefes çıkıyor ama cevap verecek kelimeleri bulamıyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki, kendimi parçalanıyormuş gibi hissediyorum." Leif'in

Diğer avucum hâlâ karnıma yaslanmış olan elimi örtüyor. "Ve aileme yeni bir oğul ya da kız ekleme düşüncesi..." Gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Layla, seni ya da bebeği hak etmediğimi biliyorum -davranış şeklim ve yaptığım hatalarla değil- ama ben bencil bir piçim ve benden kaçmana izin vermeyeceğim. Kalbimi ait olduğu yere, göğsünün içine dikmişken olmaz."

"Oh, Leif." Kupamı bırakırken seramik betona çarpıp paramparça oluyor, kollarım Leif'in boynuna dolanıyor ve onu öpmek için kendime çekiyorum.

Ağzı benimkinin üzerinde aç yapıyor ve dünya kendini düzeltiyor. Kolları güçlü, sıcak ve güvenli bir şekilde belimi sarıyor, göğsü geniş ve güçlü ve benimkine mükemmel bir şekilde oturuyor. Ağzının tadı cennet gibi, sözleri yağmur damlaları gibi tenime batarken dudakları tatlı bir baştan çıkarıcılıkla hareket ediyor.

Beni seviyor. Bebeği istiyor. Çocuğumuz için milyonlarca dolarlık bir apartman kulesi yerine bir oyun parkı inşa ediyor.

Öpüşmeyi derinleştirip dilini başımı döndürecek şekilde benimkinin üzerinde gezdirirken göğsünden bir inilti yükseliyor. Elleri beni sıkıca kavlıyor ve onun kollarında olmak çok ama çok doğru geliyor.

"Zaten hamile olmasaydın, şu anda içine bir bebek koyardım," diye hırlıyor, çenemi, boynumu ısıyor. "Seni çok özledim."

Bu beni bu kadar tahrik etmemeli. "Ben de," diye soluyarak Leif'in omuzlarına yapışıyorum - tüm yüklerimi paylaşabilecek omuzlar. "Sensiz perişan haldeyim."

Gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor, gülümsemesi genişliyor. "Mutsuz olduğunu bilmekten mutlu olmamalıyım, ama oldum sayılır."

"İçindeki kibirli pislik ortaya çıkıyor."

Gülüyor, sonra hızlı bir hareketle beni kollarının arasına alıyor, gelin gibi. "Elton," diye bağırdı. "Biraz yürüyüşe çık."

"Efendim." Elton başını sallar ve elleri cebinde kendi kendine ıslık çalarak caddeden aşağı döner.

Leif arabasının arka kapısını açıp beni içeri ittikten sonra yanıma geldiğinde kalbim küt küt atıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan Leif pijamalarını çıkardı. Arka koltukta bir orta konsol var ve Leif çıplak kışımı onun üstüne oturtuyor, dizlerimi açıyor, önümde diz çöküyor ve sonra dilini her santimimde gezdiriyor.

Leif açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi inliyor. *Benim* için açlıktan ölüyor.

Ben de daha iyi değilim. Sızlanıyorum, inliyorum ve ağzına karşı kıvranıyorum. Bir kez olsun süslü, pahalı bir arabası olduğuna sevindim, çünkü bana *bunu* yapabilmesi için burada yeterince yer var. Görüşüm kararana ve gözlerimin arkasında yıldızlar patlayana kadar beni yutuyor. Belli belirsiz, Leif'in onaylayarak homurdandığını duyuyorum. Uzaya yaptığım yolculuktan dolayı hâlâ kollarım gevşekken, Leif beni koltuklardan birine çekiyor, kenara çekiyor ve sert bir hamleyle içime sokuyor.

Nefes nefese kalıyorum, omuzlarını pençeleyip onu dudaklarıma indiriyorum. İlk seferden daha iyi hissettiriyor. Daha önceki her şeyden daha iyi, çünkü artık birbirimize ait olduğumuzu biliyorum.

"Sen benimsin, Layla," diye homurdanıyor, nefesi boynuma değiyor.

"Söyle." "Seninim," diye nefes alıyorum, ona sımsıkı sarılıyorum.

O da karşılık olarak hırlıyor. "Ve senin olduğumu biliyorsun, değil mi?" "Evet," diye cevap veriyorum. "Evet, biliyorum."

Bu onu her şeyden çok memnun etmişe benziyor. Arabasının arkasında birlikte coşkuyu buluyoruz ve ben yavaşça yeryüzüne inerken, o ince umut ipliğinin içimde yanan bir ışığa dönüştüğünü fark ediyorum.

Hayatımda ilk kez her şeyin yoluna gireceğinden eminim.

EPILOG

LAYLA

Spor barındaki son vardiyam sonsuza dek sürüyor, ama öylece bırakmayı reddediyorum. İş arkadaşlarımı yüzüstü bırakmak istemediğimi bilecek kadar uzun süredir burada çalışıyorum. Ayrıca, bir şeyin sonu gibi geliyor. Yeni bir başlangıç.

Bunlardan çok yaşıyorum. Geçen hafta Leif benimle ilk doktor randevuma geldi. Sonra da avukatlarının annesinin hazırladığı sözleşmeyi incelemesi için beni ikna etti. Benim için daha fazla kontrolün yanı sıra Christine'in neleri dikte edip edemeyeceğinin net bir şekilde tanımlanması için pazarlık yaptılar.

Dün sözleşmeyi imzaladım. Reynolds Olayları resmiyet kazanmak üzere.

İçki tepsisini kendi bölümümdeki bir masaya taşıırken, tenimin üzerinde bir hayaletin ürperdiğini hissediyorum. Kapıda Leif'i görmek beni şaşırtmadı, onun muhteşem, güçlü tavrı herkesin bakışlarını üzerine çekiyordu.

Sonra bana baktı ve şaşkına dönmüş gibiydi.

Çabucak içecekleri dağıtıyorum ve tepsimi yakındaki bir masaya bırakıyorum, tam bu sırada Leif bir kolunu belime doluyor, diğer eli de yanağıma geliyor.

"Sensin," diye homurdanıyor. "Diğer kıymık sensin." Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Altı yıl önce bir kulüpte bir garson kızla tanıştım. Adını hiç öğrenemedim çünkü ona sarkıntılık eden sürüngen yumruk attığım için dışarı atıldım."

Nefeslerim sığılaırken kalbim güm güm atıyor.

Leif beni kendine çekiyor, yumuşak bedenimi sert bedenine bastırıyor. Sesi sert, boğazından kopmuş gibi. "Sonunda birine seni sorana kadar iki hafta boyunca her gün geri gittim. Bana artık orada çalışmadığını söylediler. Bana adını, numaranı ya da başka bir şey söylemediler."

"Beni hatırladın mı?" Sesim çok uzaklardan geliyor gibi.

Her şeyden sonra, beni neredeyse kıracak olan şey bu. Leif'i kendimden uzak tutmamı çünkü beni unutacağını söylediğim onca zaman... Yanılmışım. O unutmadı.

"Tabii ki seni hatırladım," diyor, kahkahası acı geliyor. Gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Bu yüzden tanıdık geliyordun. Çünkü başından beri sendin."

Kollarımı Leif'in boynuna dolayarak, dudaklarım dudaklarına değene kadar çenemi eğiyorum. Her şey yerli yerine otururken sıcaklık vücudumda süzülüyor. Ben asla unutulmadım ya da unutulamaz değildim. Ben Leif'e aittim.

"Hadi gidelim buradan," diyor, başparmağını elmacık kemiğime değdirecek kadar geri çekilerek. "Asil olmaya ve vardiyanın geri kalanında çalışmaya çalıştığını biliyorum ama benimle eve gel, Layla."

"Sadece yap!" Kylie sesleniyor. "Burası zaten ölü."

Gülümsememi bastırarak, bardaki tüneğinden beni izleyen kat müdürüne bakıyorum. Bana düz bir bakış atıyor, sonra omuz silkiyor ve el sallıyor.

"Bana beş dakika ver. Parayı çekmem lazım."

Ama Leif sadece homurdanıyor ve ben kabarcıklı, coşkulu bir kahkahanın beni ele geçirdiğini hissediyorum. Önlüğümü çözüp Kylie'nin eline tutuşturuyorum. "Parayı benim için öde ve bahşişler sende kalsın. Benden nefret etmediğin için bir teşekkür olarak."

Üç ya da dört kez göz kırptıyor, sonra sırtıyor. "Bana uyar."

Ceketimi ve çantamı almak için arka tarafa koşuyorum, Leif'le dışarıda buluşuyorum ve beni bekleyen arabasına bindirmesine izin veriyorum. Karanlık sokaklarda hızla ilerliyor, konağın önünde durana kadar hararetle öpüşüyor ve dokunuyoruz. İçeride Isla bir çığlık atarak bana doğru koşuyor.

"Kek yaptık!" diyor beni mutfaka doğru çekeştirerek. "Emma en sevdiği tarif olduğunu söyledi. Gel bizimle ye!"

Harriet'in kocasıyla ilgilenmek için izin alması gerektiğinden kız kardeşim bu gece ona bakıcılık yapmak zorunda kaldı. Ve görünüşe göre bir çalışma molasına ihtiyacı vardı, çünkü mutfak az önce bir pişirme fantezisinden geçmiş gibi görünüyor. Kız kardeşim bulaşık makinesini doldururken mutfaktan bana sırtıyor.

Gülerek Isla'nın beni bir koltuğa götürmesine izin verdim ve omzumun üzerinden Leif'e baktım.

Gözleri yumuşak, elini göğsüne bastırmış.

Ağzından *seni seviyorum* sözcükleri dökülüyor ve ben onları ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Ben de seni seviyorum, diyorum ona ve pastanın ilk lokmasını çalmak için arkamda durmaya geliyor. Elini dilimimden uzaklaştırmaya çalışırken takdirle mırıldanıyor ama sonra iki elinin de omuzlarıma yerleştiğini hissediyorum.

"Isla," diyor beni ayağa kaldıran bir ses tonuyla. "Layla ve benim sana haberlerimiz var."

Kalbim küt küt atıyor. Bunu, Isla'ya bebekten bahsetmeyi konuşmuştuk ama Leif'in kızı mutfakta dönerek önümüzde durup ellerini bizi ayıran ada tezgâhına dayadığında kalbim aniden güm güm atmaya başlıyor.

Ya Isla kıskanırsa? Ya beni burada takılmama izin verecek kadar seviyor ama kalmamı istemiyorsa? Ya daha fazla sorun, daha fazla komplikasyon tabağıma yığılmaya başlarsa ve Leif her şeyin çok karmaşık olduğuna karar verirse?

"Ne?" Isla pastanın kenarındaki kremanın bir kısmını yalayarak "Ne?" diyor. "Hani hep bir kardeş istediğini söyledin ya?" Leif başlıyor.

Isla donakaldı. Babasına göz kırıyor, sonra gözlerini indirip benimkilerle buluşuyor. Leif boğazını temizliyor. "Birkaç ay içinde bir tane doğuracaksın." Isla bir süre hareketsiz **k a l d ı** . İki. Üç. Sonra havaya sıçırıyor,

Ciyak ciyak bağılıyor ve tezgâhın etrafından koşarak gelip kendini babasının bacaklarına atıyor. "Gerçekten mi? Gerçekten mi? Talia gibi bir abla mı olacağım?" Ben sandalyemde dönerken bana bakıyor, küçük elleri kalçalarımın üzerine geliyor. "Bebek orada mı?" Karnımı işaret ediyor.

Boğazım düğümlendi, tek yapabildiğim başımı sallamak.

Isla'nın gözleri parlıyor ve bir elini kaldırarak öne doğru eğiliyor. Gözleri soru sorarcasına benimkilere kayıyor ve ben de başımı sallıyorum. Elini yavaşça karnımın üzerine koyuyor. Leif'in parmakları omuzlarımda kıvrılmışken ve Isla'nın kabullenışı tam da onun dokunuşundayken uzun bir nefes alıyorum ve kız kardeşimin mutfakın karşısındaki bakışlarıyla buluşuyorum.

Birkaç hafta önce Leif bana evlerinin yanına bir park inşa edeceğini söylediğinde ona ve büyükannemle büyükbabama bebekten bahsettim.

Ama şimdi, kız kardeşim yanıma gelip beni kucakladığında, kalbim göğsümün içinde tuhaf bir takla atıyor. Dördümüz birbirimize sarıldık.

herkesin gözlerinde yaşlar parlıyor. Gelecek parlak. Hayatımda ilk kez, bundan sonra olacıklardan korkmuyorum. Heyecanlıyım.

Leif başımın tepesini öpüyor, sonra Isla'nınkine benzeyen uzun ve acılı bir iç çekiyor. "Bebek erkek olsa iyi olur. Burada sayıca biraz az olduğumu hissetmeye başladım."

Gözyaşlarımın arasından gülerek ona yan gözle bakıyorum.

Isla sadece dans eder. "Umarım kız olur. O zaman Layla bana süslü örgüler yapmayı öğretebilir ve ben de kız kardeşimin saçını örebilirim!"

Kapı çalıyor ve büyükannemle büyükbabam kimsenin cevap vermesini beklemeden içeri giriyorlar, sanki burası Leif'in olduğu kadar onların da eviymiş gibi. Benim olduğu kadar.

Kalbim patlayacak kadar doluyken, yemek tepsilerini kaldırıp garsonluk kariyerimin bitişini ve etkinlik planlayıcısı olarak geleceğimin başlangıcını kutlamak için burada olduklarını söylediklerinde gülümsüyorum.

BEN ŞEHİR EVİNE TAŞINIYORUM. Emma üniversiteye daha yakın olmak için Midtown'daki çatı katına taşındı. Çoğu hafta Leif'in ailesi de dahil olmak üzere herkes haftalık aile yemeği için büyükannem ve büyükbabamın evinde buluşuyor. Hepimiz oyun alanının gelişimini izliyoruz ve çocuğum orada oynayacağı ve babasının onu yarattığını bileceği için kendimi delicesine şanslı hissetmekten kendimi alamıyorum.

Soğuk havalar tekrar başladığında, neredeyse dört bin dolarlık ceketimi (erzak dolabı olayından sonra satmaya kıyamadığım) çıkarıp giyiyorum ve Leif'in bana bakışıyla ayak parmaklarıma kadar ısındığımı hissediyorum. İlgilenilmek iyi hissettiriyor.

Leif işinin yönünü biraz değiştirir. Lüks mülklere odaklanmak yerine, daha uygun fiyatlı konutlara da bir parça yer veriyor. Projeleri üzerinde çalışırken bana onlardan bahsediyor, artık işini hayatının diğer yönlerinden ayrı tutmuyor.

Leif'in dileği gerçekleşmedi, çünkü 15 Kasım'da, tam zamanında, bir kız bebek dünyaya getirdim. Gözyaşları yanaklarından süzülürken ve onu dünyanın en değerli şeyiymiş gibi kucağına alırken, erkek olmamasına aldırmadığını biliyorum.

Doğum, testler ve temizlik telaşının ardından bir gün geçti ve ben hala kendimi iyi hissediyorum. Leif, Isla, Emma, büyükannem ve büyükbabam ve Madeline bebekle birlikte hastane odasındayım, nihayet duş almışım ve kendimi yarı normal hissediyorum.

Leif bebeği sallıyor, gözlerinde yıldızlarla ona bakıyor. "İsla'nın artık bir suç ortağı olacak," diyor sert bir sesle. "Hiçbir şeyi kontrol edemeyeceğim."

Annesi kapı aralığından "Sen hiç yaptın mı?" diye takılıyor. Beni tebrik ediyor, sonra da beş kartvizitlik bir deste uzatıyor.

"Bu da ne?" Yatakta doğrulup soruyorum, gözlerim birkaç saniyede bir kızıma kayıyor.

"Bebek partileri için seni tutmak isteyen beş kişi var. Kendi fotoğraflarınızı paylaştığınızı gördüler. Hepsi de İsla'nın doğum günü partisinde ve yıldönümü partisindeydi."

Boğazım kurudu, kartvizitleri gözden geçirdim, sonra Christine'e baktım. "Gerçekten mi?"

Gülümsüyor. "Anne, bu yıl hayal edebileceğinden çok daha yoğun olacaksın."

Leif'e baktığımda bebeği kollarıma bırakıyor, sonra alnıma bir öpücük konduruyor. "Harika olacaksın," diyor.

Sözlerindeki gerçeği duyarak rahatlıyorum. O bana inanıyor ve etrafımdaki tüm bu insanlar beni desteklemek için orada olacaklar. Artık çalkantılı bir okyanusta tek başıma kaybolmuyorum. Ailemi omuzlarımda taşımıyorum.

"Bunu resmileştirmek istiyorum," diyor Leif, gözlerimi yakalayarak.

"Neyi resmileştireceğiz?" diye soruyorum, sonra hastane yatağının yanında diz çöktüğünde ciyaklıyorum.

Kadife bir kutu çıkarıyor ve kutuyu açarak beyaz altın bir bant üzerinde iki küçük elmasla çevrelenmiş markiz kesim bir pırlantayı ortaya çıkarıyor. Elleri hafifçe titriyor ve en son yeni doğmuş bir kız çocuğuyla bir hastane odasındaiken çok farklı bir dönemden geçtiğini fark ediyorum.

"Layla," diyor tüm ailemizin önünde, "seni o kadar çok seviyorum ki sen yanımdayken düşünemiyorum bile. Beni Manhattan'ın en mutlu erkeği yap ve benimle evleneceğini söyle."

Gözlerimde yaşlar tomurcuklanırken, ona her zamanki gibi yüksek elli, kibirli ve otoriter olduğunu söylemek için sesimi bulamıyorum. Bunun yerine gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzölmesine izin verip başımı sallıyorum. Yine de elimi ona doğru uzatamıyorum, çünkü hala bebeğimizi tutuyorum.

Yüzüğü parmağıma, kundaktaki sevgi yumağının hemen yanına takıyor, sonra eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde, bu anın ruhundaki son acıyı da dindirdiğini biliyorum.

Onu arkamda bırakmayacağım. Ondan uzaklaşmayacağım. Bu hayatı birlikte yaşayacağız, her zaman birbirimizin yanında olacağız.
Tam olarak ait olduğumuz yere.

Layla sonunda Paris'e gittiğinde neler olacağını öğrenmek ister misiniz?
Oraya vardıklarında Leif'in ona bir sürprizi vardır...

Özel bonus bölümünüzü almak için buraya dokunun!
(<http://www.lilianmonroe.com/subscribe>)

Marcus muhteşem, huysuz, kendi kendini yetiştirmiş bir milyarder.

Peki bu teknoloji dehası, elektronik cihazları üzerlerine üfleyerek bozan,
güneş ışığı dolu, neşeli köpek bakıcısını işe aldığına nasıl tepki verecektir?

3. Kitabı Alın: Büyük, Patronluk Problemi [BURADA](https://mybook.to/BigBossyProblem)
(mybook.to/BigBossyProblem)

KÖTÜ PRENS

ÖZEL ÖNİZLEME

YA SINDIRELLA BALOYA GİTTİYSE... VE HAMİLE KALDIYSA?

ELLE

Ev arkadaşımın yatak yaylarının ritmik gıcırtısı, ilk iniltisinin sesi duvardan süzülürken daha da yükseliyor. Kulak tıkaçlarımı daha derine sokuyorum, gürültüyü engellemeye yardımcı olacaklarını umuyorum - zaten engellemeyeceklerini bilsem de. Dahlia'nın yatak başlığı ortak duvarımıza vuruyor. Hafifçe başlıyor, yatak odalarımız arasındaki ince ayrımı zar zor sıyrıyor.

Ve sonra daha yüksek sesle, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle.

... ta ki duvar gerçekten *sallanana* kadar.

Bir inilti daha duyuluyor ve bir adam zar zor duyulabilen bir şeyler söylüyor. Pis bir şey olduğunu varsayıyorum. Dahlia, en iyi ve en tuhaf arkadaşım, pis şeyleri sever.

Bunu neden biliyorum?

Çünkü bu yıkık dökük, fare istilasına uğramış evimizde her şeyi duyuyorum.

Her şeyi.

İnleyerek yan dönüyorum ve yastığımı başımın üzerine koyarak sesi bastırmaya çalışıyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve mürettebat antrenmanı için dört saat içinde kalkmam gerekiyordu. Dört saatten az bir uykuyla hayatımın en büyük yarışına hazırlanırken suya çıkacak, küçük kalbimle kürek çekeceğim.

Pazar günü her zamanki gibi izin günümdü -daha doğrusu öyleydi- ve Pazartesi antrenmanları dinlenme gününden sonra herkesin bildiği gibi zordur. Koç Bernard geç kalmaya, uykusuzluğa ya da mazeretlere *ev arkadaşımın seks manyağı* olması gibi tolerans göstermiyor.

Duvara vurmalar devam ediyor ve tansiyonum yükseliyor. Duvara her vuruş sinirlerimi daha da geriyor.

Bang. Bang. Bang.

Bang. Bang. İnle.

Bang. Bang. Bang.

Bang. Bang. İnle.

Dahlia da Farcliff Üniversitesi'ne gidiyor ama atletik olmaktan çok uzak - yani kelimenin geleneksel anlamıyla değil. Kendi yatağının rahatlığında kendi atletizm departmanını yönetiyor.

Hayır, Dahlia'nın sabah saat dörtte uyanmasına ya da haftada altı gün, günde iki kez antrenman yapmasına gerek yok. Bursunu korumak için protein alımını gramına kadar yönetmesi ya da performansının her gün mükemmel olduğundan emin olması gerekmiyor.

Benim aksime, Dahlia haftanın her gecesi güneş doğana kadar çılgınca seks yapabilir.

... ve öyle de yapıyor.

Sesi birkaç oktav yükselip bir çığlık nihayet bölmeyi deldiğinde, artık canıma tak etti. Hayal kırıklığım taşıyor ve yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöküp yumruğumu kağıt inceliğindeki duvara öyle bir vuruyorum ki parmak eklemlerim morarıyor.

"Hadi, seni aptal! Gelmesini sağla artık!" Gıcırtilar

kesiliyor. İnlemeler durur.

Sessizlik.

Sonra, ağırlıkları yer değiştirirken boncuk bir kez daha gıcırıyor ve duvarın içinden kahkaha sesleri geliyor. Kendi yatağıma yığılıyorum, ellerimi yüzüme sürerken nefes veriyorum.

Dahlia tanıdığım en dost canlısı insan olmasaydı -ve bu kemirgenlerle dolu seks yuvasından başka bir yerde yaşamayı karşılayabilseydim- kesinlikle taşınırdım.

Ne yazık ki, burada sıkışıp kaldım.

Neyse ki yere taşınıyorlar. Döşeme tahtaları yatak kadar gürültülü değil.

BÜLBÜL GÖZLÜ VE HUYSUZ, bir şekilde antrenmana zamanında yetişiyorum. Soyunma odasında termal, teni saran egzersiz taytını giyiyorum. Spor sütyenimin o kadar çok askısı ve destek mekanizması var ki sanki NASA tarafından uzaya yapılacak bir yolculuk için tasarlanmış gibi görünüyor.

Sutyenimi takıyorum ve ayarlıyorum, kızları güzelce ve güvenli bir şekilde kilitliyorum. Antrenman üstümü giyip çantamı dolabıma yerleştirmek için eğildiğimde havanın serinliğini belimde hissediyorum. Giysiler uzun ve atletik vücuduma asla tam oturmuyor ama artık buna alıştım.

Çocukken boyumdan nefret ederdim. Ergenlik çağındayken, tüm erkeklerin minyon, narin küçük zayıflara bayıldığını görürdüm ve kıyaslandığımda kendimi bir dev gibi hissederdim. Sonra kocaman memelerim oldu ve onlardan da nefret ettim, çünkü tüm erkekler memelerime bayılıyordu ve onlara bağlı bir insan olduğunu unutuyorlardı.

Her zaman çoğu erkekten daha uzun, daha geniş ve daha güçlü oldum. Dürüst olmam gerekirse, boyum aşk hayatım için pek de iyi değil - itiraf etmek istediğimden daha sık arkadaş zonlaması yaşıyorum.

Ama boyum kürek çekebileceğim anlamına geliyor. Kürek çekerken göğüslerim bağlanabilir ve yolumdan çekilebilir. Kürek bursum sayesinde Farcliff Üniversitesi'ne gidebileceğim.

-Ve bu fırsatı hiçbir şeye değişmezdim. Mezun olmama bir yıldan biraz fazla zaman kala, dürüstçe söyleyebilirim ki kürek çekmek benim boktan, çıkmaz Grimdale hayatından çıkış biletim oldu.

Bir sürü erkek arkadaşın küçük ördek yavrularının geçit töreni gibi beni takip etmesini ister miydim? Elbette, neden olmasın? Ama onları elde etmek için kürek çekmeyi bırakacak mıyım?

Tabii ki hayır.

Birisi soyunma odasının kapısını açıyor ve soğuk hava odayı kırbaçlıyor. Titriyorum ama suya çıkıp kürek çekmeye başlar başlamaz ısınacağımı biliyorum.

Sonra genizden gelen, gösterişli bir ses kulaklarımı deliyor. Dudaklarım aşağıya doğru dönüyor.

"Davetiyeni aldın mı?" Olivia Brundle'ın falsetto sesi midemi bulandırıyor. Sabahın bu erken saatinde onunla uğraşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum - en azından suya girene kadar.

Olivia'nın klonu Marielle Davenport, "Dün gece aldım," diye yanıtlıyor. "Ne giyeceksin?"

"Charlie bacaklarımı gösteren bir şey giymemden hoşlanıyor," diyor Olivia. Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak köşeden görünür hale geliyor. "O yüzden muhtemelen kısa bir şey giyeceğim ya da en azından kalça hizasında yırtmaçlı bir şey." Tırnaklarını kontrol ederek titriyor.

Charlie.

Sabahın dördünde bile Olivia, Farcliff Veliyaht Prensi'nin adını sayıklıyor. Dahlia bana Olivia'nın onunla sadece bir kez, dört yıl önce bir devlet etkinliğinde tanıştığını söylemiş olmasına rağmen, sanki çoktan nişanlanmışlar gibi ondan bahsediyor. Olivia'nın babası güney komşumuz Brundle'ın başbakanı, bu yüzden sadece son derece sinir bozucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda doğduğu günden beri ona önemli olduğu söyleniyor.

Harika.

Ayakkabı bağcıklarını gevşekçe bağlıyorum, tekne suya iner inmez onları çıkaracağımı biliyorum. Ayağa kalkıyorum ve Olivia yoluma çıkıyor.

"Prens'in Balosu için davetiyeni aldın mı, Elle?" Mükemmel bakımlı kaşını kaldırıyor ve manikürlü parmağıyla yüzünün yan tarafına dokunuyor.

Cevap vermeyeceğim.

"Bu bir hayır mı?" Olivia bana dönmeden önce sırtarak Marielle'e baktı. "Doğru ya, sen sadece hayır işi için buradasın." Gülüyor ve Marielle de onu takip ediyor.

Olivia'nın etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor. Yolumu kapatırken pahalı parfümü bana doğru yayılıyor. Beline kadar inen mükemmel, kumsal dalgaları şeklinde kıvrılmış uzun saçlarına kadar sinir bozucu.

Cidden, sabahın bu erken saatinde kimin saçını kıvırmaya vakti var ki? Saçlarımda tarak gezdirmeyi ancak başarabiliyorum ve saçlarım o kadar kısa ki neredeyse hiç karışmıyor.

Ben yana doğru bir adım daha atarken, Olivia beni durdurmak için hareketlerimi tekrar yansıtıyor.

"Ne, dilini kedi mi yuttu?"

"Sadece pratik yapmak istiyorum Olivia. O aptal partiye davet edilmediğimi zaten biliyorsun."

Marielle homurdanıyor. Kumsal sarısı dalgaları çoktan yüksek bir at kuyruğuyla arkaya bağlanmıştı. Bana attığı bakış Olivia'nınki kadar alaycı. "Aptal parti mi? Elle, bu 'aptal bir parti' değil. Burası Prens Charlie'nin eşini seçtiği yer."

Kahkahalarımı bastırıp ikisinin arasına bakıyorum. Herkes Prens'in yirmi beşinci doğum günü balosundan büyü, mistik, evliliğe teşvik eden bir olaymış gibi bahsediyor.

Bu lanet olası bir parti, hem de gösterişli bir parti.

Marielle ve Olivia gözlerini kırıştırıp bana bakıyorlar.

"Bekle, ne? Ciddi misin sen?" Alay ediyorum. "Bu baloda bir eş mi seçiyor? Orta Çağ'da mı yaşıyoruz? Bu onun doğum günü partisi."

İki ürkütücü plastik bebek gibi hep birlikte gözlerini deviriyorlar.

"Siktiğimin köylüleri," diyor Olivia, sonunda yanımdan geçip giderken. Sanki hastalıklı bir cüzzamlıymışım gibi vücudunun herhangi bir parçasının benimkine dokunmamasına özen gösteriyor.

"Acınası. Tabii ki anlamaz Ollie, o Grimdale'den." Marielle iri mavi gözlerini bana çevirdi. "Farcliff'te işler farklı yürür, Elle. Bizde *sınıf* diye bir şey var. Araştırmalısın."

Başka bir bakış atmadan yanımdan geçip gidiyor.

Öfke.

Kanım kaynıyor. Yüzüm pancar gibi kızarıyor. Her aptal haftanın her aptal gününde, kendimi *daha az* hissediyorum. Daha az kadınsı. Daha az zeki. Daha az değerli. Sadece... *daha az.*

Grimdale arabayla sadece yarım saat uzaklıkta ama burada gördüğüm muameleye bakılırsa başka bir gezegenden gelmiş olabilirim. Sadece Olivia ve Marielle de değil. Tüm takım arkadaşlarım bana buraya ait olmadığımı hissettirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor - bu aptal burs için kıcımlı yırtarak çalışmam zaman kaybıymış gibi, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu dünyaya asla kabul edilmeyeceğim.

Vücudum zaten sıcaktan kavruluyor olsa da soyunma odasından çıkıp ısınma alanına doğru ilerliyorum. Olivia ve Marielle kıyafetlerini değiştirmek ve makyajlarını tazelemek için zaman ayıracaklar.

Evet, şafaktan önce makyajlarını *tazelemeleri* gerekiyor. Bunu asla anlayamayacağım.

Yine de şikayet etmiyorum. Bu bana ısınmam ve kabuklara kendi başıma gitmem için zaman kazandıracak.

Omzuma tek bir kürek atıyorum ve küreklerimi tutuyorum. Teknenin ağırlığı beni sakinleştirmeye başladı bile. İyi ki tek kürek çekiyorum, çünkü o iki egoist, kibirli küçük pislikten biriyle aynı tekneyi paylaşmak zorunda kalsaydım alabora olmamıza karşı koyamayabilirdim.

Koç Bernard zaten iskelede bekliyor. Deniz kabuğunu suya koyuşumu ve kürekleri yerine yerleştirişimi izliyor. Gölün karşısındaki devasa taş binaya bakmak istemediğim için başımı eğiyorum. Farcliff Kalesi tepemde yükseliyor, üniversite arazisinin neredeyse her yerinden görülebiliyor. Buraya ne kadar ait olmadığımı bir kez daha hatırlatıyor.

Bu pahalı, abartılmış üniversite diplomasını alsam bile ben her zaman Grimdale'in yetim kızı olacağım.

Koç boğazını temizliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda Koç." Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve kabuğuma doğru yürümeden önce kıyıya bırakıyorum. Tekne ayakkabılarım ahşap iskelenin sonunda beni bekliyor.

Koç kara, telli kaşlarının altından bana bakıyor. Beni değerlendiriyor - zihinsel, fiziksel, duygusal olarak - tıpkı tüm sporcularına yaptığı gibi. Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştirerek onun sert bakışlarına karşılık veriyorum. Gözlerini bir süre benimkilere dikeyor, sonra başını sallıyor ve tatmin olmuş bir şekilde panosuna bakıyor.

"Bugün istikrarlı, uzun aralıklı bir antrenman yapacağız Elle." Koç notlarını kontrol ediyor.

Elimi kısa kahverengi saçlarımın arasından geçirip alnıma doğru itiyorum. Dün gece Dahlia'nın odasındaki seks partisi ve bu sabah şeytani sarışın ikizlerle karşılaşmam yüzünden odaklanmakta güçlük çekiyorum.

"Güzel ve kolay," diye devam ediyor. "Dokuz dakikalık 2k aralıklarla koşmanı istiyorum. On tane yapacağız, o yüzden umarım iyi dinlenmişsinizdir. Bugün uzun bir antrenman olacak. Al bakalım." Komutlarını duymak için taktığım küçük kulaklığı bana uzatıyor.

Tekne ayakkabılarımı giyiyorum ve kabuğa giriyorum. Tekne bir o yana bir bu yana sallanıyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. İhtiyacım olan son şey bu saatte göle dalmak.

İşaret şamandıralarının yanına kurulduğumda Koç Bernard'a bakıyorum. Sesi kulaklıktan geliyor. "Her şey hazır..."

Kürekleri kavıyorum ve kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum. Derin derin nefes alarak suyun ve kıyıyı çevreleyen ağaçların kokusunu içime çekiyorum. Ciğerlerime dolan havanın taze, gevrek tadının tadını çıkarıyorum. Kabuğum altımda sabit duruyor. Koçumun komutunu beklerken kaslarım beklentiyle kıvrılıyor.

"Row."

Küreklerim suyu ısıyor.

Olmam gereken yer burası. Grimdale'li olabilirim ve hiçbir zaman süslü küçük partilere davet edilmeyebilirim. Asla 'Charlie'nin' karısı olamayacağımı, hatta Prens'i yüz yüze göremeyeceğimi biliyorum ama kürek çekebilirim.

Kabuğum suyun içinde ilerlerken, nefesimden her kasıma ve beni destekleyen tekneye kadar tüm bedenim senkronize bir şekilde hareket ediyor.

Boyum burada beni rahatsız etmiyor. Suyun üzerinde, bu bir avantaj. Her nefes alışımında kürekleri suyun içine doğru çekiyorum ve tekrar geri süpürüyorum, kanatlar Farcliff Gölü'nün camı yüzeyini neredeyse sıyrıyor. Bedenim her kulaçta katlanıp uzuyor ve ben özgürüm.

Eğer uçabilseydim, bunun gibi hissedeceğimi hayal ediyorum. Zahmetsiz, pürüzsüz. Sihirli.

Kanım pompalanmaya başlarken hava vücudumun etrafında akıyor. İki dakika sonra, güzel ve sıcak oluyorum ve ritmimi buluyorum.

Ve uçuyorum.

Bir sürat teknesi geçerken Koç kulağıma "*Sola salla*," diyor ve baş etmem gereken bir dümen bırakıyor. Bu beni rahatsız etmiyor, kendi alanımdayım. Ben bunu yapmak için yaratılmışım.

Ben kürek çekmek için doğmuşum.

Sekizinci dakikaya geldiğimde nefesim kesilmiş, bacaklarım ve kollarım bağımlısı olduğum o tatlı, keskin yanma hissiyle çılgık atıyordu. Şimdiye kadar 2000 metreye yaklaşmış olmalıyım.

"Üç yüz."

Çekiyorum ve uykusuzluğu ve soyunma odasındaki harpileri unutuyorum. Dahlia'yı ve onun sağlıklı seks hayatının benim rahibe benzeri varlığımın tam tersi olduğu gerçeğini unutuyorum. Keşke öyle olmasaydı dediğimi bile unutuyorum.

Ben sadece en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Kürek çekiyorum.

DAHA ÖNCE HIÇ *böyle* BİR BEYAZ ATLI PRENS İLE TANIŞMADINIZ...**KÖTÜ**
PRENSALMAK İÇİN BURAYA DOKUNUN!'I

LILIAN MONROE TARAFINDAN DA

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:
www.lilianmonroe.com

Manhattan Milyarderleri

Büyük, Patronca [Hata](#)
Büyük, [Bela](#), Patronca
Büyük Patronca Sorun

Kırk ve muhteşem Kirli

[Küçük Orta Hayat Krizi Kirli](#)
[Orta Küçük Karmaşası Orta](#)
[Hayat Hatası Orta Küçük](#)
[Hayat Küçük Hayat Küçük](#)
[Orta Hayat Sırrı Orta Kirli](#)
Kirli Kirli Kirli Kirli
[Küçük Hayat İkilemi Küçük](#)
[Orta Hayat Felaketi Fiyaskosu](#)

Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm

İstememelisin [Sahip](#)
[Olamazsın İhtiyacın](#)
[Yok Seni](#)
[Özlemeyeceğim](#)

Askeri Romantizm

[Onun](#)
[Andı](#)
[Yemini](#)
[Onun](#)
[Onun](#)
[Sözü](#)
[Eksiksiz Koruyucu Serisi](#)

Düşmanlardan Sevgililere Romantizm

[İlk Görüşte Nefret](#)
Çeviri Kitaplar: <https://t.me/cevirigiller>

İlk Görüşte Nefret İlk
Görüşte Nefret
Aşk/Nefret Serisinin Tamamı

Gizli Bebek / Tesadüfi Hamilelik Romantizmi:

CEO Tarafından Nakavt
Edilen Nakavt Edilen...
Yine!Bekar Baba Tarafından
Milyarderin Oğlu Tarafından Nakavt
Edildi Beklenmedik Serinin Tamamı

Noel için senindir Kötü
Prens
Kalpsiz Prens Zalim
Prens Kırık Prens
Kötü Prens Yanlış
Prens Yalnız Prens
Buz Kraliçesi
Haydut Prens

Sahte Nişan/Sahte Evlilik Romantizmi:

Bay Doğru ile Nişanlı
Bay Yanlış ile Nişanlı
Bay Mükemmel ile
Nişanlı
Bay Doğru: Eksiksiz Sahte Nişan Serisi

Dağ adamı romantizmi:

Bana Yalan
Söyle Bana Et
Bana
KoşYemin
Clarke Kardeşler Serisinin Tamamı

Extra-Steamy Rock Star Romance:

Garrett

Maddox

Carter

Komple Rock Hard Serisi

Seksi

Doktorlar:

Doktor O

Doktor D

Doktor L

Doctor's Orders Serisinin Tamamı

Zaman Yolculuğu Romantizmi:

Neden

Biraz farklı bir şey:

İkinci Şans: Kuzey Kore'de Bir Rockstar Romantizmi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

